NORA ROBERTS

CESARETİN ANAHTARI

epsilon

NORA ROBERTS

CESARETİN ANAHTARI

Birinci Bölüm

Zoe McCourt, hayatını değiştirecek olan delikanlıyla karşılaştığında, henüz on altı yaşındaydı. Batı Virginia Dağları'nda büyümüştü ve dört kardeşin en büyüğüydü. On iki yaşına geldiğinde, babası başka bir adamın karısıyla kaçalı epey olmuştu.

Bu durum, o zaman bile Zoe'ya büyük bir kayıpmış gibi gelmemişti. Çünkü babası, ruh hali sürekli değişen, çabucak öfkelenen ve kendi karısıyla ilgilenmek yerine, serseri arkadaşlarıyla bira içip komşusunun karısına asılmayı tercih eden bir adamdı.

Bu dengesizlik içerisindeki adamın gidişi, her zaman olmasa da çoğu hafta sonu eve para getirdiği için karısıyla çocuklarını yine de zorlamıştı.

Zoe'nin annesi zayıf, sinirli bir kadındı. Aşırı sigara içerdi ve kocasının kendisini terk etmesinin acısını, onun yerine koyduğu –neredeyse hepsi kocası Bobby Lee McCourt'un kumaşından olan- erkeklerden çıkarmaya çalışırdı.

Bu adamlar, onu kısa süreliğine eğlendirse de bir süre sonra mutsuz ederlerdi. Ancak Crystal, bir aydan uzun süre erkeksiz kalmaya dayanamıyordu.

Kocası kaçıp gittikten bir süre sonra, Crystal McCourt, Hillside Trailer Park'ta duran normalden iki misli geniş karavanında oturup uzun uzun düşündü. Sonra dibe vurana kadar sarhoş oldu ve evin sorumluluğunu Zoe'ye bırakıp, üçüncü el Camero'suna atlayarak kendi tanımlamasıyla, kendisini aldatan 'o..... çocuğu ile sefil fahişesi' nin peşine düştü.

Üç gün ortalarda görünmedi. Dönüp geldiğinde Bobby'yi bulamamıştı ama ayıktı. Bu deneyim, kendine saygısını ve Debbie'nin Güzellik Salonu'ndaki işini kaybetmesine neden olsa da Crystal'a zor durumlar karşısında ayakta kalmayı öğretecekti. Çocuklarını karşısına alıp artık her şeyin daha zor olacağını ama sorunları çözmenin bir yolunu bulacaklarını söyledi.

Yapacağı şey belliydi; güzellik uzmanlığı belgesini hemen mutfağına astı ve kendi güzellik salonunu açtı. Fiyatlarını Debbie'nin fiyatlarının altında tuttu; ayrıca saç kesme ve tarama konusunda yeteneği de vardı.

Böylece bir süre sonra sıkıntıyı atlattılar. Karavan sigara dumanı, peroksit ve perma kokularıyla doldu ama nihayet kendilerini kurtardılar.

Zoe, müşterilerin saçlarını yıkıyor, kesme işleminden sonra yere dökülen saçları süpürüyor ve kendinden küçük üç kardeşine bakıyordu. Yetenekli olduğunu fark eden annesi, saç kesmesine ve taramasına da izin veriyordu.

Zoe, hep daha iyiyi, daha güzeli ve karavan parkının dışındaki dünyayı hayal ederek umudunu korudu. Okulda, özellikle matematikte başarılıydı. Rakamlarla ahbaplığı nedeniyle annesinin muhasebe defterlerini tutmaya, vergileri ve faturalarıyla ilgilenmeye başladı. On dördüne gelmeden, hayattan çok daha fazlasını talep eden, içindeki çocuğu canlı tutmayı başarabilen bir yetişkin olmuştu Zoe.

İki yıl sonra karşılaştığı James Marshall'ın genç kızın gözlerini kamaştırması ise aslında rastlantı değildi.

Jame, Zoe'nin tanıdığı diğer oğlanlardan o denli farklıydı ki. Bunun nedeni James'in diğerlerinden daha büyük olması değil de –karşılaştıklarında James on dokuz, Zoe on altı yaşındaydı–.

çok yer gezip görmüş olmasıydı. Ayrıca o kadar yakışıklıydı ki... Sanki hikâye kitaplarından fırlamış *Yakışıklı Prens*'ti.

Büyükbabasının babası tepelerdeki madenlerde çalışmış olabilirdi ama James'in üzerinde kömür tozundan eser yoktu. Aradaki kuşaklar, tozu tümüyle fırçalayıp temizlemiş, ayrıca aileye bir cila ve pırıltı katmışlardı.

James'in ailesinde para vardı; Bu para, onlara sınıf atlatan, eğitim ve Avrupa'ya seyahat masraflarını karşılayabilecek cinsten bir paraydı. Şehrin bir gelinlik kadar beyaz ve gösterişli olan en büyük evi onlarındı. James ve kendisinden küçük kız kardeşi özel okullarda okumuştu.

Marshall'lar parti vermeyi severlerdi. Bu pek sükseli partilerde, canlı müzik olur ve özel ikram şirketleri tarafından hazırlanan son derece şık sofralarda leziz yiyecekler sunulurdu. Bayan Marshall, her parti verdiğinde saçlarını yaptırmak için Zoe'yi eve çağırırdı. Genç kız sık sık hanımefendiye manikür yapmaya da giderdi.

Zoe, çiçekler ve güzel şeylerle dolu bu tertemiz evi rüyalarında görürdü. Böyle yaşayan insanları tanımak harika bir şeydi. Dünyadaki herkes, kimyasal aromalar ve bayat sigara dumanı kokan karavanlarda yaşamıyordu.

Zoe, kendi kendine, bir gün bir evde yaşayacağına dair söz vermişti. Marshall'larınki kadar büyük ve görkemli olması gerekmiyordu; ama minik bir bahçeye sahip gerçek bir ev olacaktı.

Aldığı bahşişleri ve ara sıra yaptığı başka işlerden aldığı paraları bu amaçla biriktiriyordu; annesine destek olmak için verdiği paradan artanı elbette.

Para konusunda iyiydi. On altısına geldiğinde, gizli bir tasarruf hesabında, birikmiş bin dört yüz doları vardı.

On altı yaşına girdiği yılın nisanında, Marshall'ların verdiği bir partide servise yardım ederek biraz daha para kazanmıştı. Zoe'nin göze hoş görünen bir fiziği ve çalışmaya hevesi vardı.

O zamanlar, simsiyah bir çağlayan gibi sırtına dökülen saçla-

rını, dümdüz bırakırdı. Her zaman inceçikti ama büyüdükçe, vücudu, etrafına oğlanları toplayacak kadar gelişmişti. Oysa onun oğlanlara ayıracak zamanı yoktu ya da aslında pek fazla zamanı yoktu.

Sürekli dünyayı gözlemleyip inceleyen, altın rengine dönük iri kahverengi gözleri ve zor gülümseyen, dolgun dudaklı geniş bir ağzı vardı Zoe'nin. Keskin hatları ve çıkık elmacık kemikleri, o kendine özgü utangaçlığıyla çelişen egzotik bir ifade veriyordu yüzüne.

Partide, kendisine söylenenleri mükemmel bir şekilde yerine getirmiş ve mümkün olduğunca kimseyle konuşmamaya gayret etmişti.

James'in dikkatini çeken belki genç kızın utangaçlığı, belki hülyalı gözleri, belki de yaptığı işe hakimiyetiydi. Ancak o ilkbahar gecesi genç adam, önce onu, heyecanlandırıp şaşırtarak, sonra iltifat ederek flört etti Zoe'yle. Sonra da onu tekrar görmek istediğini söyledi.

Gizlice buluşmaya başladılar; bu da işin heyecanını artırdı. James gibi birinin dikkatini çekmiş olmak bile çok romantik ve nefes kesiciydi. Delikanlı onu dinledikçe Zoe'nin mahcubiyeti hafifledi; ona hayallerini ve umutlarını anlattı.

James ona çok tatlı davranıyordu. Zoe'nin kaçamak yapabildiği zamanlar, arabayla uzak yerlere gidiyorlar veya oturup yıldızları seyrederek sadece konuşuyorlardı.

Fazla zaman geçmeden konuşmanın dışında bir şeyler de yapmaya başladılar tabii ki.

James onu sevdiğini, ona ihtiyacı olduğunu söyledi. Ve bir haziran gecesi, ağaçların altına serilmiş kırmızı bir battaniyenin üzerinde, Zoe sadece gençliğe özgü istekli bir iyimserlikle, masumiyetini James'e verdi.

Tatlılığını ve sevecenliğini sürdüren genç adam, her zaman birlikte olacaklarını vaat etti. Zoe de onun bunu inanarak söylediğini sandı; çünkü kendisi kesinlikle öyle olacağına inanıyordu. Ancak genç ve aptal olmanın bedeli her zaman ödenir. Zoe de ödedi bu bedeli ve James'in de kendince ödemiş olduğunu düşündü her zaman. Belki de kendisinin ödediği bedelden kat kat

fazlasını ödemişti. Çünkü Zoe, masumiyetini kaybederken, James çok daha değerli bir hazineyi kaybetmişti; dönüp o hazineye baktı genç kadın; oğluna.

James'in yolundan çıkardığı hayatını, Simon tekrar yoluna sokmuştu. Yeni bir güzergâha, yeni bir yaşama doğru... James, Zoe'ye kadın olmanın zevkini tattırmıştı. Çocuk ise onu kadın yapmıştı.

Küçük evini -minik balıçeli küçük evini- elde etmişti sonunda ve bunu tek başına elde etmişti. Belki bir zamanlar hayal ettiği o harika yerlere seyahat edememişti ama oğlunun gözlerinde dünyanın bütün harikalarını görüyordu.

Ve şimdi, onu kucağına almasından ve hiç bırakmayacağı sözünü vermesinden neredeyse on yıl sonra, oğluyla birlikte ileri doğru adım atıyordu. Simon'ın daha da fazlasına sahip olması için gerekeni yapıyordu.

Batı Virginia tepelerinden utangaç bir kız olan Zoe McCourt, iki ay içinde kız kardeşmiş gibi yakınlaştığı iki kadınla, Pennsylvania'daki Pleasant Valley denen güzel şehirde kendi işini açmak üzereydi.

"Hoşgörü". Zoe, dükkânına bu ismi sevmişti. Müşterilerine bu duyguyu hissettirmek istiyordu. Çok iş vardı; o da arkadaşları da çok çalışmak zorundaydılar. Hoşgörüyle çalışacaklardı ama iyi iş yapmayı da umuyorlardı.

Güzel binadaki giriş katının bir tarafında Malory Price'in sanat galerisi, diğer yanında Dana Steele'in kitapçı dükkânı olacaktı; kendi güzellik salonu ise üst katta.

"Sadece birkaç hafta gerekiyor," diye düşündü. Burayı derleyip toparlamak ve restore etmek, gerekli malzeme, stok ve araçlarla doldurmak için birkaç haftaya ihtiyaçları vardı. Sonra kapılarını müşterilere açacaklardı.

Düşününce karnına bir ağrı giriyordu, bunun nedeni yalnızca korku değildi. Büyük oranda heyecandan ve geleceğe yönelik beklentilerinden kaynaklanıyordu gerginliği.

Bittiği zaman iş yerinin nasıl görüneceğini tam olarak biliyordu. Ana salon, renk ve ışıkla dolu olacak; hanımların güzelleşti-

rileceği özel odalarda daha yumuşak ve rahatlatıcı renk tonları kullanılacaktı. Kokulu mumlar ve duvarlarda ilginç resimlerle hoş bir atmosfer oluşturacaktı. İyi bir ışıklandırma, insanları hem hoş gösterir hem de rahatlatırdı.

Hoşgörü; zihin, beden ve ruh için. Zoe, müşterilerine az da olsa, bunu hissettirmek istiyordu.

Akşam olduğunda, arabasıyla evinin bulunduğu ve işini kuracağı vadiden dağlara doğru yola çıkmıştı. Orada kaderiyle yüzleşecekti. Pencereden dışarıyı seyreden Simon'ın suratı biraz asıktı. Zoe, çocuğun, üstündeki elbisenin içinde hiç de rahat olmadığının farkındaydı. Ancak Warrior's Peak gibi bir yere yemeğe davet edildiğiniz zaman, uygun şekilde giyinmeniz gerekirdi.

Dalgın dalgın elbisesinin eteğini çekiştirdi. Ucuzluktan makul bir fiyata aldığı koyu mor jarse elbisenin kendisine yakıştığını umuyordu.

Belki de daha ağırbaşlı ve ciddi görünmek için siyah giymeliydi. Ama Zoe renkli olmayı severdi ve bu akşam da kendine güvenini muhafaza edebilmek için desteğe ihtiyacı vardı. Bu akşam hayatının en önemli akşamlarından biriydi ve Zoe'nin kendini iyi hissetmesine katkıda bulunacak bir şey giymesi gerekliydi.

Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Artık etrafında dönüp durduğu ama düşünmekten kaçındığı şeyle baş etmek zorundaydı.

Şu anda, dokuz yaşındaki bir çocuğa ne yapmakta olduğunu daha da beteri, ne yapacağını- açıklayacak mıydı? Zoe, "Sanırım bu akşam neden oraya akşam yemeğine gittiğimizi konuşsak iyi olacak," diye başladı. Simon, "Bahse girerim ki kimse takım elbise giymiyordur," diye homurdandı. Zoe,"Bahse girerim ki yanılıyorsun." Çocuk başını çevirip yan gözle baktı annesine ve "Bir dolara bahse var mısın?"dedi. "Tamam, varım," diye devam etti Zoe.

Zoe, bir an, onun kendisine ne çok benzediğini düşündü. Bu durum, bazen ona vahşi ve kimseyle paylaşmak istemeyeceği bir zevk verirdi. Oğlunun yüzünde James'ten hiçbir iz olmaması ko-

mik değil miydi? Bu gözler Zoe'nin gözleri, bu burunla çene onun burnu ve çenesiydi; ufacık rötuşlarla Simon ortaya çıkmıştı.

Zoe, boğazını temizleyerek, "Her neyse," dedi, "Birkaç ay önce oraya nasıl davet edildiğimi; Malory ve Dana'yla nasıl tanıştığımı biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum, çünkü ertesi gün bana *playstation* 2 almıştın. Üstelik doğum günüm bile değildi," diye ekledi Simon.

"En güzel hediyeler doğum günü olmadan alınanlardır." O şey... Zoe, o fantastik durum için kendisine ödenen yirmi beş bin doların küçük bir kısmıyla Simon'a, hayatta en çok istediği şeyi almıştı.

"Malory ile Dana'yı; Flynn, Jordan ve Bradley'i tanıyorsun," dedi Zoe.

Simon annesini güldürmek için sırıtarak, "Hı hı, onlarla çok takılıyoruz şu aralar. Büyük olmalarına rağmen hepsi iyi," dedi.

Zoe gülmedi.

"Onlarla ilgili kötü bir şey mi var?"

"Yok, yok. Kötü hiçbir şey yok." Zoe, alt dudağını çiğneyerek doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. "Ee... bazen insanlar hiç farkında olmadıkları halde bağlıdırlar birbirlerine. Yani, Dana ile Flynn kardeş; üvey kardeş. Derken Dana, Malory ile arkadaş oldu ve Malory, Flynn ile karşılaştı; bir anda birbirlerine âşık oldular."

"Şimdi bu da şapşal bir aşk hikâyesine mi dönüşecek? Kusabilirim..."

"Öyle bir şey yapacaksan başını pencereden dışarı çıkar. Bir de... Flynn'in çocukluk arkadaşları olan Jordan ve Bradley var. Daha gençken Jordan ile Dana... çıkıyorlarmış..." Durumu bu şekilde ifade etmek bir annenin bulabileceği en güvenli yoldu. "Sonra Jordan ile Bradley vadiden gitmişler. Ve şimdi benim de içinde olduğum bağlantı nedeniyle geri geldiler. Jordan ile Dana yeniden birlikteler."

"Şimdi evlenecekler herhalde? Flynn ile Malory de evlenecek. Salgın gibi bir şey bu." Simon şimdi Zoe'ye dönmüştü; yüzünde buluğ öncesi sancılara benzer bir ifade vardı. "Joleen Tey-

ze'ninki gibi bu düğünlere de gideceksek, sen bana yine takım elbise giydirirsin, değil mi?"

"Evet, benim gizli zevklerimden biri de sana işkence yapmaktır. Dinlesene, ben sana hepimizin şöyle veya böyle birbirimize bağlı olduğumuzu anlatmaya çalışıyorum. Başka bir şey daha var. Sana Warrior's Peak'de oturan insanlar hakkında fazla bir şey söylemedim."

"Onlar sihirli insanlar."

Zoe'nin eli direksiyona yapıştı. Arabayı yavaşlatarak yukarı doğru kıvrılan yolun kenarına çekti. "Sihirli insanlar derken neyi kastediyorsun?"

"Hadi anne! Siz toplanıp aranızda konuşurken duydum. Pek anlayamadım ama onlar cadı filan mı?"

"Hayır... Evet... Ben de tam olarak bilmiyorum." Çocuğa antik çağın tanrılarını nasıl anlatacaktı? "Sen sihre inanıyor musun, Simon? Öyle kartlarla yapılan numaralardan değil; hikâyelerde geçen sihirden söz ediyorum. Yani *Harry Potter* ya da *Hobbit*'teki gibi..."

"Sihir denen şey bazen biraz gerçek olmasa, hakkında o kadar çok kitapla film olur muydu?"

Zoe, bir an düşündükten sonra, "Bak bu önemli bir nokta," dedi. "Rowena ile Pitte, yani bu gece ziyaretlerine gittiğimiz, tepede yaşayan insanlar sihirli. Değişik bir yerden gelmişler, bizim yardımımıza ihtiyaçları olduğu için buradalar."

"Nasıl bir yardım?"

Zoe artık oğlunun dikkatini ve ilgisini çektiğini biliyordu. Bu ilgi, onu annesinin sözünü ettiği hikâyelere, *X-Men* dergilerine ve kahramanın rolüne bürünerek oynadığı video oyunlarına götürecekti.

"Sana anlatacağım. İnsana hikâyeymiş gibi geliyor ama değil. Sana anlatmaya başlamadan evvel, tekrar yola koyulmalıyım, yoksa geç kalacağız."

"Tamam."

Zoe arabayı tekrar yola çıkarırken derin bir nefes aldı. "Çok uzun bir zaman önce, *Rüyalar Perdesi* veya *Güç Perdesi* denen bir yerin ardında, genç bir tanrı varmış-"

"Apollo gibi mi?"

"Onun gibi ama Yunan tanrısı değil Kelt tanrısıymış ve kralın oğluymuş. Delikanlı olunca, bizim dünyamızı ziyarete gelmiş, bir kızla tanışmış ve ona âşık olmuş."

Simon ağzını çarpıtarak, "Neden hep aynı şey oluyor?" diye sordu.

"Bu konuyu sonra konuşabilir miyiz? Fazla zamanımız yok. Ne diyordum? Evet, ikisi birbirlerine âşık olmuşlar ve o zamanlar bunu yapmak yasak olduğu halde, evlenebilmeleri için delikanlının babası, oğlunun, kızı evine getirmesine izin vermiş. Bazı tanrılar için bunun bir sakıncası yokmuş ama bazı tanrılar bundan hiç hoşlanmamışlar. Bu yüzden savaşlar çıkmış sonra...."

"Harika."

"...sonra dünya iki krallığa ayrılmış diyebiliriz. Birini, karısı insan olan kral yönetiyormuş, diğerini ise kötü ruhlu bir büyücü."

"Vay canına!"

"Genç kralın üç kızı varmış. Yarım insan, yarım tanrı oldukları için onlara yarı tanrıça deniyormuş. Her birinin tanrı vergisi özel bir yeteneği varmış. Biri müzik ya da sanat; diğeri yazı ya da bilgi; üçüncüsü ise yiğitlikmiş sanırım. Cesaret yani."

Düşündüğü şey ağzını kurutuyordu ama yutkunarak devam etti, "Cesarete sahip olan bir tür savaşçıymış. Kız kardeşler, bütün kardeşlerin olması gerektiği gibi birbirlerine çok yakınmışlar ve anne babaları onları çok severmiş. Kötü büyücüyle aralarındaki sorunlar devam ederken, bir muhafız ve bir öğretmen tarafından korunup eğitiliyorlarmış. Derken -homurdanma lütfen- muhafızla öğretmen birbirlerine âşık olmuşlar."

Simon başını arkaya atıp tavana baktı. "Böyle olacağını biliyordum," dedi.

"Dokuz yaşında alaycı oğlanlara benzemedikleri için kız kardeşler onların adına mutlu olmuşlar ve arada bir yalnız kalmak isteyen âşıkları kollayıp idare etmişler. Bu nedenle de gerektiği kadar korunamamışlar. Kötü kalpli büyücü bundan yararlanarak, kız kardeşlerin çok yakınına sokulabilmiş ve onlara büyü yap-

mış. Bu büyüyle kızların ruhlarını çalmış ve üç anahtarla açılabilen üç kilitli cam bir kutuya hapsetmiş."

"Vay canına! Onlar için çok kötü olmuş."

"Haklısın gerçekten çok kötü olmuş. Bir ölümlü, yani bir insan, o kutunun üzerindeki bütün kilitleri birer birer açmadıkça, ruhlar, o kutunun içinde hapis kalmaya devam edecekler." Zoe birden parmakları karıncalandığı için elini elbisesinin eteğine sürttü. "Anlıyor musun, kızlar yarı insan oldukları için büyücü büyüyü sadece bizim dünyamızdan biri tarafından bozulabilecek şekilde yapmış. Çünkü bir insanın bu büyüyü bozmasının imkânsız olduğunu düşünüyormuş. Anahtarları öğretmene verip -ama onun büyüyü bozma yetisi yokmuş- muhafızla onu dünyalarından kovarak bizim dünyamıza atmışlar. Onlar da yıllardır her kuşakta, kutuyu açabilecek üç insandan anahtarları bulmalarını istemek zorunda kalmışlar. Büyünün gereklerine göre saklanan anahtarların, seçilen kişiler tarafından bulunması gerekiyor. Seçilmiş kişilerden her birine anahtarı aramak için dört hafta veriliyor, bu sürenin sonunda anahtara ulaşması ve onu kilide sokması şart."

"Vay canına! Anahtarı bulması gerekenlerden biri de sen misin? Seni nasıl seçtiler?"

Zoe, içine çektiği havayı boşalttı. Oğlu, zeki ve mantıklı bir çocuktu. "Kesin olarak bilmiyorum. Biz, yani Mal, Dana ve ben, o kız kardeşlere çok benziyoruz. Kralın *Camın Kızları* denen, ruhları cam kutuya hapsedilmiş kızlarına yani... Rowena ressam ve tepede o kızların bir resmi var. Bazı bağlar var Simon. Bizi anahtarlara ve kralın kızlarına bağlayan bağlar... Sanırım buna kader diyebilirsin."

"Eğer anahtarları bulamazsanız, hep o kutuda mı kalacaklar?"

"Ruhları orada kalacak. Bedenleri camdan tabutlarda -Pamuk Prenses gibi- bekliyor."

Simon, başını salladı. "Rowena ve Pitte, onlar öğretmenle muhafız değil mi? Sen, Malory ve Dana anahtarları bulup her şeyi düzeltmek zorundasınız."

"Onun gibi bir şey. Malory ile Dana sıralarını savdılar; ikisi de anahtarını buldu. Şimdi sıra bende."

"Sen de bulacaksın." Simon yüzünde ciddi bir ifadeyle annesine baktı. "Ne zaman bir şey kaybetsem bulursun."

Zoe içini çekti. Keşke her şey oğlunun en sevdiği oyuncağı bulmak kadar basit olsaydı. "Elimden geleni yapacağım. Sana söylemek zorundayım Simon, büyücü -adı Kane- onları durdurmaya çalıştı. Beni de durdurmaya çalışacaktır. Gerçekten ürkütücü bir durum ama denemek zorundayım."

"Poposuna bir tekme atarsın."

Gülmek Zoe'nin midesindeki sıkıntıyı biraz rahatlattı. "Ben de zaten bunu yapmak niyetindeyim. Bütün bunları sana söylemeyecektim ama bunu yapmak doğru gelmedi bana."

"Çünkü biz bir takımız."

"Evet, biz harika bir takımız."

Araba Warrior's Peak'in açık bahçe kapısı önünde durdu.

Kapının iki yanında, taştan oyulmuş, elleri kılıçlarının kabzasında iki savaşçı vardı. Zoe'ye aşılması son derece zor ve vahşi göründüler. Bağlantı ne? diye düşündü. Kendisi gibi birinin kapıdaki askerlerle ne gibi bir bağlantısı olabilirdi.

Derin bir nefes alıp arabayı içeri doğru sürdü.

Simon heyecanla, "Vay! Kutsal inek!" diye mırıldandı.

Zoe oğlunun eve gösterdiği tepkiyi çok iyi anlamıştı. Evi ilk kez yakından gördüğünde kendisi de gözleri ve ağzı açık bakakalmıştı.

'Ev' sözcüğü Peak'i tanımlamak için fazlasıyla sıradan ve yetersiz kalıyordu. Bir bölümü şatoya, bir bölümü kaleye benzeyen yapı, vadinin tepesinde, sanki orayı yöneten heybetli bir hükümdarmış gibi duruyordu. Kubbeleri ve kuleleri siyah taştan yapılmıştı; olukların ağızları saçaklara tünemiş ve istedikleri anda aşağıya zıplayacakmış gibi görünen tuhaf yaratıklara benziyordu. Etrafı, akşamları gölgelerle dolan koruya doğru uzanan gür otlar ve çimenlerle çevrilmiş, muazzam bir binaydı.

En yüksek kulenin tepesinde, üzerinde altın yaldızlı bir anahtar amblemi olan beyaz bir bayrak dalgalanıyordu.

Güneş batıyor, bir tuvale benzeyen gökyüzündeki kırmızı ve altın rengi çizgiler binaya daha da dramatik bir görünüm veriyordu.

Zoe, kısa süre sonra gökyüzü inecek bir hilal dışında simsiyah olacak, diye düşündü. Yarın akşam, yeni ayın ilk gecesiydi ve Zoe'ye tanınan süre başlıyordu.

"İçerisi de görülmeye değer. Filmlerde görebileceğin gibi bir yer. Sakın hiçbir şeye dokunma, olur mu."

"Anne!"

"Çok gerginim. Lütfen anlayışlı ol." Arabayı yavaşça girişe sürdü. "Ama, gerçekten hiçbir şeye dokunma."

Arabayı durdururken ilk ya da son gelen olmamayı diledi. Sonra rujunu çantasından çıkarıp evden gelene kadar yok ettiği makyajını tazeledi; parmaklarını dalgın dalgın, son zamanlarda oğlunun saçından bile kısa kestirdiği sağlarının uçlarında gezdirdi.

Simon, "Harika görünüyorsun, tamam mı?" dedi. "İçeri girebilir miyiz?"

Zoe, oğlunun çenesini tuttu, onun gözlerini şaşı yapmasına aldırmadan çantasından çıkardığı tarakla saçını tararken, "İkimizin de harika görünmesini istiyorum," dedi. "Eğer yemekte verdikleri şeyi sevmezsen, yiyormuş gibi yap ama sakın sevmediğini söyleme ya da komik sesler çıkarma. Eve döndüğümüzde ben sana bir şeyler hazırlarım."

"McDonalds'a gidebilir miyiz?"

"Bakarız. İyiyiz... Harikayız... Tamam." Zoe, tarağı çantasına attı ve arabanın kapısını açmak üzere elini uzattı.

Misafirleri karşılayan ve arabalarıyla ilgilenen yaşlı adam ondan önce açtı arabanın kapısını. Bu adam her seferinde Zoe'nin yerinden zıplamasına sebep oluyordu. "Ah! Teşekkür ederim."

"Rica ederim, küçük hanım. İyi akşamlar."

Simon, onu tepeden tırnağa inceledi.

"Merhaba, küçük bey."

Bu unvandan hoşlanan Simon adama sırıttı ve ona doğru yürüdü. "Siz de sihirli insanlardan biri misiniz?"

Yaşlı adamın yüzündeki kırışıklar iyice derinleşerek geniş bir tebessüme dönüştü. "Olmam mümkündür. Siz ne dersiniz?"

"Çok hoş. Peki, öyleyse neden bu kadar yaşlısınız?"

"Simon!"

Yaşlı adam Zoe'nin korku içinde tıslamasına, "Güzel bir soruydu, küçük hanım," diye karşılık verdi. "Ben çok yaşlıyım çünkü uzun yaşamanın zevkine eriştim. Sizin de aynı zevke erişmenizi dilerim." Kemiklerini çatırdatarak, yüzü Simon'ınkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi. "Bir gerçeği bilmek ister misiniz?"

"Tamam."

Yaşlı adam doğrulurken, "Biz hepimiz sihirli insanlarız ama bazılarımız bunu biliyor, bazılarımız bilmiyor," dedi ve ekledi, "Arabanızla ilgileneceğim küçük hanım. İyi akşamlar."

"Teşekkür ederim." Zoe, Simon'ın elini tuttu ve çift kanatlı giriş kapısına doğru yürüdü. Kapı, vurmasına fırsat kalmadan açıldı, karşısında Rowena duruyordu.

Alev uçlu saçları görkemli dalgalar halinde, orman yeşili uzun elbisesinin omuzlarına dökülüyordu. Göğüslerinin arasında sallanan gümüş bir madalyonun ortasındaki berrak taş, giriş holünün parlak ışıkları altında göz kırpıyordu.

Kadının güzelliği elektrik akımı gibi çarpıcıydı yine.

Zoe'ye hoş geldin demek için elini uzattı ama elbisesinden daha parlak yeşil gözleri Simon'a takılıp kalmıştı.

"Hoş geldiniz." Sesinin, Zoe'nin bir zamanlar görmek istediği yabancı ülkelere özgü bir tınısı vardır. "Seni tekrar görmek çok hoş Zoe ve en sonunda seninle tanışmak büyük bir zevk, Simon."

"Simon, bu Bayan Rowena."

"Sadece Rowena diye hitap edin lütfen, arkadaş olacağımızı umuyorum. İçeri gelin." Genç kadın bir eliyle Zoe'nin elini tutarken diğerini hafifçe Simon'ın omzuna koydu.

"Geç kalmadığımızı umarım."

Rowena geri adım atarak renkli mozaikler üzerinde misafirlerine yol gösterirken, "Hayır, hiç geç kalmadınız," dedi. "Diğerlerinin çoğu burada ama Malory ile Flynn henüz gelmediler. Salondayız. Söylesene Simon, kaz ciğeri ve Brüksel lahanası sever misin?"

Annesinin sözlerini hatırlayana kadar, Simon o komik sesleri çıkarmıştı bile. Kendini toplayıp hemen sustuğunda, Zoe kıpkır-

mızı olmuştu. Rowena'nın kahkahası ikisinin arasında dalgalandı. "Ben de tıpkı senin gibi hissettiğim için Tanrıya şükür bu akşamki mönüde ikisi de yok," dedi genç kadın. Sonra salonun kapısını açıp içeriye, "Son gelen konuklarımız," diye anons etti ve ekledi, "Pitte gel de küçük McCourt beyefendi ile tanış."

Simon başını kaldırıp annesine baktı; onu dirseğiyle dürterken, büyük bir memnuniyetle, "Beyefendi," diye fısıldadı dudağının ucuyla.

Rowena'nın sevgilisi de ona benziyordu. Zarif koyu renk giysilerinin içindeki vücudunun, savaşçılara özgü, güçlü bir görünümü vardı. Yele gibi gür siyah saçları, bir heykel kadar muntazam hatlı yüzünden arkaya doğru taranmıştı. Kaşlarından birini kaldırarak elini uzatırken, parlak mavi gözleri Simon'ı inceliyordu.

"İyi akşamlar Bay McCourt. Size içmek için ne ikram edebilirim?"

"Bir kola alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Rowena, "Lütfen rahatınıza bakın," dedi.

Dana ayağa kalkmış onlara doğru geliyordu. "Hey Simon, ne haber?"

"İyiyim de... Şu beyle Brad takım elbise giydikleri için bir dolar kaybettim."

"Şanssızlık desene."

"Brad'le konuşacağım, tamam mı anne?"

"Tamam, ama..." Zoe sözünü bitirene kadar Simon, Brad'in yanına koşmuştu bile. Genç kadın, "Hiçbir şeye dokunma," diye mırıldandı.

"Onun keyfi yerinde. Sen nasılsın?" diye sordu Dana.

Zoe, hayatta en fazla güvendiği insanlardan biri haline gelen yeni arkadaşına baktı. "Bilmiyorum," dedi. Koyu kahverengi gözler, sadece bir kişinin daha sahip olabileceği anlayışlı bakışlarla süzüyordu onu. "Sanırım gerginim. Şimdi bunu düşünmeyelim. Harika görünüyorsun."

Bu kesinlikle doğruydu. Dana'nın gür kumral saçları, parlak ve hareketli bir çan şeklinde güçlü çenesinden beş santim kadar

aşağıya uzanıyordu. Arkadaşının saçlarını kesip bu şekli veren kendisiydi. Ona yakıştı, diye düşündü.

Dana'nın daha resmi görünen siyah yerine kiremit rengi bir ceket seçmiş olması içini rahatlattı.

"Hatta harikadan da öte, mutlu görünüyorsun." Sonra Dana'nın sol elini avucuna alıp kare şeklinde kesilmiş yakut yüzüğe hayranlıkla baktı. "Jordan'ın hem nişanlı hem de mücevher seçiminde beğeni düzeyi müthiş," dedi.

Dana, Jordan ile Pitte'in sohbet ettikleri kanepeye bir göz atıp, "Bak buna karşı çıkamam," diye cevap verdi. İki erkeğin de malikânenin kapısında duran savaşçılara benzediğini düşünerek, "Kendime kocaman, yakışıklı bir adam aldım," diye ekledi.

Zoe, ikisi birlikte harika görünüyorlar, diye düşündü. Dana'nın seksi amazon yapısıyla Jordan'ın uzun kaslı bedeni birbirine çok uygundu. Bundan sonra her ne olursa olsun, onların birbirini bulması Zoe'yi mutlu ediyordu.

Yanlarına gelen Rowena, Zoe'ye kesme kristal bir kadeh içinde köpüklü bir içki uzatırken, "Bir kadeh şampanya hoşuna gidebilir diye düşündüm," dedi.

"Teşekkürler."

"Oğlun çok güzel."

Zoe'nin gerginliği, yerini gururlanmaya bırakmıştı. "Evet, öyle. Hayatımdaki en güzel şey."

Rowena genç kadının koluna dokunarak gülümsedi. "Öyleyse zengin bir kadınsın. Bakar mısın, Bradley ile hemen arkadaş oldular."

Zoe de aynı fikirdeydi. "Çok iyi anlaşıyorlar."

Bu konuda ne düşüneceğini bilemiyordu, o kadar olmayacak bir şeydi ki bu. Ama işte durum ortadaydı: odanın öteki ucunda birbirlerine sokulmuş derin bir sohbete dalmışlardı. Şık arduvaz grisi giysiler içindeki genç adam ve üstüne şimdiden biraz dar gelen -Tanrım ne çabuk büyüyor- koyu kahverengi giysili küçük çocuk...

Simon onunla bu kadar rahatken kendisinin o denli rahatsız olması çok garipti, çünkü ana oğul genellikle aynı şeyleri hissederlerdi.

Bradley, birden başını kaldırdı ve giysileriyle aynı renkteki gözleri, Zoe'nin gözleriyle buluştu.

Zoe, ah evet bunun bir nedeni var, diye düşündü. Bu adam bir tek bakışıyla Zoe'nin midesinde yarasalara takla attıran tek müşterek tanıdıklarıydı.

Çok yakışıklıydı, çok zengindi, her konuda 'çok'tu. Onların liginin çok çok ötesindeydi. Zoe, bir kez ziyaret etmiştik biz orayı, diye düşündü.

James Marshall, Bradley Charles Vane IV denen adamın yanında, her anlamda taşralı bir hödük gibi kalırdı. Kerestecilikten başlayarak büyüyen ve ülkenin her yerine yayılan, birinci sınıf HomeMakers zincir mağazalarıyla büyük ticari başarı kazanan Vane ailesinin serveti, Bradley'i güçlü ve ayrıcalıklı bir adam yapmıştı.

Görünüşü ise –koyu sarı saçları, hülyalı gözleri, bir büyücününkine benzeyen ağzı- Zoe'ye göre onu tehlikeli bir adam yapıyordu. Bedeni, modacıların tasarımları için idealdi. Uzun bacaklarının ev dışındaki aktivitelere çok uygun olduğunu düşünüyordu genç kadın.

Ayrıca onun nasıl davranacağını hiç tahmin edemiyordu. Bazen küstah ve soğukken, bazen öfkeli ve hükmetmeyi seven biri gibi görünüyor; bazen de onu şaşırtacak kadar tatlı bir adama dönüşüveriyordu.

Ne yapacağını bilemediği bir adama güvenemezdi, Zoe.

Öte yandan onun Simon'a nasıl davranacağını çok iyi biliyordu ve bu şaşırtıcıydı. Bradley, oğlunu asla incitmezdi. Zoe bundan adı gibi emindi. Ayrıca Simon'la arasının iyi olduğunu ve ona çok iyi davrandığını da kabul etmek durumundaydı.

Yine de Bradley'in yerinden kalkıp kendisine doğru yürüdüğünü görünce, vücudundaki tüm kaslar gerildi.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Simon'a olup bitenleri anlatmışsın."

"Bunu bilmeye hakkı vardı. Ben-"

"Heyecanlanma, ben de seninle aynı fikirdeyim. Bunu bilmeye hakkı olmasının yanında, bununla başa çıkabilecek kadar parlak bir zekâsı da var."

Zoe gözlerini elindeki kadehe dikerek, "Özür dilerim, biraz sinirliyim," dedi.

"Bu işte yalnız olmadığını hatırlamanın bir yardımı olur belki."

Bradley konuşurken holden bir havlama sesi geldi. Arkasından Flynn'in kocaman, simsiyah, belalı köpeği Moe içeri daldı. Keyifle havlayarak alçak bir masanın üzerinde duran kanepelere doğu bir hamle yaptı.

Flynn ile Malory hemen peşinden koştular, onların arkasından da gülerek Rowena geliyordu. Sonra bağırışlar, havlamalar ve talihsiz bir şangırtı duyuldu.

Bradley aniden ortaya çıkan bu kaosu izlerken, "Aslını ararsan, dedi, " Bu takımın içinde baş başa kalacak beş dakika bulabilirsen şanslısın."

İkinci Bölüm

O akşam yemek yer gibi yapan Simon değil, Zoe oldu. Bunun nedeni yemekler değil, genç kadının bir türlü gevşeyip rahatlayamamasıydı. Mideniz kasılıp düğüm düğüm olduğunda, ağzınızdakini yutmak çok zordur.

Zoe, şöminedeki ateşin kükreyerek yandığı bu yüksek tavanlı odada daha önce de yemek yemişti. Avizelerden ve mumlardan süzülen ışığın altında her şeyin ne kadar güzel göründüğünü biliyordu.

Ancak bu kez gecenin nasıl biteceğini de çok iyi biliyordu. Bu kez piyango çekilişi yoktu. Bu gece oymalı kutudan, üzerinde anahtar olan diski, Zoe, Malory ve Dana'dan hangisinin çekeceği değildi zihinleri meşgul eden.

Hem Malory hem de Dana, daha önce anahtarlarını çekmişler ve üzerlerine düşen misyonu başarıyla yerine getirmişlerdi. Zoe ikisinin de başarıyı milyonda bir ihtimalle yakaladığını yeni yeni fark ediyordu. İkisi de anahtarları bulmuşlardı. Onların zaferiyle iki kilit açılmıştı.

Zoe de onlara yardım etmişti. Onlara fikir vermiş, destek olmuş, onları rahatlatmıştı. Ancak Zoe, hareket zamanı kendisine verdiği şu an, ikisinin de sırayla sorumluluğu tek başlarına yüklendiğini anlamıştı. Sonunda hem Malory hem de Dana, somut anılara ulaşmaya çalışırken, kendi iç benliklerinin derinliklerine inmek zorunda kalmışlardı.

Artık yükü sırtlama ve risk alma sırası kendisindeydi.

Gerektiği kadar cesur, akıllı ve güçlü olmak zorundaydı. Yoksa kendisinden öncekilerin çabaları da boşa giderdi.

Boğazında bir yumruyla şahane rostoyu yutmak ona çok zor geliyordu. Arkadaşlarla yenen normal bir akşam yemeği gibi masada sohbete devam ediyorlardı. Malory ile Flynn, Zoe'nin tam karşısında oturuyorlardı. Malory, yanık altın rengi bukleleri-ni yukarıya ve arkaya doğru toplamış, o güzel 'komşunun kızı' ifadeli yüzünü açıkta bırakmıştı. "Hoşgörü"deki çalışmalarını anlatırken, kocaman mavi gözleri heyecan ve neşe doluyordu.

Flynn'in yüzünde, 'Burada olduğun ve benim olduğun için çok mutluyum,' ifadesiyle, sürekli Malory'nin eline koluna dokunması Zoe'nin de içini ısıtıyordu adeta.

Zihnini daha basit şeylerle oyalamak amacıyla, saçına bir şekil vermek için Flynn'den izin isteme ye karar verdi. Genç adamın hafif kestane rengi ışıltılı, kalın telli ve gür kahverengi saçları vardı. Birkaç yerinden hafifçe kırparak yüzünün ince çizgilerine ve koyu yeşil gözlerinin biçimine uygun bir şekil verebilirdi, Zoe. Bununla da kalmayıp masanın etrafında oturanların hepsinin saçlarını kesip yeniden şekil verdi.

Bradley masanın altında ayağına dokunduğunda yerinden sıçradı.

"Ne oldu?"

"Bu gezegende sana ihtiyaç var."

"Sadece düşünüyordum."

Bradley tabağını işaret etti, "Hiçbir şey yemeden mi?"

Zoe öfkelenerek rostodan bir lokma aldı. "Yiyorum."

Sesi kısık, bedeni kasılmıştı. Bradley bu yüzden onu suçlayamazdı ama onu gevşetmenin kesin bir yolunu biliyordu. "Simon hayatının gecesini yaşıyor," dedi.

Zoe oğluna baktı. Rowena onu yanına oturtmuştu ve şu anda oğlu tabağındaki yemeği iştahla yerken Rowena ile çok samimi ve derin bir sohbete dalmış gibi görünüyordu.

Zoe gülümseyerek, dönüşte McDonald's'ta durmaya gerek kalmadı, diye düşündü.

"Çok kolay arkadaş oluyor; sihirli insanlarla bile..."

Bradley, "Sihirli insanlar mı?" dedi.

"Onların sihirli insanlar olduklarını düşünüyor. Anlattıklarımı dinledi ve her şeyi çok 'havalı' buldu."

"Havalı zaten. Bir çocuk için iyilikle kötülük arasındaki savaştan daha 'havalı' bir şey olamaz."

Zoe çatalını saplayarak bir rosto dilimini tabağının bir tarafından öteki tarafına itti. "Malory ile Dana yaptılar; ben de yapabilirim," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum." Bradley yemeğini yemeye devam ediyordu. "Hoşgörü'nün yeni pencerelerini ısmarladınız mı?"

"Dün ısmarladık."

Genç adam, bundan haberi yokmuş gibi başını salladı. Zoe mağazaya uğradığında ya da bir sipariş verdiğinde kendisine haber vermelerini tembihlemiş oluşunun genç kadın için önemli olduğunu sanmıyordu. "Bazı doğramaların da değişmesi gerekiyor. Yarın uğrayıp bu konuda sana yardımcı olabilirim."

"Zahmet etme. Tek başıma yapabilirim."

"Fırsat bulduğumda tahta işleri yapmak hoşuma gidiyor." Gülümsedi. Bu sıradan, arkadaşça bir gülümsemeydi. "Kanımda var. Ya ışıklandırma? Karar verdiniz mi?"

Bradley, kızı düşüncelerinden ayırmayı başardığını fark ediyordu. Kendisiyle sohbet etmek hoşuna gitmeyebilirdi ama şu anda anahtarı düşünmüyor, yemeğini yiyordu.

Genç adam onun için deli oluyordu ya da zaten deliydi. Bu hanımefendi, onu cesaretlendirecek hiçbir şey yapmamıştı. Yaklaşık iki ay önce onunla ilk tanıştığından beri, kız ona hep ters ve soğuk davranıyordu. Sadece bir kez onu korunmasız yakalayıp öpebilmişti. Hepsi bu kadar.

Bradley, Zoe'nun o sırada soğuk ve aksi olmadığını hatırladı.

Bu deneyimin, onu da kendisi kadar şaşırtmış ve heyecanlandırmış olduğunu umuyordu.

Şu anda, kendini tutmasa, dudaklarını genç kızın o güzel, uzun boynunun bedeniyle birleştiği noktaya değdirmenin biraz ötesinde hayaller kurabilirdi.

Bir de çocuk vardı tabii. Simon bu büyük kurabiye kutusundan çıkmış promosyon gibiydi. Eğlenceli, akıllı, ilginç. Onunla birlikte olmak başlı başına bir zevkti. Annesine tutkun olmasa da Bradley bu çocukla vakit geçirmek isterdi.

Sorun, Simon'un kendisiyle vakit geçirme konusunda Zoe'dan çok daha fazla istekli oluşuydu. Yani şimdiye kadar... Ama Dördüncü Bradley Charles Vane istediği hiçbir şeyden mücadele etmeden vazgeçmemişti.

Ona kalırsa, gerçekleşmek üzere olan birkaç savaş vardı ve o bu savaşlarda etkin bir rol oynamaya kararlıydı. Brad, Zoe için buradaydı ve kız buna alışmak zorundaydı. Genç adam ona yardım etmek ve sahip olmak istiyordu.

Kız kaşlarını çattı. Işıklandırmayla ilgili sözleri yarıda kaldı. "Bana niçin öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?"

Zoe aralarında bir karış mesafe kalana kadar, genç adama doğru eğildi. Bradley, onun söyleyeceklerini oğlunun duymaması için böyle yaptığını anlamıştı. "Tabağındaki fırınlanmış patatesler yerine beni yemek ister gibi bakıyorsun."

Bradley de ona doğru eğildi ve kızın gözlerini kırpıştırdığını gördü. "Seni ısırıp, bir lokma alacağım, Zoe. Ama şimdi ve burada değil."

"Düşünmek zorunda olduğum o kadar çok şey var ki seninle ilgili konulara kafa yoramayacağım."

"Bu düşünceler arasında, bana da yer açmalısın." Kız elini çekmeye fırsat bulamadan, Bradley elini onun elinin üstüne koydu. "Şunu da düşün. Flynn, Malory'nin anahtarı bulmak için verdiği mücadelenin bir parçasıydı. Dana da anahtarı ararken, Jordan ona yardımcı oldu. Bir biz kaldık Zoe. Bunun ne anlama geldiğini düşün ve problemi çöz."

"Matematiğim çok iyidir." Zoe elini çekti çünkü bu temas

onu gerginleştiriyordu. "Benim hesabıma göre geri kalan tek kişi benim."

"Sanırım çok yakında, toplama ve çıkarmada kimin daha iyi olduğunu göreceğiz."

Bradley sustu ve şarabını bitirdi.

Salona döndüklerinde, kahve ve Simon'un bile gözlerini yerinden oynatacak büyüklükte elmalı turta dilimleri onları bekliyordu. Malory, arkadaşına cesaret vermek için, Zoe'nun sırtını sıvazladı. "Hazır mısın?"

"Hazır olmak zorundayım, değil mi?"

"Hepimiz senin yanındayız. Biz iyi bir ekibiz."

"Daha iyisi olamaz. Ancak kendimi daha hazırlıklı hissedeceğimi sanıyordum. Hazırlanmak için bol bol zamanım oldu. Bu kadar korkacağımı ummuyordum."

"En kolay benimki oldu."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Zoe şaşkınlık içinde başını salladı. "Hemen hemen hiçbir şey bilmeden giriştin bu işe."

"Kesinlikle öyle. Oysa son iki ay içinde yaşadığımız bütün olaylar senin kafanın içinde dönüp duruyor." Malory, arkadaşına sevecen bir gülümsemeyle bakarken elini tutup hafifçe sıktı. "Yaşadıklarımız çoğu insanı korkutacak cinsten şeyler. Dahası da var. Bu işe başladığımızda, bu kadar içli dışlı değildik. Ne Rowena ve Pitte ile ne kızlarla ne de birbirimizle... Şimdi her şey iki ay önce olduğundan daha önemli."

Zoe kesik kesik soludu. "Kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyorsun."

"Böyle bir niyetim yok zaten. Büyük bir yükün altına girdin, Zoe ve biz her ne kadar senin yükünü paylaşıp hafifletmek istesek de onu tek başına taşımak zorunda kaldığın zamanlar olacak."

Malory başını kaldırdı ve Dana'nın onlara doğru geldiğini görünce sevindi.

Dana, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Başlamadan önce biraz konuşmak istedik." Malory tekrar Zoe'nun elini avucuna aldı. "Kane sana zarar vermeye çalışacak. Seni tuzağa düşürmeye çalışacak. Uzun uzun düşündüm de bu

onun son şansı olduğu için seni engelleme konusunda bize karşı olduğundan daha kararlı davranacak. Çünkü bu kez ya kazanacak ya da kaybedecek. Üçüncü bir seçeneği yok."

Dana, Zoe'nun diğer elini avucuna aldı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bu konuda ben de çok düşündüm. Ondan korkuyorum." Zoe'nun omuzları çökmüştü. "Sanırım siz de bana ondan korkmam gerektiğini söylüyorsunuz. Eğer karşılaşacaklarıma hazır olacaksam, korkmam gerekli demek istiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

"O zaman tam anlamıyla hazır olduğumu söyleyebilirim. Rowena bizi tablonun bulunduğu odaya götürmeden onunla konuşmalıyım. Bir sonraki aşamaya geçmeden önce açıklamak istediğim bir şartım var."

Başını kaldırdı ve Rowena'nın Bradley ile ateşli bir konuşmaya dalmış olduğunu görüp, derin bir nefes aldı. "Niçin her zaman benim olmak istediğim yerde oluyor?"

Dana onun sırtını okşadı. "Yerinde bir soru."

Zoe, odanın diğer tarafına doğru ilerlerken, Malory, "Ne dersin, Dana?" dedi. "Ben de korkuyorum."

"Demek oluyor ki üçümüz de korkuyoruz."

Zoe, Rowena'nın önünde durdu. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Sohbetinizi kestiğim için özür dilerim, Rowena. Bir sonraki....şeye... başlamadan seninle bir dakika konuşmam gerek."

"Elbette. Sanırım bu Bradley ile konuşmakta olduğumuz konuyla ilgili."

"Zannetmiyorum. Bu Simon'la ilgili."

"Evet." Rowena yanındaki minderi okşayarak onu oturmaya davet etti. "Tam üstüne bastın. Bradley, Simon'u korumak için bir şeyler yapmamda ısrar ediyordu."

"Kane çocuğa dokunmayacak." Bradley'in sesi çelik gibi soğuk ve kararlıydı. "Bu çocuğu kullanmayacak. Simon bu işin içinde olmayacak. Bu konuda pazarlık olamaz."

Rowena, "Yani şimdi sen, Zoe ve oğluyla ilgili şartlar mı koşuyorsun?" diye sordu.

Zoe, söze karıştı. "Hayır. Ben kendim ve Simon adına konuşabilirim. Ama yine de teşekkürler." Bradley'e baktı. "Simon'u düşündüğün için teşekkür ederim."

Bradley, Rowena'ya, "Simon'u sadece düşünmüyorum," dedi. "Düşüncelerimi açıkça söylüyorum. Sen de Pitte de üçüncü anahtarı istiyorsunuz. Siz Zoe'nun başarıya ulaşmasını isterken, Kane bunun aksini istiyor. Bize, ölümlülere zarar verme, onların kanını dökme ve onları öldürme konusunda kurallar olduğunu söylemiştin. Kane, geçen defa bu kuralları çiğnedi. Başarabilseydi, Dana ile Jordan'ı öldürecekti. Bu kez yasalara uyacağını düşünmemiz için bir neden yok. Hatta, daha alçakça davranması için bir çok neden var."

Zoe kalbinin çevresindeki adalelerin kasıldığını hissediyordu. Nefesi kesiliyordu. "Oğluma elini süremez. Bu konuda söz vermelisin. Bunu garanti etmelisin. Yoksa bu iş burada biter."

"Yeni şartlar!" Rowena tek kaşını kaldırdı. "Ültimatomlar."

"Bak şöyle söyleyeyim..." Zoe konuşmaya yeltendi ama Bradley onu sert bir bakışla susturdu. "Eğer Simon'ı bu olayın dışında tutacak bir şey yapmayıp Kane'den korumazsan, onu Zoe'ya karşı kullanabilir ve onun anahtarı bulma konusunda başarısızlığa uğramasına neden olabilir. Sonuca çok yaklaştınız, Rowena tek bir şartın sonuca ulaşmayı engellemesine izin veremeyecek kadar yaklaştınız."

"Rolünü çok iyi oynuyorsun, Bradley." Rowena onun dizini okşadı. "Simon'un senin gibi karşı konulamaz bir koruyucusu var." Zoe'ya dönerek, "Sen de bu konuda Bradley'den aşağı değilsin," dedi. "Ama ben bunu çoktan hallettim."

"Ne?" Zoe odanın karşı köşesinde, kimseye belli etmeden, Moe'ya pastasından bir parça yedirmekte olan Simon'a baktı.

"O koruma altında. Ona, yapabileceğim en güçlü korumayı sağladım. Bunu, Dana'nın ikinci anahtarı bulduğu gece, Simon uyurken yaptım, annesi." Yavaşça Zoe'nun yanağına dokundu. "Bir Tanrının kızları için bile, asla senden çocuğunu tehlikeye atmanı isteyemem."

"Bu demek oluyor ki Simon güvende, öyle değil mi?" Genç

Ludmm gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Kane ona zarar vere-me'yecek."

"Onu elimden geldiğince güven altına aldım. Kane'in ona ulaşması için Pitte ile beni aşması gerek. İnan bana, böyle bir şey-e kalkışırsa cezası ağır olur."

"Ama ya sizi aşabilirse..."

Bradley, O zaman karşısında bizi bulur," diye söze karıştı. "Altı kişi ve büyük bir köpek. Flynn ile ben bu konuyu konuş-tuk. Dana'nın yaptığı gibi sen de Moe'yu, erken uyarı sistemi olarak, bir süreliğine evine alsan iyi olur."

"Moe'yu mu? Eve mi?" O kocaman, hantal köpeği kendi kü-çücük evinde düşündü. "Keşke aranızda böyle bir karara varma-dan önce bana danışsaydınız."

"Bu bir karar değil, bir öneri." Bradley başını yana eğdi. Se-si yumuşaktı ama yüz ifadesi kararlıydı. "Bu sadece yararlı ola-bilecek, mantıklı bir öneri. Simon yaşında bir çocuğun bir köpe-ği olmalı zaten."

"Simon'un köpek sahibi olmaya hazır olduğunu düşündü-ğümde..."

"Haydi haydi..." Rowena gülmemeye çalışarak, hem Zoe'nin hem de Bradley'in dizlerini okşadı. "İkiniz de Simon'un iyiliği-ni düşündüğünüze göre tartışmanız saçma değil mi?"

"Şimdi gerekli şeyleri konuşmaya başlayalım mı? Son anahtarı arayıp bulma serüveninin resmen başladığının açıklanması için sabırsızlanıyorum."

"Tamam. Belki Simon, Moe'yu bahçede yürüyüşe çıkarabi-lir." Rowena, Zoe'ya güven vermek için, "Gözetim altında ola-caktır," dedi. "Güvende olacağından kuşkun olmasın."

"Pekâlâ."

"Ben hallederim. Sonra, hep birlikte bitişik odaya geçeriz."

Birden Zoe, kendini kanepede Bradley'in yanında otururken buldu. Aralarında bir güvenlik gölgesi olarak Rowena yoktu. Genç adam kahve fincanını eline alırken, Zoe, ellerini kucağın-da kavuşturdu.

Genç kadın, "Nankör ve kaba davrandımsa kusura bakma," dedi. "Böyle bir insan değilim. Nankör biri değilim."

"Sadece kabasın, öyle mi?"

"Olabilir." Genç kadın yanaklarının ateş gibi yandığının farkındaydı. "Ama kabalık etmek istememiştim. Şeye alışık değilim... şeye... insanların bana..."

Bradley, "Yardım etmelerine mi?" dedi. "Seni ve Simon'u düşünmelerine mi?"

Sesinde bir acılık vardı. Diğer yandan, bu seste, Zoe'ye kendini küçük düşmüş hissettiren, hem umursamaz hem de uzak bir şey de hissediliyordu. Zoe doğruldu ve onun gözlerinin içine bakarak karşılık verdi. "Doğru. Bunlara alışık değilim. Onu büyütürken, beslerken, severken kimse bana yardımcı olmadı. Ona bir yuva sağlamam için kimse yardım etmedi. Bunları kendi başıma yaptım ve başarılı oldum."

Bradley, "Başarılı olmadın," diye düzeltti. "Çok başarılı oldun. Peki bundan ne çıkar? Bu yüzden, sana uzanan her yardım elini itmen mi gerekir?"

"Hayır, hayır, gerekmez. Kafamı karıştırıyorsun."

"Bu daha başlangıç." Kızın elini tuttu. İtiraz etmesine fırsat vermeden dudaklarına götürdü. "Şans için."

"Ah, teşekkürler." Rowena odaya girince hemen ayağa kalktı.

"Eğer herkes hazırsa, anahtarı aramaya bitişik odadan başlama geleneğini sürdürmek istiyoruz."

Bradley'in dikkati Zoe'de odaklanmıştı. Genç kadın biraz solgundu ama soğukkanlılığını koruyordu. Geniş koridorda ilerlerken, Dana ile Malory'nin ona destek olmak için iki yanına geçtiklerini fark etti.

Son iki ay içinde bir ekip, bir üçlü, bir aile olmuşlardı. Artık herhangi bir şeyin bunu değiştirebileceğini sanmıyordu. Gelecek günlerde bu birliğe ihtiyaçları olacaktı.

Bitişik odaya girip, duvardaki büyük tabloyu görünce kalbi duracak gibi oldu.

Ruhları çalınmadan sadece birkaç dakika önce, *Cam Kutudaki Kızlar*, birbirlerine sokulmuşlardı. Yüzleri tıpatıp bu yarı tan-

uçalara benzeyen üç kadının şu anda birbirlerine sokuldukları gibi.

Malory'nin parlak mavi gözlerine sahip olan Verona, elinde bir arpla oturuyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı. Niniane, Dana'nın güçlü hatlarına ve gür saçlarına sahipti. Mermer bir sütunun üstünde Verona'nın yanında oturmuş elinde bir parşömen tomarı ve bir tüy kalem tutuyordu.

Koltuğunun altında yavru bir köpek belinde de bir kılıç olan Kyna, Bradley'e bakıyordu. Simsiyah saçları Zoe'ninkiler gibi kısa ve seksi değil, uzun ve düzdü. Ama gözler, o kehribar rengi ni gözler aynıydı. Bradley'in kalbine birer çengel gibi takılmış; onu çekiyorlardı.

Üç kız, bir renk ve ışık dünyasının içinde, güzellik, neşe ve saflık saçıyorlardı. Ama dikkatli bakan biri yaklaşan karanlığı görebilirdi.

Sık ağaçlardan oluşan yeşil ormanda bir erkeğin gölgesi vardı. Yerdeki aydınlığın üstünde ise sinsi bir yılan kayarak ilerlemekteydi.

Gökyüzü köşede, kızların henüz farkında olmadığı yaklaşan fırtınanın izlerini taşıyordu. Arka planda birbirlerine sarılmış olarak görülen âşıklar ise korumaları altındaki kızlara yaklaşmakta olan tehlikeyi fark edemeyecek kadar birbirleriyle ilgiliydiler.

Daha dikkatle bakıldığındaysa resmin orasına burasına serpiştirilmiş, üç anahtar fark ediliyordu. Biri gökyüzünde uçan bir kuş formundaydı; diğeri ormandaki yeşil yaprakların arasına saklanmıştı; üçüncüsü ise barış ve masumiyetin son anını yaşamakta olan kızların arkasındaki havuzun derinliklerine parlıyordu.

Bradley, onların büyünün etkisine girdikten sonraki hallerini görmüştü. Kristal tabutlarında ölüm kadar beyaz ve hareketsiz yatıyorlardı. Rowena, onların bu halini aynen tuvale geçirmişti.

Genç adam vadiye döndüğünde, anahtarların arandığını öğrenip bu kadınları tanımadan aylarca önce '*Büyüden Sonra*' adlı

tabloyu satın almıştı. Kendini buna zorunlu hissetmişti adeta. Şimdi ya âşıktı ya tutkuya yenik düşmüştü ya da Zoe'nun yüzü onda bir saplantı haline gelmişti; keşke başına gelenin hangisi olduğunu bilebilseydi.

Rowena, "İki anahtar bulundu," diye söze başladı. "İki kilit açıldı. Şimdi sadece bir tane kaldı." Konuşurken, yavaş yavaş tabloya doğru ilerleyip tam altında durdu. Arkasındaki şömine ateş kırmızısı ve altın rengi ışıklar saçıyordu.

"Meraka kapıldığınız için anahtarları aramaya razı oldunuz. Aynı zamanda her birinizin, hayatında hoşnut olmadığınız, belirsiz taraflar vardı. Ve..." diye ekledi; "... para almıştınız. Ama güçlü ve dürüst olduğunuz için anahtarları aramaya devam ettiniz. Üç bin yıldan beri hiç kimse bu kadar ilerleyemedi."

Pitte, "Sanatın yani ışığın gücünü öğrendiniz," diye devam ederek Rowena'nın yanına gitti. "Ve gerçeğin yani bilgeliğin gücünü de... İlk iki yolculuk, sizi üçüncüye getirdi."

Rowena, kadınlara bakarak, "Birbirinize destek oluyorsunuz," dedi. "Erkekleriniz de var. Hep birlikte bir zincir oluşturuyorsunuz. Kane'in o zinciri koparmasına izin vermemelisiniz." Öne doğru birkaç adım attı ve ikisi odada yalnızlarmış gibi Zoe'ya hitap ederek, "Şimdi sıra sende," dedi. "Tamamlamak her zaman sana düşer."

"Bana mı?" Zoe korkudan boğulacak gibiydi. "Bu doğruysa, daha önceki seçimin nedeni neydi? Malory ile Dana'yı kastediyorum."

"Her zaman seçim olmalıdır. Kader bir kapıdır ama ister bu kapıdan girer, ister geri dönüp gidersin. Sen kapıdan içeri girecek misin?"

Zoe tabloya baktı ve başını salladı.

"O zaman sana haritanı ve seni anahtara götürecek ipucunu vereyim. Onun sana kılavuzluk etmesi için dua edeceğim." Gidip masanın üstünden bir kâğıt aldı.

Okumaya başladı: "Güzellik ve Gerçek; onlara sahip çıkacak cesaret olmazsa yok olurlar. Ama bazı eller değerli şeyleri o kadar sıkı tutar ki onlar parmakların arasından kayıp gider. Kayıp

ve acı, keder ve irade, ormanın içindeki engebeli patikayı aydınlatır. Bu yolculuk boyunca kan, masumiyetin ölümü ve eski varlıkların hayaletleri vardır.

"Patika çatallaştığı zaman yolu kader seçer ya da kuşku keser. Karşımıza keder mi sevinç mi çıkacak? Riziko ve kayıp olmadan başarı ve tatmin mümkün olabilir mi? Bu son mu yoksa başlangıç mı olacak? Aydınlığa mı kavuşacaksınız yoksa karanlığa mı geri döneceksiniz?

"Her iki tarafta da kollarını açmış biri duruyor. Birini mi diğerini mi tercih edeceksiniz? Yoksa sizin olanı korumak için ellerinizi yumruk yapıp, içindekiler ufalanıp toz haline gelene kadar sıkacak mısınız?

"Korku kol gezer; okları kalbe, zihne ve mideye saplanır. Tedavi edilmeyen yaralar iltihaplanır, yara izleri uzun süre görmezden gelindiğinde, büyür ve en önemli şeylerin görülmesini engelleyen bir kalkana dönüşür.

"Tanrıça, elinde kılıcıyla, sırası geldiğinde savaşmaya hazır ve barış zamanı geldiğinde kılıcını bırakmaya istekli olarak, nerede duruyor? Onu bul, onun gücünü, inancını ve cesur yüreğini tanı. Çünkü sonunda ona baktığında, onu özgür kılacak olan anahtarı bulacaksın. O anahtarı, senin için hiçbir kapının kilitli olmayacağı bir yolda bulacaksın."

"Aman Tanrım!" Zoe elini midesine bastırdı. "O kâğıt bende kalabilir, öyle değil mi? Bütün bunları asla aklımda tutamam."

"Elbette."

"Güzel." Zoe sesinin titrememesi için büyük bir çaba gösteriyordu. "Biraz şey gibi..."

Dana, "Güç..." diye ekledi.

"Hah, evet." Dana elini Zoe'nun omzuna koyunca Zoe kendini çok daha iyi hissetti. "Ama diğerlerine kıyasla, benim ipucum, bir yığın soru gibi görünüyor."

Rowena kâğıdı ona uzattı, "Cevapla o soruları," dedi.

Yalnız kaldıklarında Pitte, Rowena'nın yanında durup tabloyu seyretmeye başladı.

Rowena, "Kane hemen onun peşine düşecek," dedi. "Değil mi?"

"Evet. Onu inceleyecek, onun zaaflarını öğrenecek, korkularını ve gereksinimlerini anlayacak vakti oldu. Bunları ona karşı kullanacak."

"Çocuk güvende. Bize neye mal olursa olsun, bunu sağlamak için elimizden ne gelirse yapmalıyız. O şeker bir çocuk, Pitte."

Pitte onun sesindeki acıyı ve özlemi hissetmişti. Genç kadını kendine çekti. "Güvende olacak," dedi. "Maliyeti ne olursa olsun." Dudaklarını Rowena'nın başına değdirdi. "Kane çocuğa dokunamayacak."

Rowena, başını salladı ve dönüp ateşe baktı. "Merak ediyorum, Zoe bize, benim sana güvendiğim kadar güvenecek mi? Daha önce olup bitenler ve göze alması gereken tehlikeler varken, bize güvenebilecek mi?"

"Sonuç olarak her şey bir kadının cesaretine bağlı." Baş parmağıyla genç kadının çenesini okşadı ve başını yukarı kaldırdı. "Eğer sendeki cesaretin bir zerresi onda varsa, kazanacağız."

"Onun yanında senin gibi biri yoktu. Kimse yoktu. Bu insanların hepsinin kalbimde yeri var, Pitte. Böyle şeyler hissedeceğimi hiç beklemiyordum..."

Rowena elini göğsüne koydu. "Bağlandım onlara. Cesur küçük anne yüreğimi dağlıyor."

"O halde ona ve ordusuna güven. Onlar yaratıcı ve zeki insanlar. Diğer ölümlülere oranla..."

Pitte'nin bu sözleri Rowena'yı güldürdü ve genç kadının neşesi yerine geldi.

"Üç bin yıl geçirdin onlarla ama hâlâ onları ilginç buluyorsun, öyle mi?"

"Olabilir. Ama ben Kane gibi değilim. Onlara saygı duymayı ve bir kadını asla küçümsememeyi öğrendim. Gel." Onu kucaklayıp havaya kaldırdı. "Gel yatağa gidelim."

Zoe, Simon'u yatıralı uzun zaman olmuştu ama o hâlâ evin içindeki ufak tefek işlerle uğraşıyordu. Simon çoktan fısıldayarak Moe ile kouşmayı kesmişti. Hatta Moe'nun yatağa sıçrayışının ve Simon'un annesine duyurmamaya çalışarak attığı kahka-

haların üstünden de epey vakit geçmişti. Ama Zoe, ellerini ve aklını meşgul edecek şeyler aramaya devam ediyordu.

Anahtarı bulması için kendisine verilen süre güneş doğarken başlayacaktı. Genç kadın güneş doğana kadar uyuyamayacağından ve yeni güne uyanık olarak başlayacağından korkuyordu.

Bunun uykusuz geçirdiği ilk gece olmayacağını düşündü. Uykusuz geçen gecelerinin sayısı belli değildi. Simon'un huysuzluk ettiği ve hasta olduğu geceler, ödenecek faturaları düşündüğü, yatağının içinde dönüp durarak sabahladığı geceler, gündüzlerin işlerini bitirmesi için yeterli olmadığı için çalışarak geçirdiği geceler.

Gözlerini kapayamayacak kadar mutlu olduğu için uyuyamadığı geceler de olmuştu. Bu evde geçirdiği ilk geceyi hatırladı. Duvarları elleyerek, pencerelerden dışarı bakarak, Simon'un daha mutlu olması için evde yapmak istediği işleri planlayarak, evin içinde saatlerce dolaşıp durmuştu.

Bu da önemli bir fırsattı. Bu nedenle, birkaç saatlik uykusuzluktan şikâyet etmenin anlamı yoktu.

Gece yarısı hâlâ sakinleşemediğini ve yatağa yatmaya hazır olmadığını hissedince, uzun bir sıcak banyo yapmaya karar verdi. Simon da uykuda olduğu için onu rahatsız edemeyecekti.

Kırmızı rekli, en güzel geceliğini kapının arkasına astı. Sonra kendi imalatı olan kokulu mumlardan birini yaktı. Şimdi banyo, buhar ve kokuyla dolacaktı.

Zoe bu gibi küçük şölenlerin insanı uykuya hazırladığına inanırdı. Suyun vücudunu kucaklayışı ve güzellik salonunda kullanmak için ayırdığı şeftali kokulu sıvı sabunun tenine ipeksi dokunuşu onu sakinleştirmeye başlamıştı. İpucunu aklından geçirip, önce onu bir bütün olarak, sonra bir pazılın parçaları gibi görmeye çalışacaktı. Bir parça yerine oturacak ve Zoe, bir sonraki parça yerine oturana kadar uğraşacak, bütün resmi görene kadar, adım adım devam edecekti. Malory için bir tablo, Dana için bir kitap. Kendisine ne kalıyordu? Hafifçe gülerek, *şampuan ve krem mi?* diye düşündü. Onun bildiği bunlardı. Bunlar ve küçük bir oğlan çocuğunun dünyası için önemli olan şeyler. Elinden iş de gelirdi. İnşaat ve onarım.

Ellerinin hünerli olduğunu hatırladı. Onları suyun altında evirip çevirerek inceledi. Ama bunların, ormandaki bir patika ya da belinde kılıç taşıyan bir tanrıça ile ne ilgisi vardı?

Suyu kapatırken, *bir yolculuk*, diye düşündü. Bu bir sembol olmalıydı. Çünkü kendisi hiçbir zaman yolculuk yapmamıştı. Ve, görünüşe bakılırsa, yakında yolculuğa çıkacağı da yoktu.

Belki bu, onun vadiye gelişiyle ya da Malory ve Dana ile birlikte bir iş yeri açmasıyla ilgiliydi. Kurulanırken, *belki de yolculuk hayatı temsil ediyor*, diye düşündü.

Onun hayatını mı? Cam Kutudaki Kızların hayatını mı? Vücuduna şeftali kokulu kremi sürerken, aklından bunlar geçiyordu. Kendi hayatının fazla ilginç bir yanı yoktu ama böyle olması da gerekmiyordu. Dana'nın kendisiyle ilgili olan ipucundan bazı kelimeler alıp onların üstünde çalıştığını hatırladı. Belki Zoe da bunu denemeliydi.

Kılıcı olan bir tanrıça; bu yeterince kolaydı. Kılıç Kyna'nın belindeydi ve Kyna onunkiydi. Ama bu, Zoe'nun Kyna'yı özgürlüğüne kavuşturacak olan anahtarı bulmak için onu *nasıl* tanıması gerektiğini açıklamıyordu.

Zoe başını iki yana sallayarak döndü ve musluğun üstündeki buğulu aynaya baktı.

Saçları uzun ve simsiyahtı. Omuzlarına dökülüyordu. Bu da yüzünü çok solgun gösteriyordu. Gözleri altın rengi, bakışları ısrarlıydı. Banyodan yükselen buhar Zoe ile ayna arasında dolaşıyor, bir perde gibi pırıltılar saçıyordu. Genç kadın kendisine ait olmayan bu yüze dokunmak için elini kaldırdı.

Bir an için, titreyen parmakları aradaki perdenin ve aynanın içinden geçerek, insan etine değecekmiş gibi geldi ona. Ama buharla dolu banyonun içinde buldu kendini. Tek başınaydı ve elini üstünden aşağı sular süzülen aynaya dayamıştı.

'Şimdiden hayal kurmaya başladım,' diye düşünerek elini çekti. Bu, hayalini kurmaktan, düşündüklerini hayalinde canlandırmaktan başka bir şey değildi. Genç tanrıçada kendini görmeye çalışmıştı. Bunu yapabileceğini zannedecek kadar da yorgun ve bitkindi. 'Bunu sabah kalkınca düşünmeliyim,' dedi kendi kendine. Kafası daha iyi çalıştığı zaman düşünecekti.

Dosyasıyla yatağa girdi; güzellik salonunu, ona eklemek istediği yeni projeleri ve bina için satın alınacak şeyler listesini gözden geçirdi. Bazı yeni fikirleri not etti, dikkatini onlara vermeye çalıştı. Ama anahtar ve ipuçları aklından çıkmıyordu.

Bir orman. Pennsylvania'nın yüksek bölgelerinde sayısız orman vardı. Sözü edilen, ağaçlardan oluşan gerçek bir orman mıydı yoksa bir benzetme miydi?

Zoe benzetmeler konusunda başarılıydı.

Ya kan, kan ne demekti? Bu Jordan yaralandığında akan kan mıydı? Yoksa başka birinin kanı mıydı? Kendi kanı olabilir miydi?

Elbette yıllar içinde, çizikler, berelenmeler, kesikler yüzünden küçük kanamalar geçirmişti. Bir keresinde baş parmağını doğramıştı, on bir yaşındaydı. Sandviç yaparken, içine koyacağı domatesleri dilimliyordu. O sırada dövüşmekte olan kız kardeşiyle erkek kardeşinden biri ona çarpmış, bıçak başparmağını boydan boya kesmiş, kesikten bir fıskiyeden fışkırır gibi kan akmıştı. Bu kesiğin izi hâlâ duruyordu. Parmağını çevirip ince çizgiye baktı.

Bu iz katılaşmamıştı ve bir kalkan olamazdı. Büyük bir olasılıkla bundan söz edilmiyordu.

Acı ve kayıp, kan ve keder. Tanrım, onun ipuçları niçin bu kadar iç karartıcıydı?

Nihayet, ipucundan mümkün olan en iyi şekilde yararlanmaya karar verdi ve notlarını yeniden eline aldı. Gözleri kararmaya başladığında, kâğıtlar elinden kaydı ve uyuya kaldı. Işık hâlâ yanıyordu.

Rüyasında, kendi kanının kahverengi muşamba bir zemine damlamakta olduğunu ve çevresinde çocukların çığlıklar attığını gördü.

Üçüncü Bölüm

Sabahleyin vaktinde uyanamadı. Bunun en son ne zaman başına geldiğini hatırlayamıyordu. Son on yıl içinde kesinlikle böyle bir şey olmamıştı. Geç kalktığı için de Hoşgörü'ye, Simon ve köpekle birlikte ancak saat onda varabildi.

Binanın önünde Jordan'la Flynn'ın arabaları ve Brad'in arabalarından biri duruyordu. Bu nedenle kendi arabasını caddeye park etti. Zoe, Brad'in şimdiye kadar iki arabasını görmüştü. Belki başka da vardı.

Moe, arabadan aşağı atlamadan, genç kadın onun kayışını eline almayı başardı. Ancak annelere has bir maharetle, bir eliyle köpeğin kayışına hakim olmak isterken, diğer eliyle çantasını ve buz kutusunu aldı. Bu arada oğlundan da gözünü ayırmıyordu.

Köpeğin kayışını Simon'a verirken. "Sıkı tut," dedi. "Seni dinlemesini sağla. Bakalım Flynn onun bugün nerede kalmasını istiyor."

"Benimle kalabilir. Onunla arka tarafta dolaşabiliriz."

"Bakarız. Dışarı çıkabilirsin ama gözümün önünden uzaklaşma."

Zoe, binanın ön kapısına doğru yürürken, çocuk ve köpek hızla uzaklaştılar.

Bu eski büyük binayı seyretmeye, sunduğu olanaklara bayılıyordu. Ön taraftaki verandayı parlak maviye boyayarak ve girişteki merdivenlerin iki yanına krizantemler dikerek binaya kendi damgalarını basmışlardı.

Fırsat bulur bulmaz, bit pazarına gidip eski saksılar alacak ve onları boyayacaktı. Bir de yarım viski fıçısı aramak istiyordu. Bunları temin edince içine mevsim çiçekleri dikebilirlerdi.

Ön kapının üstündeki pencereye baktı. Malory buraya, şirketin logosunu kullanarak bir vitray yapması için bir cam boyama ustasıyla anlaşmıştı.

Bu, binaya özel bir anlam verecek, onu diğer binalardan ayıracak bir dokunuş olacaktı. Buz kutusunu yere bırakıp kapıyı açtı.

Kulağına müzik sesi geldi. Müziğin arasında çekiç, matkap ve konuşma sesleri duyuluyordu. İçeride çalışma olduğu belliydi.

Durup etrafına bakındı. Başını kaldırıp, giriş katının tam ortasından yukarıya çıkan merdivenlere baktı. Bir tarafta Dana'nın kitapçı dükkânı, diğer tarafta Malory'nin sanat galerisi yer alacaktı. 'Yukarıda ise benim güzellik salonum olacak,' diye düşündü. Mutfak arka taraftaydı. Onun önünde de küçük güzel bir bahçe vardı. Bir gün buraya masalar serpiştirmeyi düşünüyordu. O zaman, güzel havalarda müşteriler bu masalarda oturup soğuk bir şeyler içebileceklerdi.

Hoşgörü'nün açılmasına haftalar vardı ama burası Zoe için gerçekleşmiş bir rüyayı temsil ediyordu.

"Hey, ekibin üçüncü üyesi nerede?"

Zoe, hafifçe geri çekilerek etrafına baktı ve küçük sahanlığa giren Dana'yı gördü. "Arka taraftayım. Geç kaldım. Özür dilerim."

"Maaşından keseceğiz. Ya da bunu, buraya bir saat aldıktan sonra yaparız. Aman, öyle suçlu suçlu yüzüme bakma, Zoe. Henüz günde kaç saat çalışmamız gerektiğini tespit etmedik. Üstelik, bugün cumartesi."

Zoe paltosunu çıkarırken. Bir buçuk saat önce burada olmayı

planlamıştım, dedi. "Ama uyuya kalmışım. Yaklaşık sekize kadar uyudum."

Dana, dehşet içinde, "Sekiz mi!" diye haykırdı. "Seni gidi tembel fahişe!"

"Simon'un o köpeği nasıl bekletebildiğini bilmiyorum. Ya da köpek onu bekletti. Uyandığımda arka bahçedeydiler. Onları evden çıkabilecek hale sokmam, kahvaltılarını vermem ve toparlanmam oldukça uzun sürdü. Bu yüzden oldukça geç kaldım. Buraya gelirken de Moe'yu bırakmak için Flynn'a uğradım ama evde kimse yoktu. Buna Simon çok sevindi."

İçini çekti. "Dana, sonunda ona bir köpek satın almak zorunda kalacağım. Bunun farkındayım."

Dana sırıttı. Gamzeleri göründü. "Salak!"

"Gerçekten öyleyim. Şey...bugün herkesin burada olacağını bilmiyordum."

"Cumartesi günü çalışıp, hep birlikte iyi bir iş çıkarmaya karar verdik."

"Ne güzel." Zoe işe başlamaya hazırdı. Alet önlüğünü taktı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Ben yerlere ikinci kat cila sürmeye hazırlanıyordum ama Jordan cila sürmeyi beceremediğimi söylüyor ve bu yüzden bu işi kendisi yapıyor. Böylece mutfağı boyamayı bana bırakmış oluyor. Buradaki herkes benim badana yapmaktan başka bir işe yaramayacağım kanısında."

Zoe, politik bir cevap verdi, "Sen mükemmel bir boyacısın."

"Hmm. Malory ile Flynn, Malory'e ait olan kısımda cila yapıyorlardı ama Malory onun bu işi beceremediğini söyleyince, o da Brad'e yardım etmek için yukarı çıktı."

"Yukarı mı? Benim oraya mı? Bradley'in yukarıda ne işi var?"

"Sanırım..." Ama, Zoe, onu dinlemeden yukarı çıkmaya başlayınca, Dana boşa nefes tüketmemeye karar verip sustu.

Güzellik salonunun duvarlarını Zoe kendi eliyle mora bakan koyu pembeye boyamıştı. *Canlı bir renk*, diye düşünüyordu. *Üstelik kadınsı ama erkeklerin tiksindiği cici kız rengi değil.*

Yapmaya başladığı tezgâhları, kontrast olsun diye parlak yeşile boyayacaktı. Sonra,bu aynı renkleri daha açık olarak, bakım odalarına uygulayacaktı.

Yerler yapılmış ve cilalanmıştı. Zoe bunları bizzat kendisi yapmış ve korunması için üstüne bezler sermişti.

Bazı ürünleri teşhir etmek istiyordu. Bu konuda planları vardı. Tesadüfen ele geçirdiği kullanılmış bir kanepe ile iki koltuğa kılıf yapmak için de kumaş almıştı.

Işıklandırma ve bakım masaları, hatta kullanacağı havluların renkleri konusunda karar vermişti. Onun güzellik salonundaki her şey kendi eseri olacak, onun vizyonunu yansıtacak ve onun elinden çıkacaktı.

Ve, şu anda, Dördüncü Bradley Charles Vane, onun tezgâhlarından birini kesiyordu.

"Ne yapıyorsun?"Brad'in testeresinin vızıltısı, Flynn'ın çivi tabancası ve müziğin gümbürtüsü yüzünden kimse onun sesini duymamıştı.

Aslında, Zoe orada olmasa da olurdu. Ama bunu hemen şimdi düzeltecek, neyin nasıl olması gerektiğini ona gösterecekti.

Kararlı adımlarla, gölgesi Brad'in kesmekte olduğu tahtanın üstüne düşene kadar yürüdü.Genç adam başını kaldırıp ona baktı ve ışığını engellediğini gösteren bir hareket yaptı.

Zoe yerinden kıpırdamadı.

"Burada ne yaptığını öğrenmek istiyorum."

Brad, aynı ses tonuyla, "Bir dakika bekle," diye bağırdı. Sonra, ahşap plakayı kesmeyi bitirdi. Elektrikli testereyi durdurup, gözüne kıymık sıçramaması için taktığı güvenlik gözlüğünü çıkardı.

"Ismarladığın laminatlar geldi."

"Ben laminat mı ısmarlamışım?" Öyle sevinmişti ki Brad'in işaret ettiği yöne doğru seğirtti. İşte oradaydı. Harika bir yeşil. "Tam istediğim gibi," dedi. "Böyle olacağını tahmin etmiştim. Ama, gelecek haftadan önce gelmeyeceğini söylemişlerdi."

"Erken geldi." Brad hemen göndermelerini söylemişti. "Bugün iki tezgâhı bitiririz sanırım."

"Senden vaktini burada çalışarak geçirmeni beklemiyorum."

"Selam Zoe!" Flynn, çivi tabancasını yere bırakıp genç kadına bakarak sırıttı. "Ne diyorsun?"

"Cumartesinizi feda ederek bize yardım etmen gerçekten büyük inceelik. Ama eğer başka bir şey yapmak istersen, bunu ben de yapabilirim."

"Başladık bir kere." Zoe'nun çevresine bakıyordu. "Koca köpekle küçük çocuk neredeler?"

"Arka taraftalar. Onları bırakacak bir yer bulamadım."

"Arkada bol bol yer var. Diledikleri gibi koşup oynayabilirler. Gidip bakayım, ne yapıyorlar." Flynn ayağa kalktı. "Gelirken kahve getireyim mi?"

Brad, "Kendin yapmayacaksan getir," dedi.

"Nankör!" Flynn Zoe'ya göz kırpıp onları yalnız bıraktı.

"Benim için yorulmanı istemiyorum."

Brad, onun sözünü kesti, "Buraya uygun bir dekor seçmişsin. Sade ve güzel." Zoe ona bakıyordu. Genç adam bir an durakladı. Sonra, "Beceriklisin," dedi. "Dikkatli bir planlama, iyi seçimler, zevk. Sende var bunlar. Ama niçin her şeyi kendin yapmak istiyorsun?"

"Hayır, her şeyi kendim yapmak istemiyorum diye bir şey yok.. Ama kendini bana yardım etmeye zorunlu hissetmeni istemiyorum, hepsi bu."

Brad kaşını kaldırdı. "Nankör!"

Zoe yenilmişti. Hafifçe güldü. "Belki de kendime güvenimden kaynaklanıyor bu. Senin nasıl iş yaptığını bilmeyişimden..." Yaklaşıp Brad'in bitirmekte olduğu tezgâha baktı. "Sanırım fena değil."

"Dedem bunu duysa iftihar ederdi."

Genç kadın ona tatlı tatlı gülümsedi. "Laminatı kendim kesmek istiyorum," dedi. "Bitincede ona bakıp..."

"Evet, bitince, hatta bir yıl sonra ona bakıp, 'Bunu ben yaptım,' demek istiyorsun, öyle değil mi?"

"Evet. Kesinlikle öyle. Bunu anlayabileceğini tahmin etmezdim."

Brad ayağa fırlayıp başını yana eğdi, "Vadiye niçin geri döndüm,'biliyor musun?"

"Sanırım hayır. Yok, hayır, bilmiyorum."

"Bir gün bunu bana sor. Çivi tabancasını istiyor musun? Şunu yerine takalım."

Zoe, birlikte uyumlu çalıştıklarını itiraf etmek zorundaydı. Beklediği gibi olmamıştı. Brad ona eşit davranıyor, çalışmasını küçümsemiyordu. Aksine, onun bu konudaki becerisini doğal karşılıyordu.

Beri yandan, belli konularda dediğini yaptırmak istiyor; Zoe, çok ağır bir şeyi kaldırmaya yeltendiğinde bırakmasını emrediyordu. Hatta Zoe'nun termosunu almak için aşağı inmesine engel olup bunu kendisi yaptı. Ama Zoe o sırada laminatın kenarına zamk sürüyor ve bunu o kadar büyük bir zevkle yapıyordu ki aldırmadı.

Camları açtıkları halde, yapıştırıcının kokusu her yanı kaplamıştı.

Brad, "Küçük parçalar üstünde çalışmamız iyi oluyor," dedi. Vantilatör olmadığı için, zamkı daha uzun yüzeylere sürecek olsak, işimiz bitmeden sarhoş olurduk."

"İki yıl önce, evimdeki mutfak tezgâhlarını değiştirirken işe daldım ve kafayı öyle bir buldum ki dışarı çıkıp çimlerin üstüne yatmak zorunda kaldım."

Genç adam kızın yüzüne dikkatle baktı. Yanakları hafifçe kızarmıştı ama gözleri pırıl pırıldı. "Rahatsız olmaya başlarsan söyle."

"Bir şeyim yok." Parmağının ucuyla zamka dokundu. "Burası bitti sayılır."

"Yazık. Sarhoş olduğunu görmek hoşuma giderdi."

Genç kadın ayağa kalkarken onun gözlerinin içine baktı. "Burası çok havadar," dedi.

"Ama biraz kızardın." Parmağının yanıyla kızın yanağını okşadı. "Cildinin inanılmaz bir güzelliği var."

"Bu... şey...reklam gibi bir şey." Zoe, daha önce kızarmış mıydı bilmiyordu. Ama şimdi yüzüne ateş bastığını hissediyordu. "Satacağım ürünlerden bir çoğunu kullanıyorum. Harika bir serum var. Yavaş yavaş etkiliyor. "

"Öyle mi?" Elini uzatıp önce kızın çenesine dokundu. Sonra, parmağını boynundan aşağı kaydırdı. "Anlaşılan, işe yarıyor."

"Yararlı olduğuna inanmadıkça, hiçbir ürünü satmak istemiyorum."

"Ağzın için ne yapıyorsun?"

Bu soru karşısında genç kadının ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Ne kullanıyorsun? Dudakların yumuşacık. " Baş parmağıyla genç kızın dudağını okşadı. "Pürüzsüz. Baştan çıkarıcı."

"Bir dudak yumuşatıcı var...Şey... bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Beni öpme. Kafamın karışmasını istemiyorum, çalışmamız gerek."

"Bu konuda haklısın. Ama bazen işe ara vermek gerek. Zamk kurumuştur sanırım. Hazır mısın?"

Başını salladı. Burası havadardı ama yine de hafifçe başı dönüyordu. Brad'in yüzünden olmuştu. Onun, bu ısrarlı bakışlar ve kaçamak dokunuşlardan bir kadını nasıl etkilediğini bildiğinden emindi.

Başının belaya girmemesi için aklını başına toplaması ve bu adama karşı direnmesi gerekiyordu.

Laminatı birlikte kaldırdılar. Onu yerine takmak dikkat gerektiren bir işti. Kaydırmamak gerekti. Yapışkan sürülmüş iki yüzey birbirine değdiğinde geriye dönüş yoktu.

Tezgâhı yerine yerleştirdiler. Zoe, birkaç adım gerileyerek yaptıkları işi gözden geçirdi.

Evet, tamamdı. Laminata bir akışkanlık kazandırmak için kenarların hafifçe kıvrılması iyi olmuştu. Tezgâhın sade ve kullanışlı ama aynı zamanda kaliteli bir görünüşü vardı.

Müşteriler ayrıntıları fark etmeyebilirlerdi ama bu ayrıntıların yarattığı atmosferi mutlaka hissedeceklerdi.

Brad, "Güzel oldu," dedi. Kızın yanında duruyordu. "Kullanacağımız aletlerin kordonlarını geçirmek için şu delikleri yaptırtman iyi oldu."

"Kullanacağımız aletlerin adları, fön makinesi ve maşa."

"Doğru. Bu sayede kordonlar ortalıkta dolaşıp birbirine dolanmayacak ve salon dağınık görünmeyecek."

"Kaliteli ama sıcak bir görüntü yaratmak istiyorum."

"Diğer odalarda ne gibi hizmetler sunmayı planlıyorsun?"

"Ah, kutsal şölenler." Eliyle havalı bir hareket yaparak Brad'i güldürdü. "İlerde, para kazanmaya başladığımda buraya adamakıllı para harcayıp, banyoya bir İsveç duşu ve hidroterapi küveti ekleyecek ve bu bölümde bir hidroterapi merkezi oluşturacağım. Ama bunlar daha ileride gerçekleştirmeyi düşündüğüm şeyler. Şu anda ikinci tezgâhı yerine takmak istiyorum."

Brad, onun bir Truvalı gibi çalıştığını düşündü. Bu, ne istediğini ve onu nasıl elde edebileceğini bilmenin, hatta onun için alın teri dökmeye istekli olmanın çok ötesinde bir şeydi.

Çalışması gerektiğine inanıyordu. Bu çok önemliydi.

Sadece oğluyla ilgilenmek, onun karnının tok ve güvende olduğundan emin olmak için ara veriyordu çalışmaya.

Onlar ikinci tezgâh için laminatı hazırlarken, diğerleri işlerini bitirmiş, eğlenceye başlamak üzere toparlanıyorlardı.

Malory arkadaşlarının ne durumda olduklarını görmek için yukarı çıktı. Elleri belindeydi. "Vay canına! Buraya ne zaman gelsem, yeni bir şey görüyorum. Tebrikler Zoe. Çok güzel. Renkler harika. Bu tezgâh, öyle değil mi?" Tezgâhın bitmiş halini incelemek için ona doğru yürüdü. "Bunu senin yaptığına inanamıyorum."

"Tek başıma yapmadım." Dalgın dalgın omuzlarını oynattı ve Malory'e doğru yürüdü. "Gerçekten güzel oldu, öyle değil mi? Bu fiyata hazır bir tezgâh da satın alabilirdim ama tam istediğim gibi olmayacaktı. Aşağıda işler nasıl gidiyor?"

"Yerler bitti. Mutfak boyandı." Birden, hâlâ başında olduğunu o anda hatırlamış gibi saçlarının tozlanmaması için örttüğü mavi eşarbı çekip çıkardı. "Dolapların birinci kat boyası bitti. Muslukları ve kapı tokmaklarını da pırıl pırıl olana kadar ovduk."

"Buradaki işe daldım. Aslında sana ve Dana'ya yardım etmem gerekirdi."

"Bize yardım edenler vardı. Teşekkürler. Koyu sarı saçlarını kabartmak için parmaklarıyla taradı. "Bizim eve gidiyoruz. Tavuk ısmarlayacağız. Sizin işiniz bitti mi?"

"Doğrusunu istersen elimdeki işi bitirmek istiyorum. Simon'u yukarı gönder. Biraz sonra geliriz."

"Simon benimle gelsin. Zaten dışarıda Flynn ve Moe ile oynuyor."

"Ah, şey...bilmem ki..."

"Onun keyfi yerinde, Zoe. Sana bir bacak saklamaya çalışırım. Sana da , Brad."

"Senin kalman gerekmez," dedi Zoe, Brad'e doğru dönerken. Malory, genç adama göz kırptı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

"Bu tezgâhı bitirmek istediğini söyledin."

"Evet, ama sana engel olmak istemem."

"Bana herhangi bir şekilde engel olduğun zaman, bunu sana söylerim. Yapışkanı sürmeye başlayalım mı?"

Zoe, vakit kaybetmemek için itiraz etmedi.

İkinci tezgâhı da hazırlayıp yerine taktılar ve aletleri kaldırmaya başladılar. Pencereleri bir parmak aralık bıraktılar.

Genç kadın buz kutusunu almaya vakit bulamadan, Brad onu eline aldı. "Sanırım bu günlük bu kadar yeter," dedi.

"Yardımın için çok teşekkür ederim. Gerçekten işime yaradı. Buz kutusunu verandaya bırak. Ben yerlere ve mutfağa bakıp kapıları kilitledikten sonra geleceğim."

"Beklerim. Aşağıda yapılan işleri ben de görmek istiyorum."

Zoe merdivenlerden inmeye başladı. Sonra durup döndü. "Benim güvenliğimden endişe ettiğin için mi bekleyeceksin? Beni korumak için mi? Ben kendimi koruyabilirim."

Brad, buz kutusunu bir elinden diğerine geçirdi. "Evet seni korumak için bekleyeceğim," dedi."Diğer yandan, senin, gerektiğinde, kendini, oğlunu, arkadaşlarını, hatta hiç tanımadığın bir yabancıyı koruyabileceğinden kuşkum yok."

"Böyle düşündüğüne göre senin beni korumana ihtiyacım yok demektir. Peki, bunu niçin yapıyorsun?"

"Hoşuma gidiyor. Üstelik, seni seyretmeyi seviyorum, o kadar. Sen güzel bir kadınsın ve ben sana tutkunum. Geri zekâlı ve aptal olmadığına göre bunu senin de bildiğinden eminim. Ama eğer bu konuda kuşkuların varsa, aşağı inmeye devam et

ki elimdeki buz kutusunu yere bırakıp bunu sana kanıtlayayım."

Genç kadın, "Sana çok basit bir soru sordum," diye cevap verdi. "Bir şey kanıtlamanı istemedim."

Basamakları hızla indi ve mutfağa doğru bir adım attığı anda, yere bırakılan buz kutusunun sesini duydu.

Tepki verecek vakti olmadı. Ayakları yerden kesildi ve tekrar yere değdi; sırtı duvara dayandı.

Brad'in gözlerindeki öfkeyi gördü. Bu gözler, bir anda ateşlenmiş ve adeta kararmıştı. Öfke ve korkudan genç kızın boğazı gıcıklandı. Hafifçe uyarılmıştı ve bu da her şeyi iyice karıştırıyordu.

Brad, meydan okur gibi, "Kendini koru," dedi. "Gösteri başlamak üzere."

Zoe, genç adamın gözlerinin içine bakarak biraz daha yaklaşmasını bekledi. Sonra dizini onun bacaklarının arasına sokarak, şimşek hızıyla yukarı kaldırdı ve ciddi bir hasar vermeye çok az kala durdu.

Brad irkildi ve genç kadın buna çok memnun oldu.

"Peki. Önce seni olağanüstü kontrollü biri olduğun için kutlamak istiyorum." Kımıldamıyordu. İkisi de Zoe'nun küçük bir hareketle onun yere yığılmasına neden olabileceğini biliyorlardı. "İkincisi, bu olağanüstü kontrolü şu anda kullandığın için teşekkür ederim."

"Ben çaresiz, saf bir köylü değilim."

"Senin çaresiz biri ya da saf bir köylü olduğunu hiç düşünmemiştim."

Birden, içinde bulundukları durum ve kendi konumu Brad'e öylesine komik göründü ki gülmeye başladı. Sonra, alnını kızın alnına dayadı. "Nasıl oluyor da beni sinirlendirmeyi beceriyorsun bilmiyorum ama bir yolunu buluyorsun."

Önce kızın omuzlarını kavramış olan ellerini gevşetti; sonra da onu bırakıp avuçlarını duvara dayadı. Şimdi kolları Zoe'nun başının iki tarafından duvara doğru uzanıyordu. "Şu dizini biraz aşağı indirir misin? Hiç olmazsa birkaç santim. Sinirlerimi bozuyor."

"Amaç bu." Ama genç adamın dediğini yaptı. "Komik olan ne?"

"Ben de bilmiyorum. Hay Allah, Zoe, beni şu ya da şekilde daima durdurmayı başarıyorsun. Söylesene, seni güzel bulmam, sana tutkun olmam suç mu? "

"Buna ne cevap vermemi bekliyorsun?

"İnsan verecek cevap bulamıyor, öyle değil mi?" Bakışları kızın yüzünde, dudaklarında dolaştı. "Benim açımdan düşünmeye çalış."

"Biraz geri çekil." Boğulacak gibi oluyordu. Parmaklarıyla genç adamın göğsüne dokundu. "Seninle böyle konuşamam."

"Peki. Bir dakika." Dudaklarını genç kadının dudaklarına değdirdi. Sanki bir vaadi fısıldar gibiydi. Zoe'nun midesi karıncalandı.

Sonra, geri çekildi.

"Senin istediğini yapmana izin vermek, kendimi bırakmak, çok kolay olurdu," dedi. Durduğu yerde sallanmaktan korktuğu için duvara dayanmaya devam etti. Benim herkes gibi normal ihtiyaçlarım var. Üstelik bir yılı aşkın bir süredir bir erkekle birlikte olmadım. Neredeyse iki yıl olacak."

"Dün de bir erkekle birlikte olmuş olabilirsin. Umurumda değil. Ben şu anla ilgileniyorum."

"Evet ama olmadım. Bunun nedenleri var."

"Simon mu?"

Genç kadın başını salladı. "En önemli neden o. Onun hayatına sokmayacağım bir erkeği kendi hayatıma da sokmam."

"Ona zarar vermeyeceğimi biliyorsun." Öfke yine kendini göstermeye başlamıştı. "Ona zarar verebileceğimi ima etmen büyük hakaret."

"Bunu yapmayacağını biliyorum. Bu yüzden, köpürmene gerek yok. Ama ben de nedenlerden biriyim ve kendime özen göstermeye hakkım var. Senin benden istediğin, elimi tutmak ya da ay ışığında bir iki tatlı öpücük almak değil, Bradley."

"Bu bir başlangıç olurdu."

"İkimiz de biliyoruz ki olay burada bitmez. Bitirebileceğimden emin olmadığım bir şeye başlamayı anlamsız buluyorum.

Seninle yatmanın benim için iyi olup olmayacağını bilmiyorum. Benimle yatmak isteyişinin nedeninin o normal ihtiyaçlar mı yoksa çevremizde gelişen olaylar mı olduğunu da bilmiyorum."

"Sana anahtar yüzünden mi tutulduğumu sanıyorsun?"

"Ya öyleyse?" Avuçlarını açarak ellerini yukarı kaldırdı. "Sen böyle kullanılmaktan hoşlanır mıydın? Gerçek şu ki Bradley, anahtar olmasa sen ve ben burada olmayacaktık. Aynı yerden gelmiyoruz. Bunu söylerken, vadiyi kastetmiyorum."

"Hayır."

"Anahtardan başka ortak bir yanımız yok."

Bradley, "Anahtar," diye onayladı. "İkimiz için de önemli olan arkadaşlar, köklerimi barındıran ve senin de kök saldığın bir yer, kendimiz için kurmak istediğimiz bir hayat, sonra küçük bir oğlan çocuğu var. O sana ait ama beni de kendisine bağladı. Sen olsan da olmasan da ona bağlanacaktım. Bunun farkında mısın?"

Zoe, başını sallamakla yetindi.

"Daha fazlası da var. Ama şimdilik, cinselliğin kimyasını da katalım. Bütün bunları toplarsan, sağlam bir ortak zemin oluşturuyor."

"Çoğunlukla sana ne söyleyeceğimi ya da nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Belki bu konuda bu kadar çok düşünmemelisin." Elini uzattı. "Gel, gidip mutfağa bakalım. Eğer buradan çıkmakta acele etmezsek, tavuğun kırıntılarından başka bir şey kalmayacak."

Zoe, genç adamın konunun kapanmasına razı oluşu karşısında minnet duydu. Ancak, düşünceleriyle duygularını, endişeleri ile ihtiyaçlarını birbirinden ayırıp, farklı alanlara yönlendirmeyi başaramıyordu. Şu anda yapamıyordu bunu.

Flynn'ın evinde geçirdiği zaman boyunca, anahtarı düşünmeden, kızarmış tavukla ilgilenip rahatladığı için şükretti.

Henüz verebileceği hiçbir şey yoktu. Beri yandan, zihninde çok fazla soru, çok fazla bilgi dolaşıp duruyordu. Bu nedenle, bunları toparlayıp, ciddi bir sohbette ortaya dökecek durumda değildi.

Yakında, hep birlikte bir toplantı yapmaları gerekecekti ama

Zoe'nun kafasındakileri düzene sokması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Malory ile Dana ilk anda varsayımlarla ortaya çıkmışlardı. Dört hafta içinde, bu varsayımlar törpülenmiş, farklı açılara yönelmiş ve değişmişti ama bir temel oluşturmuşlardı. Ve Zoe hiçbir varsayımı olmadığını düşünüyordu.

Bu akşamı, ipucu ve bütün notların üstünde düşünerek, daha önceki iki anahtarın aranıp bulunma serüvenlerinde adım adım geri giderek geçirmek istiyordu. Cevaplar oralarda bir yerdeydi.

Simon ile Moe uykuya yatıp da evi huşu dolu bir sessizlik bürüyünce, mutfak masasının başına oturdu. Notlar, dosyalar ve kitaplar desteler halinde ayrılmıştı. O günkü kahve hakkını tükettiğine karar vererek, çay demledi. İlk çayını yudumlarken, ipucunu tekrar okudu ve defterinin temiz bir sayfasına önemli olduğunu düşündüğü kelimeleri yazdı.

Güzellik, gerçek, cesaret.

Kayıp, keder.

Orman

Yol

Yolculuk

Kan ve ölüm

Hayaletler

İman

Korku

Tanrıça

Kahraman

Bazılarını atlamış olabilirdi ama bu liste onun için bir başlangıç oldu. Malory için güzellik, Dana için gerçek, kendisi için cesaret.

Kayıp ve keder. Kendi kayıpları ve kederi mi yoksa cam kutudaki kızların kayıpları ve kederi mi? Şu an için, bunu kişisel olarak alırsa, kendi kaybı ve kederi neydi? En yakın zamanda işini kaybetmişti. Zoe düşündü ve bunu not etti. Ama bu bir fırsata dönüşmüştü.

Ormanlar? Bir çok orman vardı ama bazıları diğerlerinden daha anlamlıydı. Warrior's Peak'de ağaçlıklar vardı. Eskiden yaşadığı, büyüdüğü yerde de ağaçlıklar vardı. Brad'in evinin önündeki nehrin kıyıları da ağaçlıktı. Ama eğer orman sembolikse ağaçların onu görmesini engellediği anlamına da gelebilirdi. Küçük ayrıntılarla fazlasıyla ilgilenirken, bir şeyin bütününü görememek demek olabilirdi.

Ara sıra bunu yapardı, Zoe. Bu bir gerçekti. Ama Tanrım, ne kadar da çok ayrıntı vardı. Onlarla kendisi ilgilenmezse kim ilgilenecekti?

Yakında okulda öğretmenlerle toplantı yapılacaktı. Simon'un yeni ayakkabılara ve yeni bir kışlık paltoya ihtiyacı vardı. Çamaşır makinesi diş gıcırtısını andıran sesler çıkarmaya başlamıştı ve Zoe henüz çatının su yollarını temizleyecek zaman bulamamıştı.

Güzellik Salonu için havlu ve kurutmalı bir çamaşır makinesi alması gerekiyordu. Bu da evdeki makinenin bir süre daha dişlerini gıcırdatacağı anlamına geliyordu.

Başını yumruğuna dayayarak bir an için gözlerini kapadı.

Hepsini yapacaktı; bu onun göreviydi. Ama yakında, bir gün, bütün bir ikindiyi, elinde bir kitap ve yanı başında buz gibi bir sürahi limonatayla, gölgede uzanarak geçirecekti.

Hamak, bir beşik gibi yavaş yavaş sallanıyor, önemsenmeyen ve okunmayan kitap karnının üstünde duruyordu. Limonatanın tadını hâlâ dilinde hissediyordu.

Renkli gözlük camlarının arkasında gözleri kapanmıştı. Yüzünü yalayan hafif rüzgârı hissediyordu.

Daha önce ne zaman kendini bu kadar rahat hissettiğini hatırlamıyordu. Zihni ve bedeni tam anlamıyla dinleniyordu. Bu ba-

rış dolu sessizliğe dalmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Eksiksiz bir doyumla iç geçirerek kayıp gitti.

Korkunç sıcakta annesinin yanında buldu kendini. Bir saç yumağını yerdeki çöplerin yanına süpürürken, bunun bir konserve kutusunda yaşamaya benzediğini düşündü.

Erkek kardeşiyle küçük kız kardeşinin kavga ettiklerini duyuyordu. Tiz ve öfkeli sesleri pis pencerelerden içeri süzülerek kulağına geliyordu. Burada, sanki herkes öfkeliydi.

Bu yüzden hep başı ağrıyordu. Kardeşlerine bağırmak için gidip kapıyı açtı.

"Susun. Tanrı aşkına, beş dakika için susun da bırakın dinleneyim."

Sonra, kendini bir ormanda dolaşırken buldu. Mevsim kıştı. Ayaklarının altında kalın bir kar tabakası vardı. Çam ağaçlarının arasında rüzgâr gidip çığlıklar atıyor, taş rengi gökyüzünün altında, dalları kırbaçlıyordu.

Üşüyordu, nerede olduğunu bilmiyordu ve korkuyordu.

Tipiden korunmak için eğildi ve bebeği sağlama almak için şiş karnına sarıldı. Bebek çok ağır, Zoe çok yorgundu.

Durup dinlenmek istiyordu. Ne amaçla yürüyordu? Nereye varacaktı? Yolunu asla bulamayacak, buradan çıkamayacaktı.

Karnına bir sancı saplandı, dehşet içinde iki büklüm oldu. Bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti ve karın üstüne akan kana korkuyla baktı.

Korkudan çılgına dönmüştü. Bağırmak için ağzını açtı ve kendini tekrar hamakta buldu. Gölgedeydi. Ağzında limonata tadı vardı.

Mutfak masasından ayağa fırladı. Titriyordu. Moe ise yanında durmuş, boşluğa bakarak hırlamaktaydı.

Dördüncü Bölüm

Simon'u annesiyle birlikte Hoşgörü'ye gelmek yerine, günü okul arkadaşlarından biriyle geçirmeye ikna etmek Zoe'nun umduğundan daha güç oldu.

Zoe'nun arkadaşlarıyla birlikte olmak, Moe ile oynamak hoşuna gidiyordu. İşlere yardım edebilirdi. Onlara engel olmazdı.

Sonunda, genç kadın, anne ve babaların en başarılı hilesine başvurdu: Rüşvet. Yolda videocuya uğrayacak ve iki oyunla bir film kiralayacaklardı.

Üstelik, Simon , arkadaşı Chuck'ın Labrador cinsi sarı köpeğiyle oynamak üzere Moe'nun da davetli olduğunu duyunca, sevincinden göklere uçtu.

Bu Zoe'nun omuzlarından büyük bir suçluluk ve endişe yükünün kalkmasını sağladı. Şimdi, ilk varsayımı üstünde düşünebilirdi.

İpucundaki yolculuk kendisine aitse ve orman da bir çeşit sembol ise bu belki onun vadideki hayatıyla ilgili olabilirdi. Onu sanki bir şey buraya, vadideki bu küçük, güzel kasabaya çekmiş-

ti. Yaklaşık dört yıl önce, arabasıyla kasabaya girdiğinde buraya ait olduğunu anlamıştı.

Mutluluk ve huzuru bulmak için çalışmak, mücadele etmek, özveride bulunmak, yollarını, yönlerini ve gideceği yerleri seçmek zorunda kalmıştı.

Artık çok iyi tanıdığı caddelerden geçerken bunları yeniden düşündü. Bu pazar sabahında caddelerin sessiz olduğunu düşündü. Yıllarca önce, kendisi ve Simon için satın almaya kararlı olduğu evi ararken yaptığı gibi mahalleyi dolaştı. Bunu, kasabanın ritmini hissedebilmek için zaman kazanmak, evlerden nasıl etkilendiğini görmek, yürüyen ya da arabayla yanından geçen insanlara karşı neler hissettiğini anlamak amacıyla yaptığını hatırlıyordu.

Mevsim ilkbahardı; ilkbaharın son günleri. Bahçelere, çimenlere, kasabanın oturmuşluğuna hayran olmuştu.Bakımsız bir ön bahçesi olan küçük kahverengi evin üzerindeki satılık yazısı gözüne çarpmıştı. Onu hemen tanıdı ve bunun istediği ev olduğunu hissetti. Tıpkı o zaman yaptığı gibi evin önünde durdu ve kendisine ait olan binaya baktı. Onu hayalinde ilk gördüğü günkü haliyle canlandırmaya çalışıyordu.

Evin iki tarafındaki yapılar küçük ama bakımlıydı. Aralarında geniş gölgeli güzel ağaçlar vardı. O gün kaldırımdan bisikletli bir genç kız geçmişti. Sokağın başında, bir delikanlı arabasını yıkıyordu. Müziği sonuna kadar açmıştı. Satılık levhasının üstünde bir emlakçının adı ve telefon numarası vardı. Onları yazarken heyecandan içi içine sığmıyordu.

Hemen emlakçıya gitmişti. Şimdi de aynı yolu izliyordu. Emlakçının verdiği fiyat çok yüksekti ama Zoe'nun cesareti kırılmamıştı. Ucuz ayakkabıları ve giysileri yüzünden kolayca kazıklanacak biri gibi göründüğünün farkındaydı. West Virginia köylerininkine çalan şivesi de buna katkıda bulunmuş olmalıydı. Ama Zoe, büyük bir zevkle, kazıklanmadığını düşündü.

Geçen gün yaptığı gibi arabasını park etti ve yürümeye başladı.

O gün, evi görmek için emlakçıyla buluşacak, kısa bir süre

sonra, kendini evi satın alabilmek için çekişe çekişe pazarlık ederken bulacaktı. Sonra şehrin merkezindeki bu cadde boyunca yürürken, karşısına çıkan kuaför salonuna girip, elemana ihtiyaçları olup olmadığını soracaktı.

Bugün ise pazardı ve hem emlakçı hem de kuaför salonu kapalıydı. Ama Zoe oraya kadar yürüdü. Kendisini o günkü haliyle görüyordu. Sinirli ve heyecanlı olduğunu ama soğuk kanlı görünmeyi başardığını hatırlıyordu. Kuaför salonundaki işi hemen kabul etmişti. 'Şimdi olsa, belki de bu kadar çabuk ve bu kadar kolay kabul etmezdim,' diye mırıldandı. Anlaşılan, bunun da böyle olması gerekiyormuş. Yoksa bu, sadece, doğru zamanda doğru yolu seçmekten başka bir şey değil miydi?

Kuaför salonunun önünde durdu. Ellerini beline dayayarak buraya üç yıldan fazla emek verdiğini düşündü. Kötü kalpli dükkân sahibi Carly'den daha başarılı olmuştu. Sorun da buydu ya.

Bir çok müşteri özellikle Zoe'dan randevu istemeye başlamıştı. Bol bol bahşiş veriyorlardı. Carly bundan hoşlanmamıştı. Kendi dükkânında çalışan elemanlardan birinin sahne ışıklarını üstüne çekmesine canı sıkılmıştı. Bu nedenle Zoe'ya zorluk çıkarmaya başlamış, iş saatlerini kısmaya ya da genç kadına aşırı iş yüklemeye yönelmişti. Zoe'nun müşterilerle çok fazla konuştuğundan ya da hiç konuşmadığından şikâyet ediyor, onun moralini bozacak ya da gururunu kıracak her şeyi yapıyordu.

Zoe, onun bu davranışlarına katlanmış, onunla mücadeleye girmemişti. Acaba yapmalı mıydı diye düşündü. Bu işe, devamlı müşterilere, maaşına ve bahşişlere ihtiyacı vardı. Eğer kendini savunacak olsa, işten daha önce atılacaktı.

Yine, mütevazi bir gelir için nelere katlandığının bilincine varmak moral bozucuydu.

Hayır. Derin bir nefes aldı ve öfkesiyle utancını yatıştırmaya çalıştı. Hayır, buna evi, oğlu ve hayatı için katlanmıştı. Bu onun kazanabileceği bir savaş değildi. Sonunda nasıl olsa kovulacaktı. Ama tam zamanında kovulmuş, kendini bir dört yol ağzında bulmuştu.

Onu, Hoşgörü'yü yaratmaya iten, Carly'nin kuaför salonundan ayrılırken duyduğu öfke, utanç, üzüntü, hatta korku değil

miydi? Maaşı gelmeye, faturalar ödenmeye devam ederken ve evi garantideyken, kendi işini kurmak aklına gelir miydi?

Hayır, diye itiraf etti. Bunun hayalini kurardı belki ama yapmazdı. Bu cesareti bulamazdı. Bu yola sapmak için kıçına bir tekme yemesi gerekmişti.

Döndü ve kasabaya baktı. Artık burayı kendi oturma odası kadar iyi tanıyordu. Şuradan bakkala gidiliyordu. Oradan postaneye doğru dönüp sola doğru yürüyerek küçük parkın önünden geçtikten sonra, sağa sapınca Simon'un okulunun önüne çıkılıyordu.

Dümdüz gidince Ana Cadde Lokantası ve Simon'un bayıldığı muzlu sütler. Yolunuza devam edip kasabanın dışına çıktıktan sonra, Warrior's Peak'e giden yokuşu tırmanmaya başlayabilirdiniz.

Buradan Dana'nın evine ya da Flynn ile Malory'nin evine, kütüphaneye, gazeteye, aktara ve pizzacıya, gözleri kapalı olarak gidebilirdi.

Nehri izleyerek Bradley'in evini de bulabilirdi.

Arabasına doğru yürürken, farklı yollar, diye düşündü. Farklı seçimler, farklı menziller. Ama bunların hepsi bütünün parçalarıydı. Şimdi hepsi de kendisinin parçalarıydı.

Anahtar buradaysa, ait olduğu bu yerdeyse, onu bulacaktı.

Arabasını çalıştırdı ve virajlı bir yola saptı; kasabayı dolaşarak Hoşgörü'ye giden uzun yola doğru ilerledi.

Sabah boyunca Zoe arkadaşlarına hiçbir şey söylemedi. Önce çalışmalıydı. Sadece bedensel olarak değil, varsayımını ayıklamak, bir gece önce yaşadıklarını çözümlemek için zihinsel olarak da çalışmalıydı.

Herşeyi kafasının içinde açıklığa kavuşturduktan sonra konuşabilirdi. Erkeklerle birarada olduklarında değişik bir ortam yaratıldığını da itiraf etmek zorundaydı. Malry ve Dana ile yanlız olduğunda söyleyebileceği şeyler ve bunları anlatma biçimi, sohbete erkekler de katıldığında farklı bir nitelik kazanıyordu.

Söz konusu erkekler güvenini kazanmış kişiler de olsa bu böyleydi.

Marangozluk işlerini Brad'e bırakarak banyonun fayanslarını döşemeye başladı. Bu işi yaparken, bir gece önce yaşadıklarını ve bunun ne anlama gelebileceğini özgürce düşünebiliyordu.Bu deneyimin, Malory ve Dana'nın Kane ile ilk karşılaşmalarına benzemeyişinde bir gariplik mi vardı? Yoksa bu özel bir anlam mı taşıyordu?

Kane ona, seç, demişti. Hiç değilse bu olağandı. Kızların her biri bir seçim yapmak zorunda kalmışlardı. Göze alınması gereken tehlikenin her anahtarla birlikte daha da büyüdüğü ise açıkça belliydi.

Kane ona zarar vermemişti. Gerçi, o kar fırtınası sırasında acı duyduğu bir an olmuştu ama Zoe daha büyük acılar çekmiş biriydi. Ona ne diye üç sahne yaşatmış, niçin bir hayale alışamadan bir diğerinin içine sürüklemişti onu?

Birincisi, zararsız bir küçük fantaziydi. Önemli ve insanın hayatını değiştirecek bir yanı yoktu. İkincisi ise daha tanıdık gelmişti Zoe'ya ama üçüncüsü...

Zemine alçı sürerken , üçüncüsü korkunçtu, diye düşündü. Bunu Zoe'yu korkutmak için yapmıştı. Yolunu kaybettin, yalnızsın, hamilesin.

Bunları daha önce de yaşamıştım, diye düşündü.

Sonra acı, kan. Bunun çocuk düşürmeye benzediğini fark etti. Bebeğini kaybetmek. Ama, bebeğini kaybetmemişti ve Simon koruma altındaydı.

Ya Kane bunu bilmiyorsa? Birden beyninden vurulmuş gibi kaba etlerinin üstüne çöktü. Ya Kane Simon'un koruma altında olduğunu bilmiyorsa? İlk tehdidinin, Zoe'nun hayatındaki en önemli şeyle, korumak için ölümü göze alacağı şeyle ilgili olması doğal değil mi?

"Zoe."

Elindeki sünger 'pat' diye bir ses çıkartarak yere düştü.

"Özür dilerim. Korkutmak istememiştim," diyen Brad mutfağın kapısında duruyordu. Omzunu kapının çerçevesine dayamıştı. Bir kaç dakikadan beri, orada durmuş, genç kadını seyrediyordu.

Zoe'nun kafasında bir yığın şey olduğunu anlamıştı. Yüzünden belliydi.

"Hayır, önemli değil." İşini yapmaya devam etmek üzere eğildi. "Burası bitti sayılır."

"Takımın geri kalanı öğle yemeği yemek üzere çalışmaya ara vermeye hazırlanıyorlar."

"Peki. İşim biter bitmez aşağı inerim. Fayanslar da kurur bu arada."

Brad, Zoe'nun yapmakta olduğu iş bitene kadar, kapıda öylece durup bekledi. Sonra çömeldi. "Neler olduğunu bana söyleyecek misin?"

Kızın eli durakladı; sonra işine devam etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana o kadar çok baktım ki aklından geçenleri yüz ifadenden anlayabiliyorum. Söyleseneye Zoe, dünden beri ne oldu?"

"Söyleyeceğim." Elindeki süngeri, kapının dışında duran kovanın içine koydu. "Ama yalnız sana değil."

"Sana zarar verdi mi?" Kızın elini yakaladı; diğer eliyle çenesini kavrayıp, yüzünü kendisine doğru kavradı."

"Hayır. Bırak beni. Ellerim kirli."

"Ama sana bir şey yaptı, öyle değil mi?" Sesi buz gibi soğuktu. Bu, öfkesine hâkim olmaya çalıştığı zamanlardaki ses tonuydu. "Niçin söylemedin?"

"Önce biraz düşünmek istedim. Hepsi bu. Olup bitenleri herkese birden anlatmak benim için daha kolay olacak." Brad, Zoe'nun çenesini hâlâ avucunda tutuyordu. Yüzü genç kadının yüzüne çok yakındı. " Ve, şu anda bana böyle dokunmasan işim çok daha kolay olacak."

"Şu anda mı?" Brad'in parmakları kızın ensesine doğru uzandı. "Yoksa hiç bir zaman mı?"

Zoe'nun içinden bu elin içine uzanmak ve bir kedi gibi mırlamak geldi. "Şimdilik diyelim."

Ayağa kalkmak istedi ama Brad ondan önce davrandı. Kızın eli hâlâ avucundaydı. Onu elinden çekip kaldırdı. "Sadece bir şeyi öğrenmek istiyorum; Simon'un bir şeyi yok, öyle değil mi?"

Zoe, onun çekiciliğiyle baş edebilirdi. Cinsel arzularıyla bile başa çıkabilirdi. Ama bu adamın oğluna karşı duyduğu samimi ve derin ilgiyi reddetmesi çok güç olacaktı.

"Hayır, Simon'un bir şeyi yok. Keyfi yerinde. Bugün buraya gelmeyi çok istedi. Seninle.." Sözünü çabucak değiştirerek, "Sizlerle..." diye ekledi, "Birlikte olmaktan çok hoşlanıyor. Ama dün gece olanları onun yanında anlatmak istemedim. Hiç değilse şimdilik."

"Öyleyse aşağı inip konuşalım. Hafta içinde bir gün uğrayıp Simon'u görürüm."

"Bunu yapman gerekmez..."

"Ben de onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum. İkinizle birlikte olmak da hoşuma gidiyor." Kızın boynunu ve omzunu okşadı. "Belki beni tekrar yemeğe çağırırsın."

"Şey, ben..."

"Yarın. Yarın olabilir mi?"

"Yarın mı? Sadece makarna var."

"Harika. Ben de şarap getiririm." Besbelli Brad bu konuya kapanmış gözüyle bakıyordu. Kızı kapıdan dışarı iteledi. "Aşağı inip ellerimizi yıkayalım."

Zoe, ne zaman yumuşadığını ya da hayır demenin niçin bu kadar zor geldiğini bilmiyordu. Zoe yemekten önce ellerini yıkarken, Brad'in onu köşeye sıkıştırdığını düşündü. Bu kesindi. Ama bunu öylesine ustaca yapmıştı ki genç kadın başına gelecekleri hissetmeden tuzağa düşüvermişti.

Ama Brad yarın yemeğe gelecekti. Bugün, düşünmesi gereken, bir tabak makarnadan çok daha önemli şeyler vardı.

Mutfakta çalışmalar devam ediyordu ama yine de toplanmak için en uygun yer burasıydı. İki testere tezgâhının üstüne koydukları bir kontrplak tabakası masa yerine geçiyor, kovaları ve merdivenleri de iskemle olarak kullanıyorlardı.

Dana, kovalardan birini ona doğru itti. Zoe'nun açtığı paketten çıkan sandviçe yan gözle bakarak, "Marmelatlı fıstık ezmesi mi?" diye sordu. "İri taneli fıstık ezmesi ve üzüm marmelatı mı?"

"Evet.." Zoe, sandviçin üçgen biçiminde kesilmiş yarısını ağzına götürürken, Dana'nın ağzının sularının aktığını fark etti. "İster misin?"

"Güzel bir marmelatlı fıstık ezmesi sandviçi yemeyeli o ka-

dar uzun zaman oldu ki. Seninkinin yarısını, benin jambonlu ve İsviçre peynirli çavdar ekmeğinin yarısıyla değiştirelim."

Sandviçlerini paylaştılar. Dana küçük bir lokma ısırdıktan sonra, "Harika!" dedi. Ağzı doluydu. "Hiçkimse bir anne kadar güzel sandviç yapamaz. Neler oluyor, bize anlatacak mısın yoksa önce yemek mi yemek istiyorsun?"

Zoe, başını kaldırıp ona baktı; sonra bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Herkes kendisine bakıyor, bekliyordu.

"Bir işaret mi taşıyorum?"

Malory, kaşığını karton yoğurt kasesine daldırdı. "Buna gerek yok. Bu sabah geldiğinde sinirli görünüyordun. Ama bir yandan da bunu belli etmemeye çalışıyordun. Dosdoğru yukarı çıktın. Mutfağın badanasının nasıl olduğu konusunda da hiçbir şey söylemedin."

"Çok güzel olmuş. Söyleyecektim." Zoe, ilgi odağı olmaktan hoşlanmazdı. Önündeki yarım sandviçi iki parçaya ayırdı. "Dün gece olanları size anlatmak için de herkesin çalışmaya ara vermesini beklemek istedim."

Dana, eliyle, Zoe'nun baldırını okşadı. "Şu anda çalışmaya ara vermiş bulunuyoruz. Söyle, neler oluyor?"

Zoe, söylediklerinin iyice anlaşılabilmesi için biraz durup düşündü. Ayrıntıları unutmadığından emin olmak istiyordu. "Sizinkilerden farklıydı," diye söze başladı. "Aranızdan, Kane ile bir deneyim yaşamış olanlarınkinden, hatta ilk başta, bu evde hep birlikte yaşadıklarımızdan farklıydı."

Jordan, "Onun olduğunu anladın mı?"

"Sorun da bu ya. Beni götürdüğü üç yerden hiçbirinde, bunu hissedecek kadar uzun bir süre kalmadım." O üç sahne hakkında başka ne söyleyebilirdi ki? " Bazılarınızın yaptığı gibi kendi çabamla da uzaklaşmadım o yerlerden. Bunun için vakit yoktu. Bir yerdeyken, göz açıp kapayıncaya kadar, kendini başka bir yerde, sonra tekrar başka bir yerde bulmak gibi bir şeydi."

"Birer birer ele alalım bunları," diyen Flynn defterini çıkarmıştı. "Bir hamakta sallanıyorsun." Parmağıyla deftere vurdu, "Kendi bahçende miydin?"

"Hayır. Benim bahçemde hamak yok. Doğrusunu isterseniz,

ben hiçbir zaman elimde bir kitap, yanı başımda bir sürahi limonataya gölgedeki bir hamağa uzanmadım. Buna nasıl vakit bulacaktım ki? İyi olurdu elbet. Son bir kaç haftadır nefes alacak zaman bulamadığımı düşünüyordum ki pat diye kendimi limonata içerek bir hamakta sallanırken buldum.

Kaşlarını çattı ve Brad'in gözlerini kısarak kendisine baktığını fark etmedi. "Neredeydim, bilmiyorum. Sonra düşündüğümde, bunun önemli olmadığını anladım. O salak hamağın nerede olduğu mühim değildi. O sadece hiçbir şey yapmadan geçirilen bir ikindinin sembolüydü ya da sanırım, boş geçirmek istediğim süre içinde beni zorlayan bir şeyin olmadığı bir ikindinin."

Malory, "Sanırım haklısın," diye onayladı. "O bizi fantezilerin içine çeker; onları görmemizi, yaşamamızı sağlar. Benimki bir ressam olmak ve Flyyn ile evlenmekti. Kusursuz bir ev ve kusursuz bir hayat." Tam karşısında oturanları gösterdi. "Dana'nın, hiç bir derdi olmadan tropikal bir adada oluşu! Senin için de hiçbir şey yapmadan geçirdiğin bir ikindi."

"Seninkiyle kıyaslandığında çok zavallı bir fantazi." Ama Zoe gülümsüyordu. Kendi vardığı sonuçların doğru olduğunu görmek hoşuna gitmişti.

Jordan, "Olayı enine boyuna yaşamana fırsat vereceğine, seni çekip çıkardı bulduğun durumun içinden," diye açıkladı. "Belki de senin o sahnelerin gerçek olmadığını anlamanı istemedi. Tadına bakıp yoluna devam etmeni istedi. Yeni bir strateji."

"Bana kalırsa, bu, işin bir kısmı. İkinci kısmına gelince, annemleydim. Allah bilir ya orayı çok süpürmüşümdür. Gürültüyü, kokuyu, erkek kardeşimle kız kardeşimin dışarda kavga edişini hemen tanıdım. Ama kaç yaşındaydım, bilmiyorum. Şimdi olduğum gibi miydim? Yoksa çocuk muydum? Belki de ikisinin arasında, bir yerdeydim."

Düşünceli bir biçimde başını salladı. "Demek istediğim şu ki bilincim yerinde değildi. Sadece sıcak, yorgunluk ve her şeyin birden verdiği tedirginlik vardı. Hayatta yaptığım tek şeyin bu olduğunu hissettim. Ortalığı temizlemek, çocuklara bakmak ve bundan yorulmuştum. Sanki bütün yükler benim sırtıma yüklenmişti. Bana kalırsa bu da sembolik."

Brad, "Boynuna bir ilmik geçirilmiş gibi," diye ekledi. "Her zaman başkaları için bir şeyler yapmak zorunda olmak ve bunun hiç sonu gelmeyecek bir şey olduğunu hissetmek."

"Evet. Annem elinden geleni yapıyordu ve benim yardımıma ihtiyacı vardı. Ama bu, insanın kendini kapana kısılmış hissetmesini engellemiyor. Ne yaparsanız yapın,durumun düzelmeyeceğini düşünmeye başlıyorsunuz."

Dana dudaklarını büzmüş düşünüyordu. "Yani, ya bir hamağa uzanıp hayatın zevkini çıkarabilirsin ya da boynunda aynı ilmikle, kan ter içinde koşuşturup durursun. Ama başka seçimler de var. Durum bu kadar umutsuz değil. Öyle olmadığını sen kanıtladın."

"Bazı insanlar, benim hayatıma bakıp, şimdi de boynumda başka bir ilmikle koşuşturup durduğumu söyleyebilirler. Ben öyle hissetmiyorum. Ama öyle görünebilir. Sonra, bir de üçüncü kısım var."

Malory, "Seni korkutmak istemiştir," dedi.

"Ah, evet. Ve, amacına ulaştı. Hava karlı ve soğuktu. Yanlızdım. Harikalar Diyarına yağan kara benzemiyordu. Acımasız ve vahşi bir tipi vardı. İnsanı öldüren cinsten. Çok yorgundum ve karnımdaki bebek çok ağırdı. Bir yere uzanıp dinlenmek istiyordum ama bunun mümkün olmadığının bilincindeydim. Böyle bir şey yapacak olsam ölürdüm. Ben ölürsem, bebek de ölürdü."

Farkında olmadan, bebeğini korumak ister gibi elini karnına bastırdı.

"Sonra kasılmalar başladı. Onların ne olduğunu biliyordum. Onları çabucak hatırlarsın. Ama bu daha da kötüydü. Doğum sancıları gibi olumlu bir gelişme göstermiyordu. Bu bir sondu. Karın üstündeki onca kanla birlikte gelen bir son."

Flynn'in yüz ifadesi sertleşti. "Simon'u kullanarak seni tehdit etmek istemiş," dedi. "Böyle bir şey olmayacak. Ona fırsat vermeyeceğiz."

"Bana kalırsa, bu işin bir kısmı. Beni korkutmayı denedi ve bunun için Simon'u kullandı. Ve, sanırım bu yüzden beni son sahnenin içinden de çekip aldı ve seçim yapmamı söyledi. Ken-

dime gediğimde Moe yanıbaşımda hırlıyordu. Yerimden fırlayıp Simon'un odasına koştum."

O anı hatırlarken, yaprak gibi titriyordu. "Ama o her zamanki gibi yatağa yayılmış uyuyordu. Bir bacağı karyoladan aşağı sarkmış, diğer bacağına ise yorganı dolanmıştı. Yemin ederim ki bu oğlan uyurken bile yerinde duramıyor."

"Simon'u da başka bir sembol olarak kullanmış." Brad önündeki fincana kahve koydu ve Zoe henüz almamış olduğu için kahve sürahisini ona uzattı.

Zoe başını sallarken Brad'le göz göze geldi. Korku boğazında kanat çırpıyordu. "Ben de bu sonuca vardım."

Dana, "Neyin sembolü olarak kullanmış olabilir?" diye sordu. "Zoe'nun hayatının mı?"

Brad, "Evet, hayatının," diye cevap verdi. "Ve ruhunun! Seç. Rahatlık, düzen ya da neyin varsa hepsini kaybet. Zoe'ya meydan okumuş."

"Evet. Ama bana kalırsa, merak ediyorum yani acaba Simon'un güvende olduğunu bilmiyor mu? Belki onun korunduğunu göremiyor ve beni bu yolda tehdit etmesinin ona bir şey kazandırmayacağını bilmiyor." Brad, "Haklı olabilirsin," dedi. "Bana kalırsa bunu çok yakında öğrenecek ve sana karşı kullanacağı yeni bir şey bulacak."

"Kullanacağı şey bebeğim olmadıkça önemli değil. Herneyse, bu olay ipucu hakkında daha fazla düşünmemi sağladı. Kane beni öfkelendirdi." Gülüverdi. "Bu yüzden ipucunu çözmek için daha fazla zaman harcadım. Vadinin benim ormanım olabileceği aklıma geldi. Yaptığım ve seçtiğim çeşitli şeyler de yollar."

Dana, "Hiç fena değil," dedi.

"Bunu çözmek için uğraşmam gerekti. Bu sabah erkenden bu işe bir saat ayırıp kasabada arabayla dolaştım. Bu, bir çeşit, anıların peşinden geri gitmek gibi oldu. Kasabayı buraya ilk geldiğimde gördüğüm gibi görmeye çalıştım ve her şeyin benim için nasıl değiştiğinin izini sürdüm."

Brad, "Ya da senin onları nasıl değiştirdiğinin," diye söze karıştı.

"Evet." Zoe, memnun olmuştu. Ona, nadiren yaptığı gibi gü-

lümsedi. "Doğru yönde miyim bilmiyorum ama benim için önemli olan yerleri, olayları, bir araya topluyorum. Onları kafamın içinde bir araya toplarsam, belki içlerinden biri öne çıkacaktır. Eğer doğru yönde ilerlemeye başlarsam, sanırım Kane bundan hoşlanmayacak. O zaman, doğru yolda olduğumu anlayacağım."

Zoe herhangi biriyle bir meydan savaşına gireceğini hayal bile edemezdi. Üstelik karşısındaki, herhangi biri değil, bir sihirbazdı. Ama ilk darbeyle gerileyip yere çökecek değildi. Zoe kararlıydı. En iyi yaptığı şey dikenlerini göstermekti. Anahtarı bulamayabilirdi ama bu aramadığı için olmayacaktı.

Pazar akşamını notlarını karıştırarak, topladıkları Kelt mitolojisiyle ilgili kitapları tarayarak ve Flynn'ın ödünç verdiği dizüstü bilgisayarını kullanıp internette gezinerek geçirdi.

Yeni bir şey öğrenip öğrenmediğini bilmiyordu; ama bu çalışma bildiklerini sıralamaya yaradı.

Bu anahtar nerede olursa olsun, onunla kişisel olarak ilgiliydi. Onun hayatıyla ya da hayattan istedikleriyle bağlantılı olmalıydı. Sonunda, bir seçim söz konusu olacaktı. Arkadaşlarından biri ya da hepsi, onunla bağlantılı olsalar da bu seçimi yapabilecek olan sadece kendisiydi.

Peki o zaman, ne istiyordu? Zoe yatmaya hazırlanırken, kendi kendine bu soruyu soruyordu. Bir hamakta dinlenerek geçirilen bir ikindi mi? Evet, istediği şey kimi zaman bu kadar basitti. Ve, o korkunç ormanın içinde yolunu bulduğunu ve çocuğuna sadece hayat değil ama iyi bir hayat verdiğini bilmek.

Bu şeyleri bilmeye ihtiyacı vardı. Ve de Simon ve kendisi için iyi bir kayat kurma yolunda ilerleyeceğini...Hoşgörü'nün başarıya ulaşmasına ihtiyacı vardı. Bu biraz da gurur meselesiydi.Annesi her zaman onun çok gururlu olduğunu söylerdi. Belki çok gururluydu. Belki bu kadar gururlu olmasa her şey daha kolay olurdu. Ama gururu onun güçlükleri yenmesine de yardım etmişti.

Hayalindeki her şeyi elde etmiş değildi ama sahip oldukları da az değildi.

Işığı söndürdü. Karanlıkta yardım isteyebileceği kimse olmadığı için küçük bir korku duyuyor olabilirdi ama bunun yanında, herzaman kendine güvenebileceğini bilmenin verdiği huzur, hatta gurur da vardı.

Ertesi gün, Hoşgörü'nün üst katında çalışırken, alt kattan gelen bağırışlar duydu. Bunların olumsuz bir olaydan kaynaklanan haykırışlar olmayıp heyecanlı ve neşeli sesler olduğunu hemen anladı. Bu nedenle, buna neyin sebep olduğunu anlamak için önce elindeki işi bitirip sonra aşağı inmeyi tercih etti.

Sesleri izleyerek Dana'nın bölümüne geçti ve duvara dizilmiş olan kitap raflarıyla yerde duran dev boyutlu iki koliyi görünce bir çığlık koparmaktan kendini alamadı.

"Gelmişler! Rafların gelmiş! Ah, çok güzel olmuş. Bunları seçmekle çok iyi yapmışsın. Renkleri, diğer renklerle çok uyumlu."

"Evet öyle, değil mi? Üzerinde çalıştığım krokide altı kez değişiklik yaptım. Ama hâlâ, çocuk kitaplarıyla, kurgusal olmayan kitapların yerini değiştirsem mi diye düşünüyorum."

"O koliyi de açıp önceden planladığım yere yerleştirelim. Sonra bakarız." Malory karton kutuları kesmek için kullandığı bıçağı eline aldı.

Bir adam el arabasıyla bir koli daha getirdi. "Bunu nereye koyalım, Bayan?"

Dana, ancak, "Aman Tanrım," diyebildi.

Zoe adama, "Oraya bırakın," dedi. "Nereye koyacağımıza sonra karar veririz." Dana'ya döndü, "Kaç koli var?"

"Çok. Belki de gereğinden fazla. Her şeyi kafamda tasarladığım şekilde teşhir edebilmek istedim. Ama şimdi... Tanrım, kalbim duracak gibi oluyor. Bu heyecan mı korku mu? Siz karar verin."

Malory, neşe içinde, bir koli daha açtı. "Haydi gelin, bunu da kuralım. Hepsini kurunca, sonucun harika olduğunu göreceğiz."

Taşımacılardan biri, bir karton daha getirince, Dana, "Bu gerçek!" diye mırıldandı. "Evet, gerçek. Artık burası sadece boş odalardan ibaret olmayacak."

Zoe, bir koliyi yırtarak açarken, "Raflar, kitaplar, masalar, is-

kemleler," diye söylendi. "Bir kaç haftaya kadar burada oturup ilk çayımızı içeceğiz."

"Evet." Dana toparlanmaya çalışarak, arkadaşlarının ikinci raf modülünü kurmalarına yardım etmeye başladı. "Sonra içeri geçip, Malory'nin galerisindeki güzel şeyleri hayranlıkla seyredeceğiz."

Malory bir adım geri çekilerek, "Turu Zoe'nun güzellik salonunda tamamlayacağız," diye ekledi. "Bakın ne kadar çok şey yaptık. Bu kadar çok şey yapmış olmamıza inanabiliyor musunuz?"

Zoe, el arabasının üstünde kendilerine yaklaşmakta olan yeni koliye baktı. "Şu anda yapmamız gerekenlerden başka bir şey düşünemiyorum," dedi. Kolileri açmaya devam et, Malory, işimiz çok."

Adamlar kolileri içeri taşımayı bitirmeden, kapıda bir kamyon daha durdu.

Malory pencereye koştu. Sonra arkadaşlarına dönerek, "HomeMakers'dan geliyor, diye açıkladı. "HomeMakers'dan bugün bir teslimat bekliyor muyduk?".

Zoe, "Bazı siparişlerimiz vardı," diye cevap verdi. "Sanırım hiçbiri henüz gelmemişti. Gidip bakayım."

Ön kapıya gitti ve verandada kamyonun sürücüsüyle karşılaştı. Adam, ona, "Hoşgörü burası mı?" diye sordu.

Bu adı başka birinin ağzından duymak genç kadının çok hoşuna gitmişti. "Evet, buranın adı ilerde Hoşgörü olacak," dedi.

"Kamyonda pencereler var." Kontrol etmesi için faturayı Zoe'ya uzattı. "Bize hangilerinin değişeceğini gösteren bir liste verildi. Eğer yanlışlık yoksa, hemen başlayacağız. Bugün bitiririz."

"Bitirmek mi? Biz işçilik değil, sadece pencereleri istemiştik."

"İşçilik dahil. Bana bir mektup verdiler." Ceplerini karıştırdı. "Bay Vane'den Bayan McCourt'a."

"Bayan McCourt benim." Kaşlarını çatarak zarfı aldı; yırtarak açtı. İçinden, antetli bir kâğıda yazılmış, tek satırlık bir not çıktı.

Ağzını açtı ama sonra hemen kapadı ve tekrar şoföre baktı. Kamyondan iki adam daha iniyordu.

"Bay Vane bu konuda bir sorun varsa kendisine telefon etmenizi söyledi. Başlamamızı ister misiniz yoksa bekleyelim mi?"

"Hayır, hayır. Hemen başlayın. Teşekkür ederim."

Ensesini ovuşturarak tekrar içeri girdi. Yeni bir modülü kurmakta olan Dana ile Malory'e baktı. "Değişecek pencereler gelmiş."

Dana, "Harika," dedi. "Bu işe ara verebiliriz."

Zoe, "Onları eski pencerelerle değiştirmek için bir ekip geldi," diye açıkladı. "Bradley – HomeMakers – işçiliği fiyata dahil etmiş."

Malory, "Brad çok şeker biri," diye söze karıştı.

Dana geri çekilerek başını salladı. "Patronu tanımak işe yarıyor. Bundan yararlanmalıyız."

Zoe kararsızdı. Ayağının baş parmağıyla bir karton parçasını iterek, "Sizce bunun parasını ödememiz gerekmez mi?" dedi.

"Hediye atın yaşı sorulmaz, Zoe." Dana, hafifçe inleyerek modülü dengeledi. "Yaşını anlamak için ağzına bakıp dişlerini sayacağıma, onu dudaklarından öpmeyi tercih ederim." Sonra dönüp Zoe'ya baktı. "Ama bu atın senden bir öpücük almayı tercih edeceğini biliyoruz."

"Bu akşam yemeğe geliyor."

"Güzel. Ona kocaman, sulu bir öpücük ver."

"Korkuyorum."

Malory, elindeki bıçağı bıraktı. "Brad'den mi korkuyorsun?"

"Evet, ondan ve kendimden." İçimde acıyan bir şey varmış gibi yumruğunu iki göğsünün arasına bastırarak ovaladı. "Olacaklardan."

"Ah şekerim!"

"Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sadece heyecan ve eğlence için olsa, sorun değil. Ama ben eğlence ve heyecan aramıyorum. Böylesini değil."

"Sence o bunların peşinde mi?"

"Bilmiyorum. Yani, demek istiyorum ki mutlaka öyledir. Ne de olsa erkek. Ama bunu onun aleyhine bir nokta olarak görmüyorum. Ayrıca, hikâyenin bütününden etkilendiğini düşünüyorum. Hep birlikte canavarı kovalamak heyecan verici olmalı. Ama ben daha sonrasını da düşünmek zorundayım."

"Eğer endişen buysa, o insanlara karşı özensiz davranan biri değildir." Dana ciddileşmişti. Başını, olumsuz anlamda iki yana salladı. Onu çocukluğumdan beri tanırım. İyi bir adamdır."

"Bence de iyi bir adam. Bunu görebiliyorum. Ama o bana göre biri değil. Böyle davranmaya devam ederse, beni yumuşatacak. O zaman da elde edemeyeceğim bir şeyi istemeye başlamaktan korkuyorum."

"Senin elde edemeyeceğin herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sen olmasan burası olmazdı."

"Çok saçma. Ben sadece binayı buldum."

"Yalnız binayı bulmadın Zoe. Fikir, vizyon, inanç, hepsi senden geldi." Malory elini Zoe'nun omzuna koyarak onu sarstı. "Bu işe sen başladın. Bana kalırsa, sen bir şeyi istediğine karar verdiğin anda, onu elde etmenin yolunu da bulursun."

Zoe, ellerini nereye koyacağını şaşırmıştı. Bir bıçak alıp, kolilerden birini açmaya başladı. "Sen Flynn'a rastlamadan önce hiç âşık oldun mu? Gerçekten sevdin mi birini?"

"Hayır. Çok beğendiğim, tutulduğum, bağlandığım kişiler oldu. Ama Flynn'ı sevdiğim gibi kimseyi sevmedim."

Zoe başını salladı. "Senin içinse, her zaman, sadece Jordan vardı, Dana."

?Evet, istesem de istemesem de öyle oldu."

"Ben daha önce âşık oldum." Bir yandan çalışıyor, bir yandan da alçak sesle anlatıyordu. "Simon'un babasını sevdim. Her şeyimle sevdim onu. Bazı insanlar, on altı yaşında bir kızın kimseye verecek fazla bir şeyi olmadığını düşünebilirler. Ama ona verecek büyük bir âşkım vardı. Hepsini verdim. Düşünmedim, tereddüt etmedim, sadece verdim."

Kartonu çekti ve yere düşürdü. "Ondan sonra başka erkekler de tanıdım. Bazıları iyi insanlardı, bazıları da o kadar iyi değildi. Ama hiçbiri beni on altı yaşındayken tanıdığım o delikanlı ka-

dar etkilemedi. Onu çok seviyordum, Malory. Adeta, canımdan çok seviyordum."

Malory, "Seninle kalmadı, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır, kalmadı. Beni sevdiğine inanıyorum. Ama benimle kalacak, benimle birlikte olmayı seçecek ya da hiç değilse birlikte yaptığımız şeyi kabul edecek kadar değil. Yürüyüp gitti ve hayatına devam etti. Benim hayatım ise paramparça olmuştu."

Bu eski öfkeyi yeniden yaşar gibi elindeki bıçağı kartona sapladı. "Bir kaç kafta önce nişanlanmış. Kız kardeşim gazetede çıkan yazıyı bana gönderdi. İlkbaharda muhteşem bir düğün yapmayı planlıyorlarmış. Bunu okuduğumda çıldıracak gibi oldum. Öfkelendim çünkü muhteşem bir düğün yapmayı planlıyor ama oğlunu bir kere bile görmedi."

Malory, "Kendi kaybetti," dedi.

"Evet, doğru. Kendi kaybetti. Ama onu seviyor ve istiyordum. Ona sahip olamayınca az daha yıkılıyordum." İçini çekerek başını Dana'nın kitap raflarından birine dayadı. "Bir kere daha, elde edemeyeceğim bir şeye göz koymayacağım. Bu nedenle Bradley'den korkuyorum. Çünkü, on yıldan beri, ilk kez o, birazcık da olsa, bana on altı yaşımı hatırlattı."

Beşinci Bölüm

Artık yetişkin bir kadın olduğunu unutmaması gerekiyordu. Yetişkin kadınlar, erkekleri, ne yapacağını şaşırmadan ve âşık olmadan da yemeğe davet edebilirlerdi.

Pazartesi programında bazı küçük değişiklikler yaşanacaktı, o kadar.

Eve giderken güzel bir ekmek ve salata için gerekli malzemeyi satın alacak, makarna için her zamankinden biraz daha fazla sos hazırlayacaktı. Simon'u ev ödevini yapmaya her zamankinden erken başlatacaktı. Küçük oğlanın sevgili arkadaşı Brad'in yemeğe gelecek olması bir rüşvet sayılsa da onu ev ödevinin başına her zamankinden erken oturtmak bir savaş demekti.

Elini yüzünü yıkamalı, iki kez giysilerini değiştirmeli ve makyajını tazelemeliydi. Simon'u yıkaması gerekiyordu ki bu da ikinci bir savaş demekti. Sonra, her şey daha güzel görünsün ve evin içinde Moe'nun kokusu hissedilmesin diye kokulu mumlar yakacaktı.

Geriye, salatayı yapmak, sofrayı kurmak, Simon'un aritmetik ve imla ödevlerini kontrol etmek ve köpeğin karnını doyurmak kalıyordu.

Bütün bunlar, üç otuz beşle altı buçuk arasında yapılmalıydı.

Makarnanın sosunu karıştırıken düşünüyordu. Brad akşam yemeğine bu kadar erken gitmeye alışık olmayabilirdi. İnsanlar ne kadar zenginseler, akşam yemeğini o kadar geç yiyorlardı. Ama, Simon, ertesi gün okula gidecekse, akşam saat dokuzda yatmış olmalıydı. Bu evde kurallar böyleydi ve Bradley Vane buna uymak zorundaydı. Yoksa makarnasını başka bir yerde yemek zorunda kalacaktı.

Öfledi. Kes şunu! Adamın şikâyet ettiği yoktu, öyle değil mi? Sorun yaratan kendisiydi.

"Simon. Onu gerçekten bitirmelisin."

"Kesirlerden nefret ediyorum." Topuklarını iskemlesinin ayaklarına vurup, aritmetik ödevini yapmaya devam etti. "Kesirler her şeyi parçalıyor."

"Her şey bütün olarak gelmez. Onları oluşturan parçaları bilmek zorundayız."

"Niçin?"

Dikiş makinesinde kenarlarını bastırdığı kumaş peçeteleri aldı. "Bu nedenle, nesneleri bir araya toplayıp, sonra birbirinden ayırarak, bunun nasıl olduğunu anlayabilirsin."

"Niçin?"

Peçeteleri üçgen biçiminde katladı. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun yoksa bu doğal halin mi?"

"Bilmiyorum. Niçin masaya o peçeteleri koyuyorsun?"

"Çünkü konuğumuz var."

"Sadece Brad geliyor."

"Kimin geldiğini biliyorum. Simon, çözmen gereken sadece üç problem kaldı. Onları bitir ki masayı kurabileyim."

"Yemekten sonra yapmama niçin izin vermiyorsun? Niçin her zaman ev ödevi yapmak zorundayım? Niçin Moe'yu dışarı çıkarıp biraz eğlenemiyorum?"

"Çünkü ödevini şimdi yapmanı istiyorum. Çünkü bu senin görevin. Çünkü bunu sana söyledim."

Birbirlerine öfkeli bakışlarla baktılar. "Bu adaletsizlik."

"Simon'a öğüt: Hayat her zaman adil değildir. Şimdi ödevinin geri kalanını bitir yoksa bu akşam televizyon ve video seyredemezsin. Sandalyeyi tekmelemeyi de kes."

Salatayayı hazırlamaya başladı. Soğuk bir sesle, "Arkamdan yüzüne garip şekiller vermeyi kesmezsen bütün hafta boyunca televizyon ve video seyredemezsin." Simon, annesinin, nasıl olup da arkasında olanları gördüğünü bir türlü anlayamıyordu. Ama Zoe arkasın her zaman görüyordu işte. Küçük bir isyan gösterisi olarak, geri kalan problemleri normalde gerekenin üç katı sürede çözdü.

Ev ödevleri midesini bulandırıyordu. Annesi düşündüklerini de duyabilir korkusuyla başını kaldırıp baktı. Ama o salata yapmakla meşguldü.

Okuldan bir şikâyeti yoktu. Hatta kimi zaman hoşuna bile gidiyordu. Ama okul ödevlerinin her akşam onu eve kadar izlemesi işine gelmiyor, bunun nedenini anlayamıyordu. Annesini denemek için sandalyeyi tekrar tekmelemek geldi aklına. Ama Moe hızla odaya girdi ve onun dikkatini dağıttı.

"Hey Moe. Hey, oğlum, ne var senin ağzında?"

Zoe dönüp baktı ve elindeki bıçağı düşürdü. "Aman Tanrım."

Moe odanın ortasında durmuş, kuyruğunu sallıyor, dişlerinin arasında bir rulo tuvalet kağıdı tutuyordu.

Zoe ona doğru atıldığında, Moe'nun beyni oyunun başladığı işaretini verdi. Sola doğru atılıp masanın etrafından dolaşarak mutfak kapısından dışarı fırladı.

"Dur! Allah kahretsin! Simon, şu köpeği yakalamama yardım et."

Moe yapacağını yapmıştı. Küçük kâğıt parçaları evin her yanına kar gibi yağmıştı. Zoe, köpeğin peşinden oturma odasına koştu. Köpek ise parçaladığı tuvalet kağıdının kalıntılarını yere bırakmış, keyifli sesler çıkararak, oyunbaz bakışlarla çevresinde dolaşıyordu. Simon büyük bir zevkle kıkırdayarak annesinin önüne geçip ruloyu kapmak üzere atladı.

Çocuk ve köpek halının üstünde yuvarlanıyorlardı.

"Simon, oyun oynamıyoruz." Zoe ikisinin arasına girerek tuvalet kâğıdını tutmayı başardı. Ama onu almaya çalıştıkça, Moe'nun gözlerindeki pırıltı artıyor, neşeli sesler çıkarıyordu.

"Anne o oyun oynadığımızı sanıyor. Kapmaca oynadığımızı düşünüyor. Bu oyuna bayılıyor."

Zoe perişan durumdaydı. Oğluna baktı. Simon, köpeğin yanına çömelmiş, kolunu Moe'nun sırtına koymuştu. Parçalanmış kâğıt parçalarının bir kısmı Simon'un temiz pantolonuna ve Moe'nun tüylerine yapışmıştı.

İkisi de sırıtarak genç kadına bakıyorlardı.

"Ben oyun oynamıyorum." Ama gülmemek için kendini güç tutuyordu. "Oynamıyorum. Sen kötü bir köpeksin." Parmağıyla Moe'nun burnuna vurdu. "Çok kötü bir köpeksin."

Moe doğrulup oturdu. Elini ona uzattı ve tekrar ağzına almış olduğu tuvalet kâğıdını genç kadının ayaklarının dibine bıraktı.

"Koşup alması için atmanı istiyor."

"Ah evet, ben de bunu yapmaya hazırlanıyorum." Tuvalet kâğıdı kapıp arkasına sakladı. "Simon elektirik süpürgesini çıkar. Ben de bu arada Moe ile küçük bir konuşma yapacağım."

Simon, Moe'nun kulağına, "Gerçekten kızgın değil," diye fısıldadı. "Gerçekten kızdığında gözleri kararır ve korkunç olur."

Moe kımıldadı. Zoe, çabuk davranarak, Simon'un peşinden gitmesini engellemek için Moe'nun tasmasını yakaladı. "Hayır, sen gitmiyorsun. Şu yaptığına bak. Utanmıyor musun?"

Moe kendini sırtüstü yere bırakıp Zoe'nun karnını okşamasını beklemeye başladı.

"Eğer elektrik süpürgesi kullanmayı biliyorsan seni affedebilirim."

Kapının çalındığını duyunca içini çekti. Simon, "Ben açarım," diye bağırıyordu.

"Harika. Tek kelimeyle harika."

Moe kapıya doğru koşarken Zoe arkasından bakıyordu. Sonra, Simon'un Brad'e Moe'nun son macerasını anlattığını duydu.

"Koşarak bütün evi dolaştı. Her yeri berbat etti."

"Evet, görüyorum."

Brad, Zoe'nun tuvalet kâğıdı parçaları arasında ayakta durduğu oturma odasına girdi. "Eğlence hiç bitmiyor, öyle değil mi?"

"Çamaşır dolabına girmiş olmalı. Ortalığı temizlemeliyim."

"Sen şunları al." Brad Zoe'ya doğru yürüyüp ona bir şişe şarap ve bir düzine sarı gül uzattı. "Simon'la ben ortalığı temizleriz."

"Hayır, gerçekten bunu yapamazsın..."

"Elbette yapabilirim." Brad Simon'a, "Elektirik süpürgeniz var mı?" diye sordu.

"Onu dolaptan çıkarmaya gidiyordum." Simon kayboldu.

"Gerçekten, zahmet etme. Ben sonra yaparım."

"Ben yapacağım. Gülleri sevmez misin?"

"Evet, severim. Çok güzeller." Şarapla gülleri almak istedi ama tuvalet kâğıdının kalıntıları hâlâ elindeydi. Uzun uzun içini çektikten sonra, "Ah," dedi; "Görüyorsun işte."

"Değiş tokuş yapalım." Zoe itiraz etmeye vakit bulamadan, Brad tuvalet kâğıdını onun elinden aldı ve çiçekleri genç kadına verdi. "Bunu da al." Chianti şişesini de diğer eline verdi. "İstersen aç da nefes alsın."

Simon, elektrik süpürgesiyle, telaş içinde odaya girince, Brad ona döndü. "Fişi prize tak da şu işi bitirelim, Simon. Mutfaktan gerçekten nefis kokular geliyor."

"Makarna sosu. Annemden iyi kimse yapamaz. Ama önce salata yiyeceğiz."

"Her şeyin çaresi bulunur." Koyu mavi gömleğinin kollarını kıvırırken, Zoe'ya bakıp gülümsedi. "Bu işi bitirdik sayılır."

"Peki. Eh, ne diyeyim, teşekkürler." Aklına başka yapacak bir şey gelmediğinden güllerle şarabı mutfağa götürdü. Simon'un durmaksızın konuştuğunu duyuyordu. Sonra elektirik süpürgesinin homurtusu geldi. O anda Moe çılgın gibi havlamaya başladı.

Elektirik süpürgesinin Moe'nun en büyük düşmanı olduğunu unutmuştu. Gidip köpeği alması gerekiyordu. Sonra Simon'un ve Brad'in neşeli kahkahalarını duydu. Moe havlamaya devam ediyordu. Besbelli, adamla çocuk onu azması için teşvik ediyorlardı.

Keyifleri yerindeydi. Onlara karışmamalıydı.

Böylece o da , yüzünü çiçeklere gömmek için fırsat bulmuş oldu. Şimdiye kadar hiç kimse ona sarı güller almamıştı. Çok zarif ve iç açıcıydılar. Güneş gibi. Bir kaç seçenek üzerinde düşündükten sonra, onları, bir ikinci el eşya satışından kaptığı ince uzun bakır maşrapaya koymaya karar verdi. Kendi elleriyle ovup parlattığı bu maşrapa sarı güllere uygundu. Çiçekleri yerleştirdi,

şarabı açtı. Bir tencereye makarnayı haşlamak için su koyup ocağı yaktıktan sonra, salatayı hazırlamaya devam etti.

Her şey gerektiği gibi olacaktı. Onun herhangi bir erkek olduğunu unutmaması gerekiyordu. Bir arkadaş. Yemek saatinde uğramış olan bir arkadaş.

Brad, içeri girerken, "Her şey normale döndü," dedi. Köşedeki maşrapanın içinde duran çiçekleri görmüştü. "Güzel olmuş."

"Gerçekten çok güzeller. Teşekkür ederim. Simon, Moe'yu şimdilik arka tarafa koysak olmaz mı? Sen de kitaplarını alıp içerdeki odaya git ve o iki problemi bitir. Sonra yemek yiyeceğiz."

Brad, Simon'un kitaplarına doğru yürürken, "Ne gibi problemler?" diye sordu.

"Aptal kesirler!" Simon, Moe'nun dışarı çıkması için arka kapıyı açtı ve büyük bir haksızlığa uğramış gibi annesine baktı. "Geri kalan iki problemi yemekten sonra çözsem olmaz mı?"

"Yemekten sonra istediğin gibi geçirebileceğin bir saattan fedakârlık edersen elbette olur."

Simon'un dudakları içeri doğru kıvrıldı. Annesi bunun ciddi bir itirazın başlangıcı olduğunu biliyordu. "Kesirler sinirime gidiyor. Ev ödevi yapmak her zaman sinirime gidiyor. Hesap makineleri ve bilgisayarlar var. Niçin uğraşayım bunlarla?"

"Çünkü..."

Zoe'nun öfkesine karşı Brad, sakin bir sesle söze karıştı. "Doğru, bilgisayarlar işi kolaylaştırıyor. Sonra Simon'un defterine parmağıyla dokundu. "Bunlar senin tek başına yapamayacağın kadar güç olabilir."

"Hayır, değil."

"Bilmiyorum. Bana epey güç göründü. Şu üçle üçte biri, iki ve sekizde beşle toplaman gerek. Kolay değil."

"Bak şöyle yapacaksın." Simon, kalemi alıp, hafifçe dilini ısırarak denklemi çözmeye başladı. Bir yandan da anlatıyordu. "Bak, şimdi sekiz bölü altıyla sekizde beşi toplayabilirsin. Gördün mü? Sonuç, beş nokta sekizde üç."

"Ha, evet. Baksana oldu."

Simon kuşkulu bir sesle, "Numara mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Neden söz ettiğini anlamadım." Brad , Simon'un saçlarını okşadı. "Haydi sonuncuyu da yap, çok bilmiş herif."

"Herif denmez."

Zoe, oğlunun omzunun üstünden öne doğru eğilen Brad'e baktı. Sonra, genç adam dönüp ona gülümsedi ve anne, içinin eridiğini hissetti.

Hayır, o sıradan bir erkekti, yemek saatinde uğramış bir arkadaş değildi. Zoe da bundan korkuyordu.

"Bitti!" Simon kitabını gürültüyle kapadı. "Cezaevinden izinli olarak çıkabilir miyim gardiyan?"

"Şimdilik kurtuldun. Haydi gidip ellerini yıka ve yemeğe gel." Simon şimşek hızıyla odadan çıkarken Zoe iki kadehe şarap koydu. "İnatçı oğlan çocuklarını yola getirmeyi beceriyorsun."

"Ben de bir zamanlar öyleydim. Sanırım bundan yararlanıyorum." Kadehi genç kadının elinden aldı. "Matematiğe aklı eriyor."

"Evet, öyle. Okulda gerçekten başarılı. Sadece ev ödevi yapmaktan nefret ediyor."

"Ama bunu yapmaya mecbur, öyle değil mi? Ne kullanıyorsun?"

"Ben mi?" Zoe'nun yine dikkati dağılmıştı. Üstündeki lacivert kazağa baktı.

"Giysilerden değil, kokudan söz ediyorum. Her zaman farklı ama çok güzel kokuyorsun."

"Çeşitli değişik ürünler deniyorum. Sabunlar, kremler ve..." Brad'in gözlerindeki pırıltıyı fark edince, genç adamın kendisini öpmesini engellemek için kadehini dudaklarına götürdü. "Kokular."

"Ne tuhaf. Pek çok kadının gözde bir kokusu vardır. Bir imza gibi. Erkek bu kokuyu unutamaz. Ama senin durumun farklı, insan, acaba bugün nasıl kokacak, diye merak ediyor ve seni düşünmekten vaz geçemiyor."

Zoe geri gitmek istedi ama minicik mutfağında geri gidecek yer yoktu. Gerilemeyi deneyecek olsa komik duruma düşecekti. "Ben erkekler için koku sürmem."

"Biliyorum. Bu da durumu daha baştan çıkarıcı yapıyor."

Brad, Genç kadının korku dolu gözlerle kapıya baktığını gördü. Simon geliyordu. Brad, hiç bir şey olmamış gibi kenara çekildi ve Zoe'nun ocağa doğru dönmesine izin verdi.

Simon, "Hemen yiyor muyuz?" diye sordu.

"Makarnayı haşlıyorum. Masaya otur. Önce salata yiyeceğiz."

Brad, masanın güzel hazırlanmış olduğunu düşündü. Renkli tabaklar, neşeli kâseler, desenli kumaştan peçeteler. Mumlar yanmıyordu ve Simon bu konuda bir şey söylemediğine göre bu McCourt'ların yemek masasında günlük bir uygulama olmalıydı.

Zoe'nun yavaş yavaş rahatladığını hissediyordu. Simon'un bunda büyük etkisi vardı elbette. Sürekli konuşuyor, sorular soruyor, her şey hakkında bir fikir ileri sürüyor, bunu yaparken yemeğini de hızla atıştırmaktan geri kalmıyordu.

Çocuk haklıydı. Simon'un annesi harika makarna yapıyordu.

Brad de tabağına biraz daha makarna aldı.

Zoe'ya, "Oturma odasının duvarındaki resimler çok güzel," dedi.

"Kartlar mı? Onları, seyahat eden tanıdıklarımdan topluyorum."

Simon, "Çerçeveleri biz yapıyoruz," diye söze karıştı. "Annemin aletleri var. Belki bir gün biz de seyahate gideriz ve insanlara kartlar gönderiririz. Değil mi anne?"

"Nereye gitmek istersin?"

"Bilmiyorum." Makarnayı çatalına sarıyordu. "Herhangi bir yere."

"Bir gün İtalya'ya gidip orada makarna yiyeceğiz." Simon kıkırdıyordu. Ağzı makarnayla doluydu.

"Orada makarnayı annenden iyi yapmıyorlar."

"Sen gittin mi oraya?"

"Evet. Sizde Floransa'daki bir köprünün resmi var ya o köprünün üstüne çıktım."

Simon merak etmişti. "Orası gerçekten çok mu güzel?" diye sordu.

"Gerçekten çok güzel."

"Orada caddelerinde su olan bir şehir varmış."

Zoe, "Venedik, Simon," diye hatırlattı. "Orada cadde yerine kanallar varmış." Brad'e döndü. "Venedik'e gittin mi?"

"Evet. Çok güzel bir yer." Simon'a, "Her yere tekneyle gidiyorsun," diye açıkladı. "Ya da yürüyerek. Kanal taksisi ve kanal otobüsleri var."

"Atma!"

"Gerçekten. Venedik'te cadde yok ki araba olsun. Bende resimler var. Arayıp bulayım da sana göstereyim."

Tekrar Zoe'ya döndü. "İşler nasıl gidiyor?"

"Bugün Dana'nın kitap rafları geldi. Onları kurmak için diğer işleri durdurduk. Bizim için gerçekten önemli bir andı. Ve de pencereler geldi." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Pencerelerin takılmasını fiyata dahil ettiğin için teşekkür ederim. Bu büyük bir cömertlik."

"Demek öyle! Sana gönderdiğim notu aldın mı?"

Tabağında kalan son makarnayı da çatalına doladı. "Evet. Ona rağmen, yaptığın büyük bir cömertlikti."

Brad kendini tutamayıp güldü. "Şöyle düşün: Son iki hafta içinde Hoşgörü, HomeMakers'dan hatırı sayılır bir alışveriş yaptı. Bizi tercih etmenize karşılık olarak, bu da bizim size teşekkürümüz. Pencereleri taktılar mı?"

"Bunun cevabını bildiğinden eminim." Zoe'nun, onun, yapılmasını emrettiği her işin yapıldığını bilen bir adam olduğundan kuşkusu yoktu.

Brad, onun haklı olduğunu, kadehini hafifçe kaldırarak gösterdi. "İşçiler sonucun iyi olduğunu söylediler, bu arada bu işten onların payına da kurabiye ve kahve düşmüş."

Bu sözler Zoe'nun hoşuna gitmişti. Brad'in tabağına baktı. "Senin payına da galiba makarnadan iki servis düşmüş," dedi.

Brad sırıttı ve kızın kadehine biraz daha şarap koymak için şişeye uzandı.

Simon, "Çok doydum," diye açıkladı. "Şimdi gidip bir video oyunu oynayabilir miyiz? Ben ve Brad?"

"Elbette."

Simon kalktı ve Brad, onun, tabaklarını masadan alıp mutfak tezgâhının üstüne koyduğunu fark etti.

"Moe'yu içeri alabilir miyim?"

Zoe Simon'un göbeğine parmağını batırır gibi yaptı. "Onu dolaplarımdan uzak tut.

"Tamam."

Brad, "Önce annenin bulaşıklarına yardım edeceğim," dedi.

Brad, tabağını Simon'un yaptığı gibi temizledikten sonra, Zoe, "Bana yardım etmen gerekmez," dedi. "Benim kendime göre bir sistemim var. Üstelik Simon sabahtan beri bu maçı bekliyor. Sadece bir saati var. Sonra yatmaya hazırlanması gerek."

"Haydi, haydi." Simon Brad'in elini yakalamış çekiyordu. "Annem kusura bakmaz. Öyle değil mi, anne?"

"Hayır, bakmam. Şimdi, köpek de dahil, hepiniz mutfağımdan çıkın."

Brad, "Cüceyi yener yenmez gelip bulaşıkları kurulayacağım," dedi. "Uzun sürmez."

Simon, onu çekiştirerek mutfaktan çıkarırken, "Bunu ancak rüyanda görürsün," diyordu.

Her gün yaptığı gibi mutfağı toplarken, bugün oğlunun eğlendiğini duymak içini rahatlatıyordu. Simon'la yetiştin bir erkek hiçbir zaman samimiyetle ilgilenmemişti. Şimdi birden üç kişi oluvermişlerdi. Bradley, Jordan ve Flynn.

Zoe, Simon'un gözdesinin Brad olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Aralarında bir çekim olmuştu. Erkeklerin arasında olan cinsten gizemli bir kimya. Bunu yalnız kabul etmekle kalmamalı, teşvik de etmeliydi.

Ama önce Brad'in bazı şeyleri anladığından emin olmalıydı. Genç adamla Zoe'nun arasında ne olursa olsun ya da olmasın, Simon terk edilmemeliydi.

Mutfaktaki işini bitirince kahve hazırladı. Kahve sürahisiyle bir tabak çikolatalı kurabiyeyi bir tepsiye koydu.

Tepsiyle içeri girdiğinde, Brad bacaklarını uzatıp üst üste koymuş, Simon'un yanında, yerde oturuyordu. Köpek ise başını Brad'in dizine koymuş horlamaktaydı.

Oda, video oyununun sesleri ve görüntüleriyle dolup taşıyordu.

Simon hızla kumandalara sarılırken, "Kofsun sen, kof," diye söyleniyordu. "Yedim seni!"

"Henüz değil, ahbap. Al şunu!"

Zoe, sarışın, dev gibi bir güreşçinin, iri yapılı rakibini minderin üstüne yıktığını ve bedeniyle onu ezdiğini gördü.

Sonra itiş kakış sesleri, homurtu ve hırıltılar korkuç çığlıklar duyuldu, bu seslerin hepsi hoparlörlerden gelmiyordu.

Simon sırtüstü yere yıkıldı. Kolları iki yana açılmış, nefes nefeseydi.

"Yenilgi!" diye kükredi "Yenilgiyi tattım."

"Evet. Buna alış." Brad uzanıp Simon'un göbeğine yavaşça vurdu. "Ustayla tanıştın ve artık onun büyüklüğünü biliyorsun."

"Gelecek sefer sen öleceksin."

"Bu oyunda beni asla yenemezsin."

"Öyle mi? İşte başına gelecek lerin küçük bir örneği."

Simon yerinden fırlayıp bir çığlık atarak Brad'in sırtına çullandı. Şimdi odanın içinde itişip kakışma başlamıştı. Kükremeler ve çığlıklar Zoe'nun yüreğini ısıtıyordu. Brad, Simon'u karnından kavrayıp başının üstünden aşırarak halının üstüne sırtüstü çivilerken gözünü bile kırpmadı.

"Yenilgiyi kabul et, zavallı küçük saldırgan!"

"Asla!" Simon bir yandan da katıla katıla gülüyordu çünkü fena halde gıdıklanmıştı. Bu arada yüzünü yalamakta olan Moe'nun dilinden kurtulmak için başını sağa sola oynatıp duruyordu. "Vahşi köpeğim seni param parça edecek."

"Ne demezsin! Korkudan titriyorum. Yenilgiyi kabul ediyor musun?"

Simon nefes nefeseydi. Gülmekten, gözlerinden yaşlar akıyordu. On saniye kadar daha çırpınıp mücadele ettikten sonra, "Tamam tamam," dedi. "Artık gıdıklama yoksa kusacağım."

Zoe, "Halının üstüne kusma!" diye lafa karıştı.

Onun sesini duyan Brad başını çevirdi. O anda Simon doğruldu ve dirseği genç adamın ağzına çarptı.

"Eyvah!" Simon garip bir ses çıkardı.

Brad elinin tersiyle ağzının kenarındaki küçük yarığı sildi.

Tehlikeli bir ses tonuyla, "Bunu sana ödeteceğim," dedi. Zoe'nun elleri tepsiyi sıkıca kavradı.

Brad bir anda ayağa fırlayınca Zoe dehşete kapıldı. Aklından korkunç şeyler geçti. Bağırmak için ağzını açmış, oğlunu korumak için öne doğru bir adım atmıştı. Brad ise Simon'u bacaklarından yakalayarak aşağı doğru sarsıttı ve küçük oğlan yine katıla katıla gülmeye başladı.

Zoe'nun dizlerinin bağı çözülür gibi olmuştu. Kahve tepsisini sehpanın üstüne bıraktı.

"Bak anne, baş aşağı duruyorum."

"Evet, görüyorum. Şimdi hemen yine ayaklarının üstünde duracak ve gidip dişlerini fırçalayacaksın."

"Ama yapamam..." Moe yüzünü yalamaya başlayınca sözü yarım kalmıştı.

"Yarın okul var, Simon. Haydi, yatmaya hazırlan. Sora gelip Bradley'e iyi geceler diyebilirsin."

Brad, Simon'u çevirip ayaklarının yere basmasını sağladı. Bu arada Zoe'ya bakıyordu. "Haydi git. Yakında seninle yeni bir maç yapacağım."

"Çok tatlı. Ne zaman?"

"Cuma akşamına ne dersin? Bana gel. Anneni de getir. Benim evimde yemek yer, sonra oyun odasında otururuz."

"Olur! Gidebilir miyiz anne?" Onun cevabını beklerken kollarını beline doladı. "Bakalım, deme. Sadece, evet de, lütfen."

Zoe'nun dizleri hâlâ titriyordu. "Evet. Olur."

"Teşekkürler." Annesine sıkı sıkı sarıldı. Islık çalarak köpeği çağırdı ve dans eder gibi odadan çıktı.

"Ona vuracağımı zannettin, öyle değil mi?" Brad bunu öyle büyük bir şaşkınlıkla söylemişti ki Zoe midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

"Ben sadece, sesin öyle sert çıktı ki.. .. Özür dilerim. Böyle bir şey yapmayacağını biliyorum."

"Çocukları dövmek adetim değildir."

"Elbette değildir. Bir anlık bir şeydi."

"Başka biri ona vurdu mu? İlişkin olan biri ona vurdu mu?"

Zoe. "Hayır, hayır," diye cevap verdi. Sakinleşmeye çalışıyordu. "Hiç kimse onunla şu veya bu şekilde ilgilenmedi. Benim yanımda ona el kaldıracak birini tanımak isterdim."

Besbelli, bunu duymak Brad'i memnun etmişti. Başını salladı. "Güzel. Benim böyle bir şey yapmayacağımdan emin olabilirsin."

"Sana hakaret etmiş oldum. Kimseye hakaret etmekten hoşlanmam; hiç değilse yanlışlıkla yapmak istemem bunu. O kadar hızlı gelişti ki olay. Sen de çok kızmış gibiydin. Hey, dudağın kanıyor."

"Onunla oynuyordum. Annemin, 'itiş kakış başladı mı sonunda birinin canı yanar,' dediğini hatırlıyorum." Parmağıyla dudağına dokundu. "Siz anneler her zaman haklısınızdır, öyle değil mi?"

"Şimdi de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun." İçgüdüsel bir hareketle tepsiden bir peçete aldı. Hiç düşünmeden kenarını diliyle ıslattı ve genç adamın dudağına bastırdı. "Odaya girip de ikinizi bir arada görünce hoşuma gitmişti. Oyunu onun kazanmasına da izin verebilirdin ama bunu yapmadın. Bu da iyi; çünkü onun her zaman kazanması gerektiğini düşünerek büyümesini istemiyorum. İnsan kaybetmeyi de bilmeli. Sonra..."

Sözü yarıda kaldı çünkü elindeki peçeteye dehşetle baka kalmıştı. Aman Allahım, peçete Zoe'nun tükürüğüyle ıslanmıştı. Onu avucunda sıkarak buruşturdu. "Saçma bir şey yaptım."

"Hayır." Belki aptalcaydı ama bu sözler Brad'e dokunmuştu. Kızın elini avucuna aldı. "Tatlı bir hareketti. Sen de öylesin."

"Pek sayılmaz. Güzel bir hareket değil. Zaten kanama durdu. Biraz şişecek, o kadar."

"Ama bir şey unuttun." Elini genç kadının beline koydu. "Bu tür bir yarayı öpüp acısını geçirmen gerekmez mi?"

"Pek kötü görünmüyor." Aslında güzel görünüyordu. Brad'in güzel bir ağzı vardı.

Genç adam, "Acıyor," diye mırıldandı.

"Eh, eğer bir bebek gibi davranmayı seçeceksen..."

Erkeğe doğru eğildi. Niyeti, dudaklarıyla, o güzel ağıza şöyle bir dokunmaktı. Arkadaşça, sıradan bir dokunuş. Karnındaki

kamcalanmaları yok saymaya çalışarak ona iyice yaklaştı hafifçe öptü.

Brad, onu kendine çekmeye, bu öpüşü uzatmaya çalışmadı. Genç kadını sadece belinden tutmakla yetindi. Gözlerinin içine bakıyordu. "Hâlâ acıyor," dedi. "Bir öpücük daha alabilir miyim?"

Alarm zilleri çalıyordu ama Zoe onları yok saydı. "Sanırım evet."

Dudaklarını tekrar onun dudaklarına değdirdi ne kadar sert, ne kadar sıcaktılar.

Zoe'nun boğazından küçük bir ses çıktı; içgüdülerine teslim olarak bu dudakları diliyle okşadı ve parmaklarını genç adamın saçlarının arasına daldırdı.

Brad hâlâ bekliyor. Zoe onun gerginleştiğini, bedeninin sertleştiğini, nefes alışının değiştiğini hissediyordu. Ama beklemeye devam ediyordu.

Genç kadın ona sarıldı ve kendini bu sıcaklığa, bu güçlü bedene, bu yavaş yavaş gelen tutarlı baştan çıkarışa bıraktı.

Tatlar ve dokularla donanmış bu büyük dalgaya teslim olarak yükselip alçalmak çok zevkliydi. Brad'in ağzının biçimi, dillerin birbirinin üzerinde kayması, bedenlerin birbirine kenetlenmesi.

İçinde, şimdiye kadar acımasızca bastırdığı bir çok duygular canlanmaya başlıyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi. Kendini duygularının seline kaptırmıştı.

Brad ayaklarının altında yerin sallanmaya başladığına yemin edebilirdi. Sanki korkunç bir deprem olmuş ve başı çılgınca dönmeye başlamıştı. Kızın dudakları önce ılık ve tatlıydı. Ama bu dudaklar, göz açıp kapayıncaya kadar iyice ateşlenmiş, doymak bilmez bir biçimde erkeğin dudaklarına açılmıştı.

Brad, bu öpüşlerin içinde kaybolmak, giderek zevklerin doruğuna ulaşmak istediğini hissediyordu. Şimdi kızın boğazından gelen kısık inleyişleri duyabilmek için alt dudağını öperek bekliyordu.

Elleri genç kadının bedeninde dolaştığında, Zoe, uzun bir uykudan uyanan biri gibi gerindi.

Sonra irkilerek geriye doğru sıçradı ve dehşet dolu gözlerle kapıya baktı. Saçlarını düzelterek, "Simon," diye söylendi. Simon ile Moe ok gibi içeri daldıklarında, bir adım daha geriledi.

Brad çocuğun üstünde X-Men pijamaları olduğunu gördü. Ve Simon diş macunu kokuyordu.

"Hazır mısın?" Zoe oğluna bakarak gülümsedi. Başı hâlâ zonkluyordu. "Bay..şey Brad'le ben kahve içmek üzereydik."

"İçin bakalım." Simon, Zoe'nun önüne giderek iyi geceler öpücüğü almak için başını kaldırdı.

"Biraz sonra gelirim."

"Tamam." Brad'e dönüp, "İyi geceler," dedi. "Bir maç daha yapacağız, öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Dur bir dakika. Bir konuda fikrini almak istiyorum."

Zoe onun ne yapmak istediğini anlayamadan, Brad genç kadını kollarının arasına alıp öptü. Daha öncekilerle kıyaslanacak olursa, bu kısıtlı bir öpücüktü ve Zoe bir heykel gibi donup kalmıştı. Ama, yine de bir öpüşmeydi.

Sonra geri çekildi. Kolu Zoe'nun beline dolanmıştı. Tek kaşını kaldırarak Simon'a baktı. "Ne dersin?"

Çocuğun gözleri annesinin gözleri gibi çekikti. Bu gözler derin düşüncelerle doluydu Beş uzun saniyeden sonra, gözlerini devirip parmağını ağzına soktu ve kusacak gibi sesler çıkardı.

Brad, "Tamam," dedi. "Kusma refleksinin dışında, anneni öpmeme itirazın var mı?"

"Böyle çarpıcı bir şey yapmak istiyorsanız, itirazım yok. Chuck, ağabeyi Nate'in dilini kızların ağzına sokmaktan hoşlandığını söylüyor. Bu doğru olamaz, öyle değil mi?"

Brad, kendisini kontrol edebilmek için büyük bir çaba harcayarak ciddiyetini korudu. Bunu sağlayabilmek için kendi kendisiyle kahramanca bir mücadele vermişti.

"Sanırım Moe'yu odanıza almam gerekiyor. Yine böyle çarpıcı bir şey yaparsanız, seyretmek zorunda kalmasını istemem."

"Görüşürüz, evlat!" Simon'la Moe mutfaktan çıkarken, Brad Zoe'ya bakıp gülümsedi. "Çarpıcı bir şey yapmak ister misin?"

"Sanırım sadece kahve içeceğiz."

Altıncı Bölüm

Toplantılar, ileriye dönük tasarılar, genişleme planları, iki gün boyunca Brad'in tüm vaktini HomeMakers'da geçirmesine neden oldu. Şikâyet etmeye hakkı yoktu çünkü buraya gelmek, vadideki bu küçük kasabayı merkez yaparak, aile şirketinin kuzeydoğu ayağını buradan kontrol etmek, buradaki mağazayı büyük ölçüde genişletmek kendi fikriydi.

Bu, yazıp çizmek, telefon toplantıları, mimar ve mütahitlerle görüşmeler yapmak, çalışanlar ve çalışma yöntemleriyle ilgili yeni düzenlemeler getirmek ve toptancılarla çekişe çekişe pazarlık etmek demekti.

Bunların üstesinden gelebilirdi. Bunların üstesinden gelebilmek üzere yetiştirilmişti. Son yedi yılını ise şirketin New York'taki bürosunda, ülkenin en büyük perakende zincirlerinden birinin en tepesinde yönetici olmanın modası geçmiş ve güncel niteliklerinin neler olduğunu öğrenerek geçirmişti.

O bir Vane'di. HomeMakers şirketinin sahibi olan Vane'lerin dördüncü kuşağıydı. Topu elinden bırakmaya hiç niyeti yoktu. Aksine, HomeMakers'ın ilk mağazasını, zincirin en büyük, en saygın ve en kârlı mağazası haline getirerek, topu çok uzaklara

atmayı planlıyordu. Babası onun bu kararından pek hoşlanmamıştı. Üçüncü B.C. Vane, bunun duygusal bir karar olduğunu düşünüyordu. Brad'e göre de öyleydi. Ama niçin olmasın? Dedesi, kasabada mütevazi bir hırdavatçı dükkânı açmış, sonra sahip olduğu her şeyi tehlikeye atarak bir kumar oynamış ve dükkânını büyütmeye başlamıştı. Bunda başarılı olmuş, sadece kasabanın değil, bütün çevrenin ev inşaat ve onarımında kullanılacak gereçlerini sağlayan, tüketici dostu, büyük bir mağaza yaratmıştı. Sonra başka yerlerde ikinci ve üçüncü dükkânını açmış, elli yaşına gelmeden de Amerikan girişimciliğinin temsilcisi olarak, Time dergisinin kapağında boy göstermişti.

Bu durumda, Vane, kendi tasarılarının, duygulardan kaynaklandığını kabul ediyor ama Vane'lere özgü cesaret, çalışkanlık ve geniş görüşlülüğü de içerdiğine inanıyordu.

Şehir merkezinden arabasıyla geçerken, doğup büyüdüğü kasabayı inceliyordu. Kasaba, kendi sessiz ve tutarlı tarzı içinde zenginleşiyordu. Taşrada emlak piyasası canlıydı. İnsanlar burada bir ev aldıklarında, kök salıp kalıyorlardı. Perakendecilik gelişiyor, sürekli olarak ulusal ortalamanın üstünde gidiyordu. Turizm gelirleri ise yerel ekonomiye sağlıklı ve hatırı sayılır bir katkıda bulunuyordu.

Pleasant Valley, küçük bir taşra kasabası olmak özelliğini koruyordu ama Pittsburg'dan sadece bir saat uzaklıkta olması buna ayrı bir özellik katıyordu ve değişik bir hava veriyordu.

Tatilcilere, yürüyüş, kayak, yelken, balıkçılık ve sevimli barlarda, güzel lokantalarda vakit geçirme olanakları sunuyordu. Büyük kentin karmaşasından, bu kadar kısa sürede uzaklaşıp, taşra hayatının tadına bakmak ise insanlara çekici geliyordu.

Burası yaşamak ve yatırım yapmak için iyi bir yerdi. Brad ikisini de yapmaya niyetliydi.

Buraya gelmeden önce, kasabaya böylesine bağlanıvereceğini beklemiyor olabilirdi; ama buraya gelip de gizemli anahtarların peşine düşmek gibi bir maceraya sürükleneceğini ve ürkek bir anne ile sevimli oğluna tutulacağını da bilmiyordu.

Yine de olay, amaçları ve öncelikleri belirlemek ve ayrıntıları gözden kaçırmamaktı.

Arabasını park etti ve bu ayrıntılardan bir kaçıyla ilgilenmek için Flynn'ın gazetesinin basıldığı binaya girdi.

Arkadaşının yerel gazeteyi yönetiyor olması onu şaşırtıyordu. Flynn, çalışanları koyun gibi güdecek, elinde kırbaç, sınırlı zaman için de günlük bir gazete çıkarabilecek, reklamlarla, reklamların içeriğiyle ve kâğıt fiyatlarıyla ilgilecek, bunları yapabilecek ya da yapacak bir adam imajı vermiyordu. Brad, yönetim katına çıkarken, eski kan kardeşinin, belki de bu yüzden işinde bu kadar başarılı olduğunu düşünüyordu.

Flynn kendine özgü bir yöntemle, insanlara istediğini yaptırırdı. Üstelik, herhangi bir şeyi onun istediği gibi yapan hiç kimse, bundan gocunmazdı.

Brad, telefonların, klavyelerin ve insan seslerinin oluşturduğu gürültü karmaşası içinde, masaların ve habercilerin arasından geçti. Burnuna kahve, çörek ve birinin çamı esintili traş losyonunun kokusu geliyordu.

Ve işte Flynn oradaydı. Yayın müdürünün cam duvarlı odasında. Çizgili gömleği, kot pantolonu ve yırtık Nike ayakkabılarıyla çalışma masasının köşesinde oturuyordu.

Otuz yıllık bir arkadaşlığın verdiği ayrıcalıktan yararlanarak, Brad dosdoğru açık kapıdan içeri girdi.

Flynn, başını masanın üstündeki telefona doğru uzatmıştı. "Bu toplantıyla ilgili haberi bizzat ben yazacağım, Sayın Belediye Reisi," diyordu. Mikrofonun ışığı yanıyordu.

Brad ellerini ceplerine soktu ve sırıtarak, arkadaşının telefon görüşmesini bitirmesini bekledi.

"Özür dilerim. Telefonda konuştuğunu fark etmedim."

"Söyle bakalım, senin gibi olgun bir yöneticinin, sabah sabah benim mütevazi büromda ne işi var?"

"Gelecek haftaki reklam ekinin çizimlerini getirdim."

Flynn parmağıyla, Brad'in takım elbisesinin koluna dokundu. "Bunu yanında çalışan bir çocukla gönderebilirdin."

"Daha sonra, iş için Pittsburg'a gideceğim." Dosyayı Flynn'ın masasına bıraktı. Şükran Gününden önceki hafta on sayfalık renkli bir reklam ilavesi vermenizi istiyorum. Bununla

ilgili olarak seninle konuşmak istedim. O hafta sonu herkesin HomeMakers'dan söz etmesini istiyorum."

"Bunu yapacak adam karşında duruyor! Adamlarımın adamlarınla konuşmasını ister misin? Böyle konuşmak hoşuma gidiyor. Kendimi Hollywood'daymışım gibi hissediyorum."

"Sen dalga geçiyorsun ama ben ciddiyim. Bu yerel bir politika olacak. Şirket politikasıyla ilgisi yok. Tasarladığım yenilikler buradaki mağazamızla ilgili. Tüketicinin, bu eki, gazetenin içinden alıp cebine ya da cüzdanına koymasını ve alışverişe çıkarken yanında götürmesini istiyorum. O gün gazetenin başka tek bir reklam eki bile olmamalı."

Flynn, "Şükran Gününden önceki hafta, gazetenin o kadar çok reklam eki var ki!" diye açıkladı.

"Tahmin etmiştim. Bunun arada kaybolmasını istemiyorum. Bizimki tek olmalı."

Flynn ellerini ovuşturdu. "Bu sana çok pahalıya mal olacak ahbap!"

"Ne kadar?"

"Reklam servisiyle konuşurum bir fiyat çıkarırlar. On sayfa, tam renkli mi olacak?" Flynn bir yandan da not alıyordu. "Yarın sana dönerim."

"Güzel."

"Şu halimize bak! İş adamı olduk! Kahve ister misin?"

Brad saatine bakıp vaktini hesapladı. "İsterim. Seninle konuşmak istediğim bir şey daha var. Şunu kapatabilir miyim?"

Brad, kapıyı gösterirken Flynn omuz silkti. "Elbette." İki fincana kahve koydu ve yine masanın üstüne oturdu. "Söyleyeceklerin anahtarla mı ilgili?"

"Bir kaç gündür bu konuda hiçbir şey duymadım. Zoe'yu son gördüğümde, bu konudan söz etmek istemediğini hissettim. En azından bana bahsetmek istemediğini düşünüyorum."

"Ve, bana, daha doğrusu Mal'e bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorsun. Zoe Mal'e herhangi bir şey söyleyecek olsa, Mal de bana söyler sanıyorsun, öyle değil mi? Şu ana kadar hiçbir şey söylememiş. Mal'e kalırsa, Zoe, Kane'in yeniden harekete geçmesini bekliyor ve ne yapacağını merak ediyor."

"Bunu ben de düşündüm. Ama, bence şimdi Zoe'nun bir hareket yapması gerekiyor. Onu cuma gecesi göreceğim ama onlan önce bir beyin fırtınası yapmamız gerekebilir diye düşündüm."

"Cuma gecesi, öncesi?" Flynn kahvesini yudumladı. "Bu sıradan bir görüşme mi?"

"Simon oyun oynamaya geliyor." Brad gergindi. Konuşurken oğlanın içinde dolaşıyordu. "Annesini de getirecek."

"Oldum olası saman altından su yürütürsün."

"Ne dersen de. Oğlan harika ve annesi gibi sorunlu değil."

"Benin izlenimlerime göre Zoe çok sıkıntı çekmiş ve kendi çabasıyla bu noktaya gelmiş. Bu da onun ipucunun konusuna uygun."

"O inanılmaz bir kadın."

"Ona ne kadar tutkunsun?"

"Tepeden tırnağa." Brad sakinleşmeye çalışarak pencere çerçevesine yaslandı. "Bana güvenmiyor; sorun bu. Buna rağmen ilerleme kaydediyorum. En azından, son zamanlarda ona her bakışımda donup kalmıyor ya da savunmaya geçmiyor. Ama kimi zaman bana, başka bir gezegenden gelivermişim de bir savaşa neden olmuşum gibi bakıyor."

"O yalnız değil. Bir çocuğu var. Çocuğu olan kadınlar daha dikkatli olmak zorundadırlar. Eğer akıllıysalar. Zoe akıllıdır."

"O çocuk için deli oluyorum. Onunla beraber olduğumda ayrılmak istemiyorum. Babasının hikâyesini öğrenmek istiyorum."

Flynn'a soran bakışlarla bakıyordu. Flynn başını salladı. "Üzgünüm. Bu konudaki kaynağım çok ketum. Doğrudan yaklaşmayı deneyip kendisine sorabilirsin."

Brad başını salladı. "Bir şey daha söyleyeceğim; sonra gitmem gerekiyor," dedi. "Bu hikâyeyi yazacak mısın?"

Flynn boşluğa baktı; havada gördüğü bir yazı başlığını okur gibi yüksek sesle, "Cam Kutudaki Kızlar," dedi. "Zaman boyutunun değiştiği yer: Peasant Valley, Pennsylvania. İki Kelt Tanrısı, üç kasabalı kızı, efsanevi Ruhlar Kutusu'nun anahtarlarını bulmaya yönlendirmek için doğa güzellikleriyle donanmış Laurel Yaylaları'na geliyorlar."

Biraz güldü. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Harika bir hikâye olurdu. Macera, entrika, aşk, para, kişisel risk, kişisel başarı ve tanrıların gücü... Hepsi burada, bizim küçük kasabamızda. Evet, bunu yazmayı düşünmüştüm; olduğu gibi yazmayı. Bu işe ilk bulaştığımda, *'Aman Tanrım,'* diye düşünmüştüm. *'Bu yüzyılın hikâyesi olabilir.'* Onu yayınladıktan sonra, akıl hastanesinde bir hücreye kapatılmam da mümkündü. Ama bu beni engelleyemezdi."

"Peki, seni engelleyen ne oldu?"

"Bu, dikkatleri onların üstüne çekecekti, öyle değil mi? Bu hikâyeye bazı kişiler inanacak, bazıları inanmayacaktı. Ama herkes onlara sorular soracak, onlardan cevap ya da bir beyanat almak için başlarının etini yiyecekti. Onların – hatta hiçbirimizin – bir daha asla normal bir yaşantısı olmayacaktı."

Kahve fincanının içine baktı. Yine omzunu silkti. "Olay bu. İşin temelinde bu yatıyor. Hepimiz, istediğimiz gibi hakkettiğimiz gibi yaşayabilmeliyiz. Bu hikâyeyi Jordan yazarsa, bir kitap haline getirirse durum farklı olur. O zaman kurgusal bir nitelik kazanır. Ama ben bunu bir gazete için yazmayacağım."

"Aramızda en iyi olan her zaman sendin."

Flynn kahve fincanını dudaklarına götürürken durakladı. "Ne?"

"En iyi görüşlü, en temiz kalpli olan daima sendin. Bu yüzden de gitmek istediğin halde, kasabada, gazetenin başında kaldın. Belki de Jordan ve ben bu sayede gidebildik. Döndüğümüzde senin burada olacağını biliyorduk."

Flynn'ın dilini tutması çok seyrek rastlanan bir şeydi ama bu kez bunu başardı. Tek söylediği, "Eh!" oldu.

"Pittsburg'a gitmek zorundayım." Brad kahvesini bırakıp ayağa kalktı. "Ben yokken bir şey olursa cep telefonumdan ara."

Flynn'ın dili tutulmuş gibiydi. Başını sallamakla yetindi.

* * *

Zoe, Bayan Hanson'ın saçına süreceği boyayı ölçüp karıştırdı. Komşusu, kahverengi üstüne parlak kızıl röfleler isterdi. Zoe, hem kendisi hem de Bayan Hanson için uygun olan renk karışı-

onu bulmuştu ve üç yıldan beri, her ay, onun saçlarını boyayıp kesiyordu.

Bayan Hanson, Zoe'nun evde kabul ettiği tek müşteriydi. Yerlerde uçuşan saçların ve havadaki boya kokusunun anıları, onun, evini asla iş yerine dönüştürmemeye yemin etmesine neden olmuştu.

Ama bayan Hanson başkaydı. Zoe'nun ayda bir kez onun saçlarını mutfağında boyayarak geçirdiği zaman, işten çok bir ziyaret niteliği taşıyordu.

Bu eve taşındığı ilk günü hâlâ hatırlıyordu. Bayan Hanson, ona ve Simon'a, *mahalleye hoş geldiniz*, demek için uğramıştı. O zaman saçları berbat bir kömür karası rengindeydi.

Onlara içinde çikolata parçacıkları olan kurabiyeler getirmiş ve Simon'a uzun uzun baktıktan sonra, olumlu bir tavırla başını sallamıştı. Sonra, Zoe'nun ihtiyacı olduğunda çocuğa bakabileceğini açıklamış ve kendi oğulları büyüdüğü için küçük bir oğlan çocuğunun evdeki varlığını özlediğini söylemişti.

O, Zoe'nun vadideki ilk arkadaşı olmuş, Simon'a bir cici büyükanne olmakla kalmayıp, Zoe'ya da annelik etmişti.

Şimdi, Zoe'nun mutfağındaki taburenin üstünde otururken kıpır kıpırdı. Güzel yüzünde mavi gözleri parlayarak, "Geçen akşam senin genç adamın geldiğini gördüm," dedi.

Zoe onun saçlarını ayırdı; kırlaşmış saç diplerine boya sürdü. "Benim ne genç ne de yaşlı bir adamım yok," diye cevap verdi.

Bayan Hanson, ısrarla, "Yakışıklı bir genç," diye devam etti. "Biraz babasına benziyor. Babasının onun yaşındaki halini bilirim. Getirdiği güller de hiç bozulmamış. Bak, ne güzel açmışlar."

Zoe masaya baktı. "Bozulmamaları için saplarını azar azar kesip, suyu her gün değiştiriyorum."

"Masanın üstüne güneş vurmuş gibi. Sarı güller sana yakışıyor. Bunu ancak akıllı bir adam anlar. Simon hep Brad'den söz ediyor. Brad şöyle, Brad böyle. Anladığıma göre çocukla arası iyi."

"Evet öyle. Çok iyi anlaşıyorlar." Zoe bir yandan çalışırken, kaşlarını çattı. "Görünüşe bakılırsa, Bradley Simon'a bayılıyor."

"Sanırım annesine de bayılıyordur."

"Arkadaşız ya da öyle olmasına çalışıyorum."

Bayan Hanson güldü. "Kadınlar, onun gibi yakışıklı erkeklerin yanında sinirli olurlar."

"O tür bir sinirlilikten söz etmiyorum. Yok, sanırım benimkisi de o tür bir sinirlilik." Zoe da güldü ve elindeki fırçayı boyaya batırdı. "Sonuç olarak, sinirli oluyorum işte!"

"Seni öptü mü?" Zoe'nun uzun sessizliği karşısında, Bayan Hanson gevrek gevrek güldü. "Güzel. Zaten bana işi ağırdan alacak biri gibi görünmemişti. Nasıldı?"

"Nasıl olacak, aklım başımdan gitti. Kendime geldiğimde kafamın yerinde olup olmadığından emin olmak istedim."

"Eh, zamanı gelmişti. Senin için biraz üzülüyordum şekerim. Gece gündüz çalışıyorsun gibi geliyordu bana. Kendine hiç vakit ayırmıyordun. Kısa bir süredir arkadaşlık ettiğin o tatlı kızlar ve yakışıklı Brad Vane'in buraya gidip gelmesi yüreğime su serpiyor." Arkaya uzanıp Zoe'nun elini okşadı. "Özellikle de şu yeni işi hazırlamak için hâlâ gece gündüz çalışıyorsun ama bu hoşuma gidiyor."

"Simon okuldan sonra eve geldiğinde ona bir çok kez baktım. Sen olmasan bu işi kuramazdım."

Bayan Hanson elini yukarı kaldırarak, bunun doğru olmadığını belirtmek ister gibi salladı. "O çocukla beraber olmaktan ne kadar hoşlandığımı çok iyi biliyorsun. Sanki kendi çocuğum. Jack, Baltimore'a taşındı; Deke de California'da. Bu nedenle torunlarımı sık sık göremiyorum. Simon olmasa ne yapardım bilmem. O bana neşe veriyor."

"Simon seni ve Bay Hanson'u büyükanne ve dede yerine koydu. Bu, benim yükümü azaltıyor."

"Söylesene, işler nasıl yürüyor? Güzellik salonun bir an önce açılması için sabırsızlanıyorum. O salak Carly'nin müşterileri birer birer sana kaymaya başlayınca neye uğradığını şaşıracak. Sarah Bennett'dan duyduğuma göre Carly'nin senin yerine aldığı kız, işe yaramıyormuş."

Zoe sırıtarak, "Vah vah!" dedi. "Beni işten çıkartmak için iftiraya baş vurmasaydı onu bağışlardım. Ama o beni hırsızlıkla suçladı." Zoe öfkelenmişti. "Kasadan para aldığımı söyledi."

"Dur, saçımı çekme!"

"Ah özür dilerim." Zoe, Bayan Hanson'ın saçını tararken, birden öfkelenince, farkında olmadan elindeki saç tutamını çekiştirdiğini fark edince özür diledi. "Bunu ne zaman hatırlasam ölkeden gözlerim kararıyor. Onun dükkânında canla başla çalıştım."

"Fazlasıyla çalıştın. Devamlı müşterilerin çoğu, saçlarını, onun yapmasını değil, senin yapmanı istiyorlardı. Bu durum onun kıskançlığına neden oldu. Sorun bu."

"Marcie'yi tanıyor musun? Carly'nin salonunda manikürcü olarak çalışıyor. İki gün, önce şöyle bir yoklamak için ona telefon ettim. Benimle çalışacak."

"Ne diyorsun!"

"Her şey tamamlanana kadar bundan kimseye söz etmeyeceğiz. Carly'nin, onu, ben dükkânımı açmadan kovmasını istemem. Ama ben *haydi* der demez haber verecek işten ayrılacağını. Hazır, bekliyor. Bu kızın da alışveriş merkezinde çalışan kuaför bir arkadaşı var. Ocağın birinde evleniyormuş ve kasabanın merkezine yakın bir yerde iş arıyormuş. Ben de kasabanın tam göbeğinde çalışmak ister mi diye sordum. Marcie onu, görüşme yapmak için bana gönderecek. İşinde çok başarılı olduğunu söylüyor."

"Sanırım, işleri yoluna koymaktasın."

"Öyle görünüyor. Masaj ve vücut bakımı için Chris'i alıyorum. Arkadaşım Dana'nın kitapçı dükkânında çalışmak üzere işe aldığı hanımın bir arkadaşı varmış. Bu kız da bu kasabadan; bir süre uzaklaşmış ama şimdi geri dönmüş. Bu arada Kolorado'da bir kaplıcada çalışmış. Onunla da görüşeceğim. Çok heyecanlıyım. Beri yandan, ödeyeceğim maaşları düşünmek bile istemiyorum."

"Başaracaksın. Her şey çok iyi olacak."

"Bugün tesisatçı gelip saç yıkama yerlerini yaptı. Işıklar da hazır. Tezgâhları da ben tamamlayacağım. Oradayken bazen etrafıma bakıyorum ve *bu bir rüya olmalı*, diye düşünüyorum.

"Rüyalar çalışarak elde edilmez, Zoe. Sen bunu çalışarak elde ettin."

Zoe, daha sonra boya fırçasıyla çanağı yıkarken düşündü ve kurmakta olduğu bu işi gerçekten çalışarak elde ettiği sonucuna vardı. Yine de büyük bir kısmı bir armağan gibiydi. Kendi kendine onun değerini bileceğine söz verdi.

Çok çalışacak, iyi işler çıkaracaktı. İyi bir ortak, iyi bir işveren olacaktı. Randevu defterinde boş yer kalmamasını, işçilerinin ihtiyaçlarından daha fazla önemseyen, ayaklarınız yanmaya, beliniz çürük bir diş gibi ağrımaya başlayana kadar, saatler boyunca ayakta durmanın ne demek olduğunu hatırlamayan birinin yanında çalışmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Ama o, bunları unutmayacaktı.

Yıllarca önce, seçmeyi düşündüğü yol bu değildi. O zaman genç bir kızdı. Aklını kullanarak elde edeceği güzel şeylere sahip olmayı, sakin bir hayatı hayal ediyordu.

Ama bu yolu seçmişti ve onu doğru bir seçim haline getirmek çabasındaydı.

"Geri dönüp, her şeyi değiştirebilirsin!"

Musluğun başındaydı. Döndü. Karşısında Kane duruyordu. Sürpriz! Şaşkınlık, hatta korku! İş tabakalarının arasına gömülmüştü. Bu duyguları fark ediyor ama tam anlamıyla hissedemiyordu.

Kane, çok güzeldi. Karanlık bir güzelliği vardı. Siyah saçlar, deri bakışlı koyu renk gözler, duru beyaz teninin altında keskin bir kemik yapısı. Zoe'nun hayal ettiğinden daha uzun boyluydu. Pitte gibi kalın kemikli ve güçlü bir yapısı yoktu ama zarif bir bedeni vardı. Zoe, bu bedenin bir yılan gibi hızla hareket edebileceğini düşündü.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum." Genç kadının sesi, ağzından değil de beyninden çıkıyormuş gibi derinden geliyordu.

"Seni seyrettim. Hoşuma gitti." Genç kadına yaklaştı ve hafifçe yanağına dokundu. "Çok tatlısın. Bu kadar çok çalışmamalısın. Hayatını, başkalarını güzelleştirmek için çalışarak geçiremeyecek kadar güzelsin. Sen har zaman daha fazlasını istedin. Hiç kimse seni anlamadı."

"Hayır. Bu annemi kızdırır, onu incitirdi."

"O seni hiç tanımadı. Seni bir köle gibi kullandı."

"Yardıma ihtiyacı vardı. Elinden geleni yapıyordu."

"Ya senin yardıma ihtiyacın olduğunda ne oldu?" Kane'in sesi tatlı, yüz ifadesi anlayışlıydı. "Zavallı sen! Kullanıldın, ihanete uğradın, kandırılıp atıldın. Tek bir pervasız davranışın için hayat boyu bedel ödüyorsun. Ya bu hiç olmasaydı? Hayatın ne kadar farklı olacaktı. Merak etmiyor musun?"

"Hayır, ben..."

"Bak." Elinde tuttuğu kristal küreyi yukarı kaldırdı. "Bak da neler olabilirdi, gör."

Başka bir şey yapması mümkün değildi. Çaresizlik içinde, baktı ve kendini sahnenin içinde buldu.

Geniş bir deri koltukta oturmuş, köşedeki büyük bir pencereden, büyük bir kentin damlarını ve kubbelerini seyrediyordu. Elindeki telefon ahizesini kulağında tutuyordu. Yüzünde memnun bir ifade vardı.

"Hayır, olmaz. Bu akşam Roma'ya gidiyorum. Bir parçacık iş, bol bol da eğlence." Kolundaki zarif altın saate baktı. "Eğlence, Quartermain şirketini müşterilerimiz arasına kattığım için üst kattan gelen bir ikramiye. Bir haftalık bir tatil. Elbette kart gönderirim sana."

Güldü ve sekreteri, elinde ince uzun porselen bir fincanla içeri girince ondan yana döndü. "Dönüşte konuşuruz. Ciao."

"Sütlü kahveniz, Bayan McCourt. Arabanız on beş dakikaya kadar burada olacak."

"Teşekkürler. Modesto dosyası?"

"Çantanızda."

"Senden iyisini bulamam. Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun. Ama salıdan sonra başını dinlemek istiyorum. Çok çok önemli bir şey olmadıkça, Venüs yıldızına gitmişim de bana ulaşmak mümkün değilmiş gibi davran."

"Bana güvenebilirsiniz. Kimse tatili sizden fazla hakketmemiştir. Roma'da iyi vakit geçirmenizi dilerim."

"Niyetim öyle."

Sütlü kahvesini yudumlarken, koltuğunu bilgisayarına doğru çevirdi ve bazı son ayrıntıları kontrol etmek üzere bir dosya açtı.

İşini çok seviyordu. Bazı insanlar bu işin sadece sayılardan, muhasebeden, kırmızı ya da siyah mürekkepten ibaret olduğunu düşünebilirlerdi. Ama Zoe için kışkırtıcı bir iş, hatta bir macera idi. Dünyanın en büyük ve en karmaşık şirketlerinden birinin finans bölümünün başındaydı ve işini çok iyi yapıyordu.

Bunun, annesinin işi için defter tutmanın çok ötesinde bir şey olduğunu düşündü. Çok ötesinde.

Üniversiteye, burs kazanmak için sonra da mezun olmak ve New York'un en tanınmış uluslararası bankacılık şirketlerinden birinde iş bulmak için çok çalışmıştı.

Sonra, yine çalışarak yavaş yavaş yükselmiş, otuz yaşına gelmeden beşinci kattaki bir köşe ofise yerleşmişti. Kendisine bağlı olarak çalışan bir ekibi vardı.

Çok güzel bir dairede yaşıyordu. Heyecan verici bir hayatı, her gün biraz daha sıkı sarılmak istediği bir işi vardı. Küçük bir kızken, geceleri ormanda yürüyüşe çıktığında merakla düşündüğü yerlerin hepsine gitmişti.

İhtiyaç duyduğunda ailesine hiçbir zaman anlatamadığı şeye sahipti. Saygı görüyordu.

Hayatından memnundu. Bilgisayarını kapattı. Sütlü kahvesinin son yudumunu içti. Masasından kalkıp evrak çantasını ve paltosunu aldı. Roma onu bekliyordu.

Önce işini yapacaktı. Ama sonra eğlence gelecekti. Alışverişe, hatırı sayılır bir vakit ayırmayı tasarlıyordu. Deri ve altın almak istiyordu. Armani ya da Versace'ye uğrayacaktı. Belki ikisine de. Bunu, ondan fazla kim hakketmiş olabilirdi?

Kapıya doğru bir kaç adım attı. Sonra durup arkasına baktı. İçini kemiren bir şey vardı. Bir şey unutmuştu. Önemli bir şey.

"Arabanız hazır, Bayan McCourt."

"Evet, geliyorum."

Tekrar kapıya yöneldi. Ama hayır. Hayır, böyle gidemezdi.

"Simon." Başı öylesine dönüyordu ki elini duvara dayamak zorunda kaldı. "Simon nerede?"

Ona seslenerek kapıdan dışarı fırladı. O zaman, kristal kürenin içinden dışarı doğru uçarak mutfakta, yere düştü.

Zoe, Malory ile Dana'ya, "Hiç korkmadım," dedi. "Yere düştüğümde bile. Daha fazla bir şeydi. Böyle diyebiliriz."

Dana, "Sana sadece bunları mı söyledi?" diye sordu.

"Evet, çok nazik davrandı." Zoe, bir yandan tezgâhları duvara bağlamaya çalışıyordu. "Çok cana yakındı. Hiç korkunç değildi."

Malory, "Çünkü seni baştan çıkarmaya çalışıyordu," sonucuna vardı.

"Bana da öyle geliyor." Zoe, tezgâhı denemek için sarstı ve başını salladı. "Olayların gerçekte olduğu gibi değil de böyle gelişmesini istemez miydin? Bunu şu ya da bu yöne atılacak bir adım gibi gösteriyordu."

"Yol ayrımı. Yolun çatallaşması," Dana ellerini kalçalarına dayadı.

"Kesinlikle," Zoe, son vidanın yerini tespit edip yuvasını deldi. "İşte sana güç sağlayacak bir meslek, parlak bir yaşam, bir haftalık bir Roma gezisi. Sadece küçük bir şey yapman gerek. On altı yaşında hamile kalmayacaksın. Simon'u kullanarak beni tehdit edemeyeceğini anladı. Ya onu bu denklemin dışına atarsa ne olabilirdi?"

"Seni küçümsüyor olmalı."

Zoe, Malory'e baktı. "Ah, evet. Bunu yapıyor çünkü kristal kürenin içindeki hiçbir şey Simon'la yaşadıklarımla boy ölçüşemez. Sonra, biliyor musunuz, oradakiler, burada ikinizle yaşadıklarımın yanında da zayıf kalır."

Gülümsedi ve ayağa kalktı. "Ama, Kane'in yarattığı o hayali sahnede, ayağımda harika ayakkabılar vardı. Sanırım Manola Blahnik marka. Adı neydi, Sarah Jessica Parker'in giydiklerinden."

"Hmm. Kusursuz ve seksi ayakkabılar veya dokuz yaşındaki bir oğlan çocuğu." Dana parmağıyla Zoe'nun çenesine dokundu. "Güç bir seçim."

"Sanırım şimdilik Payless marka ayakkabılar giymeye devam edeceğim." Geri çekilip tezgâha baktı. "Kane beni korkutmuyor." Güldü ve matkabı elinden bıraktı. "Beni korkutacağından çok emindim ama öyle olmadı."

Malory onu, "Kendini korumayı bırakma," diye uyardı. "O, sıradan bir 'hayır, teşekkür ederim'i kabul etmeyecektir."

"Ama bu cevabı almaya devam edecek. Her neyse, ipucunu yeniden düşünmeme neden oldu. Seçimler. Malory, sen ona, reşimlerde, karar anı demiştin. Sanırım benim için de karar anı, Simon'a gebe kaldığım gece ya da onu doğurmaya karar verdiğim andı. Ama sanırım böyle bir karar anı daha olacak. Ya verdiğim bir karar ya da vermek zorunda kalacağım." Malory, "Bir liste yapabiliriz," diye söze başladı ve Dana'yı güldürdü.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

Malory, arkadaşına bakarak, "Zoe'nun hayatındaki önemli olayların, verdiği önemli kararların ve önemli sonuçlar doğuran önemsiz kararların bir listesi," diye devam etti. "Onun bu kasabayı patikalarla dolu bir orman olarak düşünmesi gibi. Bu kez orman Zoe'nun hayatı. Kesişen yollar, bağlantılar arayacağız. Bir seçim nasıl bir başkasına yol açtı, içlerinden hangisi anahtarla ilgili olabilir?"

"Bunu yaptım bile ve düşündüm ki..." İkinci tezgâhı duvara dayadı. Mezurayı aldı. Sonra bıraktı. "Sizin verdiğiniz kararlar ve sizi anahtara götüren şeyler, Flynn ve Jordan ile bağlantılıydı. Geriye sadece Brad ve ben kaldık. Bundan, benim anahtarımın onunla bağlantılı olduğu sonucu çıkıyor. Bu da onu benimle birlikte cephenin en ön safına koyuyor."

Dana, ona, "Brad kendini koruyabilir," diye güvence verdi.

"Bundan eminim. Ben de kendimi koruyabilirim. Ama Brad'i idare edebileceğimden emin değilim. Ne anahtar, ne kendim, ne de Simon konusunda bir hata yapmayı göze alamam."

Malory, "Brad'le daha yakın olmanın, onunla kişisel bir ilişki kurmanın bir hata olabileceğini düşünerek mi endişeleniyorsun?" diye sordu.

"Doğrusunu isterseniz, ona daha yakın olmamanın bir hata olabileceğini düşünerek endişelenmeye başlıyorum. Bu da gerektiği gibi davranmamı güçleştiriyor."

Malory, "Bu gece oraya gidiyorsun," dedi. "Bir kereye mahsus olmak üzere, niçin Simon'u örnek alıp, seninle birlikte olmaktan hoşlanan biriyle birlikte olmaktan keyif almıyorsun?"

"Bunu deneyeceğim," Mezura'yı tekrar eline aldı.

"Brad Simon'dan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, eninde sonunda seni yanlız görmek isteyecektir."

Zoe, mezurayı Dana'ya verip, matkabı eline aldı. "O zaman, eninde sonunda bu konu için endişeleneceğim demektir."

Zoe, yanlız kaldığında, daha yakında, daha sonra ve şu anda, diye düşündü.

Bu kadar yoğun bir cinsel çekimle bir araya gelmelerinin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Ama bunun zamanı, yeri ve şekli konusunda kendisi karar verecekti. Kurallar. O mahrem adım atılmadan önce kurallar konmalı, birbirlerini anlamalıydılar.

Eğer, Bradley Vane, yoldaki çatallardan biriyse, ikisinin de bu yolun sonunda yalnız kalıp, yaralı olarak kaybolmayacaklarını güvenceye almanın hayati önemi vardı.

Yedinci Bölüm

Zoe, hangi küpeyi takacağını düşünürken, Simon'un heyecanlı çığlığını duydu. Ona tasasız ve seksi bir görünüm veren gümüş halkaları mı yoksa geçen yaz satın aldığı, daha ağır başlı görünen sallantılı küçük markizit küpeleri mi takmalıydı?

Bu küçük ayrıntılar bir kadının ruhsal durumunu, tarzını ve olaya ilişkin niyetini yansıtırdı. Küpeleri kulağının üstüne koyup aynaya bakarken, bir erkek bunları fark etmeyebilir, diye düşündü. Ama bir kadın, belli bir çift küpeyi niçin taktığını çok iyi bilir. Ya da ayakkabılar. Ya da belli bir sütyeni niçin seçtiği.

Bunlar buluşma şöleninin yapı taşlarıydı. Küpelerin ikisini de bırakıp elini midesine bastırdı. Tanrım, bir erkekle buluşacaktı.

"Anne, çabuk gel! Bunu görmelisin!"

"Bir dakika."

"Çabuk ol. Bizim evin önünde durdu! Aman Tanrım! Haydı Anne!"

"Ne var?" Zoe, yalınayak oturma odasına koştu. Hangi küpeleri takacağına karar vermeden hangi ayakkabıyı giyeceğine karar veremezdi. "Tanrı aşkına, Simon. Bir kaç dakikaya kadar yo-

la çıkıyoruz ve ben..." Oğlunun yanına gidip pencereden bakınca ağzı açık kaldı ve yüz ifadesi tıpkı Simon'a benzedi. Şimdi ikisi birden, Zoe'nun eski küçük arabasının arkasına park etmiş olan siyah limuzine hayretle bakıyorlardı.

"Bu, hayatım boyunca gördüğüm en büyük araba!"

Zoe, "Benim de," diye cevap verdi. "Yolunu şaşırmış olmalı."

"Dışarı çıkıp bakabilir miyim?" Çok heyecanlı olduğu zamanlarda yaptığı gibi annesinin elini tutup sallamaya başladı. "Lütfen, lütfen, lütfen! Ona dokunmak istiyorum."

"Sanırım dokunman doğru olmaz."

"İçinden bir adam iniyor," Simon'un sesi huşu dolu bir fısıltıya dönüşmüştü. "Askere benziyor."

Zoe, elini Simon'un omzuna koydu. "Ona şoför denir." Birlikte arabayı seyretmeyi sürdürüyorlardı. "Limuzin kullananlara bu ad verilir."

"Kapıya geliyor."

"Gerçekten yolunu şaşırmış olmalı. Gideceği yere nasıl ulaşacağını sormaya geliyordur."

"Dışarı çıkıp, sen ona yolu tarif ederken, arabaya bakabilir miyim? Ellemeyeceğim."

"İzin isteriz." Simon'un elinden tutarak kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açarken, Simon'un haklı olduğunu düşündü. Adam gerçekten bir askeri andırıyordu; uzun boylu ve dimdikti; siyah üniforması ve şapkasıyla militer bir görünüşü vardı.

Zoe ona, "Birini mi arıyorsunuz?" diye sordu. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bayan Zoe McCourt ve Bay Simon McCourt'u arıyorum."

"Yaa?" Simon'u kendine doğru çekti. "Buyrun?"

"Adım Bigaloe. Bu akşam sizi Bay Vane'in evine götüreceğim."

"O arabayla mı gideceğiz?" Simon'un gözleri bir çift güneş gibi parlamış ve büyümüştü. "Ona mı bineceğiz?"

"Evet, bayım." Bigaloe Simon'a göz kırptı, "Arabanın içinde istediğiniz yere oturabilirsiniz."

"Harika!" Yumruğunu havada sallayıp bir çığlık kopardı. Limuzinin yanına gitmek için ileri doğru atıldı ama Zoe onu tuttu.

"Ama bizim arabamız ve bir de köpeğimiz var."

"Evet, efendim. Bay Vane size bunu gönderdi."

Zoe, Bigaloe'nun elinde tuttuğu zarfa baktı ve amblemi tanıdı. "Simon, yerinden kımıldama!" diye emretti ve onun elini bırakarak zarfı açtı.

Tek bir satır vardı.

Bu kez de itiraz etme.

"Ama bunun nedenini anlayamıyorum..." Ama sözü yarıda kaldı; çünkü Simon'un yalvaran bakışlarını görmüştü. "Bir dakikaya kadar çıkıyoruz, Bay Bigaloe."

"Acele etmenize gerek yok, hanımefendi."

Zoe kapıyı kapattığı anda Simon, onun beline sarıldı. "Bu harika bir şey!"

"Evet harika!"

"Hemen gidebilir miyiz? Hemen?"

"Evet. Ceketini ve Bradley için hazırladığımız hediyeyi al." Sonra, ayakkabılarını düşündü. Anlaşılan, bu gece için en uygun küpelerini takması gerekiyordu.

Evin kapısından dışarı çıktıkları anda, Simon arabaya doğru koşmaya başladı. Buna koşmak değil uçmak demek daha doğru olurdu. Ama kapılarının önünde durmakta olan Hanson çiftine heyecanla el sallamak için durdu.

"Limuzinle gidiyoruz!"

"Ne güzel!" Bayan Hanson, yüzünde geniş bir gülümsemeyle ona el sallıyordu. "Tıpkı bir rock yıldızı gibi. Yarın bana her şeyi anlatırsın."

"Tamam." Şoför kapıyı açarken, Simon, "Bu Bay Bigaloe," diye seslendi. "Bizi Brad'in evine götürecek. Bunlar Bay ve Bayan Hanson. Komşularımız."

Bigaloe eliyle şapkasına dokundu, "Memnun oldum." Sonra, arabaya binmesine yardımcı olmak için Zoe'ya elini uzattı. "Sizin için sakıncası yoksa, köpek, ön koltukta, benim yanımda oturabilir."

"Ah, eğer sizi rahatsız etmezse, olur."

"Şuna bak, John," Bayan Hanson kocasının elini tutarak hafçe sıktı. "Tıpkı Sinderella gibi. İnşallah kızımız son anda kaçmayacak kadar akıllı davranır."

Koyu renk camlı pencerelerin önündeki küçük cam vazorlara taze çiçekler yerleştirilmişti. Arabanın içindeki ışıklandırma meteklerin gizemli ışıklarını andırıyordu.

Bir televizyon, bir de sterio müzik seti vardı. Bunlara, Zoe'nun başının hemen üstündeki bir kumanda panelinin düğmelerine basarak ulaşılabiliyordu.

Her şey deri ve leylak kokuyordu.

Simon yan taraftaki uzun kanepelerden birine uzanmış, şöfor kabinine açılan pencereden başını uzatarak Bigaloe'yu soru yağmuruna tutmaya başlamıştı.

Zoe onu susturmaya kıyamıyor, bu arada kendisi de içinde bulunduğu duruma uyum sağlamak için vakit kazanmış oluyordu.

Bir süre sonra vazgeçti. Buna uyum sağlaması en az bir yıl sürerdi.

Simon kayarak yanına geldi. "Moe ön koltukta oturmaktan hoşlanıyor. Bay Bigaloe da başını pencereden dışarı çıkarmasına izin verdi. Biliyor musun Bay Bigaloe, istediğim her şeye dokunabileceğimi söyledi. Çünkü patron benmişim. Şuradaki buz dolabından bir gazoz içmek istiyorum ama bunun için senin izin vermen gerekir. Çünkü sen de benim patronumsun. Şey, arabada televizyon seyredebilirim, öyle değil mi? Seyredebilir miyim?"

Zoe, onun pırıl pırıl parlayan yüzüne baktı. Yanakları kızarmıştı. İçgüdüsel olarak bu yüzü avuçlarının arasına alıp büyük bir şapırtı çıkararak öptü. "Evet, gazoz içebilirsin. Evet, arabada televizyon seyredebilirsin. Ve şuraya bak, ışıkları yakıp söndürebilirsin. Telefon bile var."

"Gel, birine telefon edelim."

"Sen et." Ahizeyi alıp Simon'a uzattı. "Bayan Hanson'u ara. Bu, onun çok hoşuna gidecektir.

"Tamam. Bir gazoz alıp televizyonu açacağım ve bunları Bayan Hanson'a söylemek için ona telefon edeceğim."

Zoe da oğluyla birlikte kıkırdadı ve kontrol panelindeki düğmelerle oynadı. Sonra da içmiş olmak için, bir gazoz içti.

Brad'in evine vardıklarında, Simon kapı tokmağına uzanmadan, annesin elini tuttu. "Bay Bigaloe gelip kapıyı açacak." diye fısıldadı. "Bu onun görevine giriyor."

"Tamam." Kapı açıldığında Simon dışarı fırlayıp Bigaloe'ya baktı, "Gerçekten güzeldi. Bizi getirdiğiniz için teşekkürler."

"Bundan zevk duydum."

Şoför Zoe'nun arabadan inmesine yardım ederken, genç kadın, "Sanırım ilk kez limuzine bindiğimizi anlamışsınızdır," dedi.

"Sizi buraya getirirken büyük keyif aldım. Bunu son olarak ne zaman yaşadığımı hatırlamıyorum. Hazır olduğunuzda sizi ve oğlunuzu evinize geri götürmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Teşekkür ederim."

"Arkadaşlarıma anlattığım zaman şaşırıp kalacaklar," Simon Moe'nun kayışını eline aldı ve köpek onu evin kapısına doğru çekiştirmeye başladı. "Duyduklarına inanamayacaklar."

Zoe, ona kapıyı çalmasını söylemeye vakit bulamadan, Simon kapıyı itip açtı ve Brad'e seslenmeye başladı. "Brad! Arabada televizyon seyrettik, Bayan Hanson'a telefon ettik ve gazoz içtik. Moe, ön koltukta yolculuk yaptı."

"Yolculuk boyunca boş durmadığımız anlaşılıyor."

"Simon, kapıyı çalman gerekirdi. Moe!"

Köpek büyük salondaki kanepeye yönelmişti bile.

Moe yastıkların üstüne sıçrayıp, kürklü bir sultan gibi uzanırken, Brad, "Onu rahat bırak," dedi. "Artık ona alıştık."

Simon yerinde duramıyor, zıplayıp sıçrıyordu. Brad'in eline bir kutu tutuşturdu. "Sana bir hediyemiz var," dedi. "Annemle birlikte yaptık."

"Öyle mi? Gelin birlikte mutfağa gidelim ve hediyemi orada açalım. Ama önce ceketlerinizi alayım."

Simon, "Bunu ben yapabilirim," diye bağırdı. "Onları nereye asacağımı biliyorum." Ceketini çıkardı. Annesinin de ceketini çıkarmasını beklerken sabırsızlanıyordu. "Ben gelmeden kutuyu açma,"

"Tamam."

Mutfağa doğru yürürken, Zoe, "Arabayı yolladığım için sana teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Simon bunu hiç unutmayacak. Çok heyecanlandı."

"Yolculuk hoşunuza gitti mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Zoe küçük bir kahkaha attı. "Kendimi yirmi dakikalığına prenses olmuş gibi hissettim. Ancak, yol boyunca düğmelerle ve televizyonla oynadığımız için daha çok yirmi dakikalığına çocuk olmaya benziyordu. Ama böyle bir şey yapmak gerekmezdi. Bir sürü zahmete girdin."

"Hiç de zahmet olmadı. Bunu içimden gelerek yaptım. Simon'un çok heyecanlanacağını biliyordum. Üstelik, gece karanlığında eve dönüşünde, arkandan meraklanmak istemiyordum." Gümüş bir kovanın içinden şampanya şişesini çıkarırken, "Ve," diye ekledi; "Bu güzel şampanyayı rahat rahat içebilmeni istiyordum."

"O pusulayı göndermeseydin de bütün bunlara itiraz etmek kolay olmayacaktı."

"Güzel." Brad şampanya şişesini açarken mantar küçük ve neşeli bir ses çıkardı. Simon, arkasında Moe ile odaya girdiğinde, genç adam ikinci kadehi dolduruyordu.

"Artık hediyeyi açmalısın. Bu bir gülerek otur hediyesi."

Zoe, "Güle güle otur," diye düzeltti ve sık sık yaptığı gibi kolunu Simon'un omzuna attı. "Aslında gecikmiş bir hediye. Sana, *vadiye hoş geldin*, diyoruz."

"Bakalım neymiş." Brad paketin üstündeki fiyongu çözdü. Bir an için kendini aptal gibi hissetti. Çünkü bu beyaz dantel kurdeleyi ve Zoe'nun onun üstüne iliştirdiği küçük kırmızı çiçekleri saklayacağını biliyordu. Zoe, basit bir kahverengi kutunun üstüne çiçek resimleri yapıştırmıştı. Hediye, kutunun içinde, aralarına gümüş rengi küçük yıldızcıklar serpiştirilmiş olan beyaz kırpıntı kâğıtların arasında duruyordu.

"Hediye paketi yapmayı çok iyi biliyorsun."

"Birine bir hediye verecekseniz, onu güzel bir ambalaj içinde vermek için zaman ayırmalısın."

Brad, içi görünen bir kavanoz içindeki üç renkli mumu aldı. "Harika." Kokladı. "Çok güzel kokuyor. Bunu sen mi yaptın?"

"Böyle şeyler yapmak hoşumuza gider. Öyle değil mi anne? Balmumunu erittikten sonra koku ekleyeceksin. Kokuları ben seçtim."

Zoe, "Tatil günleri için," diye açıkladı. "Üst tabakada elmalı kek, ortada kızılcık, en altta da Noel ağacı var. Kutunun içinde, mumun altına koymak için seramik bir karo var. Kavanozun altı ısınıyor."

Genç adam, köşelerinde kızılcık resimleri bulunan beyaz karoyu kutudan çıkardı.

"Annem kızılcık resimlerini yaptı. Ben de cilaladım."

"Çok güzel olmuş." Karoyu da mumu da tezgâhın üstüne koydu. Sonra eğilip Simon'u kucakladı. Doğrulduğunda Simon'a bakarak sırıttı. "Sen başka tarafa bakmak isteyebilirsin."

"Neden?"

"Anneni öpeceğim."

"Öp!" Simon yüzünü elleriyle örttü ama karnında bir sıcaklık hissetti.

"Teşekkür ederim." Brad Zoe'yu dudaklarından hafifçe öptü. "Tamam, evlat."

Simon, "Sana hediye ettiğimiz mumu yakacak mısın?" diye sordu.

"Evet." Bir çekmeceden ince uzun bir alet çıkarıp mumu yaktı. "Harika görünüyor. Mum yapmayı nerede öğrendin?"

"Kendi kendime öğrendim. Uzun süredir deniyorum. Kaliteli mumlar yapabildiğim zaman onları salonumda, kuru çiçekler ve benzer şeylerle birlikte satmayı düşünüyorum."

"Ben de HomeMakers'da böyle bir satış kalemi olmasını isterdim."

Zoe yaptığı muma baktı. "İster miydin?"

"Mağazayı genişlettikten sonra, örneğin kokulu mumlar gibi bir çok dekoratif malzeme daha satmaya başlayacağız. Yaptığın diğer mumlardan bazılarını da bana gösterirsen konuşuruz."

Simon, "Oyun odasına geçebilir miyim?" diye sordu. "Güreş oyununu getirdim. İkinci bir maç yapabiliriz."

"Elbette. Bir oyun daha var. Açıp bakabilirsin."

"Şimdi gelip benimle oynayacak mısın?"

"Yemeği hazırlamaya başlamalıyım. Ama sen gidip biraz oyna ve karnın acıksın. Acıkmanı istiyorum. Kurbağa bacaklarını özel olarak uçakla getirttim."

"Hayır."

"Dev kurbağa bacakları. Afrika'dan geldiler."

"Asla yemem."

"Ya da biftek yiyebiliriz."

"Kurbağa bifteği mi?"

"Elbette."

Simon bir çığlık atma numarasıyla kendini mutfaktan dışarı attı.

Zoe, "Onunla çok iyi anlaşıyorsun," dedi.

"Simon bunu kolaylaştırıyor. Niçin oturmuyorsun da..." Ama sözü yarıda kaldı çünkü Simon'un, "Aman Tanrım!" diye haykırışı oyun odasının dışına taşmıştı. "Yeni oyunu bulmuş olmalı."

"Bradley?"

"Evet?"

"Bana bir söz vermeni istiyorum. Ama henüz 'tamam' deme." Şampanya kadehini elinde evirip çevirirken, genç adamın yüzünü inceliyordu. "Bu önemli bir şey. Önce düşünüp sonra cevap verirsen, sözünü tutacağına inanıyorum."

"Sana ne vaat etmemi istiyorsun, Zoe?"

"Simon sana o kadar bağlandı ki. Şimdiye kadar hiç kimse onunla senin gibi ilgilenmedi. Şimdi, senin onunla her zaman ilgileneceğini düşünmeye ve bunu beklemeye başlıyor. Seninle benim aramda ne olursa olsun, onu unutmayacağına söz vermeni istiyorum. Limuzinlere binmekten söz etmiyorum. Onun dostu olmayı sürdüreceğine söz vermeni istiyorum."

"Sadece o bana bağlanmadı, Zoe. Ben de ona bağlandım. Sana bu sözü verebilirim." Elini uzattı. "Söz veriyorum."

Zoe onun elini sıkarken, konuşmaya başlamadan içinde oluşan gerginlik kayboldu. "Tamam. Şimdi..." Çevresine bakındı. "Ne yapabilirim?"

"Oturup şampanyanı içebilirsin."

"Sanırım Afrika'dan gelen kurbağa bacaklarını hazırlamana yardımcı olabilirim."

Genç adam elini kızın ensesine koyarak onu öptü. Bu Simon odada olduğu zamanki gibi hafif ve sıradan bir öpüş değildi. Tekrar, "Otur ve şampanyanı iç," dedi. Parmağıyla Zoe'nun kulak memesine dokundu. "Küpelerin çok güzel."

Zoe şaşırmıştı. Güldü. "Teşekkürler." Hâlâ, yemeğin hazırlanmasına yardım etmesi gerektiğini düşünüyordu ama barın taburelerinden birine ilişti. "Gerçekten yemek mi pişireceksin?"

"Izgara yapacağım ki bu tümüyle farklı bir şeydir. Vane ailesinin bütün erkekleri ızgara yapar. Yapmazlarsa, aileden atılırlar."

"Izgara mı yapacaksın? Kasım ayında mı?"

"Biz Vane'ler, kar, kış, tipi demeden, bütün yıl boyunca ızgara yaparız. Buna rağmen, benim buracıkta çok kullanışlı bir barbekü'm var."

"Bunu dergilerde görmüştüm." Brad'in fırının üstündeki duvara gömülü olan ızgarayı yakışını seyretti. "Televizyonda, bazı yemek programlarında da rastlamıştım."

Brad, daha önce alüminyum folyoya sardığı patatesleri barbekünün içine attı. "Gerçek bir erkek gibi dışarıda durup ızgara yapacağıma, bunu kullandığımı babama söyleme yeter."

"Dudaklar mühürlendi." Genç adam buzdolabına gidip bir ordövr tepsisi çıkarırken Zoe şampanyasını yudumluyordu. "Bunları sen mi yaptın?"

Elindeki tabağı kızın önündeki tezgâha bırakırken bir an düşündü. "Yalan söyleyip seni gerçekten etkileyebilirdim ama bunun yerine dürüstlüğümle başını döndüreceğim. Onları, tatlı olarak yiyeceğimiz çikolata bombasını ve ıstakoz bacaklarını Luciano'nun lokantasından getirttim."

"Istakoz bacakları mı? Luciano'nun lokantasından mı getirttin?" Tepsinin içindeki kanepelerden birini seçip ağzına attı ve tadını öylesine beğendi ki hafifçe inledi.

"Güzel mi?"

"İnanılmaz. Bütün bunlar inanılmaz. Zoe McCourt'un nasıl olup da burada oturmuş şampanya içmekte ve Luciano'nun lo-

kantasından gelen kanepeleri yemekte olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bunun gerçek olduğuna inanmak güç. Başımı döndürmeye çalışıyorsun, Bradley ve başarılı oluyorsun."

"Gülümsediğini görmek hoşuma gidiyor. Bana ilk olarak ne zaman gülümsemiştin, biliyor musun? Sana merdiveni getirdiğim gün."

"Sana bundan önce de gülümsemiştim."

"Hayır. Pek sayılmaz. Allah biliyor ya gülümsemeni istiyordum. Ama sen beni yanlış anlamaya kararlı görünüyordun ve ağzımdan çıkan iki kelimenin birinden alınıyordun."

"Bu..." Zoe sözünü yarıda kesip güldü. "Galiba doğru."

"Ama ben kurnazlık edip, bir merdivenle seni kazandım."

"Bunun bir numara olduğunu anlamamıştım. Düşünceli bir hareket olarak yorumlamıştım."

"Düşünceli bir numaraydı. Biraz daha şampanya içmelisin."

Brad şişeyi almak için uzaklaştığında Zoe, kendi kendisine karşı küçük bir mücadele verdi. "Beni korkutuyordun."

"Anlayamadım."

"Beni korkutuyordun. Hâlâ da biraz korkutuyorsun. Bu ev de beni korkutuyordu. Buraya ilk kez Malory ile buluşmak için gelmiş ve seni görmüştüm. Bu büyük ve güzel eve girdim ve satın almış olduğun resmi gördüm."

"Lanetten Sonra."

"Evet. Onu görmek, burada olmak beni şaşkına çevirmişti. Başım dönüyordu. Oğlum Simon'un evde olduğunu, bu nedenle dönmem gerektiğini söylemiştim. Sen elime baktın ve evlilik yüzüğüm olmadığını gördün."

"Zoe..."

Kız başını salladı. "Sonra yüzünde o ifade belirdi. Bu senden tamamen uzaklaşmama neden oldu."

"Anlaşılan, sen ilk andan itibaren beni yanlış anlamaya başlamışsın." Sonra, birden hatırlamış gibi kadehini kaldırdı. "Şimdi sana bu resmin hikâyesini anlatacağım ve bu, başlamak üzere olduğumuz bu ilişkide, sana büyük bir avantaj sağlayacak."

Buluşmalar. İlişki. Başı yeniden dönmeye başlayacaktı. "Ne demek istediğini anlayamadım."

"Anlayacaksın. Bu resmi ilk gördüğümde çarpılmış gibi oldum. Resimde Dana vardı. En yakın arkadaşımın kız kardeşi; çok sevdiğim biri."

Bara dayandı. Siyah kazağıyla çok zarifti. Zoe'nun eliyle yaptığı mumun alevi aralarında titreşiyordu. "Sonra Malory vardı. O sırada onu tanımıyordum tabii. Ama bir şey, durmama, düşünmeme ve tabloya daha yakından bakmama neden oldu."

Sustu. İki parmağını Zoe'nun çenesinin altına koydu. "Sonra bu yüz vardı. Bu inanılmaz yüz. Ona bakarken nefesim kesiliyordu. Bu yüz beni esir almıştı. Bu resmi satın almak zorundaydım. Ona sahip olmak için istedikleri fiyatı ödemeye hazırdım."

"Bu da bağlantının bir kısmı." Boğazı kurumuştu ama kadehini kaldırıp içkisini içemiyordu. "Senin o resmi satın alman planlanmıştı."

"Doğru olabilir. Artık ben de bunun böyle olduğuna inanıyorum. Ama söylemek istediğim o değil. Resmi almak zorundaydım çünkü o yüze bakmadan duramazdım. O senin yüzündü. Onun bütün ayrıntılarını ezberledim. Gözlerinin biçimini, ağzını. Bu yüzü uzun uzun seyrettim. Sonra o gün, sen geliverdin. Sarsılmıştım. Tablodaki kız uyanmış, resimden dışarı çıkmış, karşımda duruyordu."

"Ama resimdeki ben değilim."

"Sus. Bunu düşünebilecek halde değildim. Bir an, kendi kalbimin sesinden başka bir şey duyamadım. Birdenbire bir dumana dönüşüp kayboluvermeyeceğinden emin olmak için sana sarılmak geliyordu içimden. Kendimi güç tutuyordum. O sırada, herkes konuşuyordu. Ben de seninle konuşmak, olağan dışı bir şey yokmuş gibi davranmak zorundaydım. İçimde ne tür fırtınalar koptuğunu hayal bile edemezsin."

Zoe, ancak, "Hayır. Sanırım hayır..." diyebildi.

"Oğlunun seni beklediğini, eve dönmek zorunda olduğunu söyledin. Bunu söylemek yerine boğazına bir bıçak saplasan sonuç değişmezdi. Ben onu sahip olmak fırsatını yakalayamadan, o nasıl bir başkasına ait olabilirdi? Bu yüzden eline baktım ve yüzüğün olmadığını görünce, Tanrım, sana şükürler olsun, başkasına ait değilmiş, dedim."

"Ama beni tanımıyordun bile."

"Şimdi tanıyorum." Eğilip, onu dudaklarından öptü."

"Ah şu erkekler! Bunu hep yapacak mısın?"

Brad geri çekilip dudaklarıyla Zoe'nun alnına dokundu. "Evet." Sonra, yanlarına gelmiş olan Simon'a döndü. "Ama senin de kendini dışlanmış hissetmeni istemiyorum. Bu yüzden seni de öpeceğim."

Simon tükürür gibi sesler çıkararak annesinin taburesinin arkasına kaçtı. "Eğer birini öpmek istiyorsan onu öp. Yemek yiyecek miyiz? Açlıktan ölüyorum."

"Büyük tombul biftekler ateşe atmak üzere. Söyle bakalım, evlat, kurbağanı yiyecek misin?"

Yemekten ve video oyunundan sonra, Simon'un gözleri ufalmaya başlamış, oyun odasında yere uzanıp uykuya dalmıştı. Zoe ise kendisini Brad'in kollarına bırakmış, genç adamın öpüşlerinde uçuyordu.

Dünyada mucizeler varmış, diye düşündü. Bu gece de onun yaşadığı mucizelerden biriydi.

"Simon'u eve götürmeliyim."

"Burada kalın." Brad yanağını kızın yanağına sürttü. "İkinizde burada kalın."

"Bu benim için fazla büyük bir adım olur." Başını erkeğin omzuna dayadı. Kalmak o kadar kolay olacaktı ki. Bunun bilincindeydi. Kendini, böyle, onun kollarına bırakmak. Ama büyük adımlar asla kolay olmamalıydı.

"Seninle oyun oynamıyorum ama neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda düşünmek zorundayım." *Hepimiz için*, diye düşündü. "Buraya kadar nasıl geldiğimi merak ettiğimi söylerken samimiydim. Bundan sonra ne olacaksa, bilinçli olarak yapmalıyım."

"Seni incitecek değilim. İkinizi de incitmeyeceğim."

"Bundan korkmuyorum. Hayır, bu bir yalan. Korkuyorum. Ama ben de sana zarar verebilirim. Bu da beni korkutuyor. Sana dün gece olanları anlatmadım. Bundan Simon'un yanında söz etmek istememiştim."

"Ne oldu?"

"Yan odaya geçebilir miyiz? Simon uyanabilir."

Büyük salona geçerken, Brad, "Kane olmalı," dedi.

Genç kadın, "Evet," dedi ve yaşadıklarını anlattı.

"Yapmak istediğin bu muydu, Zoe? New York'da yaşamak, saygın bir işte çalışmak, öyle mi?"

"Ah, New York kısmını bilmem. Chicago ya da Los Angeles veya önemli görünen herhangi bir kent olabilirdi. Hatta, o anda bulunduğum yerin dışında her yer olabilirdi diyebilirim."

"Mutsuz olduğun için mi, yapmak istediğin şeyler olduğu için mi?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama hemen kapadı. Sonra, "İkisi de," dedi. "Mutsuz olduğumun farkında mıydım bilmem ama sanırım, çoğunlukla mutsuzdum. Yaşadığım yerde, dünya çok küçük ve çok sınırlıydı. Yaşam biçimim de öyleydi."

Pencereden dışarı, bahçenin ötesinde siyah bir kurdele gibi uzanan nehre baktı. "Ama dünya küçük ve sınırlı değil. Bunu düşünür ve merak ederdim. Uzaklardaki yerleri, insanları..." Bunları söylemiş olmak Zoe'yu şaşırtmıştı. Arkasına dönüp baktığında, Brad'in sessizce onu seyretmekte olduğunu gördü. "Her neyse, bunun konumuzla ilgisi yok."

"Sanmıyorum. Seni ne mutlu ediyordu?"

"Ah, bir çok şey. Her zaman mutsuz olduğumu söylemek istemedim. Değildim. Okulu seviyordum. Başarılı bir öğrenciydim. Öğrenmek hoşuma gidiyordu. Sayılarla aram özellikle iyiydi. Annemin muhasebe defterlerini tutar ve vergilerini hesaplardım. Faturaları ben öderdi ve bu hoşuma giderdi. Muhasebeci, hatta belki yeminli denetçi olabileceğimi düşünüyordum. Ya da bankacılık sektöründe çalışabilirdim. Üniversiteye gitmek, iyi bir iş bulmak, büyük kente taşınmak, bir çok şeye sahip olmak istiyordum. O anda sahip olduğumdan fazlası olmalıydı, o kadar. Bilgili ve çalışkan olduğum için insanlar bana saygı hatta hayranlık duymalıydılar."

Hafifçe omuz silkip şömineye doğru yürüdü.

"Annem, bunlardan söz etmemden hoşlanmaz, tedirgin olurdu. Kendime ait olan şeyleri titizlikle korurdum; çünkü onların bozulmasını istemezdim. Bu da annemi tedirgin ederdi. Benim,

kendini beğenmişin biri olduğumu, herkese tepeden baktığımı söylerdi. Ama yanılıyordu."

Alevlere bakarken, kaşları çatılmıştı. "Çok yanılıyordu. Durum böyle değildi. Ben sadece o anda olduğumdan daha iyi olmak istiyordum. Eğer akıllıca davranırsam, iyi bir iş bulabileceğimi ve büyük kente taşınabileceğimi düşünüyordum. O zaman kimse, bana bakıp, '*Çukurdaki karavanda yaşayan süprüntü*,' diye düşünemeyecekti."

"Zoe."

Genç kadın başını salladı. "Evet, insanlar böyle düşünüyordu. Böyle düşünüyorlardı çünkü bu doğruydu. Babam çok içerdi. Annemi, dört çocuk, bir yığın ödenmemiş fatura ve orta boy bir karavanla başbaşa bırakıp, başka bir kadınla kaçtı. Giysilerimin çoğunu, iyiliksever insanlar tarafından verilen şeyler oluşturuyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmezsin."

"Hayır, bilmiyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

"Bazı kimseler iyi insan oldukları için başkalarına öte beri verirler. Ama bir çok kişi de aynı şeyi, kendisini üstün hissetmek, *Bakın şu fakir kadın ve çocuklarına neler verdim*, diyebilmek için yapar. Bunu insanların yüzünden anlarsın."

Yanakları hem gururdan hem de utançtan al al olmuştu. Brad'e baktı. "İğrenç bir şeydir. Kimsenin bana bir şey vermesini istemezdim. İhtiyacım olan şeyleri kendim satın alabilmek isterdim. Bu yüzden çalıştım, paramı sakladım ve gelecekle ilgili büyük planlar yapmaya başladım. Sonra hamile kaldım."

Simon'un ayaklanmamış olduğundan emin olmak için dönüp kapıya baktı. "Bebeğim iki aylık olana kadar hamile olduğumun farkında değildim. Grip veya başka bir hastalığa yakalandığımı sanıyordum. Ama geçmek bilmiyordu. Hastaneye gittim ve durumu öğrendim. Dokuz haftalık hamileydim. Tanrım, dokuz haftadır hamileydim ve budalalığımdan, bunu anlayamamıştım."

"Çocukmuşsun," derken Brad'in içi sızlıyordu. "Budala değil, çocuktun."

"Ama, hamile kalacak kadar büyüktüm. Bunun ne demek olduğunu bilecek yaştaydım. Çok korkmuştum. Ne yapacağımı

bilmiyordum. Anneme hemen söylemedim. Erkek arkadaşıma koştum. Haberi verdiğimde o da korktu. Hatta, belki biraz da kızdı. Ama doğru olanı yapacağımızı söyledi. O zaman biraz rahatladım. Sakinleştim. Eve gidip anneme söyledim."

Derin bir nefes aldı. Parmaklarını şakaklarına bastırdı. Bunları Brad'e anlatmayı tasarlamamıştı ama bir kez başladığına göre bitirecekti. "O an, hâlâ gözümün önünde. Annem masanın başında oturuyor, başının üstünde vantilatör dönüyordu. Hava çok sıcaktı; bunaltıcı bir sıcak vardı. Annem bana baktı ve uzanıp suratıma bir tokat patlattı.

Brad bir küfür savurunca, Zoe, "Bunun için onu suçlamıyorum," dedi. "Onu ne o zaman suçladım ne de şimdi suçluyorum. Onun haberi olmadan, o oğlanı bulabilmek için evden kaçıyor, arkasından işler çeviriyordum. Şimdi bunun bedelini ödeyecektim.Beni tokatladığı için onu suçlamıyorum, Bradley. Bunu haketmiştim. Ama onu, daha sonra yaptıkları için suçluyorum. O da bana benim Simon'a hamile kaldığım şartlar altında ve aynı yaşta hamile kalmıştı. Bunun benim de başıma gelmesine sevindi. Bundan zevk duydu. İşte bütün parlak fikirlerime ve yaptığım planlara rağmen, ben de ondan daha üstün biri olmadığımı göstermiş ve bunu kendim de anlamıştım. Bana kendimi aşağılık hissettirdiği ve karnımdaki bebeği bir cezaya dönüştürmek istediği için onu suçluyorum."

"Yanılmış." Brad bunu o kadar gerçekçi bir sesle söylemişti ki Zoe'nun boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Bebeğin babası ne yaptı?"

"O, söylediği gibi doğru olanı yapmadı. Şu anda bundan söz etmek istemiyorum. Benim anahtarla ilgili ipucumda çatallaşan yollar var. O zaman ben de yönümü seçtim. Okulu bırakıp çalışmaya başladım. Nüfus kâğıdımı ve kuaförlük diplomamı alıp, evden ayrıldım."

"Dur," Brad elini ona doğru uzattı. On altı yaşında, tek başına evden ayrıldın, öyle mi? Üstelik hamileydin de. Annen..."

Zoe, onun sözünü kesti, "Ona söz hakkı vermedim." Genç adama döndü. Arkasında şöminenin ateşi çatırdıyor, alevden diller oluşturuyordu. "Altı aylık hamileyken evden ayrıldım; çünkü

çocuğumu o kahrolası karavanda büyütmeye niyetim yoktu. Böylece yolumu seçmiş oldum," dedi. "Ve belki bu seçim beni vadiye, Warrior's Peak'e ve bütün bu olaylara yönlendirdi."

Her şeyi anlatmasının daha iyi olacağını düşünmeye başlamıştı. Belki de adım adım geri giderek, her şeyi ayrıntılarıyla hatırlaması yararlı olacak, böylece her şeyi tekrar yaşayayıp görebilecekti. Brad'le birlikte.

"Eğer başka yol seçmiş olsaydım, bir delikanlıya âşık olup ondan bir çocuk yapmasaydım, şimdi burada olmayacaktım. Eğer üniversiteye gidip, hayalimdeki o işe girseydim ve bir haftalığına Roma'ya gitseydim, şimdi burada olmayacaktım. Araştırıp, bunun anahtar bağlamında ne demek olduğunu bulmalıyım. Söz verdim bir kere. Onu bulmaya çalışacağım. Şu anda burada seninle birlikte oluşumun da anahtarla bağlantılı olup olmadığını anlamak zorundayım. Çünkü, Tanrı bilir ya burada oluşumun başka bir nedeni olamaz gibi geliyor bana."

"Burada oluşunun sebebi ne olursa olsun, sonuç çok olumlu."

Zoe, "Beni dinledin mi?" diye sordu. "Geçmişim hakkında anlattıklarımı, geldiğim yeri duymadın mı? Söylediklerimin tek bir kelimesini bile anlamadın mı?"

"Her kelimesini anladım.." Kıza yaklaştı. "Sen hayatım boyunca tanıdığım en inanılmaz kadınsın."

Zoe, ona baktı; sonra, çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Seni hiç anlamıyorum. Belki de anlamam gerekmez," dedi. "Ama ikimizin de hesaba katması gereken bir şey var. Çünkü dünya ne küçük ne de sınırlı. Bradley, dünya sadece ikimizin küçük dünyası değil."

Genç adam başını kaldırarak, "Dünya dönüyor," dedi. "Ve bu dönüş sırasında, çeşitli karşılaşmalar oluyor."

"Böyle olduğuna göre sen yapmam gereken seçim misin yoksa kaçmam gereken mi?"

Bradley gülümsedi. Ama bu sert ve kararlı bir gülümseyişti.

"Kaçmayı dene bakalım."

Zoe başını salladı. "Sana doğru dönersem ve aramızda bir ilişki, gerçek bir şey başlarsa, tekrar seçim yapmak zorunda kalırsam ne olacak?"

Ellerini kızın omuzlarına koydu. Sonra boynundan yukarı doğru kaydırarak onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Zoe, aramızdaki şey başladı bile ve bu çok gerçek bir şey."

Zoe da bundan onun kadar emin olmak isterdi.

Genç kadın gökyüzündeki çeyrek ayın ışığıyla yıkanan yolda evine doğru yol alırken, ona hiçbir şey fazla gerçek görünmüyordu.

Sekizinci Bölüm

Mutfağın demir fırıncı tezgâhını yerine yerleştirmeye çalışıyorlardı. Dana. "Vay canına," dedi, "Şampanya. ıstakoz ve limuzinle yolculuk.."

Malory, "Çok seviyeli," diyerek fikrini belirtti. "Belki Brad, bir kadına yemek hazırlamak konusunda Flynn'a ders verebilir."

"Sorunun bir kısmı da bu zaten. Ben, bira, hamburger vc aile arabalarının kadınıyım. Çok güzeldi, harikaydı ama güzel bir rüya gibiydi.

Dana, "Bunun kötü yanı ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Zoc yanaklarını şişirdi. Sonra ağzınmm içindeki havayı yavaş yavaş dışarı üfledi. "Ama ona karşı cok ciddi şeyler hissetmeye başlıyorum."

"Tekrar söylüyorum, bunun kötü yanı ne?"

"Durun bakalım, nereden başlasam? Sanki aynı gezegene ait değilmişiz gibi hissediyorum. Ben bir iş kurmaya çalışıyorum. Her anımı bu işe vermek zorundayım. Simon'u yetiştirmek ise daha fazla vaktimi alıyor. Bu on yıl daha sürecek. Ruhların kutusunun son anahtarını bulmak zorundayım ve sadece üç haftam

kaldı. Anlayacağınız çok zor durumdayım. Sıcak- soğuk oyunu oynuyor olsaydık, çoktan kıçım donmuş olurdu."

Dana, onun sözünü keserek, "Bir insanın kıçının donduğunu hiç düymadım," dedi. "Neden acaba?"

Satmaya karar verdiği o pahalı çay kutularından birini alıp tezgâhın rafına koydu. Başını sağa sola eğerek nasıl göründüğüne karar vermeye çalışıyordu.

"Ama önemli bir noktayı unutuyorsun." Malory'nin sesi kuruydu. Teşhir edeceği parçalardan biri olan el işi çanağı raflardan birine koydu. "Ne iş ne de Simon, çekici bulduğun, iyi bir insan olduğuna inandığın bir erkeği hayatına sokmamana neden olamaz."

"Onu elbette çekici buluyorum. Koma halindeki bir kadın bile onu çekici bulur. Üstelik o iyi bir insan. Buna inanmak istemiyordum ama gerçekten çok iyi bir insan."

Zoe rafın üstüne, kokulu mumlarından birini koydu. "Böyle olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu. O zaman, büyük bir olasılıkla, ateşli bir ilişki için zaman yaratabilirdim. Ve sonra, ikimiz de hiçbir pişmanlık duymadan, kendi yollarımıza giderdik."

Malory, "Niçin şimdiden yürüyüp gitmekten ve pişmanlıklardan söz ediyorsun?" diye sordu.

"Şimdiye kadar, hayatımda sadece Simon kalıcı oldu. Şimdi de buna, siz ikiniz eklendiniz. Hem o hem de sizler, birer mucizeden farksızsınız. Bir üçüncüye ihtiyacım yok."

Dana, "Bir de insanlar bana karamsar der," diye mırıldandı. "Sana bir fikir vereyim," Tezgâhın üstüne bir çay kutusu daha koydu. "Brad'i koca bir çocuk farzet. O sözünü ettiğin ateşli ilişkiyi yaşamaya karar verirseniz, sonuçtan ikiniz de sorumlusunuz. Ha, unutma, bütün ayrıntıları bize anlatacaksın. Sonra, anahtarı arayıp bulmak için fazla vaktin olmayabilir ama unutma, biz üçümüz bir ekibiz. Bu da kıçı donmak üzere olanın yalnız sen olmadığını gösteriyor."

Malory, süslemeleri elle yapılmış bir tepsiyi tezgâha koyarken, "Söylediklerinin hepsi de doğru," dedi. O sırada Zoe eski bir eczacı kavanozunu rafa koyuyordu. Malory, onun koyduğu

parçayı başını sallayarak onayladı. "Sanırım resmi bir toplantı yapmamızın zamanı geldi. Altı akıllı kafa bir araya gelip nasıl bir beyin fırtınası yapacağımızı göreceğiz."

"Bu belki kafamdaki tıkanıklığı açar." Zoe, rafa, bir tabak içinde pahalı bir sabun ve kokulu bir mum daha koyup geri çekildi. Malory de boş bir rafa bir çift beyaz porselen şamdanla ince, uzun bir vazo koydu.

Dana itiraz etti. "Kafanda büyük bir tıkanıklık olduğu söylenemez. Varsayımları izliyor, her şeyi enine boyuna düşünüyor, birbirine ekliyorsun. Düşüncelerin şu karşımızdaki tezgâh gibi şekilleniyor. Biraz ordan, biraz burdan derken, geri çekilip bütüne uzaktan bakıyor nelerin eksik olduğunu, nelerin daha uyumlu hale getirilmesi gerektiğini görüyorsun."

"Umarım öyledir," Zoe, bunu söyledikten sonra rafları işaret ederek, "Kitaplar eksik," dedi.

Dana, Zoe'nun yanına gelip dirseğini onun omzuna dayadı. "İlk teslimat haftaya." Sonra güldü, "Hay Allah, sonuçta bir mutfak ama harika görünüyor," dedi.

"Bize benziyor." Malory mutluydu. Kolunu Zoe'nun beline doladı. "Biliyor musun insanlar bizden alışveriş etmeye başlayınca, her şey gözümüze daha güzel görünecek."

Üst katta, Zoe, saç yukama yerlerinin üstüne malzemelerin konacağı dolapları çakmak için seyyar merdivene tırmanmıştı. Çalışırken, o hafta yapmayı planladığı işleri düşünüyordu.

Bilgisayarda çalışmaya biraz daha fazla vakit ayırması gerekiyordu. Sadece araştırma yapmak için değil, güzellik salonu ve diğer işlerde kullanacağı zarf ve kâğıtların dizaynını hazırlamak için de buna ihtiyacı vardı.

Acaba kartonpiyerlerimin renginde kâğıt bulabilir miyim, diye düşündü. Seçkin bir renk olmasını istiyordu.

Ve bir kereye mahsus olmak üzere fiyatlarını belirlemesi gerekiyordu. Onları bir daha değiştirmeyecekti. Kasabadaki rakibinden biraz daha ucuz fiyatlar mı belirleyecekti yoksa fiyatlarını ondan bir kaç dolar daha pahalı tutarak kâr mı edecekti?

Kasabadaki diğer kuaför salonundan daha kaliteli malzemeler kullanacaktı. Ve elbette bunlar daha pahalı olacaktı. Müşteri-

lerine daha hoş bir ortam sunduğu da inkâr edilemez bir gerçekti.

Diğer kuaför salonunda, müşterilere fazladan bir hizmet verilmezdi.. Ah, pardon! Yanlışını düzeltti. Müşteriler değil, konuklar. Bu kelime daha seviyeliydi. Kulağa daha hoş geliyordu. Diğer kuaför salonunda, konuklara, Zoe'nun yapmayı planladığı gibi buzlu maden suyu ya da bitki çayı ikram edilmezdi. Orada konuklar manikür yaptırırken, başlarının altına, sakinleştirici otlarla dolu bir yastık da konmuyordu.

Dolabı yerine vidaladı, koluyla alnını sildi ve merdivenden inmeye başladı.

"Ne harika bir renk." Zoe hazırlıksız yakalanmıştı. Karşısında Rowena duruyordu.

"Geldiğini duymadım," dediğinde hafif bir esinti hissetmişti.

"Özür dilerim." Rowena Zoe'nun düşüncelerini okur gibiydi. Gözleri fıldır fıldırdı. "Malory ile Dana yukarı çıkmamı söylediler. Aşağıda yaptıklarınıza hayran oldum. Senin bölümünü görmek istedim. Söylediğim gibi renkler harika."

"Eğlenceli renkler seçmek istedim."

"Başarılı olmuşsun. Bir şeyi yarıda kesmiş gibiyim. Neydi o?"

"Ah, yeni bitirmiştim. Şampuan, saç kremi ve bu gibi şeyler koyacağımız dolapları duvara çaktım. Şampuan kavanozlarını burada duracak."

"Anladım."

"Bunlar da saçlara şekil verecek olan kalfaların eşyaları, onları da şuralara koyacağım," Tezgâhları gösterdi. "Sabit saç kurutma makineleri şurada, danışma burada, sonra bekleme alanı... Bekleme alanına bir kanepe, iki koltuk, yumuşak bir sıra koyacağım. Şu ilerdeki oda da manikür için. *Hoşgörü Koltuğu* adını vereceğim bir sıcak masaj koltuğu ısmarladım. Bu koltukta pedikür yapılacak. Standart pedikür de iyi olacak ama bu koltuğa otururak pedikür yaptırmak bambaşka olacak. Ah, ama bunlar seni ilgilendirmez ki."

"Aksine.. Çok ilgimi çekiyor." Rowena dolaşmaya başladı. Sonra yan odaya geçti. "Ya burası? Burası ne olacak?"

Burası bakım odalarından biri olacak. Masaj ya da yüz bakımı. Holün karşı tarafındaki odalarda vücut detoksu yapılacak. Vücut detoksunun yanı sıra gerçekten çok etkili bir parafin bakımı sunacağız. Büyük banyoyu da piling için kullanmaya karar verdim."

"Çok hevesli ve hırslısın."

"Bunları uzun bir süredir kafamın içinde planlıyordum. Gerçekleşmek üzere olduklarına inanmak güç. Aralığın birinde açılış yapmayı tasarlıyoruz, Rowena. Anahtarı unuttuğumu sanma. Henüz onu nerede bulabileceğime karar veremedim, o kadar."

"Eğer bu kolay bir iş olsaydı, önemi kalmazdı. Bunu biliyorsun." Rowena dalgın dalgın Zoe'nun omzunu okşadı sonra büyük odaya doğru yürüdü. "Bunları yapmak da kolay değildi."

"Ama, bunları yapmak sadece çalışma gerektiriyordu. Biz çalıştıkça, işler adım adım ilerledi." Rowena ona dönüp tek kaşını yukarı doğru kaldırırken gülümsüyordu. "Evet, şimdi anladım. Adım adım."

"Söylesene, oğlun nasıl?"

"Simon çok iyi. Bugün bir arkadaşında. Dün gece Bradley'de yemekteydik."

"Öyle mi? Eminim iyi vakit geçirmişsinizdir."

"Bazı şeyleri bana söyleyemeyeceğini biliyorum. Ama yine de soracağım. Kendim için sormuyorum. Ben ister istemez bu işin içindeyim ve korkmuyorum."

"Hayır, korktuğunu sanmıyorum. Sen hayatın boyunca bir çok güçlükle savaştın."

"Payıma düşenle başa çıkmaya çalıştım. Öte yandan, Malory ile Dana gibi ben de bu işi kabul ettim. Ama Bradley olayın içine isteyerek girmedi. Bilmek istediğim şu, onun bana karşı olan duygularını etkileyen herhangi bir dış etken var mı? Anahtarı bulmak için kullanacağım duygularından söz ediyorum."

Rowena, bir aynanın karşısında durdu. Kadınlara özgü, tarih kadar eski bir hareketle saçlarını düzeltti. "Bu nasıl aklına geldi?"

"Çünkü o, satın aldığı resimdeki Kyna'nın yüzü için yanıp tutuşuyor. Ben sadece rastlantısal olarak ona benziyorum."

"Rowena ortada duran kutudan bir şampuan şişesi alıp incelemeye başladı. "Kendini bu kadar küçümsüyor musun?"

"Hayır. Benimle ilgilenmesi mümkün değil, benimle, benim kim olduğumla hiç ilgilenmiyor demiyorum. Ama o tablo, onun için bir başlangıç oldu."

"Ve o resmi satın alarak yolunu seçti. Bu yol onu sana getirdi." Rowena şişeyi yerine koydu. "İlginç, öyle değil mi?"

"Bunun onun kendi seçimi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Bunun cevabını ben veremem. Bradley de bu soruya cevap verse bile, sen ona inanmaya hazır değilsin." Bir şampuan şişesi daha aldı eline. Kapağını açıp kokladı. "Bu olayın içinde onun incinmeyeceğine söz vermemi istiyorsun, öyle değil mi? Bunu yapamam. Benden böyle bir şey istediğini bilse, eminim Bradley kendini hakarete uğramış hissederdi."

"O zaman hakarete uğramayı kabul etmesi gerek. Çünkü senden bunu istemek zorundaydım." Zoe, ellerini yukarı kaldırıp, sonra tekrar aşağı indirdi. "Belki de, bana böyle bir söz veremeyişin hiç önemli değil. Kane benimle pek uğraşmıyor. Onun, silahlarını kuşanıp üstüme geleceğini sanmıştık ama böyle olmadı. Kane bana, bir sinekmişim gibi küçük bir fiske vurmakla yetindi. Anahtarı bulacağımdan pek fazla korkmuyor olmalı."

"Sana önem vermez görünerek kendine duyduğun güveni artırıyor. Onun işini kolaylaştırıyorsun."

Rowena'nın ses tonu Zoe'yu şaşırtmıştı. "Kendimi korumaktan vazgeçeceğim demedim," diye söze başladı. Durup derin bir nefes aldı. "Tanrım, sanırım o benimle, benim fark ettiğimden daha fazla ilgileniyor. Benimle oynuyor. Hayatım boyunca, çoğu zaman, insanlar beni ya görmezden geldi ya da en çok yapmak istediğim şeyleri yapamayacağımı söylediler."

"Onları yalancı çıkardın, öyle değil mi? Haydi, şimdi de Kane'i yalancı çıkar."

Bir kaç mil ötede, Anayol Lokantası'nda, Brad, Flynn'ın da masaya oturabilmesi için hafifçe yana çekildi. Masanın diğer tarafında, uzun bacaklarını ileri doğru uzatmış olan Jordan oturu-

yordu. Laminat kaplı mönüyü gözden geçirmeye başlamıştı bile.

Flynn, "Bu mönü altmış yıldır değişmedi, ahpap," dedi. "Onu çoktan ezberlemiş olmalıydın."

Brad'in kahvesi gelmişti ama onu Flynn içmeye başladı.

Genç adam, "Nasıl oluyor da sen her zaman yanımda oturuyor ve kahvemi içiyorsun?" dedi. "Niçin hiç Jordan'ın yanına oturup onun kahvesini içmiyorsun?"

"Ben geleneklere bağlı bir adamım." Elinde bir kahve sürahisi ve bir fincanla yanlarından geçmekte olan garson kıza gülümsedi. "Selam Luce, bir biftekli sandviç istiyorum.

Kız başını sallayarak siparişi not aldı. "Dün akşam belediye meclisinin toplantısında olduğunu duydum. Önemli bir şey konuşuldu mu?"

"Her zamanki gibi hayecanlı tartışmalar oldu. O kadar."

Genç kadın gülerek Jordan'a baktı. "Sen ne yiyeceksin, koca adam?" diye sordu.

O, siparişleri alıp yanlarından uzaklaşınca, Flynn arkasına dayanarak başını Jordan'a doğru uzattı. "Baksana, Büyük Zengin Bay Vane'in dün gece buluşacağı kızı evine getirtmek için bir mil uzunluğunda bir limuzin gönderdiğini duydun mu?" diye sordu.

"İyi b... yemiş. Gösteriş."

"O limuzin bir mil değil yarım mil uzunluğundaydı. Hem sen nereden biliyorsun?"

Flynn parmağıyla burnunun yan tarafına dokundu. "Benim burnum haberlerin kokusunu alır ahpap! Ancak haber kaynaklarım bu gösterişin işe yaradığını teyit edemediler."

"Oğlanı güreş oyununda yendim ama araba hırsızlığı oyununda canıma okudu."

Jordan, "Sen anneye vurulmuşsun ama eminim oğlan o limuzine binmekten çok keyif almıştır," dedi.

"Evet öyle. Zoe'nun da hoşuna gitmiş. Geçen gün söylediğini duydun mu? Hayatı boyunca tek bir kere bile bir hamağa uzanmamış." Kahvesini Flynn'ın elinden alırken yüzü bulutlandı. "Bu nasıl olabilir?"

Flynn, "Şimdi sen ona ömrünün sonuna kadar içinde yaşayacağı bir hamak satın almak istiyorsun, öyle değil mi?" dedi.

"Sanırım evet."

Jordan tavana bakarak, "Bunun şerefine kadeh kaldırılır," dedi. Sonra birden ciddileşti. "O kusursuz bir kadın. Biraz dinlenmeyi haketmiş biri. Onun yükünü hafifletecek birine ihtiyacı var."

"Buna uğraşıyorum. Söylesene, sen küçükken, bir erkek annenle ciddi olarak ilgilense bundan tedirgin olur muydun?"

"Bilmiyorum. Böyle biri olmadı. Ya da annem kimseye bu fırsatı vermedi. Bu soruna kesin bir cevap veremem. Emin değilim. Sanırım bu, anneme ilgi gösteren kişinin kimliğine ve anneme karşı davranışına göre değişirdi. Sen konuda çok mu ciddisin?"

"Olaylar o yönde gelişiyor."

Flynn, söze karıştı, "Bu da bizi yine aynı noktaya geti götürüyor. Biz üçümüz ve onlar, üçü. Çok uygun."

"Belki kimi zaman işler bir düzene göre planlanıyor."

"Ben bunu çok iyi biliyorum. Nişanlım düzen kıraliçesidir. Ama sanırım bu, üzerinde düşünmemiz gereken bir şey. Bu prodüksiyonda senin rolünün ne olacağını bilmemiz gerek." Flynn'ın sesi ciddiydi.

Garson kız sandviçleri getirmişti. Jordan ile Brad bu sırada Flynn'ın söylediklerini düşünüyorlardı.

Brad, "Bu konuda ben de düşündüm," diye söze başladı. "Bana öyle geliyor ki Zoe'nun ipucundaki şeylerin çoğu onun geçmişiyle ya da benimle karşılaşmadan yaptıklarıyla ilgili. Ama bunlar onu buraya getirdi. O zaman, benim de bu işin bir parçası olduğumu varsayarsak, aynı ipuçları benim için ve Zoe ile tanışmadan önce yaptığım şeyler için de geçerli olabilir. Çünkü onlar buraya dönmeme neden oldular."

Jordan başını salladı, "Değişik yollar. Aynı kader. Bu bir varsayım. Ama şimdi yollarınız çakıştı."

Flynn, onun sözünü keserek, "Önemli olan şimdi ne yapacağın," dedi.."Ama nerede, ne yapacağın. Belinde kılıç olan tanrıça savaş demektir."

Brad, kararlı bir sesle, "O bu savaşta yalnız olmayacak," diye cevap verdi. "Resimlerde, kılıç, kınının içinde duruyor. Bendeki tabloda, kınının içinde, kızın yanında duruyor. Warrior's Peak'deki tabloda ise kızın belinde ama yine kınının içinde."

Jordan, "Benim satın aldığım, Rowena'nın yaptığı resimde, Arthur'un kılıcı da kınında duruyor," diye ekledi.

"O kılıcı çekmeye vakit bulamadı ki!" Brad, satın aldığı tablodaki kızın bembeyaz yüzünü hatırladı. "Belki ona bu fırsatı vermemiz gerekecek."

Flynn, "Malory'nin resimlere tekrar bakması işe yarayabilir," diye önerdi. "Belki fark etmediği bir şeyler vardır. Sanırım..."

Jordan'ın cep telefonu çalınca, "Söyleyeceğini unutma," diyerek telefona baktı ve üzerindeki numarayı gördüğünde gülümsedi. "Selam, Uzun bacak!" Kahvesinden bir yudum aldı. "Tamam. Şu işe bak. Arkadaşlarım şu anda yanımda. Onlara söylerim." Sonra telefonu kulağından uzaklaştırarak, "Altıda toplantı var," dedi. "Flynn'ın evinde." Telefonu ağzına yaklaştırarak, "Başlarını sallayarak onayladılar," diye açıkladı. Arkadaşlarına, "Bana uyar," dedi. "Yemekleri Zoe yapacakmış."

"Dana'ya söyle de Zoe'ya söylesin. Ben onu alırım."

"Brad diyor ki Zoe'ya söyleyecekmişsin, onu evden alacakmış. Öğleden sonra oraya uğrayıp size biraz yardım edeceğiz....Peki, o zaman evde görüşürüz. Ha, dur. Dana, ne giyeceksin?"

Sırıttı. Telefonu cebine koydu. "Görüşme kesilmiş olmalı," dedi.

Yemek pişerken, Zoe notlarını ve kâğıtlarını mutfak masasının üstüne yaydı. Evde çıt çıkmıyordu. Bu çok nadir olurdu. Yararlanmalıydı.

Belki de Malory'nin tarzını taklit ederek organize olmaya çalışmıştı. Ya da Dana'nın izinden giderek kitaplara gereğinden fazla bağlı kalmıştı. Diğer işlerinde olduğu gibi bu işte de ne diye içgüdü ve sezgileriyle hareket etmesindi ki?

Duvarları için yeni boya ya da perdeler için yeni kumaş satın alırken ne yapıyordu? Bir deste numuneyi önüne yayıyor ve ara-

larından biri diğerlerinin arasından sıyrılana kadar seyrediyordu. O anda ne istediğini anlamış oluyordu.

İşte dikkatle yazdığı notlar, Malory ve Dana'nın yazdıklarının kopyaları. Jordan'ın yazdığı, olayların ayrıntılı hikâyesi ve tabloların Malory tarafından çekilen fotoğrafları önündeydi.

Warrior's Peak'e yaptığı ziyaretin ertesi günü satın aldığı defteri eline aldı. Defter o günkü gibi yeni ve parlak görünmüyordu. Kullanılmış olduğu belliydi. Belki de böylesi daha iyiydi.

Sayfaları çevirirken, bu defterin içindekileri yazabilmek için bir yığın çalışma yaptığını düşündü. Bunlara uzun bir zaman ve büyük bir çaba harcamıştı. Bunların, Malory ile Dana'nın başarısına da katkısı olmuştu.

Bu defterin içindeki bir şey onun da doğru yolu bulup başarıya ulaşmasını sağlayacaktı.

Defterin rastgele bir yerini açtı ve okumaya başladı.

Savaşçı Kane, diye yazmıştı. *Onun benimle ne ilgisi var? Malory'de sanatçı Verona'yı, Dana'da yazar Niniane'ı görebiliyorum. Ama ben nasıl savaşçı olabilirim?*

Ben bir kuaförüm. Hayır, saç ve cilt uzmanıyım; bunu söylemeye alışmalıyım. İyi bir işçiyim ama bu savaşçı olmakla aynı şey değil.

Malory için güzellik, Dana için bilgi. Benim için cesaret. Cesaret hayatımın neresinde devreye giriyor?

Yaşamak cesaret işi mi? Hayır bu yeterli değil.

Zoe düşünüyordu. Kalemiyle defterin sayfasına vurdu ve sayfanın köşesini katlayarak oraya işaret koydu. Boş bir sayfaya gelene kadar, o bölümü çabucak okudu.

Belki de sadece yaşamak yeterlidir.Malory, güzellikle ilgili bir şeyden vazgeçerek,gerçek dünyada yaşamayı seçmedi mi? Dana da gerçeği görmeyi ve onunla yaşamayı öğrenmek zorunda kaldı. Bunlar, Malory ve Dana için anahtarı yolunda önemli adımlar olmuştu.

Benim için gerekli olan ne?

Çabuk çabuk yazmaya başladı. Kalıbı görmeye, yaratmaya çalışıyordu. Düşünceler ve olasılıklar birbiri ardınca aklına gelirken, kaleminin ucu köreldi. Onu fırlatıp attı ve bir başkasını aldı.

O da körelince, kalemlerini yontmak için masadan kalkmak zorunda kaldı.

Bulduğu önemli noktalardan memnundu. Kalemleri kulaklarının arkasına sıkıştırarak ocağın başına gidip pişmekte olan kırmızı biberli kuru fasulyeyi karıştırdı. Bir yandan da düşünüyordu.

Belki doğru yoldaydı, belki değildi. Ama yolun sonunu göremediği kesindi. Ama bir yere doğru ilerliyordu ve bu önemliydi.

Bunları düşünürken, yemeğin tadına bakmak için kaşığı ağzına götürdü ve bunu yaparken davlumbazın üstündeki bulanık hayali gördü.

Saçları omuzlarına dökülüyordu. Başında altın rengi, geniş bir bant, bantın ortasında altıgen biçiminde koyu renk bir taş vardı. Gözleri kahverengiden çok altın rengindeydi. Pırıl pırıl parlıyorlardı.

Koyu yeşil, orman rengi elbisesini görebiliyordu. Omzunda kahverengi deri bir askı vardı. Belinde sallanan kılıcın ucu gümüş rengi pırıltılar saçıyordu.

Sabah nemiyle buğulanmış ağaçlar vardı; aralarında sabah güneşinin ilk ışıklarının oynaştığı ıslak yapraklarında, inci gibi çiğ taneleri parlıydu. Ağaçların arasında patikalar vardı.

Elindeki kaşığın kaygan tahtasını hissediyor, yemeğin kokusunu duyuyordu.

Bu bir halüsinasyon, bir hayal değil, diye düşündü.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun? Neyi görmemi istiyorsun?"

Hayal biraz uzaklaştı. Şimdi Zoe, onu bütünüyle görebiliyordu. İnce vücudunu, ayağındaki çizmeleri gördü. Bir an karşı karşıya durup birbirlerine baktılar. Sonra hayal arkasını döndü ve sisler içindeki ormana dalıp, engebeli bir yola saptı. Eli belinde, kılıcının üstündeydi.

"Bunun ne demek olduğunu anlamadım. Allah kahretsin." Yumruğunu öfkeyle havada salladı. "Bu da ne demek oluyor?"

Sert bir hareketle ocağın düğmesini çevirdi. Tanrılar konusunda sabrı tükenmişti.

Brad arabasını Zoe'nun evinin önüne park etti. Aslında biraz erken gelmişti. Tutkun oldukları kadını bir an önce görebilmek için aşk dalgasıyla sürüklenen erkekleri düşündü. Kendisininki ise tutkunluk muydu, şehvet miydi, her neyse, öyle bir şeydi işte.

Kontak anahtarını kapatacak vakit bulamadan, Zoe'nun evden çıktığını görünce hiç şaşırmadı. Onun her yere zamanında giden, sözünde duran bir kadın olduğunu anlamıştı.

Genç kadın, bir sırt çantası, omuzdan askılı, en büyüğünden bir çanta ve kocaman bir tencere taşıyordu.

"Dur, sana yardım edeyim," diye seslenerek arabadan indi.

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Yardıma ihtiyacın olduğu açıkça belli." Tencereyi onun elinden aldı ama kız vermemek için direninceye biraz şaşırdı.

"Biliyor musun kırk yılda bir, değişiklik olsun diye sözümü dinlesen iyi olacak." Genç kadın, Brad'in dev arabasının arka kapısını açıp sırt çantasını içeri attı. "Hatta emir vermek ve fark etmek yerine sorsan, daha da iyi olur."

"Tencereyi vereyim mi?"

Zoe tencereyi onun elinden çekip aldı ve arabanın içine, yere koymak için eğildi.

"Senden buraya gelip beni almanı istemedim. Kimsenin beni evimden alıp herhangibir yere götürmesine ihtiyacım yok. Arabam var." Brad, aşk, şehvet, tutku, diye düşündü. Hepsi de şu yemek tenceresi gibi arka tarafa atılabilirdi. Sürücü tedirgin olmuştu.

"Sen yolumun üstündesin. İki araba almak saçma olur diye düşündüm. Simon nerede?"

"Bu akşam bir arkadaşında yemeğe davetli. Gece orada kalacak. Yoksa önce sana mı sormalıydım?" Arabanın etrafını fırtına gibi dolaştı ama Brad ona yetişip kapıyı açınca yumruklarını sıkmakla yetindi. "Yardıma muhtaç bir halim mi var? Çaresiz mi görünüyorum? Pahalı bir arabanın kapısını açmayı beceremeyecek birine mi benziyorum?"

"Hayır." Kapıyı hızla kapattı. "Devam et." Arabanın önünden dolaşarak sürücü koltuğuna geçti.

Zoe emniyet kemerini takana kadar bekledi. "Sol tarafından mı kalktın?" Tatlı bir sesle konuşmuştu. Bu, babasının, bir rakibi parçalamadan önceki sesiydi.

"Ne tarafımdan kalktığım da keyfimin yerinde olup olmaması da beni ilgilendirir. Moralim bozuk. Arada sırada böyle olur. Eğer benim, idaresi kolay biri olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun. Arabayı çalıştıracak mısın yoksa burada bekleyecek miyiz?" Motoru çalıştırdı, vitesi geriye aldı. "Eğer, senin tatlı ve idaresi kolay biri olduğunu düşündüğüme karar verdinse asıl yanılan sensin." Yan gözle Zoe'ya baktı. "Sen, hemen dikenlerini çıkaran, inatçı, aşırı alıngan birisin."

"Neyi, nasıl ve ne zaman yapmam gerektiğinin bana söylenmesinden hoşlanmadığım için böyle düşünüyorsun, öyle değil mi? Ben de senin kadar yetenekli ve akıllıyım. Hatta belki bu konularda senden üstünüm; çünkü ben her arzu ve isteğim yerine getirilerek büyümedim.

"Dur bakalım bir dakika."

"Sahip olduğum her şey için savaşmak zorundaydım. Savaş ve kazan. Kazandığını elinde tutmak için de savaşmak zorundasın. Birinin büyük beyaz bir arabayla ya da limuzinle veya kocaman Mercedes'iyle gelip beni kurtarmasına gerek yok."

"Seni kurtarmaya çalışan kim?"

"Beyaz atlı prense benzeyen birinin gelip başımı döndürmesine de gerek yok. Eğer seninle yatmak istersem bunu yaparım."

"İnan bana, şekerim, şu anda cinsellik aklımdan bile geçmiyor."

Zoe dişlerini gıcırdattı. "Bana şekerim deme. Bu sözden hiç hoşlanmam."

"Şu anda sana karşı kullanabileceğim en terbiyeli kelime bu."

"Senden terbiyeli olmanı istemiyorum. Terbiyeli olduğun zaman senden hoşlanmıyorum."

"Öyle mi? O zaman bu çok hoşuna gidecek."

Arabayı hızla kenara çekti. Arkasındaki arabalardan yükselen korna ve fren seslerini duymadı bile.Tek eliyle güvenlik kemeri-

nin düğmesine basarken, diğer eliyle kızın kazağına yapıştı. Onu öne doğru çekti ve dudaklarından hırsla öptü. Bu öpüşün romantizmle ilgisi yoktu. Öfke dolu bir öpüştü.

Zoe onu itti, olduğu yerde çırpınarak kurtulmaya çalıştı.

Brad onu bırakıp tekrar kemerini taktığında, genç kadın kesik kesik nefes alıyordu.

Gaza basıp yola fırladı. "Beyaz atlı prensin anasını..."

Hayır, şimdi bir hikâye kitabından fırlamış birine benzemiyordu. Ama köy köy dolaşıp, ortalığı talan eden o korkusuz masal kahramanlarından biri olabilirdi. Böyleleri, çığlık çığlığa haykıran bir kadını sürükleyerek atlarının terkisine atıp kaçırabilirlerdi.

"Cinsellik düşünmediğini sanmıştım."

Kıza sert sert baktı.

"Yalan söyledim."

"Söylediğim şeyler için özür dileyecek değilim. Düşündüklerimi söyleme hakkına sahibim. Tedirgin ve öfkeli olmaya hakkım var."

"Güzel. Ben de yaptığım hareket için özür dilemeyeceğim. Ben de aynı haklara sahibim."

"Sanırım evet. Benim öfkem sana değildi. Sana kızmamıştım. Şimdi kızgınım ama o zaman değildim. Benimkisi genel bir kızgınlıktı."

"Bunun nedenini bana söyleyip söylememekte serbestsin." Flynn'in evinin önüne gelmişlerdi. Brad arabayı durdurup beklemeye başladı.

"Bazı şeyler oldu. O yüzden öfkelendim. Herkese birden anlatmayı tercih ederim." Sonra tekrar, "Özür dilemeyeceğim," dedi. "Yoluma çıkmaya devam edersen öfkemin en kolay hedefi sen olacaksın."

Brad, "Bu benim için de geçerli," diyerek arabadan indi. "Şu kahrolası tencereyi ben taşıyacağım." Kapıyı açıp tencereyi aldı. "Anlaştık mı?" diye sordu.

Zoe ona baktı. Bu rüzgârlı sonbahar akşamında, sırtında şahane paltosu, elinde Zoe'nun büyük tenceresiyle, öylece duruyordu. Genç kadın, *tencerenin içindekileri şimdi başımdan aşağı döktecek*, diye düşündü.

Gülmemek için kendini zor tutuyordu ama sırt çantasını alırken kahkahayı patlattı. "Huysuzluk ettiğimde benimle başa çıkacak birinin olması hiç de fena değil," dedi. "Tencere çok dolu. Dikkat et de içindeki yemeği o güzelim paltonun üstüne dökme."

Evin kapısına doğru yürürken, "Beyaz atlı prensin anasını..." diye mırıldandı. "Bu iyiydi." Tekrar güldü.

Brad, "Benim de öfkelendiğim anlar oluyor," dedi ve Zoe'nun arkasından eve girdi.

Flynn'in yeni ocağında yemek ısınırken, Zoe oturma odasını gözden geçiriyordu. Malory'nin varlığının her yerde hissedildiğini düşündü. Masalar, lambalar, vazolar ve çanaklar. Duvarlarla masa ve raflardaki sanat eserleri. Kanepenin koluna bir örtü atılmıştı. Şöminenin önünde de antika görünüşlü aksesuvarlar vardı.

Ortalık sonbahar çiçekleri ve kadın kokuyordu.

Zoe, bu odaya ilk girişini hatırladı. İki kısa ay – bir yaşam süresi – öncesindeydi bu eve ilk gelişi. Odanın içinde büyük, çirkin bir kanepeden ve masa olarak kullanılan iki sandıktan başka bir şey yoktu. Ha, bir de sağda solda, açılmamış koliler duruyordu.

Kanepe hâlâ çirkindi ama içinden bir ses Malory'nin bunun çaresine bakacağını söylüyordu. Düzenli yaratıcı tarzıyla, kısa bir zaman içinde eve damgasını vuracağı kesindi.

Zoe, Malory ile Flynn'in çift olarak evi bir yuvaya dönüştürmekte olduklarını düşündü.

Bu noktaya nasıl geldiklerinin bir hatırası, şöminenin üstünde asılıydı. Malory'nin Kane'in büyüsüyle yaptığı resme daha yakından bakmak için yaklaştı. *Şarkı Söyleyen Tanrıça* ormanın kenarında duruyor, kardeşleri ona bakıyorlardı. Resim çok güzeldi ve masum bir coşkuyla doluydu.

Yerde, Verona'nın ayaklarının dibinde duran anahtar ise Malory'nin iradesi sayesinde resmin içinden alınıp üç boyutlu hale gelmiş ve ilk kilidi açmak için kullanılmıştı.

"Bu tablo buraya çok yakışıyor," dedi. "Yerini bulmuş." Dönüp arkasına baktı. Onu beklediklerini biliyordu ama çok sinir-

liydi ve sinirleriyle mücadele etmek zorundaydı. Hem Malory hem Dana, birer toplantının başkanlığını yaparak kendi sıralarını savmışlardı. Şimdi sıra ondaydı, "Sanırım başlasak iyi olacak," dedi.

Dokuzuncu Bölüm

"Bakmamız gerekebilir ya da ben olayların sırasını karıştırıp onların yardımına ihtiyaç duyabilirim diye bütün notlarımı getirdim. Geçen haftanın büyük bir kısmını bu konuda kendi kendime düşünüp kimseyle fazla bir şey konuşmadan geçirdim. Sanırım bu yanlıştı. Belki de değildi. Ama sanırım, konuşmanın zamanı geldi."

Derin bir nefes aldı. "Bu gibi şeylerde pek iyi değilimdir. Ben sadece düşüncelerimi söyleyeceğim. İstediğiniz zaman, sözümü kesip fikrinizi söyleyebilirsiniz."

"Ne oluyorsun, Zoe?" Dana masadan bir bira alıp ona uzattı. "Biraz sakinleş."

"Sakinleşmeye çalışıyorum." Bir yudum bira içti. "Sanırım, şu ana kadar Kane bana ağır bir darbe indirmedi. Çünkü o sadece yüzeyde olanı görüyor. Daha önce olup bitenlerden, onun, bizim iç dünyalarımızı anlamadığını öğrendik. Belki de bu yüzden bizden nefret ediyor. Bizden nefret ediyor," diye mırıldandı. "Çünkü bizim ne olduğumuzu göremiyor ve göremediği bir şeyi etkileyemiyor."

Jordan. "Güzel özetledin," dedi. Bu Zoe'nun biraz sakinleşmesine yardımcı oldu.

"Sanırım beni şöyle görüyor; şanssız – evet böyle diyorlar - şanssız bir geçmişten gelen bir kadın. Fazla bir eğitim görmedim. On altı yaşımda hamile kaldım ve bugüne kadar hayatımı saç yaparak kazandım. Bütçemi denkleştirmek için garsonluk ve başka işler de yaptığım oldu ama asıl gelirim kuaförlüktendi. Malory'nin kalitesine ve kültürüne sahip değilim."

"Saçmalama, bu..."

"Dur." Malory'nin ateşli itirazlarını susturmak için ona doğru elini uzattı. "Dinle. Sözümü bitireyim. Ne ona sahibim ne de Dana'nın eğitimine ve kendine olan güvenine. Benim sadece sağlam bir bel kemiğim ve büyütmekte olduğum bir oğlum var. Bütün bunlar doğru. Ama hepsi bu kadar değil. Şimdi size, onun görmediği ya da anlamadığı kısmı anlatacağım."

Boğazını ıslatmak için bir yudum bira daha içti. "Azim. Ben fakir olmak için yola çıkmadım. Daha fazlasını istiyordum ve daha fazlasını elde etmenin yollarını buldum. Bir de verdiğim söz var. O gece, tepede bir söz verdim. Ben verdiğim sözleri tutarım. Korkak da değilim. Sanırım Kane benimle fazla uğraşmıyor çünkü bunu göremiyor; üstelik beni izleyecek ya da inceleyecek fazla vakti olmadı. Akıllı olduğu için böyle davranıp beni önemsemiyormuş gibi görünürse, kendimi ve anahtarı bulma şansını küçümsememi sağlayacağını anladı."

Derin bir nefes aldı. "Bu onun hatası oldu. Bana savaşmaya değmeyecek biri olduğumu hissettirerek kazanamaz."

Dana, "Onun canına okuyacaksın," dedi.

Zoe'nun gözleri parladı. Farkında değildi ama yüzünde bir savaşçının gülümsemesi vardı. "Ah evet, canına okuyacağım onun. İşim bitince de suratına tüküreceğim."

Flynn, şakacıktan geri çekilir gibi yaptı. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Olabilir. Dana ile Malory, adımlar atmak, seçimler yapmak, hatta özverilerde bulunmak zorunda kaldılar. Kendilerine verilen ipucunu ve..." Dönüp duvardaki tabloya baktı, " Temsil ettikleri tanrıçayı yansıttılar. Şimdi ben de benim temsil ettiğim tanrıçay-

la bana verilen ipucunu yansıtmak için geçmişte ne yaptığımı ya da bundan sonra ne yapmam gerektiğini bulmalıyım. Köpek yavrusu ve kılıç. Tepedeki resimde benim temsil ettiğim tanrıça bunlara sahipti. Sanırım, bakıp besliyor ve koruyor. Benim de dokuz yıldan fazla bir süredir bakıp beslediğim ve koruduğum bir oğlum var."

Jordan, "Sadece o değil," diye söze karıştı. "Sevdiğin ya da ihtiyacı olan herkese bakıp beslemek ve onları korumak senin yapında var. Bu içgüdüsel bir şey ve senin güçlü yanlarından birini oluşturuyor. Kane'in anlayamayacağı şeylerden biri de senin o resimdeki kadınları seviyor oluşun."

Brad, resmi göstererek, "Dostluk," diye ekledi. "Aile ve bunların korunması. Bunlar senin hayatının temel unsurları."

"Sanırım aynı kandayız; çünkü ben de anahtarı bulmak yolundaki arayışın ana unsurlarından biri, insanın hayatı gerçekten istediği gibi yaşaması, bu yolda gerekli rizikoları alıp, gerekli adımları atması, bunu sağlamak için özveride bulunmaya ve gerçekleşmesi için çalışmaya istekli olmasıdır diye düşünüyordum."

Zoe, bu sözlerin yüksek sesle söylendiğinde kulağa hoş geldiğini düşündü. Sağlam bir temele oturdukları hissediliyordu. "Bana gelince, ben bir çocuk sahibi olmaya karar verdim. Bir çok kişi bana hata yaptığımı söyledi. Ama ben, yüreğimin derinliklerinde bu çocuğu ve onu doğurarak, doğru olanı yapmayı istediğimi biliyordum. Evden ayrıldım, çünkü kalırsam bebeğimi büyütürken doğru olanı asla yapamayacağımı biliyordum. Korkuyordum. Kolay değildi. Ama benim için ve Simon için doğru olan buydu.

Brad, alçak sesle, "Yolunu seçtin," dedi.

"Evet, seçtim. İpucunda, Rowena'nın sözünü ettiği o kayıp ve kederden bir şeyler vardı. Bir miktar kayıp ve acı olmadan bir çocuk büyütemezsiniz. Hele yalnızsanız, bunun böyle olacağı kesindir. Ama bütün keyfi de siz yaşarsınız. Gurur ve yarattığınız mucize size ait olur. Buraya, vadiye gelmeyi seçtim, çünkü Simon ve kendim için istediğim buydu. Sonra, maaşla çalışıp ay başını beklemekle kendi işimi kurmak arasında bir seçim yap-

mam gerekti. Bunu ise tek başıma yapmak zorunda kalmadım Bakın, diğer seçimlerim beni buraya getirdi."

Sırt çantasından bazı kâğıtlar çıkarmak için çömeldi. "Bunu görüyor musunuz? Bunu ben yaptım. Bir çizelge, harita gibi bir şey."

Önce Malory'e uzattı. "Görüyor musun burası doğup büyüdüğüm yer. Bu kasabaya fazla uzak değil. Devlet yolunu izlersen, buradan sadece yaklaşık altmış mil uzakta. Bunlar da ailemin bireylerinin ve benim üzerimde şu ya da bu şekilde etkisi olan insanların isimleri. Sonra, buraya gelip hepinizle karşılaşana kadar yaşadığım ve çalıştığım diğer yerleri de tabloya ekledim. Bunlardan bazılarının sadece yaşamı sürdürmek olduğunu düşünüyordum. Yaşarken yaptıklarım ve başıma gelenler."

Malory, bakışlarını çizelgeden Zoe'nun yüzüne kaydırdı. Göz göze geldiler. "HomeMakers'da mı çalışmıştın?"

"Yarı zamanlı iş olarak. Simon doğmadan önceki son üç ay boyunca, haftada üç gece ve pazar günleri öğleden sonra." Brad'e döndü, "Daha önce aklıma gelmemişti," dedi. "Yeni hatırladım."

"Hangi mağazada çalıştın?"

"Morgantown'ın çıkışında, 68 numaralı şehirlerarası yolda. Orada bana çok iyi davrandılar. Bütçeme katkıda bulunacak yardım için oraya başvurduğumda, altı aylık hamileydim. Dört numaralı kasada çalışırken doğum sancılarım tuttu. Sanırım bunun bir anlamı olmalı. Senin şirketinde çalışırken, iş yerinden doğuma gittim."

Brad eline verilen çizelgeye baktı ve tarihleri not etti. "O yıl, mart ayında, bazı sorunları çözmek için o mağazaya gitmiştim," dedi. Çizelgeye hafifçe vurarak, "Olayı hatırlıyorum," diye devam etti, "Birisi toplantıya bir kaç dakika geç geldiği için özür dilerken, kasiyerlerden birinin doğum sancısılarının tuttuğunu ve kızın hastaneye zamanında yetiştirilmesini bizzat sağlamak için geciktiğini söylemişti."

Zoe ürperdi. Ama bunun nedeni korku değildi. Heyecandı. "Oradaydın, öyle mi?"

"Sadece orada olmakla kalmamış, bebek üstüne girdiğimiz

bahsi de kazanmıştım. Ben, bebeğin, üç kiloluk bir oğlan çocuğu olacağını ve annesine on iki saat sancı çektireceğini iddia etmiştim."

Zoe, kesik kesik nefes alarak, Oldukça yaklaşmışsın," dedi.

"Epey yaklaşmış olacağım. İki yüz dolar kazandım."

Dana, "Ürkütücü bir durum," dedi. "Bu bizi nereye götürür?"

"Zoe ile beni nereye götüreceğine bağlı." Yine çizelgeye baktı. "Doğumdan sonra Morgantown mağazasına dönmedin mi?"

"Hayır. Çalışmakta olduğum kuaför dükkânında haftada fazladan bir kaç saat daha çalışmaya başladım. Çocuğu yanımda getirmeme de izin veriyorlardı. HomeMakers'dakiler çok cana yakın insanlardı ama tezgâhın altında bir bebekle, kasada çalışılmaz."

Zoe, yine oradaymış, diye düşündü. Genç kadının hayatının en önemli anında yolları çakışmıştı. "Bebek bakıcısı için para harcamak istemiyordum," diye devam etti. "Üstelik, sanırım, onu gözümün önünden ayırmaya hazır değildim."

Brad, onun yüzünü inceliyor, yaklaşık on yıl önceki o gün onun ve kendisinin nasıl olduklarını hayal etmeye çalışıyordu. "Eğer mağazayı daha sonra değil de geldiğim zaman dolaşsaydım, seninle kesinlikle konuşmuş olacaktım. Ama önce büro çalışanlarıyla konuşup, toplantılar yapmayı kararlaştırmıştım. Daha sonra olacakları uzun bir süre için farklı kılan o küçük seçimlerden biriydi bu."

Malory başını sallayarak, "O zaman tanışmanız planlanmamış. Bunun kadercilik gibi göründüğünün farkındayım ama onu da yok saymamalı. Seçimlerimizde bile rolü var. İkiniz de buraya gelene kadar tanışmanız planlanmamıştı. Çakışan yollar, ayrılan yollar, çatallaşan yollar. Bunların hepsi, Zoe'nun çizelgesinde var."

Malory öne doğru eğildi. Çizelgeyi Brad'la birlikte okuyabilmek için başını uzattı. "Sen de buraya kendi yollarını ekleyebilirsin, Brad. vadiden Colombia'ya, sonra yine vadiye, sonra New York'a, Morgantown'a ve dönüp dolaşıp buraya çıkan yolları. Bu arada, çakışan ya da birbirinin arasından geçen yollara rastlayacaksın. Ama bu yollar, her ikinizi de buraya getirdi. Bu sadece coğrafya değil."

"Hayır." Brad, Zoe'nun, doğup büyüdüğü kasabanın adının yanına yazdığı isimlerden birine parmağıyla dokundu. "James Marshall. Bu Simon'un babası mı?"

"Teknik anlamda evet. Niçin sordun?"

"Onu tanıyorum. Ailelerimiz arasında bir iş alışverişi oldu. Onun babasından bir toprak satın aldık ama görüşmeleri oğlu yaptı. Wheeling yakınlarında oldukça büyük, güzel bir arazi. Anlaşmayı, New York'dan ayrılmadan önce ben yaptım. Bu alışveriş buraya dönüp bu bölgenin sorumluluğunu üstlenme kararımda etken olan unsurlardan biridir."

Zoe, "James'la tanıştın, öyle mi?" diye fısıldadı.

"Onunla tanıştım ve birlikte sana ya da Simon'a layık olmadığını anlayacak kadar vakit geçirdim. Bir bira daha istiyorum."

Zoe bir an olduğu yerde kaldı. "Gidip yemeğe bakayım. Bir kaç dakika izin verin, tabaklara koyayım." Hızla mutfağa doğru yürüdü. "Bradley."

Bradley yürümeye devam edip buzdolabını açtı; birasını aldı. "Seni evden aldığımda bu yüzden mi öfkeliydin?" diye sordu. "Çizelgeyi çizmiş, benimle bağlantılarının ne kadar içiçe olduğunu görmüştün. Neden bu muydu?"

"Evet, kısmen buydu." Ellerini kenetledi; sonra açtı. " Bu bana, yeni bir tuğla gibi göründü, Bradley. O tuğlayı, kendime sağlam bir yol yapmak için yere mi gömeyim yoksa beni içine hapsetmeye hazırlanan duvarı sağlamlaştırmak için ona mı ekleyeyim, henüz karar vermedim."

Brad baka kalmıştı. Gittikçe öfkelenmekteydi. "Seni duvarın içine kapatmak isteyen kim? Bu bana söylenecek bir şey değil, Zoe."

"Sen değilsin. Bu seninle ilgili değil. Bu benim düşündüklerim, hissettiklerim ve yaptıklarımla ilgili. Duvara mı kaldırıma mı karar vereceğim? Kusura bakma, bu seçimlerden biri seni kızdıracak olsa da umurumda değil."

Genç adam, "Kaldırım ya da duvar," diye tekrarladı ve birasından büyük bir yudum içti. "Tanrım, yazık ki ne demek istediğini anlıyorum. Keşke anlamasaydım."

"İşte, bir şeye zorlanıyormuşum gibi geldi ve ben, zorlan-

maktan nefret ederim. Bu senin hatan ya da senin yaptığın bir şey değil ama benim de değil. Benim hatam olmayan, kendi yapmadığım bir şeyle uğraşmayı sevmem."

"Senin gitmene izin vermekle büyük bir aptallık yapmış."

Zoe içini çekti. "Benim gitmeme izin veren o değildi. Sadece beni tutmadı, o kadar. Buna kızmayı bırakalı uzun bir zaman oldu." Ocağın başına gidip, tenceresinin kapağını açtı. "Bir şey daha oldu. Yemeği tabaklara koyayım. Hep birlikte yerken anlatacağım."

"Zoe!" Kızın omzuna dokundu; sonra tabakları çıkarmak için dolaplardan birini açtı. "Şu tuğlalar var ya bir duvarı yıkıp o malzemeyle güzel bir yol yapmak her zaman mümkündür."

Yemeği mutfaktaki masada yediler. Çünkü yemek odası henüz Malory'nin standartlarına ulaşmaktan çok uzaktı. Kırmızı biberli kuru fasulye ve kızarmış ekmek yerken, Zoe arkadaşlarına, duştaki ıslak aynanın ve davlumbazın üstünde gördüğü bulanık hayalleri anlattı.

"Önce onu hayal ettiğimi sanmıştım. O kadar tuhaftı ki ancak benim hayal gücümün eseri olabilirdi. Sadece bir kaç saniye sürmüştü. Ama bugün onu gördüm. Benim olmam gereken yerdeydi."

Dana, "Eğer Kane başka bir yol deniyorsa," dedi; "Ben bunu anlayamadım."

"Bu Kane değildi." Zoe suratını asarak tabağına baktı. "Bilmem ki bunun Kane'in işi olmadığından nasıl bu kadar emin olduğumu nasıl anlatsam? Ancak şunu söyleyebilirim, bu Kane'in işine benzemiyordu. Kane dokunduğunda, insan garip bir şeyler hissediyor."

Başını kaldırdı ve onay almak için Dana'nın gözlerinin içine baktı. "Belki tam o anda değil ama daha sonra hissedilen bir şey. Bunun onunla ilgisi yoktu. Bu sıcak bir şeydi," diye devam etti. "İki seferinde de sıcaktı."

Flynn fasulyeden biraz daha aldı. "Rowena ve Pitte de katkıda bulunuyor olabilirler. Kane'in Jordan ve Dana ile bağlantılı

olarak kuralları çiğnediğini söylemişlerdi. Buna karşılık vermişlerdi."

Jordan, "Bu onlara pahalıya mal olabilir," dedi.

"Olabilir. Bu nedenle biraz daha ileri gitmek istemiş olabilirler. Nasıl olsa olan oldu, der gibi."

Bradley, "Ben size katılmıyorum," dedi. "Zoe'nun anahtarı arayış süreci içinde, çizgiyi bu kadar erken aşacak olsalar, daha somut, daha işe yarar bir şey yaparlardı. Niçin böyle anlamı açıkça belli olmayan, şifreli bir şey yapsınlar?"

Zoe, çatalıyla tabağının içindeki yemeği didikliyordu. "Bende bunu onların yaptığını sanmıyorum," dedi. "Bana kalırsa bunu, o kız yaptı."

"Kane mi?" Malory büyülenmiş gibiydi. Arkasına dayandı. "Ama nasıl olur? Onların herhangi bir gücü yok ki."

"Kane'nin herhangi bir gücü olmayabilir. Bu işlerin nasıl olduğunu bilmiyoruz ama diyelim ki onun bir gücü yok. Ama bu annesiyle babası için geçerli değil. Biri Simon'u bir yere kapatsa ne yaparım diye düşündüm. Herhalde aklımı kaçırırdım. Onu kurtarmanın bir yolu olsa, elimden gelen her şeyi yapardım.

Flynn, "Aradan üç bin yıl geçti," dedi. "Niçin bu kadar beklediler?"

"Biliyorum." Zoe bir dilim ekmek alıp bir parça kopardı. "Ama onlar için zaman farklı, öyle değil mi? Bunu Rowena söylemedi mi? Üstelik belki de bundan önce yani Kane ölümlü birinin kanını dökerek durumu değiştirmeden önce yapılabilecek bir şey yoktu."

Zoe susunca, Jordan, "Devam et," dedi. "Olayları birbirine bağlayarak durumu açıklamaya devam et."

"Eğer Kane, kuralları çiğneyerek büyünün yapısını değiştirdiyse ve bu da perdede – nasıl desem – mini mini bir delik açtıysa, çocuklarının aşkıyla yanıp tutuşan bir anne baba, o delikten bir ışık göndermeyi denemez mi? Benim onu görmemi istediler. Sadece resmini değil, kendisini de görmemi istediler."

Brad, "Onu kendinde görmeni istediler," diye düzeltti. "Aynaya bakıp, kendinde onu görmeni..."

Zoe rahat bir nefes aldı. "Evet. Bana da öyle geliyor. Sanki

onun bana bir şey söylemesini istediler. Elbette, "Bak, Zoe, anahtar verandadaki sardunya saksılarının altında," diyemez; ama bana yapmam gerek bir şeyi ya da anahtarı bulmam için gitmem gereken bir yeri göstermeye çalışır gibiydi.?"

"Ne giymişti?"

Dana, Jordan'a sert bir dirsek attı. "Saçmalama, Hawke."

"Hayır, ciddi söylüyorum. Ayrıntılara bakalım. Resimlerdeki gibi mi giyinmişti?"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Zoe dudaklarını büzdü. "Hayır. Koyu yeşil, kısa bir elbise giymişti." Kızı hayalinde canlandırmak için gözlerini kapadı. "Sonra, çizmeleri vardı. Dizlerine kadar gelen kahverengi çizmeler. Masalda, babalarının kızların her birine verdiği söylenen pandantif başındaki bantın üstündeydi. Başındaki bu banta ne diyorlardı? Taç mı? Tam masallardaki gizemli kadınlara özgü bir şey; ortasında altıgen bir taş olan altın bir saç bantı. Elbisesine uyum sağlıyor, sarı altın renginde parlıyordu. Ve belinde kılıcı vardı. Ah!"

Gözleri yine irileşmişti. "Bir de şeyi vardı...şeyi..." Sabırsızlanarak elini salladı. "Oklarını taşıdığı bir kılıf. Evet, buna *sadak* deniyor. Omzunda da bir yay vardı."

Jordan, "Görünüşe bakılırsa bayan ava gidiyormuş," sonucuna vardı.

Zoe, "Ormanın içine girdi," diye devam etti. "Avlanmak için ormanın içine doğru giden bir patikaya saptı. Ava gitmek de bir arayışa benzer."

"Dana, bir yandan yemeğini yerken, "Belki de anahtarı arama süreci içinde, orman bizim düşündüğümüz kadar sembolik bir kavram değil," dedi. "Ormanlarla ilgili – kitaplar ve resimleri içeren - bir araştırma yapacağım. Vadinin çevresindeki ormanlara da bakacağım. Belki bir şey çıkıverir."

Malory, "O sahneyi bana anlatabilirsen çizmeye çalışırım," diye önerdi. "Böylece onu biz de senin gördüğün gibi görebiliriz."

Zoe, kararlı bir tavırla başını salladı. "Tamam. Bu olumlu olur. Zaman hızla geçiyormuş ve süre bitmek üzere gibi geliyor bana ama bu olumlu olur. Öyle güçlü ve kararlı bakışları vardı

ki." Sonra alçak sesle, "Ona yardım edemezsem, kendimi nasıl bağışlarım bilmem."

Brad, onu evine götürürken, gökyüzündeki aya bakarak düşündü durdu. Sanki ay gözle görülür bir biçimde büyüyor ve ona zamanın daraldığını hatırlatıyordu.

"Daha önce ayın dönemleriyle ilgilendiğimi hatırlamıyorum. Gökyüzüne baktığımda onu dolun ay, yarım ay ya da hilal olarak görüyordum, o kadar. Büyüyor mu, küçülüyor mu, hiç dikkat etmezdim. Ama bundan böyle hep farkında olacağım. Ayın, dünyanın çevresindeki yolculuğunun neresinde olduğunu gökyüzüne bakmama gerek kalmadan bileceğim.

"Üç haftadan az bir zamanım kaldı."

"Bir çizelge yaptın. Her şeyi kâğıda döktün. Bu konuyla ilgili görüşlerin var. Parçalar olmadan pazılın bütününü ortaya çıkaramazsın. Şu anda, parçaları bir araya getiriyorsun."

"Ben de buna güveniyorum. Konuşmak yararlı oldu. Ama şimdi her şey kafamın içinde hızla dolaşıp duruyor. Hiçbir şey, parçaları tekrar ayırmama fırsat verecek kadar beklemiyor. Dana gibi kelimeleri cevaplara ya da Malory gibi cevapları çizimlere dönüştüremiyorum. Nasıl olacak bilmiyorum ama önemli olanı bulup yerine koymam gerek. Henüz bir şey bulmuş değilim. Bu moralimi bozuyor."

"Kimi zaman parçalardan uzaklaşman gerekir. Sonra, geri dönüp etraflarında dolaşır ve onlara başka bir açıdan bakarsın."

Brad, arabayı Zoe'nun evinin önüne park etti. "Bu gece burada kalıyorum."

"Ne?"

"Burada yalnız kalmanı istemiyorum. Bir şey olursa, Simon bile evde olmayacak." Arabadan inip arkadan tencereyi aldı. "Kanepede uyurum."

Köpek arabadan aşağı atlayıp eve doğru koşarken Zoe, "Moe var," diye söze başladı.

"Geçen sefer araştırdığımda, Moe'nun telefeon etmeyi ve araba kullanmayı bilmediğini öğrendim. Bunların ikisini de yapabilecek birine ihtiyacım olabilir." Zoe'nun evin kapısını açma-

sını bekliyordu: "Burada yalnız kalmayacaksın. Ben kanepede yatarım."

"Ama şey..."

"İtiraz etme."

Zoe, anahtarlarını şıngırdatarak ona sert sert baktı. "İtiraz etmek hoşuma gidiyor olabilir."

"İtiraz etmekle bir sonuç elde edemeyeceksin ama çok istiyorsan bunu içeride yapalım. Burası karanlık ve soğuk. Moe da bu tencerenin içindeki yemek artıklarıyla fazla ilgilenmeye başladı."

Genç kadın kapıyı açtı ve doğru mutfağa yöneldi. "Onu buraya bırak. Gerisini ben hallederim." Yemek artıklarını koymak için kullandığı kaplardan birini çıkardı. Sonra paltosunu çıkarıp mutfak sandalyelerinden birinin üstüne attı. "Simon'un arkadaşında gecelemesine yalnız kalmak istediğim için izin verdiğimi düşünebilirdin."

"Bu aklıma geldi. Seni rahatsız etmeyeceğim." Paltosunu çıkardı ve kızın paltosunu iskemlenin üstünden aldı. "Şunları asıp geleceğim."

Zoe hiçbir şey söylemeden tencerede kalan yemeği diğer kaba boşaltmaya başladı.

Brad'in bunu iyi niyetle yaptığını biliyordu. Evde güçlü ve becerikli bir erkeğin olmasına da itirazı yoktu. Ancak, şöyle bir sorun vardı, o, yanında güçlü ve becerikli bir erkek bulunmasına alışık değildi. Özellikle de bu, her şeye karışan biri olunca.

Yemek kabının kapağını kapatırken, bunun, sorunun bir kısmı olduğunu düşündü. O kadar uzun bir süredir kendi gemisinin kaptanlığını yapıyordu ki ne kadar iyi niyetli olursa olsun, bir başkasının dümene geçmesini kabul etmesi kolay değildi. Bu, kişiliğinin hoş olmayan bir yanı olabilirdi. Ama o da bir insandı ve hoş olmayan yanları olabilirdi. Bu onun da hakkıydı.

Tencereyi yıkamak için evyenin içine koyarken, sorunun asıl önemli kısmının, ona çekici gelen bir erkeğin, aralarında dokuz yaşında bir güvenlik alanı olmadan, evde kalması olduğunu düşündü.

Tencereyi sularının süzülmesi için tezgâhın üstüne bırakırken, bu korkunun çok aptalca olduğunu fark etti.

Oturma odasına geçti. Brad, bir koltuğa oturmuş, Zoe'nun dergilerinden birine bakıyordu. Kırmızı biberli fasulye yemek umudunu yitirmiş olan Moe ise onun ayaklarının dibine yayılmıştı.

"Eğer bir şeyler okumak istiyorsan, sana kuaförlükle ilgili olanlardan daha ilgi çekici dergiler verebilirim."

"Önemli değil. Bunlarda muhteşem saç modelleri var. Sana bir iki soru sorabilir miyim? İlk olarak bir yastık ve yorgan bulunur mu diye soracağım."

"Var."

"Güzel. Diğer soruyu kaşına halka takmış olan şu kızıl saçlı kız aklıma getirdi. Bu nasıl takılıyor?"

"Kaşına halka takmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Hayır, istemiyorum. Ama bir süre önce, iyice düşük belli bir kot pantolonla kısa bir bulüz giymiştin. O zaman, istemeden, göbeğinde gümüş bir halka olduğunu fark ettim."

Zoe, başını yana eğerek, "Evet, doğru."

"Onu her zaman takıyor musun diye merak ettim."

Zoe'nun yüz ifadesi çok ciddiydi. "Kimi zaman bu küçük topu takıyorum."

"Anladım." Brad elinde olmadan kızın göbeğine baktı, hayal etti. "İlginç."

"Vadiye gelmeden önce, ikinci bir iş olarak, bir piercing ve dövme salonunda çalışıyordum. O zaman, bir ev alabilmek için elimden geldiğince para biriktiriyordum. Orada çalıştığım için bedava yaptılar. Üstelik böyle bir şeyi insan kendinde denediğinde, müşterileri daha iyi anlıyor." Sonra, Brad'in düşüncelerini okuyarak, "Yok hayır," dedi, "Sadece göbeğimi ve kulak memelerimi deldirttim. İçecek bir içki ister misin? Ya da bir şeyler atıştırmak?"

"Hayır, keyfim yerinde." Keyfi yerindeydi ama ağzının suları akıyor, boğazında birikmeye başlıyordu. "Ya dövme? Dövme de yaptırdın mı?"

Zoe, Pazar günleri kiliselerde çocuklara din dersleri veren

bir öğretmen gibi dostça gülümsedi. "Yaptırdım. Küçücük bir tane."

Bu dövmenin ne olduğunu ve en önemlisi nereye yaptırdığını Brad'in merak ettiğini biliyordu. Genç adamın bu merakını şimdilik gidermeyecekti. "Kanepede yatman gerekmez, Bradley." Erkeğin gözlerinin küçüldüğünü gördü ve uzaktan da olsa bedeninin sertleştiğini hissetti. "Buna hiç gerek yok. İkimiz yalnızız." Uzunca bir süre bekledi. "Simon'un yatağında yatabilirsin."

Brad, yabancı bir dilde konuşur gibi, "Simon'un yatağı," diye tekrarladı. Evet, tamam. Olur tabi."

"Yukarı gel de sana her şeyin yerini göstereyim."

"Geliyorum." Dergiyi kenara bıraktı; Moe'yu biraz öteye iterek ayağa kalktı.

Zoe yukarı çıkarken keyfi yerindeydi. "Banyodaki dolapta bir sürü temiz havlu var," dedi. "Bir de kullanılmamış diş fırçası var. Onu kullanabilirsin."

Genç adam onun arkasından yürürken elleri ceplerindeydi. Dövme ve göbek küpesi hayalleriyle kendisine işkence etmemeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Yarın sabah sekiz buçukta mağaza çalışanlarıyla toplantım var. Erken çıkacağım için seni rahatsız etmeyeceğim."

"Ben erken kalkarım. Rahatsız olmam."

Simon'un odasının kapısını iterek açtı. Lacivert yatak takımları olan bir ranza ve pencerelerde kırmızı perdeler vardı. Perdelerle aynı renge boyanmış olan raflarda, oğlan çocuklarının topladığı bir yığın şey vardı. Diğer gezegenlerden gelen savaşçılar, kitaplar, taşlar ve küçük arabalar. Pencerenin önünde, Simon'un boyutlarına uyan kırmızı bir çalışma masasında, Supermen lambası, okul kitapları ve bir oğlan çocuğunun doğal olarak sahip olacağı bazı öte beri vardı.

Oda derli topluydu ama bir askeri okul disiplini hissedilmiyordu. Duvardaki mantar panoya çizimler ve fotoğraflarla dergilerden kesilmiş resimler iliştirilmiş, Simon ayağından çıkardığı ayakkabıları odanın ortasına fırlatmış, ranzanın üst tarafının kenarlarındaki direklere birer kukuleta geçirilmişti. Yerde bir kitap

torbası duruyordu. İçindeki kitaplardan bazıları dışarı taşmıştı. Odada yaramaz bir oğlan çocuğunun hafif kokusu vardı.

"Harika bir oda."

"Bu odayı düzenli olarak, kura çekip temizliyoruz. Son defa, temizlik işi kurada bana çıktı. Bu nedenle hâlâ iyi durumda."

Kapının çerçevesine yaslandı. "Burada yatarsın, öyle değil mi?"

"Elbette."

"Kibar davrandığım ve durumdan yararlanarak beni sıkıştırmaya kalkışmadığım için seni takdir ediyorum."

"Seni yalnız bırakmamak için burada kalıyorum. Herhangi bir şeyden yararlanmak için değil."

"Evet, anlıyorum. Bundan emin olmak istemiştim. Şimdi olduğuma göre sana bir şey söyleyeceğim." Bir kaç adımda Brad'in yanına gelerek ona sokuldu. "Bu durumdan ben yararlanacağım." Ellerini genç adamın poposunun üstüne koyarak kaba etlerini sıktı. "Şimdi seni ben sıkıştırıyorum. Bakalım ne yapacaksın?"

Brad neye uğradığını şaşırmış, nabız atışları yükselmişti. "Minnettarlıktan ağlayacağım."

Zoe, gülerek onun alt dudağını ısırdı. "Daha sonra ağlarsın. Şimdi dokun bana." Genç adamı tutkuyla öperek, "Her yanıma dokun," diye inledi.

Bedeninden sıyrılmadan önce, olduğu yerde sallanmamak için genç kadının kazağının arkasına tutundu Brad. Kızın cinsellik saçan kaskatı bedeni erkeğin bedeninin üstünde kıpırdanırken, adam, onun sıcak, olgun kokusunun ve tadının içine daldı.

Elleri genç kadının uzun ve pürüzsüz sırtını, belinin kavisini, yuvarlak kalçalarını okşamak için kazağın altına kaydığında, beyni çıldırmış gibi daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını...

Brad'in doymak bilmeyen dudakları, boynundan aşağı inmeye başlayınca, kız küçük inliltilerle yay gibi gerildi.

Zoe, delikanlının kemerini çözmeye çalışırken, onun karnı olduğu yerde sıçrayıp duruyordu.

Parmakları çalışırken, Zoe, kısık bir sesle, "Uzun bir süre oldu," dedi. "Acele ettiğim için beni bağışla."

"Önemli değil." Kızı hızla çevirip sırtını duvara dayadı. "Bu gerçekten önemli değil."

Kazağını çıkarıp yere fırlattı. Kazak yere düşmeden, erkeğin elleri onun memelerini bulmuştu.

Zoe, güçlükle nefes alıyordu. Bir yandan onun gömleğinin düğmelerini çözerken bir yandan da dudaklarının birbirinden ayrılmaması için çaba gösteriyordu. Onun tenini teninde, onu içinde hissetmek istiyordu. Derisi yeniden canlanmış, damarlarında akan kan ısınmıştı Kalbinin bu kadar hızlı çarpabileceğini ve bunun bu kadar zevkli bir şey olduğunu unutmuş gibiydi.

Sabırsızlık içinde erkeğin elini bacaklarının arasına itti ve bacaklarını sıktı. Başı arkaya düştü. Boynu tam Brad'in dudaklarının ve dişlerinin hizasındaydı. Brad'in eli kot pantolonun kumaşına ve altındaki sıcaklığa deyince kalçalarını oynattı.

Bu, çıplak sinirlere dokunmak gibi bir şeydi. Bu sinirlerin uçları kırık cam parçaları gibiydi. Brad'in kendi sinirlerini uyarıyor, içindeki arzuların dışarı dökülmesine neden oluyordu. Ve, kızın kokusu! Gece yarılarını, gölgeleri, sırları fısıldayan o egzotik koku genç adamın sinir sistemine bir uyuşturucu gibi sokuluyordu. Bu koku, dokunduğu, tattığı her şey, bildiği tek şey Zoe olana kadar doldu içine.

Ona karşı duyduğu arzu, kalbine dokunan bir şimşek gibiydi.

Kızın kot pantolonunun düğmesine saldırdı ve onu aşağı indirdi. Genç kadın o anda pantolonunu çıkarıverdi. İşte o zaman, erkek parmaklarını sıcağın içine daldırdı ve Zoe doruğa ulaşırken onun yüzünde beliren şaşkınlık ve zevki seyretti.

"Sakın durma!" Erkeğin ağzının içindeki dudakları doymak bilmiyor, tırnakları onun önce sırtını, sonra kalçalarını acımasızca parçalıyordu.

İnsanın zihnini ve bedenini esir alan o vahşi duyguya kendini kaptırmıştı. Ürperiyor ve daha fazlasını istiyordu. Bu duygu alevden bir dil gibi içini yakıyor, onu ateşliyordu. Bir an, açgözlülüğünün onu çıldırtacağını sandı.

Erkeğe dayandı ve Brad onun derinliklerine daldığında bir çığlık kopardı. Hâlâ doymak bilmiyordu. Kalçaları hızla hareket ediyor, iniltileri birbirine sürtünen bedenlerin çıkardığı sesleri aşıyordu.

Erkekte onunla birlikte, zirveye doğru, telaşlı, zorlu, terden yapış yapış olmuş bir yarışa girmişti. Nihayet, damarlarındaki kan kükredi ve gözleri karardı. Bu ikisini de titreye titreye yarışın sonuna getirdi.

Zoe, başını erkeğin omzuna dayadığında, kalbi hâlâ çılgın gibi çarpıyor, gök gürültüsünü andıran sesler çıkarıyordu. Derin bir nefes aldı ve onu ciğerlerinde hissettikten sonra geri üfledi.

Çıplak ve terli olarak, oğlunun oda kapısının hemen dışındaki duvara dayanmış olduğunu belli belirsiz fark etti. Bundan dehşete kapılması gerekirdi. Ama hiç de öyle olmadığını düşündü. Aksine, çok mutluydu.

"İyi misin?" Brad'in sesi boğuktu. Zoe, onun dudaklarını saçlarında hissetti.

"Sanırım bu iyilikten öte bir şeydi. Harika."

"Harika olan sendin. Daima harikasın." Ona biraz önce duvarın dibinde sahip olmuştu. Ya da Zoe, erkeğe sahip olmuştu. "Henüz aklım başımda değil," diye itiraf etti. Sallanmamak için elini duvara dayadı. Diğer eliyle kızın vücudunu okşadı. Göbeğindeki halkaya gelince durdu. "Bu çok tahrik edici," dedi. "Böyle olduğunu bilmiyordum."

Onun güldüğünü görebilmek için biraz geriledi. "Her şey çok çabuk oldu. Dövmeni göremedim."

Zoe, büyülenmiş gibiydi. Çok mutluydu. Erkeğin saçlarını okşadı. "Komik bir adamsın, Dördüncü Bradley Charles Vane," dedi. "Aklın fikrin göbek küpelerinde ve dövmelerde."

"Başkalarının bedeninde gördüğümde onlara aynı tepkiyi vermedim. Dövme nerede?"

"Sana göstereceğim. Önce, şunu söylemeliyim ki bu gece seninle işim bitmedi. Seni tekrar kullanacağım." Uzanıp dilini, genç adamın boynunun yanından aşağı uzanan ıslak çizgide dolaştırdı. "Ama ikinci raund için yatmak isteyebilirsin."

"Hâlâ ayakta mıyım?"

Kız tekrar güldü. Sonra onun etrafından dolaşarak karşı taraftaki odaya doğru yürürken sol kürek kemiğini gösterdi.

"Dur bakayım." Brad elini kızın omzuna koydu. İyice yaklaşarak dövmeye yakından bakmak istedi. "Bu bir melek."

"Doğru. Kimi zaman iyi bir melek olur," – dudaklarında hafif bir gülümseme oynaşıyordu – "Kimi zaman da kötü bir melek. Şimdi gel de melek bu gece kötü mü iyi mi öğren."

Onuncu Bölüm

Zoe, uyandığında bedeninden enerji fışkırıyordu. Kafasında taptaze düşünceler vardı. Kahve kaynarken, bir şarkı mırıldanarak omlet yaptı.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, duşta bir adam olduğunu düşündü. Gecenin yarısını uyanık geçirmesine neden olan, muhteşem bir adam. Daha önce, dört saatten az uyuduğu halde kendini bu kadar sağlıklı hissettiğini hatırlamıyordu. Bedeni yumuşadı. Hatta beyni de.

Bugün her şeyle başa çıkabileceğini hissediyordu. Cinselliğin önemli olmadığını söyleyen insanların kesinlikle cinsel hayatları olmadığına karar vermişti.

Omleti bir tabağa boşalttı. Yanına da bir dilim kızarmış ekmek koydu. O sırada Brad mutfağa giriyordu. Genç kadın tabağı ona uzattı.

"Bana kahvaltı hazırlaman gerekmezdi."

"İstemiyor musun?" Eline bir çatal aldı.

"İstemediğimi söylemedim." Tabağı ve çatalı kızın elinden aldı. "Sen yemiyor musun?"

"Yiyebilirim." Genç adama yaklaştı. Ağzını açıp beklemeye başladı.

Brad oyuna katılmaya istekliydi. Ona bir parça omlet verdi. Ocağın önünde ayakta duruyordular.

Genç kadın, "Otursana," dedi. "Omletini soğumadan ye. Sabah erkenden toplantın olduğunu söylemiştin."

"Sanırım o toplantıyı ertelesem iyi olacak." Eğilip, kızın ensesini öptü. "Yatakta kahvaltı etmeliydik."

"Bu evde, ancak hasta olursan yatakta kahvaltı edebilirsin." Biraz geri çekilip, elini onun alnına koydu. "Hayır. Kahvaltını yap. Eve gidip üstüne değiş ve işine git."

"Çok katısın. Ama çok güzel omlet yapıyorsun. Bu gün için bir planın var mı?"

"Ufak tefek işlerim var." Bir dilim kızarmış ekmek aldı ve genç adamın karşısına otururak ekmeğine tereyağı sürmeye başladı. "Vaktin olduğunda Hoşgörü'ye uğra. Sıra ayrıntılara geldi. Binanın içi pırıl pırıl parlamaya başladı."

"Beni oraya ilk kez çağırıyorsun."

"Dün gece seninle yattım. Bu da bir ilkti."

"İlişkimizin, bir desen gibi yavaş yavaş oluştuğunu görmek hoşuma gidiyor."

"Olabilir."

"Başkalarıyla birlikte olmak istemiyorum. Ne yatakta ne de sabahları omlet yerken."

Zoe, ciddi ciddi, "Ben herkesle yatmam," dedi.

"Böyle bir şey söylemedin ve böyle demek istemedim." Sabırlı olması gerektiğini unutmamaya çalışarak genç kadının elini tuttu.

"Sana, ilgilendiğim tek kadın olduğunu söylüyorum, anladın mı?"

"Sanırım, senin dediğin gibi aşırı alıngan davranıyorum."

"Evet ama buna rağmen harika omlet yaptığımı itiraf etmeliyim."

"Üzgünüm. Bu işlere öncelik vermediğimi söylemek istemiştim. Gerçek de bu. O kadar. Ben yolumu hislerimle bulurum."

"Bana 'Bradley' desene. Sadece annem bana her zaman Brad-

ley der ve bu benim hoşuma gider. Her neyse, ahpap, senden başkasıyla ilgilenmiyorum."

Zoe'nun yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ben de senden başkasıyla ilgilenmiyorum, Bradley."

"Bu işime gelir."

Zoe'nun da işine geliyordu. Sadece biraz ürkütücüydü, o kadar. "Bir kere benden vadiye niçin döndüğümü sormamı istemiştin. Şimdi soruyorum."

"Peki," Brad, Zoe'nun onun için hazırlamakta olduğu kızarmış ekmeğe sürdüğü çilek reçelinin kavanozunu eline aldı. "HomeMakers sadece bir iş değildir. Sadece bir gelenek değildir. O bizim ailemizdir." Omuz silkerek, " Eğer soyadın Vane ise bu, HomeMakers demektir."

"İstediğin bu muydu?"

"Evet, benim için iyi oldu. Bir çok şey öğrendim, anladım ve denedim. Şirketin organizasyonu konusunda ayrıntılı bilgi sahibi olmak ve onu, başlangıcından bağımsız olarak, bir bütün olarak görebilmek için buradan ayrılmam gerekiyordu."

Zoe onu seyrediyordu. Gündelik giysiler içindeydi. Gömleği – Zoe'nun mırıldanmalarından ve bütün gece yerde yatmaktan olacak – hafifçe buruşuktu. Buna rağmen, güçlü ve kendine güvenen bir adam olduğu hemen belli oluyordu. Zoe, bunun kalıtsal bir şey olduğunu düşündü."

"HomeMakers'la ailenle ve şirketin kuruluş aşamasıyla gurur duyuyorsun."

"Evet, bunlar bana büyük bir gurur veriyor. HomeMakers tek bir dükkân olarak doğdu, büyüdü ve büyümeye devam ediyor. Çok iyi şeyler yaptık; sadece iş değil. Babam ve büyük babam programlar ve projeler yaparak, şirketin temellerini bunların üstüne oturttular. Ben de buraya dönmeyi, kendi adıma bir şeyler yapmak için istedim. Bir iz bırakmaya niyetliydim ve bu izi vadide bırakmak istiyordum."

Kahve fincanını masanın üstüne bıraktı. "Artık oraya gitsem iyi olacak. Sen çıkıyor musun?"

"Biraz sonra. Çıkmadan evde yapacak bazı işlerim var." Brad tabağını kaldırmaya fırsat bulamadan Zoe onun tabağını alıp ev-

yenin içine koydu. Sonra ona döndü. "İzini bırakacaksın Bradley. Sen iz bırakan adamlardansın. Geri dönmüş olman bu kasaba için bir şans."

Brad ne diyeceğini şaşırmıştı. Bir süre konuşmadı. "Bu bana söyleyebileceğin en güzel şeydi," dedi. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Haydi şimdi işinin başına git." Erkeği öptü. "Ve izini bırak."

Brad, 'Sıcak bir güle güle,' diye düşündü. Buna alışabilirdi. Kızı kollarına alıp onu kendine çekti ve ona, tabaka tabaka derinleşen bir öpüşle veda etti.

Brad onu kollarından bıraktığında Zoe'nun gözleri buğuluydu. Genç adam – *bu da alışmam gereken başka bir şey olmalı*, diye düşündü. "Kahvaltı için teşekkürler. Görüşürüz."

O dışarı çıkana kadar bekledi. Sonra derin bir nefes aldı. "Eh, dedi bu bana güç verecektir."

Ocağın saatine göz attı ve hemen mutfağı toparlamaya başladı. İşlerini yapmaya başlama vakti gelmişti.

Daha doğrusu, ilk önce, gitmeye karar verdiği yere doğru yola çıkacaktı.

Çizelgesini ve notlarını yanına alarak arabasına bindi ve geçmişine doğru yola çıktı. *Geleceği kurarken, geçmişi irdelemek ve anlamak da arayışının bir parçası olabilir*, diye düşünüyordu. Ya da belki, bu sadece, anahtara giden yolu anlaması için yapması gereken bir şeydi. Her neyse, şu anda, bir zamanlar '*evi*' olan yere doğru ilerliyordu.

Bu yollardan daha önce de geçtiğini hatırladı. Ama her seferinde de isteksizlik vardı içinde ve en küçük bir suçluluk duymuyordu. Bu kez ise bir şeyler keşfetmeyi umuyordu.

Tepeler renksiz gibiydiler. Kasım ayının iç kapayıcı göğüne doğru yükselen, yaprakları dökülmüş kurşun rengi ağaçlarla yerlere dökülmüş, soluk kahverengi sonbahar yapraklarının oluşturduğu bir renksizlik. Dinlenmeye bırakılmış tarlaların arasında bir kurdela gibi kıvrıla kıvrıla ilerleyen arka yollara saptı. Minicik bahçelerin içine oturtulmuş küçük evlerin önünden geçti.

Her mil, onu biraz daha geriye götürüyordu.

Bu yoldan bir çok kez yaya olarak geçmişti. Sabahın erken saatlerinde, her şeyi zamanında yapamayıp okul otobüsünü kaçırdığında, bu kestirme yoldan koşa koşa okula giderdi. Yaz mevsiminin başında, burasının nasıl yemyeşil koktuğunu hatırladı.

Kimi zaman, James'le buluşmak için evden kaçtığında, tarlaların içinden geçerdi. James, onu beklemek için arabasını yolun kenarına park etmiş olur, Zoe yumuşak ilkbahar havasında, kalbi önde, kendisi arkada ona doğru koşardı.

Geceleri buralarda ateş böcekleri uçuşur, karanlık otlar çıplak bacaklarına dolanırdı. O zaman, yeterince istediğinde, her şeyin mümkün olacağını sanıyordu.

Şimdi ise istediği şeylere kavuşmak için çalışmak gerektiğini biliyordu. Hatta, çalışsan bile, o şeyler elinden kayıp gidebilirlerdi.

Arabayı yolun kenarına çekti. Burası geçmişte sevgilisinin onu beklediği yere fazla uzak değildi. Tarlaları çevreleyen çitin arasından geçerek içeri dalıp koruya doğru yürümeye başladı.

Çocukluğunda burası onun korusu, onun ormanıydı. Sessizlik, sırlar ve gizemlerle dolu bir orman. Büyüdükten sonra da yürümek, düşünmek ve planlar yapmak için sık sık ormana giderdi.

İşte oradaydı. Çam ağaçlarından dökülmüş iğnelerin ve kuru yaprakların üzerine yayılmış kırmızı bir örtü. Onun üzerinde, hayatının yönünü değiştiren çocuğa hamile kalmıştı.

Ağaçların arasında hâlâ patikaların olduğunu fark etti. Birileri yaprakları çiğneyerek bu patikaları oluşturmuşlardı. Demek ki hâlâ burada oynayan çocuklar, yürüyen kadınlar ve avlanan erkekler vardı. Fazla bir değişiklik yoktu. Belki de önemli olan nokta buydu. Orman, içinde dolaşanlar kadar çabuk ve kapsamlı olarak değişmemişti.

Bir an olduğu yerde durdu. Kasım ayına özgü çürümüş bitki ve rutubet kokuları ve sessizlik içinde ağır ağır nefes alıyordu. Düşünmemeye çalışarak, yönünü içgüdüleriyle belirlemeyi deniyordu.

Kayıp ve keder, çoşku ve ışık. Bütün bunları burada tanımıştı. Masumiyetin yitirilişiyle akan kan. Sonuçlardan duyulan korku, aşkın yeterli olacağı umudu. Bunlar mıydı tanıdıkları?

Devrilmiş bir ağaç kütüğünün üstüne oturdu ve hayatının buradan başlayan yollarını ve bu yollardan birinde bekleyen anahtarı görmeye çalıştı.

Bir ağaçkakanın çıkardığı sesi ve çıplak dallar arasında rüzgârın iç çekişini duydu. Sonra orada durmuş kendisini seyreden beyaz erkek geyiği ve onun safir rengindeki mavi gözlerini gördü.

"Aman Tanrım." Kıpırdamadı. Hareket etmeye, nefes almaya korkuyordu. Malory'nin hem de Dana'nın beyaz bir geyik gördüklerini hatırladı. Jordan, bunun klâsik bir öğe olduğunu söylemişti. Ama onlar geyiği, West Virgina ormanlarındaki dar bir yolda değil Warrior's Peak'de görmüşlerdi.

"Bu benim haklı olduğum anlamına geliyor. Buraya gelmem gerekiyordu. Anlamı bu olmalı. Ama benden ne yapmamı istiyorsun? Yardım etmek istiyorum. Yardım etmeye çalışıyorum."

Geyik başını çevirdi ve taşlı patikadan aşağı yüyüp gitti. Zoe, onu izlemek için dizleri titreyerek ayağa kalktı.

Bir zamanlar bunu rüyasında görmüş müydü? Tam olarak bunu, beyaz bir erkek geyiğin peşinden gittiğini değil ama gizem, mucizeler ve önemli bir şeyler yapma isteğini rüyasında görmüştü.

Onu buradan alıp götürecek, bu ormanların arkasındaki dünyayı görememenin verdiği acı ve ümitsizlikten kurtaracak bir şey yapacağını görmüştü.

Bunu James'de mi aramıştı? Bunu ondan mı beklemişti? Onu sevmiş miydi yoksa onu bir kaçış olarak mı görmüştü?

Durdu ve bir çeşit şaşkınlıkla elini kalbine bastırdı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Gerçekten bilmiyorum."

Geyik başını çevirip ona baktı, sonra gerilip, içindeki kaya parçaları görünen sığ ve minik bir akarsuyun üstünden atlayarak koşmaya başladı.

Zoe, doğru ilerlediğini umarak, çatallaşan yolun soluna saptı, ormandan çıktı ve karavanların durduğu çakıllı alana geldi.

Orman gibi burası da pek az değişmişti. Belki değişik yüzler, bir kaç değişik karavan vardı ama hâlâ, asla kök salmayacak olan evlerle doluydu.

Radyoların, televizyonları sesini duydu; pencerelerden dışarı taşan sesler. Yakında bir yerde, bir bebek, küçük, öfkeli çığlıklar atarak ağlıyor, alandan çıkmakta olan bir aracın motorunun gürültüsü geliyordu.

Annesinin karavanı mat bir açık yeşile boyanmıştı. Yan tarafta duran arabanın çamurluğu bir kaza sonucu olacak, içeri çökmüştü. Zoe, annesinin, yazın kullandıkları tel kapıyı henüz çıkarmamış olduğunu fark etti. Bu tel kapı, açıldığında insanın içini gıcıklayan bir gıcırtı çıkarır ve gürültüyle kapanırdı. Karavanın kapısının önüne gelerek kapıyı tıklattı.

"Girin. Hazırlık yapıyorum."

Zoe, içeri girerken kapı gıcırdadı. Karavanın kapısını açabilmek için de biraz zorlaması gerekti. Onu iterek içeri girdi ve tel kapı gürültüye kapandı.

Annesi mutfaktaydı. Burada hayatını kazanırdı. Küçük tezgâhın üstünde şişeler, çanaklar, perma yapmak için kullanılan içi dolu bir plastik kutu, sayılmayacak kadar çok yıkandıkları için uçları aşınmış bir deste havlu duruyordu.

Kahve makinesinin ışığı yanıyor, yeşil camdan sigara tablasında duran sigaranın dumanı tütüyordu.

Zoe'nun ilk düşüncesi annesinin çok zayıf göründüğü oldu. Sanki hayat onu küçültmüştü. Kot pantolon ve sadece kemiklerini belirgin hale getiren, küçük, dar bir üst giymişti. Saçları kısa ve ateş kırmızısıydı. Arkası kapıya dönük olarak bir fincana kahve koyarken Zoe onun ayağındaki terlikleri gördü. Annesinin bunları rahat etmek için giydiğini biliyordu.

Bugün bir müşteriye perma yapacak ve uzun süre ayakta kalacak olmalıydı.

Oturma alanındaki televizyon, öfke ve kederin yoğunlaştığı sabah programlarından birine ayarlanmıştı.

Crystal, "Sen mi erkencisin, ben mi geç kaldım?" diye sordu. "Daha ikinci kahvemi içmedim."

"Anne."

Crystal elinde kahve fincanıyla döndü.

Zoe, onun makyajını yapmış olduğunu fark etti. Dudakları kırmızıydı. Kirpiklerini rimel sürerek gürleştirmişti. Ama kullan-

dığı makyaj malzemelerine rağmen cildi yorgun ve yaşlı görünüyordu.

"Vay canına! Rüzgârla gelene bak!" Crystal kızını tepeden tırnağa süzerken kahve fincanını ağzına dikip sonuna kadar içti. "Oğlanı getirdin mi?"

"Hayır. Simon okulda."

"Bir şeyi yok ya?"

"Hayır. Gayet iyi."

"Ya sen?"

"Bir şeyim yok, anne." Crystal'ın yanına gidip onu yanağından öptü. "Bu tarafta bir işim vardı. Uğrayıp seni görmek istedim. Müşterin mi gelecek?"

"Yirmi dakikaya kadar."

"Kahve içebilir miyim?"

"Kendin al." Crystal, Zoe'nun bir fincan almak için dolaba uzanışını seyrederken yanağını kaşıdı. "Bu tarafta işin vardı, öyle mi? Pennsylvania'da büyük ve şık bir yer açmak üzere olduğunu duydum."

"Evet ama 'büyük ve şık' demek ne kadar doğru olur, bilmem."

Alçak sesle konuşmak ve annesinin sesindeki kuşkulu ve eleştirisel ögeleri duymazdan gelmek için çaba gösteriyordu. "Belki bir ara gelip görürsün. Bir iki hafta sonra iş yerimizi açabilmeyi umuyoruz.".

Crystal hiçbir şey söylemedi. Zoe da ondan bir şey söylemesini beklemiyordu. Sigarasından uzun bir nefes çekti.

"Herkes nasıl?"

"Yuvarlanıp gidiyorlar." Crystal omuz silkti. "Junior hâlâ telefon şirketinde çalışıyor. Durumu iyi. Bir kadını hamile bıraktı. Onunla birlikte yaşıyor."

Zoe, fincanını tıkırdatarak tezgâha bıraktı. "Junior babamı olacak?"

"Öyle görünüyor. O kadınla evleneceğini söylüyor. Oysa, o kadın onun hayatını mahvedecek."

Zoe, yumuşak bir sesle, "Donna fena biri değildir, anne. Bir yıldan fazla bir süredir birlikteler. Bebekleri olacak," dedi. Bir

yandan da küçük kardeşinin baba olacağını düşünüp gülümsü yordu. "Junior'ın eskiden beri bebeklerle arası iyidir. Onlara şefkatli davranır."

"Sen de bir bebeğin doğuşu her şeyi toz pembeye dönüştürecekmiş gibi konuşuyorsun. En azından, Joleen'in şimdilik çocuk doğurmaya niyeti yok."

Zoe kararlıydı. Gülümseye devam ediyordu. "Dany ile iyi anlaşıyorlar mı?"

"İkisinin de birer işi ve başlarını sokacak evleri var. Şikâyet edebilecekleri bir şey yok."

"Bu iyi. Ya Mazie?"

"Cascade'de ev alıp oraya yerleştiğinden bu yana ondan pek fazla haber almıyorum. Burnu havalarda. İşletme fakültesini bitirdiği ve bir büroda çalıştığı için kendini herkesten üstün ve güçlü görüyor.

Zoe, *onu bu kadar katı yapan ne olabilir*, diye merak etti. *Ne oldu da bu kadar acımasız oldun?* "Gurur duyman gerekir anne. Dört çocuğunda kendi hayatlarını kazanıyorlar. Bu imkânı bize sen verdin."

"Hiçbirinin gelip, karınlarını doyurmak için yirmi beş yıldan beri eşek gibi çalıştığıma teşekkür ettiği yok."

"Ben, sana teşekkür etmek için geldim."

Cyristal homurdandı. "Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey istemiyorum, anne."

"Aslında buradan daha önce ayrılmak istiyordum. Kraliçe Zoe'ya hiçbir şey yetmiyordu. İyi bir hayatı garantileyeceğini sanarak Marshall'ların oğlundan gebe kaldın. Ama o seni silkip attı, öyle değil mi? Sen de sıçrayıp, başka bir altın madeninin içine düştün."

Zoe, sakin bir sesle, "Söylediklerinin bir kısmı doğru," dedi. "Bir kısmı da doğru değil. Buradan uzaklaşmak istiyordum. Daha iyi bir hayat arzuluyordum. Bundan utanmıyorum. Ama hiçbir zaman, bebeğimi daha iyi bir yolculuğun bileti olarak görmedim. Senin için çok çalıştım, anne. Simon'la kendim için de çok çalıştım. Sonuç olarak, bir şeyler yaptım. Hâlâ da yapmaktayım."

"Bu seni herkesten üstün ve özel yapmaz."

"Bence yapar. Hiç değilse, kolları sıvayıp kendilerine ait olanları korumak için mücadele etmeye yanaşmayanlardan üstün kılar. Sen de bunu yaptın. Sana ait olanlara elinden gelen en iyi şekilde baktın, onları korudun. Bu senin özel bir insan olduğunu gösteriyor. Bir çocuk yetiştirmenin ne kadar güç olduğunu biliyorum."

Cyristal ona baka kalmıştı.

Zoe, "Bir çocuk yetiştirmenin, onun için endişelenmenin, faturaları ödemek için çalışmanın ve onları nasıl ödeyeceğini düşünmenin ve bütün bunları tek başına yapmanın ne kadar güç ve yorucu olduğunu biliyorum," diye devam etti.

Bir başka araba, dumanlar çıkararak uzaklaştı. "Benim sadece Simon'um var. Buna rağmen, ne yapacağımı bilemediğim zamanlar, ertesi haftayı, hatta ertesi günü geçirecek paramın olmadığı dönemler oldu. Sen bu işi dört çocukla yaptın. Eğer bunun kıymetini bilmediğimi düşünmene neden olduysa üzgünüm. Belki o dönemde, seni, yeterince takdir edememişimdir. Bütün bunlar için sana şimdi teşekkür etmek istiyorum."

Crystal sigarasını söndürerek kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Yine hamile misin?"

"Hayır." Zoe, gülerek elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Hayır, anne."

"Buraya, damdan düşer gibi bana teşekkür etmeye mi geldin?"

"Bu sabah kalktığımda böyle bir niyetim olduğunu söyleyememem. Ama evet, sana teşekkür etmek istiyorum."

"Sen, daima, çocuklarımın içinde en tuhaf olanıydın. Eh, söyledin söyleyeceğini. Birazdan müşterim gelir."

Zoe, yenilgiye uğradığının farkındaydı. Kahve fincanını evyenin içine koydu ve "Noel'de görüşürüz," dedi.

Genç kadın dışarı çıkmak üzere kapıya yönelince, Crystal, "Zoe," dedi. Kısa bir duraklamadan sonra da kızının yanına gidip, onu beceriksizce kucakladı. "Sen çocuklarımın en değişik olanıydın," diye tekrarladı. Sonra yine tezgâhının başına döndü ve perma için hazırlık yapmaya başladı.

Yaşlar Zoe'nun gözlerini yakıyordu. Dışarı çıkınca tel kapı arkasından kapandı. "Hoşça kal, anneciğim," diye mırıldanarak tekrar ormana doğru yürüdü.

Geçmişin izini sürmekten başka bir şey yapıp yapmadığını bilmiyordu. Ama gerektiği gibi davrandığını hissediyordu. Tıpkı annesinin onu kısaca ve adeta utanarak kucaklayışı gibi. Kişisel bir yarayı iyileştirmek ve anahtarı bulmak yolunda bir adım atmıştı.

Kendisini anlaması gerekiyordu, öyle değil mi? Anahtarı bulmak için nasıl bir seçim yapması gerektiğini anlaması için şimdiye kadar yaptığı seçimlerin nedenlerini ve onu nereye götürdüklerini anlamalıydı.

Daha ileri gitmek için sabırsızlanıyordu. Morgantown'a gidip, kiraladığı odaların, çalıştığı kuaför dükkânı ve mağazanın, Simon'un doğduğu hastanenin önünden geçecekti. Belki oralarda da yarım kalmış bir iş, çözümlenmesi gereken bir durum ya da başka bir şey olabilirdi.

Orada yaklaşık altı yıl yaşamıştı; oğlunun hayatının ilk yılları. Ama kimseyle sağlam bağlar kurmamıştı. Bu neden böyle olmuştu? Birlikte çalıştığı kişilerle arası iyiydi. Arada sırada, komşuları ve iki genç anneyle görüşüyordu. O kadar.

Orada yaşadığı sürece iki erkekle ilişkisi olmuştu. Onlardan hoşlanmıştı. Ama geçiciydi.

Böyle davranmış olmasının nedeni, bu kasabanın asla ona göre bir yer olmadığını hissedişiydi. Orası bir menzil değil, biraz dinlenmek için uğranacak bir yerdi.

O zaman farkında değildi ama asıl amaç vadiye ulaşmaktı. Malory ve Dana'ya Warrior's Peak'e, anahtara.

Acaba ulaşması gereken amaçlar arasında Bradley de var mıydı? O da hayatında, diğerleri kadar önemli olacak mıydı?

Yoksa o, Zoe'nun başka bir yola gitmesi için hayatına giren, onu bir noktadan başka bir noktaya yönlendirecek olan yol ayrımlarından biri miydi?

İleri doğru yürü, dedi kendi kendine. *Yürü ve olacakları gör.*

Saatine baktı. Morgantown'a, oradan da eve giderken, yolun ne kadar süreceğini hesapladı. Buna, Morgantown'da geçirmek istediği süreyi de eklemeyi unutmadı.

Simon okuldan dönmeden evde olabilecekti. Ama ne olur, ne olmaz diye telefon etmek istiyordu. Dana ile Malory'e iş yerine gitmeyeceğini haber vermeliydi.

Bugün kaybettiği zamanı telafi etmek için yarın sabah erkenden işe gidecekti. Bu gece, kanepenin kılıfını dikebilirdi. Home-Makers'a da uğrayıp satın almak istediği raflara bakacak vakti bulmaya çalışacaktı. Bunları yapabilirse ve sipariş ettiği malzemelerin ikinci kısmı da planlandığı tarihte gelirse, belki....

Birden düşüncelerinden sıyrıldı ve durdu. Bir daire çizerek döndü.

Yoldan çıktığının farkına varmıştı. Düşüncelere daldığı için bunu haketmişti. Otların arasında yürüyor, dikenli çalılar pantolonunun ve ceketinin canına okuyordu. Dikkatli olmalıydı.

Güneşe bakarak yönünü saptamaya çalıştı. Ama gökyüzü kararmış, öfkeli bulutlar solgun güneşi saklamıştı.

Çok fazla uzaklaşmış olamazdı. Geldiği yoldan geri dönebilirdi. Bu güç olmazdı çünkü koru bir futbol sahasından geniş değildi. Tarlalarla karavanların durduğu alan arasında dar bir şerit oluşturuyordu.

Yolu kaybettiği için kendine kızarak ellerini ceplerine soktu ve geriye doğru yürümeye koyuldu. O yürürken hava serinlemişti. Havanın kokusu, yağmurdan çok karın habercisiydi. Vakit kaybetmemek için olduğu kadar, ısınmak için de hızlı hızlı yürüyordu.

Bugün ağaçlar her zaman olduklarından çok daha büyük ve daha sık görünüyorlardı. Gölgeler ise bu kadar erken bir saat için fazla uzundu. Artık ağaçkakanın tıkırtısı, etrafta koşuşan sincapların kuru dallar üzerinde sıçrarken çıkardıkları sesler duyulmuyordu. Koru, bir mezar kadar sessizleşmişti.

Tekrar durdu. Çocukken bile yolunu şaşırmadığı bir yerde kaybolması onu şaşırtmıştı. Bir şeyler değişmişti elbette. Her şey değişmişti. Ama annesine uğramadan önce, buranın ne kadar az değiştiğini düşünmemiş miydi?

Yoluna düşen uzun ve koyu gölgelere bakarken, birden midesinde bir burulma hissetti.

Güneş olmadığına göre nasıl olur da yere gölgeler vurabilirdi?

İlk kar taneleri düşmeye başlarken, ağaçların arasından gelen boğuk bir kükreme duydu.

İlk düşüncesi ayı oldu. Bu dağlarda hâlâ ayılar vardı. Çocukluğunda onların ayak izlerini ve dışkılarını gördüğünü hatırladı. Arada sırada, geceleri, karavanların bulunduğu alana gelir ve çöpleri karıştırırlardı.

Kalbi boğazında atar gibiydi. Kendisine sakinleşmeyi emretti. Ayı onunla ilgilenmezdi. Zoe'nun yanında yiyecek bir şey olmadığına göre saldırıya uğrama tehlikesi de yoktu.

Sadece, karavanların bulunduğu alana ya da tarlaya ulaşması gerekiyordu. Tarlanın yanında ise arabası duruyordu.

Bir süre geriye doğru yürüdü. Kükremenin geldiği yöndeki ağaçlardan gözünü ayırmıyordu. Sis basıyor, mavi kenarlı bir buğu zeminden yukarı doğru yükseliyordu.

Lapa lapa kar yağıyordu. Zoe, topuklarının üstünde dönerek daha hızlı yürümeye başladı. Bir yandan da arka cebinde çakısını arıyordu.

Bu çakının bir silah olarak düşünülmesi bile gülünçtü. Ama genç kadın onu eline alınca kendini daha güçlü hissetti.

Kükremeyi tekrar duydu. Koşmaya başladı. Omuz çantasını diğer eline aldı. Ağırdı ve uzun bir sapı vardı. Gerekirse ikinci bir silah olarak kullanılabilirdi.

Dişlerinin birbirine çarpmasını engellemek için ağzını sıkı sıkı kapattı. Kar tipi halinde yağıyor, Zoe'nun ayak izlerini çok kısa bir süre içinde örtüyordu.

Onu takip eden yaratık her neyse, peşinden geliyor, genç kadın döndüğünde o da dönüyordu. Zoe'nun kokusunu duyuyor olmalıydı. Tıpkı genç kadının da onun vahşi ve güçlü kokusunu duyduğu gibi.

Yolunu kesmek için etrafdan, jilet gibi keskin dikenleri ve bilek kalınlığında dalları olan çalılar yükseliveriyordu.

"Bu gerçek değil. Bu gerçek değil," diye tekrarlıyordu. Ama tüm dikkatini onlardan korunmaya vermesine karşın, o dikenler giysilerini ve derisini parçalıyordu.

Şimdi de kendi korkusunun ve kendi kanının kokusunu alı-

yordu. Bir asma dalı, yılan gibi kayarak yukarıdan aşağı uzandı ve ayak bileğine dolandı. Zoe yüzüstü yere kapaklandı.

Güçlükle nefes alarak sırtüstü döndü ve onu gördü.

Bu bir ayı olabilirdi. Ama bu koruda dolaşan ya da çöpler arasında yiyecek aramak için karavanların bulunduğu alana gelen ayılardan değildi.

Cehennemin ağzı kadar karaydı. Biter süvari kılıcı kadar uzun ve keskin dişleri vardı. Çaresizlik içinde, elindeki çakıyla, bileğine dolanan asma dalına saldırdı. Ayıya benzeyen yaratık ise arka ayaklarının üstüne kalktı ve Zoe hiçbir şey göremez oldu.

"Seni gidi o..... çocuğu! Seni gidi o..... çocuğu!." Asma dalından kurtulmuştu. Ayağa fırlayıp koşmaya başladı.

Bu yaratık onu parçalayarak öldürecekti.

Sola doğru uçarcasına koşarken bağırabilmek için derin bir nefes aldı. Bir çığlık attı ve arka taraftan cevap geldi. Duyduğu sesi vahşi bir gülüşe benzetti.

Telaş ve korku içinde, *gerçek değil, doğru değil*, diye düşünüyordu. Ama yine de ölümcüldü. Bu yaratık Zoe ile oynuyor, önce onu korkutmak istiyordu. Sonra...

Burada, böyle koşarken ölmeyecekti. Cehennem eğilimli bir tanrıyı eğlendirmek uğruna çocuğunu annesiz bırakmayacaktı.

Eğilip, bir ağaçtan düşmüş olan kalın ve çıplak bir dalı yerden aldı. Sonra hızla döndü. Onu elinde bir kamçı gibi tutarak, dişlerini gıcırdattı.

"Gel bakalım, alçak! Haydi gel!"

Ayı saldırıya geçtiğinde, Zoe nefesini tuttu.

Geyiğin nasıl ortaya çıktığını anlayamadı. Bir sıçrayışta havadan yere inmişti. Boynuzunu ayının böğrüne sapladı. Parçalanan etin sesi ve ayının uluması korkunçtu. Bembeyaz karın üstünde kıpkırmızı bir kan gölü oluştu. Ayı dönüp, güçlü pençeleriyle geyiğe saldırdı.

Geyik insan sesini andıran bir ses çıkardı. Beyaz derisi kana bulanmıştı. Ama, pençelere karşılık boynuzlarıyla, tekrar saldırdı. Zoe'yu korumak için bedenini genç kadınla ayı arasında bir kalkan gibi kullanıyordu.

Koş! Beyninde şimşek gibi çakan bu sözler üzerine, kız, geyikle ayı arasındaki boğuşmanın yarattığı şaşkınlıktan sıyrıldı. Elindeki sopayı sıkıca kavrayarak ayıya sert bir darbe indirdi.

Yüzüne vurmak istiyordu ve başarılı oldu. O kadar hızlı vurmuştu ki kolları titriyordu. Ona tekrar vurdu.

"Hoşuna gitti mi?" diye tısladı. Bir daha, bir daha vurdu.

Ayı boğuk çığlıklar atarak geriye doğru sendeledi. Yaralı geyik ise boynuzuyla düşmana son bir öldürücü saldırıda bulunmak için gerildi. Ama o anda, ayı kirli bir sis tabakasının içinde kayboluverdi.

Zoe, nefes nefeseydi. Kanlı karların üstüne diz çöktü. Midesi bulanıyor, kuru kuru öğürüyordu. Mide bulantısı ve titremeler geçince başını kaldırdı.

Beyaz geyik, dizlerine kadar karın içine gömülmüş olarak karşısında duruyordu. Yan tarafındaki yaralar kanıyordu. Ama gözlerini kırpmadan Zoe'nun gözlerinin içine bakıyordu.

"Buradan çıkmalıyız. Geri gelebilir." Ayağa kalktı. Çantasını karıştırdı. İçinden bir paket kâğıt mendil çıkardı. "Yaralısın. Yaraların kanıyor. Sana yardım edeyim."

Zoe, ona doğru yaklaşırken, geyik geriledi. Ön ayaklarını büktü ve başını öne eğdi. Bunun bir selam olduğuna hiç kuşku yoktu.

Sonra bir ışık hüzmesi içinde kayboldu.

Karın izleri kaybolmuştu. Tarlalara giden yol tertemizdi. Zoe, geyiğin kanının aktığı yere baktı ve tek bir sarı gül gördü. Onu almak için eğildi. Ağaçların arasından çıkarken ağlıyordu.

Malory, ağzını sımsıkı kapamış, Zoe'nun derisindeki çizikleri temizliyordu. "Bunlar çizikten başka bir şey değil ama bazıları derin," dedi. "Dosdoğru buraya gelmekle iyi yaptın."

"Düşündüm ki...hayır, düşünmedim." Biraz sarhoş gibi hissediyordu kendini. Buraya geldiğinden beri, içki içmiş gibi hafifçe başı dönüyordu. "Doğru buraya sürdüm arabayı. Eve gitmek aklıma bile gelmedi. Tanrım, buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Hiç farkında değilim. Dana ile seni görmek, olanları anlatmak, size de bir şey olmadığından emin olmak istiyordum."

"Ormanda, tek başına canavarlarla boğuşan biz değildik."

"Hımm!" Zoe, Malory'nin bacaklarındaki çiziklere sürdüğü antiseptik sıvının verdiği acıyı yenmeye çalışıyordu.

Buraya kadar bir sisin içinde gelmiş, hiçbir şey hissetmemişti. Hoşgörü'nün kapısından içeri girdikten sonra titremeye başlamıştı.

Duş yapmalıydı. Sıcak su ve sabuna, temizlenmeye ihtiyacı vardı. Duyduğu bu ihtiyaç o kadar acildi ki olanları yıkanırken anlatmak için arkadaşlarından kendisiyle birlikte banyoya gelmelerini istemişti.

Şimdi, banyoda, iç çamaşırlarıyla bir taburede oturuyor, Malory de onun bedenindeki çizikleri tedavi ediyordu. Dana evden, temiz giysiler almaya gitmişti. Şu anda her şey bir rüya gibi geliyordu.

"Gerçek bir erkek gibi arkamdan bile gelemedi. Kahrolası korkak. Sanırım ona neyin ne olduğunu gösterdim."

"Sanırım öyle." Malory etkilenmişti. Alnını Zoe'nun başına dayadı. "Aman Tanrım! Ölmüş olabilirdin, Zoe."

"Öleceğimi sandım. Kabul etmeliyim ki bu beni çok korkuttu. Hafife almak istemiyorum." Malory'nin elini tuttu. "Çok korkunçtu, tek kelimeyle korkunç! İlkel içgüdüler hissettim. Öldürmek istedim. Öldürmeye can atıyordum. Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim."

"Dur, sırtındaki çiziklere de bakayım. Şu çizik, az daha melek dövmesinin üstüne gelecekmiş."

"Meleğin bugün iyiliği üstündeymiş." Canı yanınca yüzünü buruşturdu. "Beni geyik kurtardı, Malory. Eğer oralarda olmasaydı ne olurdu bilmem. Yaralandı, kan kaybetti. Benden çok daha fazla yaralandı. Keşke onun iyileştiğini öğrenebilsem."

Güldü, "Onun yaralarını kâğıt mendille temizlemek istedim. Ne kadar aptalca bir şey."

"Onun bunu aptalca bulmadığından eminim." Malory geri çekilerek arkadaşının sırtına baktı. "Tamamdır. Hepsini ilaçladım."

"Yüzüm çok kötü değil, öyle değil mi?" Yavaşça kalktı, musluğun üstündeki aynaya baktı. "Hayır, fena değil. Yüzümün nasıl göründüğünü düşündüğüme göre kendime geliyorum demektir."

"Çok güzel görünüyorsun."

"Biraz dudak boyası ve allık daha iyi görünmemi sağlayacaktır." Aynada, Malory'nin gözlerinin içine baktı. "Beni yenemedi."

"Hayır, yenemediği kesin."

"Nereye olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bir yere vardım. Bugün doğru bir şey yaptım, bir adım attım ve bu onu endişelendirdi."

Döndü. "Yenilmeyeceğim. Neye mal olursa olsun, yenilmeyeceğim."

Warrior's Peak'in yüksek kulesinde, Rowena gümüş bir kap içinde bir karışım hazırlıyordu. Endişeliydi ama elleri kararlı ve hızlıydı. "Bunun hepsini içmelisin."

"Viskiyi tercih ederim."

"Daha sonra bir viski içebilirsin." Pitte ayakta durmuş, pencereden dışarıyı seyrediyordu. Kaşları çatıktı. Rowena ona baktı. Belden yukarısı çıplaktı. Yan tarafındaki yaralar, ışıkta taze ve kıpkırmızı görünüyordu.

"Bu karışımı içtikten sonra yaralarını temizleyip, içlerindeki zehiri boşaltabileceğimi sanıyorum. Bundan sonra bile bir kaç gün sızlayacaklar."

"Onun için de aynı şey geçerli. Hatta o sızlamanın ötesinde acılar hissedecektir. O benden fazla kan kaybetti. Kız kaçmadı. Orada kaldı ve dövüştü."

"Bunun için kadere teşekkür ediyorum." Erkeğin yanına gidip elindeki kabı ona uzattı. "Yüzünü buruşturma. İç şunu, Pitte. Sonuna kadar iç. İçersen, sana yalnız viski değil, elmalı kek de vereceğim."

Pitte'nin elmalı keke ve sevgilisinin bakışlarına zaafı vardı. Kabı aldı ve içindekini bir dikişte içti. "Lanet olsun, Rowena, daha iğrenç yapamaz mıydın?"

"Otur şimdi." Elini açtı. Avucunda bir bardak vardı. "Otur da viskini iç."

Pitte viskiyi içti ama oturmadı. "Savaş koşulları yine değişti

Artık Kane bizim kenarda durup, onun çiğnediği kurallara sadık kalarak, hiçbir şey yapmadan onu seyretmeyeceğimizi biliyor."

"O da artık her şeyi göze alıyor.. Şimdiye kadar biriktirdiği güce güveniyor ve onu kuşanıyor. Eğer büyü bozulabilirse, Pitte ve Kane yenilirse, cezasız kalmayacaktır. Dünyamızda hâlâ adalet olduğuna inanmak zorundayım."

"Savaşacağız."

Rowena başını salladı. "Biz de seçimimizi yaptık. Bu seçim burada kalmamıza neden olursa, bu seçim sonucunda bir daha asla evimize dönemezsek, ne yapacaksın?

"Yaşayacağım." Pencereden dışarı bakıyordu. "Başka ne yapabilirim?"

Genç kadın, "Başka ne yapabiliriz?" diye cevap verdi ve elini onun yarasının üstüne koyarak acısını hafifletti.

On Birinci Bölüm

Sakin olmaya çalışıyordu. Kendini tutmasa dosdoğru Zoe'nun evine gider ve bağırıp çağırmaya başlardı. Babası olsa böyle yapardı. Bundan emindi.

Babasının bu davranışı her zaman etkili olurdu.

Ama babasını çok sevmesine ve ona hayranlık duymasına rağmen, babası gibi olmak istemiyordu.

Şu anda tek istediği Zoe'nun iyi olduğuna inanabilmekti. Sonra, öyle kalmasını sağlamak.

Brad, arabasını Zoe'nun evinin önüne park ederken, Simon'u da düşünmeliyim diye geçirdi aklından. İçeri girip, çocuğun yanında ona hesap soramaz, sabahleyin korkusuzca tek başına yollara düştüğü için onu azarlayamazdı. Kendi korkuları ve öfkesi yüzünden bir çocuğu korkutmaya hakkı yoktu.

Simon yatana kadar bekleyecek, sonra yapacağını yapacaktı.

Tam kapıyı vuracakken, içerden gök sgürültüsü gibi havlamalar geldi. Kim ne derse desin, yanında Moe varken, insana kimse dokunamazdı.

Simon'un Moe'ya bağırdığını, sonra kahkahalarla güldüğünü duydu ve kapı ardına kadar açıldı.

Brad, "Önce 'kim o'diye sorman gerekir," dedi.

Simon gözlerini devirirken, Moe genç adama hoş geldin demek için sıçradı. "Pencereden baktım ve arabanı gördüm. Bu işleri bilirim. Videoda basketbol oynuyordum." Brad'in eline yapışıp onu oturma odasına doğru sürükledi. "Sen diğer takımı alabilirsin. Sadece iki puan geridesin."

"Harika. İki puan geriden başlayacağım, öyle mi? Dinle, annenle konuşmalıyım."

"Yukarı katta, odasında. Dikiş dikiyor. Haydi gel. Duşa girmeden önce sadece iki dakikam var. Annem şimdi seslenir."

Bu çocuk bir pırlantaydı. Bu gözleri gören, ona dünyayı vermek isterdi. "Gerçekten annenle konuşmam gerek. Bu hafta başka bir gün oyun oynamak üzere sözleşsek olmaz mı? Başbaşa, ahbap. Seni ağır bir yenilgiye uğratırım."

"Hah ha!" Önce Brad'e ısrar etmeyi düşünmüştü ama Brad annesini lafa tutacak olursa, annesi yatma saatinin geldiğini unutabilirdi. "Söz veriyor musun?"

"Kesinlikle!"

Simon sinsi sinsi güldü. "Senin evindeki büyük televizyonda oynayabilir miyiz?"

"Bunun için elimden geleni yaparım."

Videodan çığlıklar yükselmeye başlarken Brad merdivenleri tırmanmaya başladı. Zoe'nun odasının kapısına varmadan içeriden gelen müzik sesini duydu. Genç kadın müziğin sesini kısmış, şarkıyı Sarah McLachlan ile birlikte söylüyordu. Sonra dikiş makinesinin sesi müziği bastırdı.

Zoe, yan pencerenin önündeki bir masanın üstünde, el makinesinde çalışıyordu. Brad'in hatırladığına göre bu masanın üstünde duran resim çerçevelerini ve boyalı küçük sandığı, makineye ve metrelerce kumaşa yer açmak için tuvalet masasının üstüne koymuştu.

Bu, tipik bir kadın odasıydı; Zoe'nun odası. Çok kalabalık ve çok süslü değildi ama küçük ayrıntılarda çok kadınsıydı. Kuru çiçeklerle dolu çanaklar, kenarları dantelli yastıklar, kurşun rengi demir karyola ve renkli bir yorgan.

Eski allık, parfüm ve moda reklamlarını çerçeveleyip bir gu-

rup halinde duvara asarak nostaljik bir resim galerisi oluşturmuştu. Brad onun, ne yaptığını bilen birinin tavrıyla, dikiş makinesini duraklamadan kullandığını gördü. Kalın gri çoraplı ayağı yatağın baş ucundaki saatli radyodan yükselen müziğe tempo tutuyordu.

Brad, genç kadın, kumaşı düzeltmek için makineyi durduruna kadar bekledi.

"Zoe?"

"Hmm?" Döndü ve ona kafası düşüncelerle dolu bir kadının boş bakışlarıyla baktı. "Ooo, Bradley! Burada olduğunu bilmiyordum. Geldiğini duymadım." Saate baktı. Simon'u yatırmadan önce bu kılıfı bitirmeye çalışıyordum. Sanırım bitiremeyeceğim."

"Kılıf mı?" Brad şaşırmıştı. "Kılıf mı dikiyorsun?"

"Kılıf diye bir şey vardır ve insanlar tarafından dikilir." Sesinde hafif bir tedirginlik seziliyordu. Kumaşı toplamaya başladı. "Kuaför salonuna bir kanepe koyacağım. Ona kılıf dikiyorum. Neşeli bir şey olsun istedim. Sanırım bu iri portakallar oraya renk katacaktır. Renk de uygun. Kılıfın evde dikilmesinde bir sakınca yok."

"Demek istediğim bu değildi. Böyle bir şeyin nasıl dikileceğini bilen birini tanıyor olmak beni şaşırttı.

Zoe'nun bedeni kasıldı. Bunun aptalca olduğunu biliyordu ama yine de gerginleşti.

"Senin tanıdığın kadınların terzileri vardır," dedi. "Dikiş makinesi kullanmayı bilmezler."

Genç adam, kumaşı toplamasına yardımcı olmak için ona yaklaştı. Bir yandan da kızı seyrediyordu. "Ben buraya belli bir konuyla ilgili olarak kavga etmeye gelmiştim," dedi. "Ama sen söylediğim her şeyi yanlış yorumlayacak olursan, bambaşka bir konuda kavga etmek zorunda kalacağız."

"Seninle hiç bir konuda kavga edecek vaktim yok. Fırsat bulmuşken bunu bitirmeliyim."

"Zaman ayıracaksın. Ben..." Sustu çünkü saatli radyonun zili çalmaya başlamıştı.

Zoe, "Olmayan bir şeyden ne ayırabilirim sana? Vaktim yok, dedim."

Saatin zilini susturmak için kalktı. "Saati, Simon'un banyo yapmak için yukarı çıkma vaktini bana hatırlatsın diye kurmuştum. Bu iş, eğer Simon uyumlu davranırsa, yarım saat kadar vakit alıyor. Üstelik, bugün pazartesi. Pazartesi günleri, Simon uyumadan önce, yarım saat birlikte kitap okuyoruz. Ondan sonra, en az bir saat daha dikiş dikmem gerek. Sonra..."

Brad, ellerini ceplerine sokarak, "Anladım," dedi. Zoe ondan kurtulmaya çalışıyordu. "Simon'un banyosunu ve kitap okuma işini ben hallederim."

"Sen mi? Neyi halledeceksin sen?"

"Dikiş dikemem ama banyo yaptırmayı ve okumayı biliyorum."

Zoe o kadar şaşırmıştı ki düzgün bir cümle kuramıyordu. "Ama şey..sen.." Sustu ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Sen buraya Simon'la ilgilenmeye gelmedin ki."

"Hayır, buraya sana bağırmaya geldim. Sen de bunu biliyor ve bundan tedirgin oluyorsun. Ama sana daha sonra bağırabilirim. Sanırım Simon yatmadan önce banyo yapmaya alışık. Hallederiz. Sen, kılıflarını bitir." Odadan çıkarken, "İkimizin de işi bittiğinde kavga ederiz," dedi.

"Ben..."

Ama o çoktan odadan çıkmış Simon'a sesleniyordu.

Onu bu kadar iyi tanıyan bir erkekle kavga etmek kolay değildi. Olsun. Onun arkasından gitmeyi düşündü ama vazgeçti. Simon, her zamanki gibi, "Beş dakika daha," diye yalvarmaya başlıyordu.

Dudakları bir annenin şefkatli gülümseyişiyle kıvrıldı. Bradley'e, dokuz yaşındaki bir oğlanı yıkanıp yatmaya ikna etmenin ne demek olduğunu öğrenmesi için bir fırsat vermekte sakınca yoktu. Ancak, adamın, daha başlangıçta ellerini havaya kaldırıp oğlana teslim olacağı kesindi.

Bu da onun Zoe ile kavga edemeyecek ya da sabahleyin tek başına yollara düştüğü için bağıramayacak kadar yıpranmış olacağı anlamına gelirdi.

Kimseye haber vermeden yola çıkıp doğup büyüdüğü topraklara gitmek Zoe'nun hakkıydı. Üstelik kimseye haber vermek gi-

bi bir sorunluluğu da yoktu. Ama bütün bunları bu gece tartışmaya ne zamanı ne de niyeti vardı.

Zaten Simon, onu o kadar yoracaktı ki bitkin bir halde çıkıp evine gidecek, Zoe de planladığı işleri sakin bir ortamda yapmak ve gelecek bir kaç günün stratejisini tayin etmek fırsatını bulacaktı.

Dikiş makinesine doğru yürürken, bu arada kilitleri de bitirebileceğini düşündü.

Brad'le Simon'un sesleri duyuluyordu. Yetişkin erkek ve oğlan çocuğunun ezelden beri süre gelen uyumu. Makineyi çalıştırdı. Çaresiz kaldıklarında, nasıl olsa, birinden biri ona seslenecekti.

Gülüşme sesleri geliyordu. Simon arada çığlıklar atarak gülüyordu. Tek başına geçirebileceği vaktin daraldığını hissederek dikkatini yaptığı işe verdi.

Zamanın geçtiğini fark etmedi. Birden evin içindeki sessizlik dikkatini çekti. Konuşma sesi duyulmuyor, köpek havlamıyordu.

Meraklandı ve dikiş makinesinin başından kalkıp koridorun karşı tarafındaki banyoya gitti. Görünüşe bakılırsa, burada çok vahşi ve çok ıslak bir savaş olmuştu. Yerdeki suların bir kısmının üstüne havlular serilmiş, banyonun dibindeki köpüklerin içinde plastik arabalardan bir konvoy ve plastik adamlar vardı.

Bradley'in ceketi kapının arkasında asılıydı. Farkında bile olmadan ceketi aldı ve askının bıraktığı izi düzeltti.

İçindeki etikete göz attığında Armani markasını gördü. Bu en iyi markalardan biriydi. Zoe'nun banyo kapısının arkasında her zaman İtalyan moda evlerinin ürünleri asılı olmazdı.

Simon'un odasına doğru yürüdü. Ceket elindeydi. Bradley'in oğluna kitap okuduğunu duydu. Sesi ağırlaşmıştı. Uykusunun geldiği belli oluyordu.

Ses çıkarmamaya özen göstererek kapıyı aralayıp içeri baktı. Onları görünce öylece kala kaldı. Bradley'in ceketini göğsüne bastırmıştı.

Oğlu üst ranzada yatıyordu. Harrey Potter pijamalarını giymişti, Saçları yeni yıkandığı için pırıl pırıl parlıyordu. Moe, alt ranzaya uzanıp başını yastığa koymuş, horlamaktaydı.

Ceketini kalbinin üstünde tuttuğu erkek ise üst ranzada Simon'un yanındaydı. Sırtını duvara dayamıştı ve Simon gibi o da kitaba bakıyordu.

Simon ise *Çamaşırlı Kaptan* kitabından bir bölümü yüksek sesle okumakta olan Brad'e sokulmuş, başını onun omzuna dayamıştı.

Bu görüntü Zoe'yu fethetmişti. Direnmeye çalışmadı. Direnecek durumda değildi. O anda, bu iki erkeği de bütün varlığıyla seviyordu.

Yarın ne olursa olsun, onların bu hali gözlerinin önünden gitmeyecekti. Bunun Simon için de geçerli olduğunu biliyordu. Şu kısa anın karşılığını Bradley Vane'e asla ödeyemezdi. Onları rahatsız etmek istemediği için sessizce geri çekildi ve aşağı kata, mutfağa indi.

Kahve makinesini çalıştırdı. Kavanozdan kurabiye çıkardı. Brad ona bağıracaksa bile, birbirlerine karşı uygar davranmalıydılar. Konuşmaları bitip de Zoe yalnız kaldığında, bu konuda bir kere daha düşünecek, Bradley'i sevmenin ne demek olduğunu anlamaya çalışacaktı.

Kulağı ondaydı. Genç adamın koridora çıktığını duydu. Ellerini meşgul etmek için kahve sürahisine uzandı. Brad mutfağa girdiğinde, Zoe, fincanlara kahve koyuyordu.

"Seni çok yordu mu?"

"Pek sayılmaz. Dikişini bitirdin mi?"

"Bitirdim sayılır." Ona kahve fincanını vermek için döndü ve kalp atışları yine hızlandı. Brad yalın ayaktı. Güzelim mavi gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, pantolonunun paçaları ıslanmıştı.

"Bana kızdığını ve bu konuda haklı nedenlerin olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ben de sana kızacak ve hayatımı istediğim gibi yaşamaya ve verdiğim sözleri yerine getirmeye hakkım olduğunu söyleyecektim."

Elleri bir iskemlenin arkasına astığı ceketin omuzlarında dolaşıyordu. "Bu konuyu uzunca bir süre düşündüğüm için söyleyeceğim bir sürü şey vardı. Ama bunları şimdi söylemek içimden gelmiyor. Keşke bana kızgın olmasaydın."

"Bunu ben de isterdim." Masaya baktı. "Kahve içip kurabiye yerken mi kavga edeceğiz?"

"Oğlumu yıkayıp yatırdıktan ve ona kitap okuduktan sonra seninle kavga edebileceğimi sanmıyorum, Bradley." Duygulanmıştı. "Ama bana bağırmak istiyorsan, seni dinleyebilirim."

"İnsanı yumuşatmayı çok iyi biliyorsun." Oturdu. Zoe'nun karşısına oturmasını bekledi. "Kollarına bakayım."

Genç kadın tek bir kelime söylemeden kazağının kollarını sıyırıp çizik ve kesikleri gösterdi.

Acele acele, "Çalışırken oldu," dedi. "Kendi bahçemde çalışırken de oluyor."

Sustu. Sessizlik ve Brad'in gözlerindeki soğuk pırıltılardan etkilenmişti. "Daha kötü şeyler olabilirdi. Çok daha kötü şeyler. Yapayalnızdın. Tanrı aşkına, West Virginia'ya gidip tek başına ormanda dolaşmak nereden aklına geldi?"

"Ben orada büyüdüm, Bradley. O ormanda büyüdüm. Pennsylvania sınırını geçince ıssız yerleri arkada bırakmış olursun." Bir şeyler yapmış olmak için mutfak masasında duran, kendi yaptığı, böğürtlen kokan, üç fitilli mumu yaktı. "Annem, o ormanın yanındaki karavan alanında yaşıyor. Büyük bir olasılıkla, Simon'a o ormanda hamile kaldım."

"Anneni ya da çocukluğunu geçirdiğin toprakları ziyaret etmek istersen buna bir diyeceğim olmaz. Ama normal koşullarda değiliz. Bu sabah, oraya gitmeden bana hiçbir şey söylemedin.

"Söylemediğimi biliyorum. Eğer söyleseydim, benimle beraber gelmek isteyecektin. Oysa ben bunu istemiyordum. Seni kırmak istemem ama yanlız gitmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı."

Brad itiraz edecekti ama vazgeçti. Ancak bu kolay olmadı. "Dana ile Malory'e de nereye gideceğini söylememişsin. Kimseye haber vermeden, alıp başını gitmiş ve saldırıya uğramışsın."

"Kimseye söylemek aklıma gelmedi." Başını sallayarak, "Bu seni öfelendiriyor," dedi. ";O zaman öfkelendiğinle kalacaksın. Ben bir anlaşma yaptım. Söz verdim. Vaadimi yerine getirmeye çalışıyorum. Karşıma oturup, benim yerimde olsan aynı şeyi yapmayacağını söyleme. Bu sabah oraya gitmek, anahtarla ilgiliydi. Gitmem gerekiyordu. Gitmeliydim."

"Tek başına mı?"

"Evet. Her şey bir yana, benim de bir gururum ve utanmam var. Ne hissediyorsam, ona göre davranmaya da hakkım var. Ne dersin, Bradley, sence, seni Armani giysilerin içinde, o kırık dökük karavana götürmek ister miydim?"

"Haksızlık ediyorsun, Zoe."

"Haksızlık olabilir ama bu bir gerçek. Zaten annem, herhangi bir nedenle, havalara girdiğimi düşünüyor. Bir de oraya seninle gitseydim...Bir kere aynada bak, kendine."

Zoe elini salladı. Brad'in yüzündeki yıkılmış ifadeye neredeyse gülecekti. "Üstünde İtalyan malı ceketin olsa da olmasa da, alnında *zengin çocuğu* yazıyor, Bradley."

Brad'in aklına, "Tanrı aşkına," demekten baka bir şey gelmedi.

"Bu senin değiştirebileceğin bir şey değil. Değiştirmene gerek de yok. Üstelik sana yakışıyor. Ama annem bunu hazmedemezdi. Oysa, onu görmeye, onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Ona söylemek istediğim şeyler vardı. Bunları senin yanında söyleyemezdim. Malory ya da Dana'nın yanında da söyleyemezdim. Oraya hem kendim hem de anahtar için gitmek zorundaydım. Bu benim yapmam gereken bir işti."

"Ya kurtulasaydın, o zaman ne olacaktı?"

"Kurtuldum. Başlangıçta korkmadığımı söyleyemem. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım." İçgüdüsel bir hareketle, üşümüş gibi ellerini ovuşturdu. "Sanki bir tuzağa düşmüştüm. Her şeyin değişmesi, birden karşıma çıkışı. Bir hikâye kitabından fırlamış gibiydi. Olayı bu kadar korkunç yapan da buydu."

Şimdi Bradley'i değil ormanı görüyordu. "Ormanda kaybolmuştun ve bir şey beni kovalıyordu; insan olmayan bir şey. Mücadele ettim. Yapmam gereken buydu. Ben ona, onun bana verdiğinden daha fazla zarar verdim."

"Onu sopayla dövmüşsün."

"Sopadan daha büyük bir şeydi." Brad'in yüzündeki öfke ifadesinin yumuşamaya başladığını görünce ağzı hafifçe çarpıldı. "Bu kalınlıkta, sağlam, dayanıklı bir daldı." *Bu kalınlıkta* derken ellerini açarak sopanın büyüklüğünü gösterdi. "Korkmakla öfke-

den delirmek arasındaydım. Onun canına okudum. Doğrusunu söylemek gerekirse, geyik yardıma gelmeseydi ne olurdu bilemem. Ama bunu düşünmeme gerek yok; çünkü geyik yardımıma geldi. Kane, bu şekilde karşıma çıktığına göre oraya giderek doğru bir şey yapmış olmalıyım."

"Oraya bir daha tek başına gitme, Zoe. Rica ediyorum. Bu akşam buraya, sana bunu söylemeye gelmiştim. Ama şimdi, rica ediyorum."

Zoe, bir kurabiye alıp ikiye böldü ve yarısını ona uzattı. "Yarın Morgantown'a gitmeyi, yaşadığım, çalıştığım, Simon'un doğduğu yerlerin önünden geçmeyi düşünüyordum. Sadece, bunun ikinci adım olup olmadığını görmek için. Eğer sabah erken yola çıkabilirsem, iki civarında, en geç üçte geri dönüp, Hoşgörü'de biraz çalışabilirim. Belki benimle gelebilirsin."

Genç adam hemen cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. "Dina, ben Brad. Seni evinden aradığım için özür dilerim. Yarınki programlarımı iptal etmen gerekiyor." Sustu. "Evet, biliyorum. Başka bir tarihe ertele, olur mu? Özel bir işim var. Günün büyük bir kısmını alacak gibi görünüyor. Üçten sonra ofiste olabileceğimi sanıyorum. Güzel. Teşekkürler. Hoşça kal."

Telefonu kapadı ve cebine koydu. "Kaçta yola çıkmak istiyorsun?"

Kız, içinden, *ah sen özel bir adamsın*, diye geçirdi. " Sekize çeyrek kala gibi. Simon okula gider gitmez. Sana uyar mı?"

"Olur." Kurabiyeyi ısırdı. "Sanırım odana çıkıp dikişini bitirmen gerek."

"Henüz değil. Ara vermek istedim. Kanepeye oturalım mı? Ben televizyon seyreder gibi yaparken sen de beni mıncıklarsın."

Kızın yanağını okşadı. "Kesinlikle isterim."

Ertesi gün öğleden sonra, Zoe, dev gibi bir kutuyla Hoşgörü'nün kapısından içeri girdi. Kutuyu yere bıraktı ve etrafına bakındı.

Malory ile Dana, onun yokluğunda boş durmamışlardı. Duvarlara resimler asılmıştı. Bunların batik olduğunu fark etti. Tek-

rar boyadığı masa, kapının sol tarafındaki dar duvarın önüne konmuştu. Üstünde onun yaptığı mumlardan biri, üfleme camdan, damla biçiminde bir kâğıt ağırlığı ve üç kitap vardı.

Birisi, tavana yeni lambayı takmış ve yere, üstünde gelinicikler oynaşan bir halı sermişti.

Zoe hem sevindi hem de suçluluk duydu. Kollarını sıvadı. Arkadaşlarını arayıp bulduktan sonra, hemen çalışmaya başlayacaktı.

Onları Malory'nin bölümünde bulamadı ama orada dolaşırken ağzı açık kaldı. Giriş katını sadece iki gündür görmemişti. Bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar çok şeyin yapılabilmiş olması olanaksız gibiydi.

Duvarları, tablolar, karakalem çizimler, heykeller ve çerçeveli baskılar süslüyordu. İnce uzun bir vitrinin içinde camdan sanat eserleri, alçak ve enine uzun bir vitrinin içinde de renkli seramikler vardı. Sanat galerisinin büro işlerinin nerede yapılacağına gelince, birinci teşhir salonu için Malory, sıradan bir masa yerine, antika bir yazı masası seçmişti. İkinci teşhir odasına ise burada hediye paketi hizmeti de verileceği için bir tezgâh konmuştu.

Henüz açılmamış koliler vardı. Ama Malory'nin tarzı belli olmuştu. Zoe, dallarında el yapımı minik süsler asılı olan küçük Noel ağacını da görünce gülümsedi.

Birden daire çizerek döndü ve mutfaktan geçerek Dana'nın dükkânına geldi. Rafların yarısından fazlasına kitaplar dizilmişti. Antika bir rafta çay fincanları, kahve kupaları, teneke kutular duruyordu. Arkadaşları bütün bunları yaparken, o burada olmadığı için onlarla birlikte sevinememiş ve onlara yardım edememişti.

Yukarı katta döşemelerin gıcırdadığını duydu ve merdivenlere koştu.

"Neredesiniz?" diye seslendi. "Ne kadar çok şey yapmışsınız. Gözlerime inanamıyorum."

Kendi bölümünü görünce adeta dili tutuldu.

Dana, onun yanağını okşayarak, "Seni bekleyemedik," dedi. Malory ile birlikte kurdukları koltuğa dokunarak, "Sen gelmeden bunları yapmak istedik. Bitirmek üzereydik."

Zoe odayı yavaş yavaş dolaştı. Dört saç tarama koltuğunun birinin yumuşak deri malzemesini okşadı.

Malory, "Bak, hareket ediyorlar," diyerek, koltuğun altındaki yuvarlak pedala basınca, koltuk yükseldi. "Çok eğlenceli."

Dana, koltuklardan birine oturdu ve bir daire çizerek döndü. "Bu, daha eğlenceli."

Zoe, sadece, "Demek gelmişler," diyebildi.

Malory, "Sadece onlar değil," dedi. "Bir de şuraya bak." Malory, üç saç yıkama küvetini gösteriyordu. Üçü de pırıl pırıldılar. "Onları bu sabah yerlerine taktılar." Zoe'yu çekiştirerek küvetlerden birinin yanına götürdü ve suyu açtı. "Görüyor musun? Çalışıyorlar. Burası bir Güzellik Enstitüsü."

"İnanamıyorum!" Zoe yere oturup yüzünü elleriyle örttü ve gözyaşlarına boğuldu.

"Ah şekerim!" Malory hemen başındaki küçük eşarbı çıkarıp mendil yerine kullanması için ona uzattı."

"Saç yıkama küvetlerim ve koltuklarım var." Zoe, renkli küçük eşarbı ağzına kapamış hıçkırıyordu. "Senin tabloların, heykellerin ve oymalı tahta kutuların var. Dana'nın kitapları var. Üç ay önce, benden hoşlanmayan aşağılık bir kadının yanında çalışıyordum. Şimdi ise koltuklarım var. Onları benim için siz kurdunuz."

Malory, "Sen de masayı boyamıştın," diye cevap verdi.

"Mutfak için de fırıncı tezgâhını sen buldun." Dana eğilip Zoe'nun başını okşadı. "Bütün köşe ışıklarını, banyonun fayanslarını sen yaptın. Bu işte hep beraberiz, Zoe."

"Biliyorum. Biliyorum. Ben de bunun için duygulandım ya." Yüzünü sildi. "Çok güzel hepsi. Burayı seviyorum. Sizi seviyorum. Bir şeyim yok, iyiyim."

Burnunu çekti ve derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım, birinin saçını yıkamak istiyorum." Şimdi gülüyordu. "İlk olarak kim saçını yıkatmak ister?" Aşağıdan gelen sesi duyunca, başını salladı. "Allah kahretsin, unutmuştum. Bir pazarındaki çocuk kanepemi getirmiş olmalı. Onu buraya getirmesi için ona yirmi dolar verdim. Yukarı çıkarmasına yardım etmeliyim."

Zoe, aşağı inince Malory Dana'ya döndü. "Büyük bir baskı altında," dedi.

"Evet, kesinlikle öyle. Sona kalan kişinin ne büyük bir baskı hissedeceği hiçbirimizin aklına gelmemişti. Buna bir de buranın açılışına ne kadar az zaman kaldığını ekle." Kollarını ileri doğru uzatarak salonu gösterdi. "Zoe'nun bir sinir krizi geçirmeye hazırlıklı olması gerek."

"Böyle bir şey olursa yanında olmalıyız. Buna göre hareket edelim."

Kanepenin taşınmasına yardım etmek için aşağı indiler. Yerine konduğunda, Malory başını yana eğdi.

"Güzel ve geniş. Ve..." Bu iç kapayıcı kahverengi nesne için söyleyebileceği olumlu bir kelime arıyordu. "Arkası da yüksek."

Zoe, "Hiç beğenmediğin belli oluyor," dedi. "Ama acele etme." Getirdiği koliyi açmaya davrandı ama durakladı. "Şimdi aşağı inin. İşim bitince sizi çağıracağım."

Dana kanepeye küçük bir tekme attı. "Ne yapacaksın? Yakacak mısın bunu?"

"Aşağı inin dedim. On dakika izin verin bana."

Malory, "Bence daha uzun sürer," dedi.

Zoe yalnız kalır kalmaz çalışmaya başladı. O, her şeyi güzelleştirebilecek bir yeteneğe sahipti.

İşi bitince geri çekildi. Ellerini beline dayayarak eserini seyretmeye koyuldu.

İşte yine becermişti. Aşağı seslenmek için merdivenlerin başına gitti. "Yukarı gelin ve kanepenin bu halini beğenip beğenmediğinizi dürüstçe söyleyin."

"Onu yakmaktan daha iyi bir fikir olamaz, Zoe. Eğer vaktin yoksa, Mal ile ben, bunu senin yerine yapabiliriz. Simon'un okuldan dönme vakti gelmedi mi?"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz." İkisini de ellerinden tutarak çekti.

Kızlar içeri girince gerçek bir şaşkınlığa kapıldılar.

"İnanmıyorum, Zoe, harika olmuş." Şimdi o çirkin kahverengi kanepenin yerinde, mavi zemin üstüne pembe ortancalar bulunan iç açıcı bir kumaşla kaplı, nefis bir parça vardı.

Dana, "Bu bir mucize," dedi.

"Aynı kumaşı ya da içindeki renklerden biriyle düz bir kumaş

kullanarak iki tane de ayak taburesi yapacağım. Bir kaç tane de açılır kapanır iskemle satın alacağım ve onlara da kılıf yapacağım. Hani düğünlerde gördüğünüz cinsten. Arkasında fiyonk olan."

Dana, ona, "Bu işlere başladığına göre bana da yeni bir araba örebilir misin?" diye takıldı.

"Harika olmuş, Zoe. Şimdi şu kanepenin üstüne otur ve bize, bugün olanları anlat."

"Hemen oturamam. Biri üstüne oturunca nasıl duracak,merak ediyorum. Siz oturun."

Kanepenin etrafında dolaşarak, onu çeşitli açılardan inceledi. "Tam istediğim gibi oldu. Her şey o kadar yolunda gidiyor ki bazen korkuyorum. Anahtarı bulamazsam diye endişeleniyorum. Böyle düşünmemem gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Aptalca bir şey."

Dana, koltuğa otururken, "Hiç de aptalca değil," dedi. "Ben de her şey iyi giderken, kötü bir şey oluverirse diye endişelenmeye başlarım."

"Morgantown'a gidince bir şeyler hissedeceğimi bekliyor, daha doğrusu böyle olmasını istiyordum. Orada yaşarken oturduğum apartman dairesinin ve çalıştığım kuaför dükkânının, dövmecinin önünden geçtim. HomeMakers'a bile girdim. Ama dünkü gibi değildi. Bir yoğunluk, bir telaş, bir heyecan hissetmedim. Her şey normaldi."

Kanepenin önüne, yere oturdu. " Oralardaki bazı yerleri tekrar görmek, hatırlamak güzeldi. Ama beni etkilemedi. Orada yaklaşık altı yıl yaşadım ama bugün, bunun bir geçiş dönemi olduğunu hissettim. Orada kalmayı hiç düşünmemiştim. Orada çalıştım ve yaşadım ama hep ileriye bakıyordum."

Alçak sesle, "Sanırım buraya," diye ekledi. "Oradan ayrılmayı başardığım anda gideceğimiz yere. Simon orada doğmuştu. Bu, hayatımdaki en önemli olaydı. Ama orada yaptığım başka hiçbir önemli şey olmadı. Başıma hiçbir önemli şey gelmedi. Orası sadece bir hazırlanma yeriydi."

Malory, "Hiç değilse bunu anlamış oldun," dedi. "Anahtar seni orada beklemiyor. Zaman harcayıp, oraya gitmeseydin, bunu anlayamayacaktın."

"Ama hâlâ anahtarın nerede olduğunu bilmiyorum." Yumruğunu dizine vurdu. Sinirliydi. "Onun nerede olduğunu görebilmem gerekir. Doğru yere bakmadığımı hissediyorum. Bakış açım biraz yanlış. Fazla değil. İçimde öyle bir his var ki yaşantıma, her gün yaptıklarımı yapmaya devam ederken, başımı biraz çevirsem onu göreceğim. Ama bunu yapmıyorum ve bu nedenle anahtarı bulamayacağımdan korkuyorum."

Dana, "Bizim de umutlarımızın kırıldığı anlar oldu, Zoe," diye hatırlattı. "Biz de yanlış yerlere baktık."

"Haklısın. Bu tarafta o kadar çok şey oluyor ki diğer tarafta olanlar önemsiz görünüyor. Burası, sizler, bu konudaki duygularım. Bunlar o kadar kapsamlı ki! Sonra, nasıl olup da bu anahtarı boşluğun içinden çekip çıkaracağımı düşünüyorum ama hemen sonra bunu yapabileceğimi hissediyorum. Doğru yöne bakarsam bunun mümkün olacağını biliyorum."

Malory, "Başladığın yere döndün," diye hatırlattı. "Beklediğin yere baktın. Bu, buraya gelmeden önce geçirdiğin zamanı tanımlamanın bir yolu değil mi?"

"Sanırım evet."

"Belki de oradan ayrıldıktan sonra geldiğin yere bakmanda yarar var. Şimdi olduğun yere."

"Buraya mı demek istiyorsun? Sence anahtar burada olabilir mi?"

"Olabilir. Ya da senin için önemli olan başka bir yerde. Sana ait olan ya da olacak olan bir yerde. Önemli olan o karar anı. O karar."

"Anladım." Zoe, düşünceli bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Bir süre buna odaklanmaya çalışacağım. Simon Brad'le beraberken, ben de burada çalışacağım."

"Brad Simon'u mağazaya mı götürdü?"

"Bu da işin başka bir yönü." Dana'ya baktı. "Geri dönerken, Simon'u okuldan almak ve onunla birlikte buraya gelmekle ilgili bir şey söyledim. Bu konuda kafam karışıktı. Ne yapsam diye düşünüyordum. Bunu dile getirdim. O zaman Brad, onu okuldan kendisinin alacağını söyledi. Brad'e evet demekle hayır demek arasında, sonuç açısından zerre kadar fark yoktur. Simon'u okul-

dan almaya, kısa bir süre için HomeMakers'a sonra da evine götürmeye karar verdi. Zaten, video oyunu oynamak için daha önce anlaşmışlar. Ben yapmam gereken işleri yapmalıymışım. O saat sekiz gibi Simon'u eve getirirmiş. Ha, yemek de düşünmemeliymişim. Pizza ısmarlayacaklarmış."

Malory, "Bu senin için bir sorun mu?" diye sordu.

"Hayır, büyük bir sorun olduğunu söyleyemem. Simon buna sevinecektir. Ben de bu zamanı değerlendirebilirim. Ancak, birine bağımlı hale gelmek istemiyorum. Bu da insanın kendi başını derde sokmasının başka bir şeklidir. Ona bağımlı hale gelmek istemiyorum. Ona âşık olmak istemiyorum. Hele bunu, hiç istemiyorum ama elimde değil."

İçini çekerek başını Malory'nin dizine dayadı. "Ne yapacağım?"

Malory, onun saçlarını okşayarak, "Sırada ne varsa onu yapacaksın" dedi.

On İkinci Bölüm

Arkadaşları gittikten sonra Zoe bir süre daha kalmaya karar verdi. İçinde bulunduğu binayı, bir gün önce ormanı hissettiği gibi hissetmek istiyordu. Bu evde onu çeken ne olmuştu?

Bu evi o bulmuştu. İçinden gelen bir sesin bunu başaramayacağını söylemesine rağmen para hesabını o yapmıştı.

Kuşkulara, olumsuzluklara rağmen bu işi kovalamayı sürdürmüş, başlangıçta bir fanteziden başka bir şey olmayan bu işi kafasında bir tasarıya dönüştürmüştü. Bu, sonunda onun gerçeği haline gelen bir çeşit umuttu.

Üçünün arasından binanın içine ilk giren, burada neler yapılabileceğini gören o olmuştu. Nasıl yapılabileceğini de o düşünmüştü. İkinci katın holünde, parmaklarını duvarda dolaştırarak bunları düşünüyordu.

Emlakçı, tam burada, binanın ticari değerinden, zaman içinde değerinin artacağından ve faiz oranlarından bahsederken, Malory geleceğini bu binada kuracağını anlamamış mıydı? Krem rengi, kasvetli duvarları, çatlamış sıvaları, tozlu pencereleri görüp, rizikoyu göze almaya cesaret etmesi koşuluyla, renk, ışık ve çeşitli olanaklar hayal etmemiş miydi?

Bu, o anı *bir karar anı* yapmıyor muydu?

Bu ev onu Malory ve Dana ile birleştiren bir başka unsur olmuş, onları bir ekip haline getirmişti; anahtarları arama macerasının onları birleştirdiği gibi. Çünkü onların her biri birer anahtardı. Bu maceranın gerektirdiği cevapları bulabilmek için dünle yarına bağlantılı olarak kenetlenmişlerdi.

Kane, arkadaşlarının ikisini de denemek ve tehdit etmek için buraya gelmişti. Onu da denemek ve tehdit etmek için gelecek miydi? Ondan o kadar korkuyordu ki bu korku içinde yaşayan bir canlı gibi soluyordu.

Merdivenlerin başında durmuş kapıya bakıyordu. Sadece aşağı inip o kapıdan dışarı çıkması, tanıdığı, anladığı ve bir noktaya kadar denetleyebildiği dünyaya adım atması gerekiyordu.

Caddeden arabalar geçiyor, kaldırımda insanlar yürüyordu. Normal hayat, normal akışını sürdürüyordu.

Binanın içinde ise yalnızdı. Ormanda yalnız olduğu gibi. Her gece, yatağının başucundaki lambayı söndürüp, başını yastığa koyduğu zaman olduğu gibi.

Bunlar onun seçimleriydi ve hayatı için yaptığı seçimlerden korkamazdı.

Merdivenlere arkasını dönerek oradan, kapıdan ve kapının dışındaki hayattan uzaklaştı. Kendisine ait gördüğü binanın sessiz koridorunda yürümeye başladı.

Tavan arasının kapısına geldiğinde vücudu buz gibi olmuştu. Malory'nin başına gelenlerden sonra hiçbiri oraya çıkmaya cesaret edememişti. Bu konuda konuşmuyorlardı bile. Evin bu kısmını yok sayıyorlardı. Orayı, gerçek anlamda, bir başkasına teslim etmişlerdi.

Orayı geri almanın zamanı gelmemiş miydi? Bu bina tamamen onların olacaksa, bir parçası yokmuş gibi davranamazlardı.

Malory, karar anını orada yaşamış ve kazanmıştı. Buna rağmen, sanki yenilgiye uğramışlar gibi bu alanı terk etmişlerdi.

Bunu değiştirmenin zamanıydı.

Uzanıp tokmağı çevirdi. Kapıyı açtı. Elektriği açması yararlı oldu. Aslında bu, her gün yapılan, sıradan bir hareketti. Ama ışık, karanlıktan daha huzurlu ve rahatlatıcıydı. Ama merdivenleri tır-

manırken, basamaklar ayaklarının altında gıcırdamaya başladığında geri dönmemek için kendini zor tuttu.

Tozdan burnu kaşınıyor, çıplak ampulün ışığında havada uçan tozlar görünüyordu. Burasının iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Evin eski sakinlerinin bıraktığı öte beri arasında da birer hazineye dönüştürülebilecek şeyler vardı.

Boyanması gereken bir konsol, abajuru olmayan lambalar, kırık bir sallanan koltuk, tozlu kutular, küflenmiş kitaplar.

Örümcekler de sıkı çalışmışlardı burada. Sıvanmamış duvarların içinde fare yuvaları vardı. Bütün bunlar temizlenmeliydi. Fareler için kapan kurmalıydılar. Burası kullanışlı bir depo olabilecekken boş bırakılmamalıydı.

Buranın mavi sisle kaplı olduğu anı hatırladı. O anda ortalığı insanın iliklerine işleyen bir soğuk basmıştı.

Burada zafer kazanıldığını hatırlamak daha iyi, diye düşündü. Pencerenin önüne gitti ve içeri biraz hava girmesi için onu iterek açtı.

Buraya tek başına çıkmasının önemli bir adım olduğuna karar verdi. Zoe'nun bu davranışı, sadece evin bu alanını kullanıma açmakla kalmayıp, korkunun onu durduramayacağının da kanıtıydı. Kendi kendine, gelecek sefere bir süpürge, bir toz bezi ve su dolu bir kovayla yer bezi getirmeye söz verdi. Ama bu seferlik, evin eski sakinlerinin bıraktıkları şeyleri gözden geçirmek ve nelerin atılıp, nelerin saklanacağına, hangilerinin işe yarayabileceğine karar vermekle yetinebilirdi.

Temizlenip boyanabilecek eski bir kuş kafesi vardı. Bunu kullanacak bir yer bulabilirdi. Sonra şu lamba ve masa. Kitapların güvelerle dolu olduğu kesindi. Bu nedenle. Dana'ya acı çektirmemek için ilk fırsatta onları elden geçirip, işe yaramaz durumda olanları bir koliye doldurup atmakta fayda vardı.

Eski bir kumaş bebek buldu. Omzu yırtılmıştı. Onu bir zamanlar biri sevmiş olmalı diye düşündü. Yıkanır, sökükleri de dikilirse belki biri onu yeniden sevebilirdi. Bebeği koltuğunun altına sıkıştırarak kutuları ve önüne çıkan eşyaları iteleyerek dolaşmaya devam etti.

Metal çerçeveli oval ayna bir hazineydi. Gerçi çerçevesinin

gümüş kaplama yapılması gerekiyordu ama biçimi çok güzeldi. Onu giriş katının ortasındaki alana asabilirlerdi.

Bebek hâlâ koltuğunun altındaydı. Aynayı duvara dayadı ve geri çekilerek onun nasıl en iyi şekilde değerlendirilebileceğini düşünmeye koyuldu.

Sinek pislikleriyle dolu aynada, çıplak, sert ışık altında kendi yansımasını gördü. Saçları ve yüzü toz içindeydi. Koltuğunun altında bez bir bebek vardı.

Şu anda, ayna ve bebek gibi onun da bakılacak hali yoktu. Ama önemli olan bir şeyin sahip olduğu olanaklardı. Gözlerinin çevresinde yorgunluk belirtileri vardı. Ama bu on dakikalık bir salatalık kompresinin yok edemeyeceği bir şey değildi. Görüntü açısından, kendisini olumlu yönde değiştirmeyi çok iyi bilirdi. Bu onun alışık olduğu bir şeydi. Mesleğinin bir iki küçük sırrını uygulaması yeterliydi.

Zoe, içini de neşeli ve iyimser tutmayı bilirdi. Kendisini gelişmekte olan bir iş gibi düşünmeye devam ettikçe, öğrenmekten, olumlu yönde ilerlemekten ve kendisini geliştirmekten vazgeçmeyecekti.

Kyna'nın kendisine ihtiyacı olduğunu düşündü. Kyna ve kız kardeşleri içinde bulundukları hapisaneden kurtulmak için onun anahtarı bulmasını bekliyorlardı. Elinden gelen her şeyi yaptığından emin olmadıkça, onu aramaktan vazgeçmeyecekti.

Yüsek sesle, "Neye mal olursa olsun," dedi. "Vazgeçmeyeceğim."

Ayna buğulandı. Yüzeyde ince bir kıvılcım dans etmeye başladı. Arkasında, Zoe kendini görüyordu. Sonra birden aynanın içinde Zoe'nun yerinde, yeşil giysili, ince uzun bir genç kadın belirdi. Koltuğunun altında yavru bir köpek ve belinde bir kılıç vardı.

Büyülenmiş gibiydi. Parmaklarıyla aynaya dokunmak için uzandı ve parmaklarının aynanın içine girdiğini hayretle gördü. Dehşet içinde kalarak elini geri çekti ve kalp atışlarını yavaşlatmak için göğsüne bastırdı.

Aynadaki hayal kaybolmamıştı. Ona bakıyor, bekliyordu.

Zoe kaçmak istedi. Bacak kasları gerilmişti. İçinden kapıya

yönelip, buradan uzaklaşmak geliyordu. Ama söz vermişti, öyle değil mi? Ne pahasına olursa olsun. Bir an gözlerini kapadı. Kendini toplamaya çalıştı. Malory'nin, Brad hakkında söyledikleri hayattaki her şeye uymuyor muydu? Sadece, sırada ne varsa onu yapıyordunuz.

Zoe, cesaretini topladı. Kendini daha iyi hissetmek için bebeği göğsüne bastırdı ve aynaya doğru yürüdü.

Kyna kız kardeşleriyle birlikteydi. Güneş gökyüzünde parlıyordu. Havada, bahçeden yayılan kokular vardı. Kuşlar büyük bir neşe içinde ötmekteydiler. Bu, Zoe'yu neşelendirdi.

Genç tanrıçanın koltuğunun altındaki yavru köpek çırpınıyor, iki büklüm olup Kyna'nın elini yalıyordu. Kyna, onu, biraz oynaması için yere bıraktı ve kız kardeşleriyle birlikte güldü.

Niniane eğilip küçük köpeği okşadı. "Şimdi bahçeyi kazmaya başlar," dedi. "Başımızın belası. Ama bu bize zevk veriyor. Onu iyi ki buldun, Kyna."

"Sanki beni bekliyor gibiydi." Kyna ona çoktan âşık olmuştu. Çömelerek köpeğin karnını okşadı. "Ormandaki bir patikanın kenarına oturmuş, sanki bana, '*Gelip beni eve götürmenin zamanı geldi*,' der gibiydi."

"Zavallı küçük şey. Acaba nasıl kaybolmuştu?"

Kyna, Verona'ya baktı. "Kaybolduğunu sanmıyorum. Bence, kaybolmuş değil, bulunmuştu." Yavru köpeği kucağına aldı. Olduğu yerde bir daire çizerek döndü. Köpek sevinç içinde, kıpır kıpırdı. "Sana bakacağız ve seni koruyacağız. Büyüyüp güçlü bir köpek olacaksın."

Niniane, "O zaman, o bizi koruyacak," dedi. Uzanıp köpeğin kuyruğunu hafifçe çekti.

"Yeterince koruyucumuz var." Kyna başını eğip yanağını minik köpeğin başına dayadı. Sonra dönüp, bahçede, çiçek açmış bir ağacın altında birbirine sarılmış olan iki gölgeye baktı. "Rowena ile Pitte ya bizi ya da birbirlerini koruyorlar.

Niniane, başını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı. "Babamız gereğinden fazla endişeleniyor. "Burada onun krallığının ortasındayız? Nerede daha fazla güvende olabiliriz?"

"Cesaret edebilseler buraya bile saldırmak isteyecek kişiler

var." Kyna farkında olmadan elini kılıcının kınına götürdü. "Bunlar, anne babamıza, halkımıza ve bizim dünyamıza, hatta bizim ötemizdeki dünyaya zarar vermek isteyen kişiler."

Verona, "Bu kadar güzellik ve sevgi varken nefrete ne gerek var? Bunu anlayamıyorum," diye ekledi.

"Kane ve çömezleri gibiler oldukça iyi ile kötü arasındaki savaş sürecektir. Bu, bütün dünyalarda böyledir. Ressamlar, şairler, krallar ve bilim adamları gibi savaşçılar da olmalıdır."

Niniane, Kyna'nın kalçasına dokundu. "Bugün kılıca gerek yok."

Verona gülerek, "Kyna'ya göre, kılıca daima gerek vardır," dedi. "Ama sadece bak. Aşk bir kahraman ve çelik gibi sağlam bir silah değil mi?" Rowena ile Pitte'ye bakarak arp çalmaya başladı. "Birbirlerinden başka hiçbir şeye ihtiyaçları yokmuş gibi nasıl birlikteler, görüyor musunuz? Bir gün biz de bunu bulacağız."

Niniane, "Ama benim seveceğim adam, Pitte gibi yakışıklı ve akıllı olmalı," dedi.

"Benimki de öyle olacak ama şair ruhlu olmasını da isterim." Verona kirpiklerini kırpıştırarak elini kalbine bastırdı. "Ya seninki nasıl olacak, Kyna?"

"Ah, bilmem!" Kyna, yavru köpeği yine koltuğunun altına almıştı. "Elbette yakışıklı, akıllı ve şair ruhlu olmalı. Ama onun, bir savaşçının cesaretine de sahip olmasını isterim. Beri yandan, dünyanın en marifetli âşığı olmalı."

Kız kardeşlerim birlikte olduklarında yaptıkları gibi birbirlerine sokularak gülüştüler ve masmavi gökyüzünün kararmakta olduğunu göremediler.

Verona ürperdi, "Hava serinliyor."

Kyna, "Rüzgâr," diye söze başladı ve o anda yer yerinden oynadı.

Kyna kılıcını çekerek hızla döndü. Kız kardeşleriyle ormandan çıkıp gelen gövdenin arasına girdi.

Zoe, çığlıkları, fırtınanın sesini, kızları korumaya koşanların bağırışlarını duyuyordu. Taşların üstünde kayarak ilerleyen bir yılan ve yerden yukarı doğru yükselerek yayılmakta olan mavi sisi gördü.

Kara gözleri yakışıklı yüzünde garip bir güçle parlamakta olan Kane gölgelerin arasından sıyrılarak göründü. Kollarını altüst olan gökyüzüne doğru kaldırdı ve sesi gök gürültüsü gibi gürledi.

Kyna kılıcını çekerek ona meydan okuyordu ama duyduğu acı kızgın bir bıçak gibi yüreğini dağlıyor ve parçalıyordu. Yere çöktü.

Bedenine veda etmeden hemen önce Kane'in gülümsediğini gördü.

Zoe, tavan arasında, lambanın çiğ ışığında, gözlerinden yaşlar akarak duruyor, kalbinin parçalandığını hissediyordu.

"Onlar için üzülüyorum." Zoe, mutfak masasının üstünde ellerini kavuşturdu. "Onun hissettiklerini aynen hissettim; duygularını, güneşi, yavru köpeğin sıcak tüylerini. Ama yine de olayın bir parçası değildim. Nasıl anlatsam, bilmem ki."

Brad, "Aynada gördüğün bir çeşit hayal gibi mi?" diye sordu. Zoe'nun kadehine şarap koydu ve ona doğru hafifçe itti. Zoe Simon'u yatırırken bir şey belli etmemeye çalışıyordu ama duyguları gözlerinden belliydi.

Brad bunun farkına varmış hatta Simon'un da fark ettiğinden şüphelenmişti. Oğlan, hiç itiraz etmeden yatmıştı.

Ama şimdi genç kadın solgundu ve ellerinin titremesine güçlükle engel oluyordu.

Heyecanla, "Evet," dedi. Olaya bir isim verebilmek onu rahatlatmış görünüyordu. Alice Harikalar Diyarında masalındaki Alice gibi aynanın içine girdim," dedi. "Onları tanıdım, Bradley. Onları Kyna gibi ben de seviyordum. Bahçede oturmuş, yavru köpekle oynayarak eğleniyorlar, güneşin tadını çıkarıyorlardı. Rowena ile Pitte'nin birbirlerine duydukları tutku hem hoşlarına gidiyor hem de onlara biraz imreniyorlar, genç kızların çoğu kez yaptıkları gibi ilerde âşık olacakları erkeklerden söz ediyorlardı. Sonra birden ortalık karardı, korkunç bir ortam çıktı ortaya. Kyna savaşmak istedi."

Zoe yine etkilenerek ağlamaya başlamıştı. Yanaklarındaki yaşları sildi. "Onları korumaya çalıştı. Onun ilk ve son düşünce-

si bu oldu. Onların acı çekmesi Kane'ye büyük bir zevk verdi. Kyna'nın yenilgisini sevinçle karşıladı. Bunu yüzünden anladım. Buna, ne Kyna ne de ben engel olabildim."

Kadehini alıp, küçük bir yudum şarap içti.

"O odaya yalnız başına çıkmamalıydın."

"Bana kalırsa yalnız olmam gerekiyordu. Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bunun tek başıma yaşamam gereken bir şey olduğunu düşünüyorum, Bradley." Şarap kadehini itti. Masanın üstünden uzanıp onun elini tuttu. "Kane benim orada olduğumu bilmiyordu. Bundan eminim. O bilmeden orada oluşumun bir anlamı olmalı. Bence bu, Kyna'nın savaşmaya devam ettiğini ya da hâlâ savaşmaya çalıştığını gösteriyor."

Brad, arkasına dayanıp düşündü. "Belki," dedi. "İlk iki kilit açıldığına göre kızların dışarı bir şeyler gönderebilmeleri mümkün olabilir. Örneğin, düşüncelerini, duygularını, umutlarını. Bu seninle bağlantı kurmaları için yeterli olabilir; özellikle de yardımcı olan biri varsa."

"Rowena ile Pitte."

"Öğrenmeye değer. Simon'la kalacak birini bulabilirsen, gidip bunu onlara sorabiliriz."

"Aaa saat neredeyse on oldu. Oraya gidip gelmemiz gece yarısını bulur. Gecenin bu saatinde kimseyi çağırmak istemem."

"Tamam. Ben birini çağırabilirim. "Ayağa kalkıp mutfak telefonunu açtı.

"Bradley..."

"Simon'u Flynn'a emanet eder misin?"

Bradley numaraları tuşlarken, genç kadın, "Elbette ederim," dedi. "Ama bu saatte evinden çıkıp Simon'u beklemeye gelmesi..."

Brad, tek kaşını kaldırmakla yetindi. "Flynn, Zoe'nun evine gelip Simon'la kalabilir misin? Bizim Rowena ile Pitte'yi görmeye gitmemiz gerekiyor. Daha sonra anlatırım. Harika. Görüşürüz." Telefonu kapattı. "On dakika sonra geliyorlar. Arkadaşlık budur, Zoe."

"Biliyorum." Zoe heyecanlanmıştı. Saçlarını elledi. "Sadece,

sinirlerim bozuk diye, insanları evlerinden çıkarmak istemiyorum."

"Sinirlerinin bozuk olması doğal."

"Sanırım evet."

Belki de Zoe'nun içinde bulunduğu ruhsal durum sinir bozukluğundan çok heyecan dolu bir çeşit bekleyişti. Bunu, Bradley'in arabasıyla, Warrior's Peak'e çıkan yokuşu tırmanırken düşündü. Şimdi içinde yeni bir heyecan ve telaş vardı. Çünkü çok gerçek bir biçimde, resimdeki kadının bedeninin içine girip çıkmıştı. Kadın değil, kız, diye düzeltti. O masumiyeti, o umutları ve o cesareti – gençliğin unsurları olan bu üç şeyi – hissetmişti. Aynanın içinde geçirdiği sürede tanrıçanın duygularını ve ruhunu tanımıştı.

Bu yüzden içi sızlıyor, yüreği parçalanıyordu.

Arabadan inerken gökyüzündeki aya baktı. *O bizim saatimiz*, diye düşündü. Kızlar beklerken, zaman hızla geçiyordu.

Brad ile Zoe, kapının önüne gelmeden, Pitte göründü. Zoe, onun rahat ve her zamankinden daha samimi göründüğünü fark etti. Taş rengi bir kazak giymişti.

Zoe, "Bu kadar geç geldiğimiz için özür dilerim," diye söze başladı.

"Çok mu geç oldu?" Zoe'nun elini tutup dudaklarına götürdü. Genç kadın kızardı. Pitte, "Bu kapı size her zaman açık," diye ekledi.

"Ah!" Ne diyeceğini şaşırmıştı. Brad'e baktı. "Çok naziksin. Ama zaten fazla kalmayacağız."

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz." Kızın elini bırakmamıştı. Hep birlikte içeri girdiler. "Geceler serin oluyor. Salonda ateş yanıyor. Oğlun iyi mi?"

"Evet." Daha önce Pitte ile karşılıklı konuşmuş muydu? Bunu merak etti. "Uyuyor. Malory ile Flynn yanındalar. Bradley beni buraya getirdi çünkü bazı olaylarla ilgili olarak sormak istediğim şeyler var."

Salona girerken, Brad kısaca, "Saldırıya uğradı," dedi.

İçeride oturmakta olan Rowena ayağa kalktı. "Yaralandın mı?"

"Hayır, hayır. Bir şeyim yok. Bradley, insanları böyle korkutmamalısın."

Brad, "Saldırıya uğradı," diye takrarladı. "Birkaç çizik ve sıyrıkla kurtuldu ama çok daha kötü olabilirdi."

Pitte, "Öfkelisin," dedi. "Senin yerinde olsam, ben de öfkelenirdim. Bir savaşçı bile, sevdiği kadın saldırıya uğrarsa öfkelenebilir." Zoe'ya bakarak, "Senin de bir savaşçıdan farkın yok," dedi.

"Oturun, lütfen." Rowena koltuğu gösterdi. "Sanırım çay içersiniz; sakinleştirici bir bitki çayı. Yardımcıma haber vereyim." Ama önce Zoe'nun yanına gidip, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu yanaklarından öptü. Yumuşak bir sesle, "Sana borçluyum," dedi. "Ve hiçbir borç tam olarak ödenemez."

Zoe etkilenmişti. Ayağa kalktı ve odadan çıkan Rowena'nın arkasından baktı. Sonra Pitte'ye döndü. "Ormandaki geyik. O sendin. Sendin."

Pitte parmağının ucuyla onun yanağına dokundu. "Niçin kaçmadın, küçük anne?"

"Kaçamadım. Yaralanmıştım." Dizleri titriyordu. Yerine oturdu. "Çok korkuyordum ama kaçamayacak kadar öfkeliydim. Sen de yaralıydın."

Pitte Brad'e, "Ona bir ağaç dalıyla saldırdı," dedi. "Harikaydı. Çok şanslı bir adamsın."

"O şimdilik bundan benim kadar emin değil."

Zoe'nun kafası karışmıştı. Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Beni korumak için oradaydın, öyle değil mi? Geyik... Onlar senin gözlerindi."

Rowena geri dönünce Pitte gülümsedi. "Rowena yalvarmasaydı belki de orada olmayacaktım."

"Beni öldürür müydü?"

"Kane önce insan kanı döktü." Pitte bir koltuğa oturdu. "Seninkini de dökebilirdi."

"Seni öldürebilir miydi?"

Pitte mağrur bir ifadeyle çenesini yukarı kaldırdı. "Denerdi."

Brad, "Kendin olarak, elinde silahınla gelseydin daha etkili olurdu," diye söze karıştı.

"O bir hayvan kimliğine bürünmüşken, onunla insan kimliğimle savaşamam."

Zoe, "Ağır yaralıydım," diye anımsadı. "Yan tarafın parçalanmıştı."

"Tedavi edildi. Teşekkürler."

"Ah, işte çay geldi. Ben yarasını tedavi ederken söylenip durdu." Rowena, hizmetçinin masanın üstüne koyduğu çaydanlığı almak için kalktı. "Bu iyiye işaret. Çünkü Pitte ciddi bir biçimde yaralansaydı, ağzını bile açmaz, tek kelime söylemezdi."

"Oraya gitmekle doğru yaptım. Genellikle, anahtar konusunda yeterli çaba göstermediğimi düşünüyorum. Ama oraya gitmekle doğru yaptım."

"Yolunu kendin çizeceksin." Rowena Zoe'ya çay fincanını uzattı. Erkeğin senin için endişeleniyor. Onu anlıyorum." Bradley'e bakarak ikinci bir fincana çay koydu. "Sana söz veriyorum, onun güvende olması için elimizden geleni yapacağız."

"Simon'u korumaya aldınız. Onu da korumaya alın."

Rowena ona çay fincanını uzatırken, yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Tehlikeyi göze almadan anahtarı bulmak mümkün değil. Anahtar bulunmadıkça da tehlike sona ermeyecek. Zoe'nun, senin, kendisine güvenmene ihtiyacı var. Bu bir zırh kadar, bir kılıç kadar önemli."

"Zoe'ya duyduğum güven sonsuz. Ama, Kane'ye güvenmiyorum."

Pitte, "İkisinde de halkısın," dedi. "Şu anda acısını dindirmek için yaralarını yalıyor olabilir ama tekrar saldırıya geçecektir. İkinizle de işi bitmedi."

Brad, "Henüz bana sataşmadı," diye açıkladı.

"Sinsi bir düşman, zaman ve yer konusunda seçici davranır. Zoe sana ne kadar yaklaşırda, Kane'in indireceği darbe o kadar ağır olacaktır. Ruha ulaşmanın en emin yolu kalpten geçmek değil midir?"

Zoe'nın fincanı tabağına değip tıkırdadı. Brad, Pitte'ye bakarak başını salladı. "Şimdi, içinde bulunduğumuz anı düşünelim

ve olaylar geliştikçe, onlarla ilgilenelim." Rowena'ya, "Sen anahtarların bekçisisin, öyle değil mi?" dedi. "Kurallar değişti. Bunu kendin söylemiştin. Ona anahtarı ver ve bu işi bitir."

"Ama bir anlaşma var."

"Pazarlık ediyor." Bu, Pitte'nin hoşuna gitmişti. Arkasına dayandı. "Ama bir anlaşma var."

Brad, sakin bir sesle, "Anlaşmada ölüm ve yaralanma tehlikesi yoktu," dedi. "İlgili kişilere saldırılar gerçekleşince, anlaşmanın maddeleri iptal oldu."

"Elimizde olmadan meydana gelen zararların telafi edileceğinden bahsediliyordu."

"Bu açıkça belirtilmemişti."

Rowena iç geçirdi. Brad'e, "Pitte'nin ağzını açtırmak zorunda mısın?" dedi. "Eminim ki ikiniz anlaşma ve şartlar üzerinde tartışmaktan büyük bir zevk duyacaksınız. Ama şunu söyleyeyim ki Zoe, bu işten vazgeçmek istediğini söylerse, hayatından bir yıl vermesi cezasının uygulanmamasını ben kabul ederim. Antlaşma üzerine uzun uzun tartışmaktan zevk alacak olmasına karşın, Pitte de kabul eder."

Pitte, "Bu beni eğlendirecekti," diye ekledi.

Rowena, "Ona anahtarı veremem," diye ekledi. Onları bulmak üzere seçilen kişiler tarafından bulunmadıkça ya da süre dolmadıkça anahtarlara dokunamam. Bu işin yapısı böyle."

"O zaman ona anahtarın nerede olduğunu söyle."

"Söyleyemem.bir yerde değil," dedi.

Zoe, yumuşak bir sesle, "Çünkü ben onu bulana kadar anahtar belli bir yerde değil," dedi. Bu düşünce kafasında berraklaşmıştı. Rowena'ya baktı. "Ben yerini saptayana kadar orada olmayacak."

"Bu işte bütün güç sende. Sadece o gücü nasıl kullanacağını anlamalısın."

"Aynadan içeri kendi gücümle mi girdim, beni sen mi gönderdin?"

"Anlayamadım."

"Hoşgürü'nün tavan arasındaki ayna! İçine girdiğimde birbi-

rimize baktık ve kendimi orada, resimdeki bahçede buldum. Onun bir parçasıydım."

Rowena kolunu beline doladı. "Her şeyi anlat bana. Bütün ayrıntılarıyla anlat. Olduğu gibi."

Zoe anlatırken, Rowena bir an için bile gözlerini onun yüzünden ayırmadı. Parmakları genç kadının eline batıyordu. Zoe'nun canı yanmaya başlamıştı. Rowena'nın parmak izlerinin moraracağını hissediyordu.

Zoe, sözünü bitirdiğinde, Rowena'nın parmaklarının titrediğini hissetti.

Rowena, "Bir dakika," dedi ve ayağa kalkarak şöminenin karşısında durdu.

"Bir *ghra*." Pitte kalkıp onun yanına geldi. Başını eğerek, yanağını onun başına dayadı.

Zoe sarsılmıştı. "Kötü bir şey mi oldu?" Brad'in elini tutmak için uzandı.

"Dünyamın başına geleceklerden korkuyordum. Kane'in bütün yasaları çiğneyerek kontrolden çıkmasından korkuyordum. Ölümlülerin kanını döküp cezasız kalacağından korkuyordum. Ah!" Rowena dönüp, yüzünü Pitte'nin göğsüne gömdü. "Kalbim karanlık düşünceler ve korkuyla doluydu."

"Savaş olacak, buna şüphe yok. Ben de burada kapana sıkışmış durumdayım." Pitte'nin kaderine isyan ettiği belliydi.

Rowena, geri geri giderek onlardan biraz uzaklaştı. "Sana burada ihtiyaç var," dedi. Yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı. "Bu savaşın da kazanılması gerekiyor."

Tekrar Zoe'nun yanına gitti. "Yeni bir ümit doğdu."

Zoe çantasını açıp bir kâğıt mendil çıkararak Rowena'ya uzattı. "Anlayamadım."

"Bunu tahmin edememiştim. Kane de tahmin edemedi. Beklemiyordum; o da beklemiyordu. Eğer Kyna sana görünebildiyse, ona dokunmana izin verdiyse, o da Kyna'ya dokunabilmiş demektir."

"Kim?"

"Kral. Savaşı kendi amaçları için kullanabilecek olan tek ki-

şi Kane değil. Biz burada savaşımızı kazanabilirsek, kral da orada kendi savaşını kazanabilir. Sana bir armağan verildi, Zoe. Bir kaç dakika için bir tanrıça, bir kral kızı oldun." Yüzü parlıyordu. "Onlar sana sadece gösterilmedi; onlara dokundun da. Kane bu bağı asla yok edemez."

Zoe, "Kyna savaşmak istedi ama bunu yapamadı. Kılıcını çekti," dedi. Şu anda bile kızın kılıcını kınından şimşek hızıyla çekişini hatırlıyor, hissediyordu. "Ama, Kane onun kılıcını kullanmasına fırsat vermedi."

Rowenna şefkatle onun elini okşadı. "Savaş henüz bitmiş değil," dedi. "Ne senin dünyanda, ne de benimkinde."

"Kyna onu tanıyordu. Olayın anlamını hemen kavradı ve Kane'in yüzünü gördü."

"O sana dokundu, bir kaç dakika için senin içinde yaşadı ve sanırım böylece senin bildiklerini o da öğrendi. Bu senin ona hediyen oldu."

"Onu orada bırakmayacağım. Umarım bunu biliyordur."

Evden çıkarlarken, Brad biraz geride kaldı. Rowena ile Zoe, önden yürürlerken Pitte'ye, "Eğer Kane ona zarar verirse, ne kılığına girersen gir bul onu bul," dedi.

"Ben de senin yerinde olsam, aynı şeyi yapardım."

Brad, Zoe'ya doğru bir bakış attıktan sonra, alçak sesle, "Kane'in benim peşime düşmesi için ne yapmam gerektiğini söyle," dedi.

"Senin peşine düşecektir. Çünkü Zoe ile senin aranda bir bağlantı var. Aslında hepiniz, birbirinizle bağlantılısınız. Zoe'nun seni sevmesini sağlarsan Kane'yi hemen karşında bulacaksın."

On Üçüncü Bölüm

Zoe, uyku, bir süre için hayatımda bir öncelik olmayacak, diye düşündü. Yaptığı planlara bakılacak olursa, en önemli ilk beşin arasında bile değildi. Büyütmek zorunda olduğu bir oğlu vardı ve son zamanlarda ona gerekli olan hakettiği zamanı ayıramadığını hissediyordu. Organize etmesi gereken bir işi vardı ve ona gittikçe daha çok zaman ayırması gerekecekti.

Yetişkin hayatının ilk ciddi ilişkisini yaşıyordu ama bu ilişkiye nasıl ve neden başladığını, ondan nasıl daha çok keyif alabileceğini düşünecek zamanı bile olmamıştı.

Anahtar bulması gerekiyordu. Eğer iki hafta sonra, ipi göğüslemiş olmazsa, her şeyi kaybedecekti. Cam bir kutunun içine hapsedilmiş olan her neyse, bir kaç dakikalığına onun içine girmişti. Onu kurtarmak için her şeyi göze almaya hazırdı.

Bu nedenlerle, uyku, Zoe onu programına dahil edene kadar beklemeliydi.

Bütün günü, yanında çalışmak için başvuruda bulunanlarla görüşerek, onların günde kaç saat çalışmalarının daha uygun olduğunu hesaplayarak ve vereceği ücretin pazarlığını yaparak geçirdi. Akşam oğluyla birlikteydi. Onun okul ödevi olan kuş evi-

ni yapmasına yardım etti, saçlarına şekil verdi. Birlikte hoşça vakit geçirdiler.

Simon yattıktan sonra, geceden arta kalan zamanın çoğu, hesap yapmak ve evle ilgili, uzun süredir ihmal etmiş olduğu bazı işleri tamamlamak oldu.

Sayıları ezdi, büzdü, yerlerini değiştirdi, sıkıştırdı. Ama sonuç hep aynı oldu. Hoşgörü'ye yaptığı yatırımlar, sermayesini sarsıcı bir oranda küçültmüştü. Bunun başlıca nedeninin kendisinin kaliteli bir güzellik enstitüsü açmak isteyişi olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bu rüyadan vazgeçmemek için her şeye razıydı.

Bilgisayarda hesaplarını incelerken, bu rüya uğruna, son kuruşuna kadar harcamak zorunda kalabileceğini hissetti. Ancak, Hoşgörü'yü Şükran Gününden önce açabilirlerse ve bekledikleri sayıda müşteri gelirse, yatırımlarını çabucak telafi edebileceklerdi. Elbette paralar önce damla damla gelecekti ama damlaya damlaya göl olduğunu unutmamak gerekirdi.

Noel'den önceki günler perakendecilerin en çok kazanç sağladıkları günlerdi. Hoşgörü'nün ise buna ihtiyacı vardı.

Zoe, hesaplı hareket etmeyi, para biriktirmeyi çok iyi bilirdi. Bunu yapacaktı. Ah Tanrım, arabası iki yıl daha büyük masraflar çıkarmadan onu idare etse ne kadar iyi olurdu.

Simon'un hayatını etkilemeden, altı ay, belki de bir yıl süreyle, harcamalarından kısıntılar yapabilirdi. Hoşgörü, onların hayatında büyük bir değişiklik yapacak, oğlu için bütün kalbiyle istediği güvenceyi sağlayacaktı. Zoe, Hoşgörü'yle gurur duyacak ve bu iş yeri ona, çok arzuladığı saygınlığı sağlayacaktı.

On altı yaşında o karavandan ayrılırken amacı buraya ulaşmaktı. Hayatındaki sayısız yol ayırımlarının önemlilerinden biriydi o. Bir yön. Arkasına dayanmış düşünüyordu. Ya diğerleri?

Hoşgörü yol ayırımlarından biri idiyse, oturduğu ev de öyleydi. Bu ev için para biriktirmişti ve güçlükle kazandığı parayla, her ay, banka borcunun taksitlerini ödüyordu. Zoe'ya öyle geliyordu ki köklerine yaptığı yolculuk ve Hoşgörü'nün tavan arasını gözden geçirmek güç kazanma yolunda birer adımsa, kendi mutfağının yerlerini silmek de aynı şey olabilirdi.

Kâğıtlarını toplayıp dizüstü bilgisayarını kapadı ve yerleri silmek için su kovasını çıkardı.

Bu evi seçmesinin ilk sebebi bütçesine üç aşağı beş yukarı uygun oluşuydu. Hoşgörü'nün binasına adımını attığında hissettiklerini bu eve ilk girirşinde de hissetmişti. Burası onun eviydi; Simon için yaratacağı yuva.

Emekleyerek yerleri silerken, evin o zaman hiç de göz alıcı olmadığını hatırladı. Pis bir kahve rengine boyanmıştı. Otların buruşmuş olduğu bahçenin ise binanın görünüşüne hiçbir olumlu katkısı yoktu. İçerideyse yerlerdeki halılar eski ve yıpranmış, su tesisatı kuşku vericiydi. Mutfağın muşamba zemini berbat durumdaydı, duvarlar çivi delikleriyle doluydu. Ama büyüklüğü Zoe ve Simon'a çok uygun, fiyatı da mantıklıydı.

Zoe, kazımış, boyamış, bahçeyi çapalamış, çiçekler ekmişti. Kullanılmış eşya satışlarından ve bir pazarlarından, hatta çöplükten öte beri toplamıştı.

O zaman da uykusundan özveride bulunmuştu. Bir an, dizlerinin üstünde doğrulup bunu düşündü. Ama harcadığı her saate değmişti. Kendisi ve neler yapabileceği hakkında bir çok şeyler öğrenmişti.

Gülümseyerek parlak muşambanın üstünde parmağını gezdirdi. Bu zemini elleriyle kaplamıştı. Mevsim ucuzluğunu beklemiş ve bu güzel beyaz muşambayı HomeMakers'dan almıştı.

Evin içinde ve dışında kullandığı boyaları da HomeMakers'dan satın aldığını hatırladı. Su tesisatı için gerekli olan kimi şeyleri ve üst kattaki banyonun ışık tesisatını da oradan almıştı.

Aslında, bu evde, HomeMakers'ın imzası bulunmayan tek bir oda yoktu.

Bunun bir anlamı olmalıydı.

Bunun anlamı Bradley'di.

Baktığım her yerde o var, diye düşündü. Onu düşünmediği anlarda bile, Bradley orada, beyninde dolaşıyordu. Onun hayatında oluşu çok heyecan verici, bir azıcık da ürkütücüydü. Ama ona âşık olmak, işte bu imkânsızdı.

Üstelik, bu Bradley için tehlikeli olurdu. Zoe, Pitte'nin söylediğini duymuştu. O Bradley'i ne kadar çok severse, tehlike Brad-

ley'e o kadar yaklaşacaktı. Onun bu serüvenin bir parçası olduğundan, bir şekilde kendi hayatının da bir parçası olacağından kuşkusu yoktu. Ama her şey biraz başka olsaydı neler olabilirdi, diye düşünerek, kendi fantezileri için Brad'i Kane'in önüne atmasına izin veremezdi.

Onun gibi bir adamın kendisine ve oğluna önem vermesi ve onlarla bu kadar ilgilenmesi yeterliydi. Açgözlülük edip daha fazlasını istemeyecekti.

Yerleri silmeyi bitirince, ocağın üstündeki saate baktı. Sabahın üç buçuğuydu. Mutfağı tertemiz ve lekesiz, çek defteri denetlenmiş, haftalık yemek listesi yapılmış, fiyatlar saptanmıştı. Ama anahtara doğru bir adım daha attıysa bile bundan habersizdi.

Biraz uyuyup sabahleyin dinlenmiş olarak kalkmaya karar verdi.

Bradley alev alev yanmakta olan kamp ateşinin başına oturmuş ılık birasını içiyordu. Biranın ılık olması önemli değildi. On altı yaşındaki bir çocuk için önemli olan bira içmekti. Babası öğrense derisini yüzerdi ve o, hemen hemen her zaman her şeyi öğrenirdi. Ama hiçbir şey bu sıcak yaz gecesi özgürlüğünün keyfini bozamazdı.

Uyumaya niyeti yoktu. Bir sigara daha içip, birasının geri kalanını yudumlayacak ve burada oturacaktı.

Tepede, Warrior's Peak'in gölgelerinin arasında kamp kurmak Jordan'ın fikriydi. Bu eski ve korkunç ev arkadaşına her zaman çekici gelmişti. Jordan bu ev ve burada yaşamış ya da ölmüş kişiler hakkında sürekli hikâyeler uydururdu.

Brad de buranın insanı heyecanlandıran bir görünüşü olduğunu kabul ediyordu. İlginç şeyler düşünmesine neden oluyordu. Onu düşündüğünüzde, Pennsylvania'da bir dağ başında böyle dev gibi bir ev yapmanın kimin aklına gelmiş olabileceğini merak ediyordunuz. Oldukça ürkütücü ama güzeldi.

Bütün bunlara rağmen bu evi Jordan'a bırakmaya razıydı. O, nehir kıyısındaki ahşap evi buna tercih ediyordu. Üniversiteyi bitirdikten sonra, New York'a taşınmayı ya da dünyayı dolaşma-

yı düşündüğü zaman bile nehir kıyısındaki evden başka bir yerde sürekli olarak yaşayamayacağını biliyordu.

Ama, New York, üniversite ve süreklilik çok ama çok uzaktı. Şu anda, bulunduğu yerde olmak hoşuna gidiyordu ağaçların arasındaki bir kamp ateşinin başında, hafif sarhoş olarak.

Jordan ve Flynn ile birlikte bu kadar yükseklere çıkmış olmak, olaya bir macera havası veriyordu. Warrior'n Peak'in yüksek duvarına tırmanmak ise bir hapishaneden kaçmak yerine, bir hapishaneye gizlice girmek gibi bir şeydi.

Pazartesi günü çalışmak zorundaydı. Sevgili B.C.'nin tembellere tahammülü yoktu. Vane'ler yaz tatilinde bile yüklerini taşırlardı. Ama buna bir itirazı yoktu. Hafta sonlarını arkadaşlarıyla geçiriyordu. Dağlara çıkıp, vahşi otların arasında dolaşıyorlar, onlara karışacak kimse olmadığını bilmenin keyfini sürüyorlardı.

O, - aileye, işe, Vane adına karşı – sorumlu olduğunun bilincindeydi. Gelecekte, o da büyük babası ve babası gibi, bu şirkete damgasını basacak, iz bırakacak bir şey yapacaktı. Ama insan, arada bir bunlardan uzaklaşıp bir bira içebilmeli, bir kamp ateşi yakıp, yakın arkadaşlarıyla birlikle bir kaç yanmış sosis yiyebilmeliydi.

Jordan'la Flynn'ın ne cehenneme gittiklerini bilmiyordu ama tembelliğinden, onları aramaya hiç niyeti yoktu. Birasını yudumluyor ve beynindeki küçük sesin, bu keskin yulaf tadından pek de hoşlanmadığını söyleyişini duymazdan gelmeye çalışıyordu. Bir sigara yaktı ve ateş böceklerinin tekrarladıkları her geceki ışık gösterisini izlemeye koyuldu.

Baykuşun korkunç çığlığını duyunca ürperdi. Patsy Hourback'i arabasının arka koltuğuna nasıl atacağını düşünüyor, ağustos böceklerinin sesi düşüncelerine uygun bir arka plan oluşturuyordu. Şu ana kadar, genç kız, ilişkilerini cüretkâr öpüşmeler ve arada bir bluzünün üstünden memelerini okşatmakla sınırlı tutmak konusunda kararlı davranmıştı.

Brad, Patsy Hourback'in bluzünü çıkarmak istiyordu.

Sorun şuydu ki Patsy önce Brad'in kendisini sevdiğini söylemesini istiyordu. Bu da kolay değildi. Evet, bu kızdan hoşlanıyor ve onu gerçekten arzuluyordu ama aşk? Tanrım.

Bu ürkütücüydü, geleceğe dönük bir şeydi. O Patsy'e âşık değildi. Duygularının bu yönde gelişmediğini de hissediyordu. O daha sonra âşık olacaktı, çok daha sonra. Âşık olacağı kızın da nasıl biri olacağını henüz göremiyordu. Hatta, bunu şimdiden bilmek de istemiyordu.

Önce yapması gereken bir sürü şey, görmesi gereken bir sürü yer vardı.

Ama bu arada, ne olur ne olmaz diye yanında taşıdığı prezervatif cüzdanını yakıyordu. Patsy Hourback'e sahip olmayı gerçekten istiyordu.

Birasını bitirdi ve kendi payına düşen ikinci birayı almayı düşündü. Ama tek başına içmek çok da eğlenceli değildi.

O sırada çalılar arasından gelen bir hışırtı duyarak gülümsedi. "Bu tarihin yazdığı en uzun işeme olmalı," diye seslendi.

Ters bir cevap ya da bir hakaret bekliyordu ki orman yeniden sessizliğe gömüldü. Brad yüzünü buruşturdu. "Yapmayın çocuklar. Orada olduğunuzu duydum. Eğer buraya gelmezseniz bütün biraları içip bitireceğim."

Bu sözlere cevap olarak yine bir hışırtı duyuldu. Bu kez karşı taraftan geliyordu. Delikanlı içinde hafif bir ürperti hissetti ama uzanıp ikinci bir bira alarak erkekliğini savundu. "Evet, işte bu beni korkutacak. Tanrım, bu Amerikan futbolu maskesi takmış olan Jason olmalı! İmdat, İmdat! İkiniz de ne kadar salaksınız!"

Homurdanır gibi güldü. Birayı açtı ve gösteriş olsun diye bir yudum içti.

Karanlığın içinden korkunç bir kükreme geldi.

"Kes şunu, Hawke. Pis domuz!" Ama bu sözler Brad'in ağzından bir fısıltı gibi çıktı çünkü korkudan sesi kısılmış, boğazına bir şey düğümlenmişti. Sosis kızartmakta kullandıkları ince sopalardan birine uzandı."

Karanlığın için korku ve acı dolu bir çığlık yükseldi. Brad ayağa fırladı. İnececik sopayı elinde bir kılıç gibi tutuyordu. Kendi etrafında bir daire çizerek döndü. Korku içini kemiriyor, delikanlı, gölgelerin arasında neler olduğunu görmeye çalışıyordu.

Uzun, çok uzun bir dakika geçti. Ortalığı sessizlik kaplamıştı. Brad, kendi kalp atışlarından başka bir şey duymuyordu.

Sonra çığlık tekrar duyuldu. Birisi ona sesleniyor, onun ismini söylüyordu. Brad sesin geldiği yöne doğru koştu. Bu Flynn'ın sesiydi. Arkadaşının sesi dehşet doluydu. Canının yandığı belliydi. Bu Brad'i korkutmak için yapılmış bir numara olamazdı. Acı ve korku dolu bir çığlık daha duydu. Bu Jordan'ın sesiydi. Arkadan geliyordu. Karanlığı yırtarak yükselmişti.

Brad paniğe kapılmış, ne yapacağını şaşırmıştı. Döndü. Karanlıkta bir hışırtı oldu. Bir güç ona doğru yöneldi. Öylesine yoğundu ki bunun bir insanla ilgisi olamazdı. Sanki, insan üstü bir güçtü. Birden gece, müthiş bir gürültüyle sarsıldı. Rüzgâr ağaçların arasında uğulduyor, dallar kırılarak yerlere düşüyordu. Her yönden çığlıklar gelmeye başlamıştı. Brad koşarken, yaz sıcağı, yerini acı bir soğuğa bıraktı ve sis basmaya başladı. Sis aşağıdan yukarı doğru bir nehir gibi yükseliyordu. Dizlerine kadar gelmişti.

Midesinde, hem arkadaşları hem de kendisi adına vahşi bir korku kol geziyordu. Ağaçların arasından, Warrior's Peak'in kule ve kubbelerinin dibindeki bir çimenliğe çıktı.

Gökyüzünde dolunay parlıyordu. Ay ışığında, çimenlerin arasında arkadaşlarının paramparça olmuş bedenlerini gördü. Onlara doğru koşarken bilinçsizce dua etmeye başladı.

Kanlara basarak düştü ve daha da kötüsü, dizleriyle elleri üzerinde kayarak, kendini Flynn'ın cesedinin yanında buldu. İçi burkularak arkadaşını tuttuğu zaman elleri ıslak ve sıcak bir et yığınına değdi.

Bembeyaz dolunayın ışığında Brad'in ellerinden kan damlıyordu.

"Hayır!" dedi. Sesi titriyordu. Gözlerini kapayıp kendini topladı ve onları bütün gücüyle ovuşturdu. "Hayır." Sesi daha güçlü çıkıyordu. Gözlerini açıp kendini bakmaya zorladı. "Bu palavra!"

Brad avı ve korkuyla arkadaşına bakarken, Flynn parçalanmış olan boynunun üstünde başını çevirdi ve sırıtarak, "Hey serseri!" dedi. "Biliyor musun sıra sende!"

Brad'in kalbi çılgın gibi çarpıyordu. Buna rağmen ayağa kalkıp, "Palavra!" diye tekrarladı.

"Çok canın yanacak!" Flynn da ayağa kalkmıştı. İkisi birlik-

te Jordan'a doğru yürüdüler. O da aynı durumdaydı. Flynn da o da, pis, sulu bir gülüşle gülüyorlardı.

Jordan'ın tek gözü vardı. Diğeri oyulmuştu. Tek gözüyle Brad'e işaret etti. "Hepimizin işi bitti. Sonumuz geldi."

Brad, onların kokusunu alıyordu. Bu ölümün kokusuydu. "Daha inandırıcı olman gerekir, Kane. Çok daha inandırıcı olman gerekir. Bunun palavra olduğu belliydi."

Evet, canı yanıyor, onu dehşete düşüren bir acı göğsünden fışkırarak bedeninin bütün hücrelerine yayılıyordu. Brad, arkadaşlarının bir korku filmini andıran hayallerine bakarken acıya katlandı, hatta onu kullandı.

Gülmeye çalışlarak, "Beyler, ağır yaralanmışsınız!" dedi. Kendinden geçmemek için çaba sarfediyordu.

Kendi yatağında, soğuktan titreyerek uyandı.

Eliyle göğsünü ovuşturarak doğrulup oturdu. Derin bir nefes aldı.

"Eh, vakti gelmişti!" dedi.

"Desene işimiz bitikti!".

Flynn Brad'e iç açıcı bir gülümsemeyle bakıyordu. Jordan'la birlikte mutfaktaki masanın başında oturuyorlardı. Brad onlara telefon etmek için sabah olmasını beklemiş, bu arada, gördüğü hayallerle başbaşa iki uzun saat geçirmişti.

Telefonda onlara hiçbir şey anlatmamış, sadece onlara ihtiyacı olduğunu söylemişti. Arkadaşları da hemen gelmişlerdi.

Şimdi, parlak gün ışığında, kahve ve kızarmış ekmek kokuları arasında Brad'in rüyası önemsiz ve komik görünüyordu. Ciddiye alınacak bir deneyim sayılmazdı. Bir karabasanlar karmaşasından başka bir şey değildi.

"Ne demiştim, gırtlağımız parçalanmış, göğsünüz lime lime olmuştu. Sana gelince, " Jordan'a baktı; "Sol gözün oyulmuştu. Yüzünün bir kısmı da tamamen parçalanmıştı."

Flynn, "Bunlar onu güzelleştirmiş olabilir," dedi.

Brad ona dönerek, "Seninde beynin parçalanıp etrafa saçılmıştı,",dedi. "Bir kaç parçayı yerden alıp kafanın içine soktum. Bir yararı olacağından değil ya!"

Jordan, "Flynn'ın beyni zaten tam değildir," diye söze karıştı. Kahve fincanının üstünden Brad'e bakıyordu. "Canın acıdı mı?" diye sordu.

"Bir saat kadar süreyle kalbim gümbürdemeye devam etti. Başım da görülmemiş bir şekilde ağrıdı. Hepsi bu kadar."

"Şu soru cevapsız kalıyor. Nasıl kendine geldin?"

"Bir kere sizlerin başınıza gelenleri bildiğim için kendimi hazırlamıştım. Neler olabileceğini, ve ne yapmam gerektiğini düşünecek vaktim olmuştu. Beni, içine düştüğüm yalancı dünyadan kurtaracak bir kelime hazırlamıştım ve bu yararlı oldu."

Flynn bir parça kızarmış ekmek ısırarak, "Bu kelime neydi?"

Brad, "Palavra. İşe yaradı.," diye devam etti. Flynn etrafa ekmek kırıntıları saçıyordu. "İnsanlara özgü ve amaca yönelik bir kelime. Bir de şu var ki Kane özensiz davrandı. Yine de beni etkilemediğini söyleyemem. Özellikle başlangıçta çok etkilendim. Kendimi on altı yaşında hissediyordum. Kamp ateşinin başında oturmuş ılık bira içiyor ve Patsy Hourback'in vücudunu düşünüyordum."

Jordan, "O kızın vücudu çok güzeldi," diye söze karıştı.

"Zaten o yaz Patsy'i kafama takmıştım. Doğrusunu isterseniz, asıl kafama taktığım cinsellikti. Ama bu Patsy'nin vücudunda somutlaşıyordu. Özetle, başlangıçta, tepede, Warrior's Peak'in yanında, ağaçların arasında oturuyordum. Sonra Flynn bir kız gibi çığlık atmaya başladı..."

"Bağıranın Jordan olmadığını nereden anladın?" Flynn hakarete uğramış gibiydi. Suratını asmıştı. "Ne diye bir kız gibi çığlık atacakmışım?"

Brad, "Bunu Kane'e sor," diye cevap verdi. "O anda benim aklım başımda değildi. İkiniz de feryatlarla beni çağırıyordunuz. Kane kendini göstermeye başlamıştı. Rüzgâr, sis, soğuk. Durumu kavrar gibi olmuştum. İkinizi o durumda çimlerin arasında yatarken görünce, bir an yine kendimi olayın büyüsüne kaptırdım. Flynn'ın beyninin parçaları ya da ortalığa saçılmış olan bağırsakları üzerinde kaydım."

Flynn, "Burada yemek yemeye çalışıyorum," diye sızlandı.

"Bu kadarı da fazlaydı. İnandırı olmaktan çıkmıştı. Ve ben,

artık on altı yaşında değildim. Beynim bunu kabul etmiyordu. Kane dizginleri elinden kaçırmıştı. Bütün bunları onun yaptığını anlamıştım. Başka bir deyişle, hepsinin palavra olduğunu biliyordum."

Brad, kahve sürahisini almak için ayağa kalktı. "Size telefon etmeden önce bir kaç saat düşündüm ve onun ne yapmak istediğini buldum."

Jordan, "Bizi, ayırmak," dedi.

"Evet, hemen anladın. Beni sizden ayırıp tek başıma bırakmak istiyordu. Siz ikiniz birlikte ortadan kaybolmuştunuz ve ben yalnız başıma oturuyordum. Beni çağırdığınızda hemen koştum ama sizi bulduğumda perişan durumdaydınız."

Flynn, "Sonra bizi sana karşı kullanmak istedi," diye tamamladı. "Zombi ikizler! Beynini yemeye kalkışan iki adama nasıl güvenecek, onlarla birlikte çalışmayı nasıl göze alacaktın? Filmlerini gördüm. Zombiler beyin yer."

"Kendimi yalnız, herkesten uzak ve tehdit altında hissetmemi istedi."

Jordan, "Daha da kötüsü olabilirdi," dedi. "Kendini o hayallerden sıyıramasaydın sana zarar verebilirdik. Tekrar üstüne geldiğinde, daha doğrudan saldıracak."

"Olsun." Brad kahvesini aldı. "Ben de aynı şeyi yapacağım."

Flynn, "Yakışıklılığın bir büyücüyle başa çıkmaya yetmeyecektir," diye hatırlattı.

Brad, başını sallayarak tabağının yanında duran bıçağı aldı. "Büyücülerin de kanı akar," dedi.

Jordan, "Olanları Zoe'ya anlatacak mısın?" diye sordu.

"Evet. Bu işi bitirene kadar onun yanından ayrılmayacağım. Bugün işe giderken Hoşgörü'ye uğramayı düşünüyorum."

Flynn, "İkindiye kadar orada olmayacak," dedi. "Malory onun evde yapacak işleri olduğunu söyledi."

"Daha iyi."

Brad telefon konuşmasını bitirip, arabasını Zoe'nun arabasının arkasına park etti. Sonra, avuç içi bilgisayarına yeni bir randevuyu not etti. Arabadan inerken, mimarıyla yapacağı toplantı-

yı, genişleme planlarını, mağazanın planında yapmak istediği değişiklikleri düşünüyordu. Kapıyı çalana kadar aklında bunlar vardı. Ama Zoe'yu karşısında görür görmez her şeyi unuttu.

Genç kadın dizleri yıpranmış bir kot pantolon ve belini açıkta bırakan bir tişört giymişti. Gözü kızın göbek deliğinde parlayan minik topa kaydı.

Ayakları çıplaktı. Ayak tırnakları paskalya yumurtası pembesine boyanmıştı. Kulaklarında kocaman gümüş halkalar vardı. Elindeki bezden keskin bir limon kokusu yayılıyordu.

Telaşla, "Temizlik yapıyordum," dedi. "Yatak odasını yeni bitirdim." Eşyaları cilaladığı bezin, elinde olduğunu birden fark etmiş gibi onu arka cebine soktu. "Bugün Hoşgörü'ye gitmeden önce evde biraz vakit geçirmek istedim."

"Tamam." Brad içeri girdi ve gözlerini genç kadından güçlükle ayırarak oturma odasına baktı. Burada her şey pırıl pırıl parlıyordu. "Boş durmamışsın," dedi.

"Temizlik yapmak kafamı çalıştırır. Evi düşünüyordum. Belki de bu ev işin bir parçasıdır. Ona zaman ayırdım, onunla, her yeriyle ilgilendim. Belki de..." Brad ona o kadar dikkatle bakıyordu ki hafifçe kızardı. Eliyle yanağını ovaladı. "Ne oldu? Yüzüm kirlenmiş mi?

"Yüzünde hiçbir şey yok. Şimdiye kadar gördüğüm en kusursuz yüz."

"Toz yumaklarıyla boğuştuktan sonra bunu duymak çok güzel."

"Simon okulda mı?"

"Evet." Brad'in gözlerindeki pırıltıyı görünce kendi gözleri büyüdü. "Tanrı aşkına, saat neredeyse ona geliyor. Sen işe gitmedin mi?"

"Gideceğim." Öne doğru bir kaç adım atınca genç kadın geriledi. "Ancak biraz geç gitmeye karar vermiştim çünkü seninle konuşmam gerekiyordu. Ama sanırım konuşmayı erteleyebiliriz."

"Ama bunu yapamayız." Yapamazlar mıydı?

"Bahse girerim ki yapabiliriz. Deneyelim."

Kızı kucaklayıp ayaklarını yerden kesti. Brad onu yatak odasına götürürken, Zoe'nun kasıkları karıncalanmaya başlamıştı.

"Hay allah." Kendine hakim olamıyor, sinirden kıkırdıyordu. "Tıpkı bir aşk romanı gibi. Ama üstümde bu eski kot pantolondan daha seksi bir giysi olmalıydı."

Mobilya cilası ve olgun erik kokuyordu. "Senin üstündeki eski kot pantolondan daha seksi bir giysi olamaz."

"Ah, iyi o zaman!" Zoe zevkten kendinden geçmek üzereydi. Erkeğin ensesini öptü. "Bu gerçekten çok iyi." Onun kulak memesini dudaklarının arasına aldı. "Makinede çamaşır var. Bir kaç gündür yıkamamıştım. Yani bu eski kot pantolonun altında bir şey yok."

Brad başını çevirip onun gülen gözlerinin içine baktı. "Ah, demek öyle! O zaman konuşmamız kesinlikle ertelenecek."

Brad genç kadını yatağın üstüne bırakırken, Zoe'nun kolları onun boynuna dolanmıştı. Erkeği kendine çekti. "Bu, bütün işlerimi bitirmeme karşılık bir mükâfat olmalı," diye mırıldandı.

"Seninle seviştiğimizden beri tekrar sevişmeyi düşünüyorum."

Kızı dudaklarından, önce yavaşça, sonra tutkuyla öptü.

Zoe, bunun kendisi için bir mucize olduğunu düşündü ve kendini anın zevkine bıraktı. Kendisini pırlantalar kadar değerli hissetmesini sağlayan bir adamın kollarındaydı.

Erkek, bütün hayatını, onu öpmekten başka bir şey yapmayarak geçirmeyi ister gibi öpüyordu kızı. Bu sıcacık bedenin yanından ayrılmak istemiyordu. Oysa, kızın da onun sıcaklığına ihtiyacı vardı. Brad'den taşan sessiz coşku, Zoe'nun yüreğini, yumuşak, ipeksi kurdeleler gibi sarıyordu.

Onu, bedenini, dokunmaktan hiç bıkmayacağı narin bir hazineymiş gibi okşuyordu. O güzelim ellerin her okşayışı genç kadını rahatlatıyor, tahrik ediyor ve vaatlerde bulunuyordu. Bu tatlı mucize kanında şarap gibi dolaşıyordu. Kendi odasında, sabah güneşinde, bu tatlı okşayışlar, derisini ağır ağır canlandırıyordu. Bu okşayışların altında uyanıyor, sonra tekrar kendini onlara teslim ederek, dışarıdaki dünya gürültülü akışına onsuz devam ederken, o kabuğuna çekiliyor, kendi dünyasına dalıyordu. Birlikte olmak için başka işlerden vakit çalmak mahremiyete heyecan katıyordu.

Brad, eski kot pantolonla tişörtün arasındaki açıkta kalan yeli okşamaya başlamıştı. Göbeğindeki gümüş topu okşadığında kızın tahrik olarak inlediğini duydu. Erkeğin dudakları boynunda dolaşırken, Zoe başını çevirip iç geçirdi.

Bütün endişeleri, bütün yorgunluğu gidivermişli.

Erkek, kızın kendisini ona bıraktığını hissediyor, giderek daha sık nefes aldığım duyuyordu. Acaba Zoe, kendisiyle bu koşullar altında – sessizlik içinde, güneş ışıkları pencereden içeri süzülürken – birlikte olmanın Brad için ne demek olduğunu bilebilir miydi?

Brad'in ona ne kadar ihtiyacı olduğunu bilebilir miydi? Genç adam bile bunu yeni anlamaya başlamıştı.

O ana kadar, vermeyi ne kadar çok istediğini, vermekten ne kadar büyük bir zevk aldığını, ne olduğunu, neler hissedebileceğini, neler arzuladığını bilmiyordu. Dudakları yine genç kadının dudaklarını buldu.

Zoe'nun kalbi boğazında atıyor, elleriyle Brad'in gömleğini çekiştiriyordu. Kendini duyguların seline bırakmıştı. Bu baştan çıkarıcı duygularda zevkten öteydi. Erkeğin istediği buydu. Birbirine tamamen teslim olmak. İkisinden başka kimsenin olmadığı bir an. "Seni görmek istiyorum." Kızın tişörtünü çıkarmadan önce onu öpücüklere boğdu. "Sadece bakmak istiyorum."

O baygın gözlere bakarak pantolonu indirdi.

Pürüzsüz bir ten, yumuşak yuvarlaklar, uzun bacaklar. O gözler, o ağız. Genç kadının, egzotik güzellikle narin bedenin baş döndürücü bir karışımı olduğunu düşündü.

Eğilip dudaklarını onun kasığına değdirdi. Genç kadın ürperdi.

Dilini uzatıp hassas bölgelere doğru kaydırdı. "Öylece yatmanı istiyorum. Öylece yat ve ben sana istediğimi yapayım."

Zoe'nun ona engel olması mümkün değildi. Kendini çoktan bırakmıştı onun ellerine. İlk alev dalgası bedenini yalayınca, karyolanın demirlerine tutunarak beklemeye başladı.

Brad'in elleri bütün gizemli kapıları açıyordu. Ağzı ise derisini ateşliyor, ona her şeyi unutturuyor, her yanını öpüyordu. Doyuma ulaşırken yay gibi gerildi. Brad ise durmak bilmiyordu.

Duygular ardarda geliyor, birbirini izliyordu. İçine bir ışığın dolduğunu ve bu ışığın derisine vurduğunu hissetti. Işık, her seferinde daha güçlü olarak dolduruyordu onu. Zoe ise her seferinde daha büyük bir arzuyla karşılıyordu onu.

Brad genç kadının içinde kaybolmuş, onun sunduklarını almaktan başka bir şey düşünemiyordu. Kızın bedeninin her ürperişi onun için yeni bir ikramdı.

Genç adam hafifçe geri çekilerek kızın üstünde doğruldu. Kız döndü ve erkek onun içine kaydı. Kız kendini bıraktı. Erkeğin verdiği zevklerin her zerresini ağır ağır yudumlamaya hazırlanıyordu. Bedenler yükselip alçalıyor, damarlarda akan kan coşuyordu. Kalp atışları, o güneşli odanın dışındaki her şeyi parçalıyor, yok ediyordu.

Dışarıda, bir yerlerde zaman akıyor, caddeden arabalar geçiyor, arka bahçede bir köpek sincaplara havlıyor ama Zoe Brad'den başkasını tanımıyor, dünyanın sonunda, bir uçurumun kıyısında titreyerek beklerken, kendi adından başka bir şey duymuyordu. Brad bu adı bir dua gibi tekrarlıyordu.

Sonra, onunla birlikte doyuma ulaşırken kendi coşkulu çığlığını duydu.

Zoe, hiç kimsenin, hiçbir yerde, kendisini onun şu an, burada hissettiğinden daha iyi hissetmiş olamayacağını düşünüyordu. Hiç kimse böylesine tam anlamıyla tahrik olmuş ya da böylesine büyük bir zevk duymuş olamazdı.

Sevişme sonrası duyulan o uykulu zevkle, Brad'in saçlarını okşadı.

Genç adamın başı kızın memelerinin arasında dinleniyordu. Bu, Zoe'nun hissdettiği en tatlı duyguların eşsiz bir karışımıydı.

"İyi ki geldin," dedi ve genç adamın memesini öptüğünü hissedince dudakları kıvrıldı.

"İyi ki evdeydin."

"Bu o kadar muhteşem bir şey ki. Doyuma ulaşmış, tatmin olmuş olarak burada yatmak..." Başını çevirip saate baktı. "Mmm. On bire on var. Bu, lotoyu kazanmaktan da güzel."

Brad başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi.

Zoe, "Ne kadar yakışıklısın," dedi. "Dergilerdeki zarif ve şık erkeklere benziyorsun."

Brad, yüzünü buruşturdu. "Lütfen."

"Gerçekten. Ama saçlarına daha güzel bir şekil verebilirsin." Genç adamın saçlarıyla oynadı. "Bunu ben yapabilirim."

"Eh..Bir gün..."

Zoe, parmaklarının arasında tuttuğu bir tutam saçı hafifçe çekti. "Bu işte çok iyiyimdir, biliyor musun?" dedi. "Hayatımı bununla kazanıyorum."

"İşinde çok iyi olduğundan eminim. Kesinlikle." Brad, onun düşüncelerini dağıtmak için köprücük kemiğine bir öpücük kondurduktan sonra yana kaydı. "Gerçekten, seninle konuşmaya gelmiştim."

"Ben senin saçlarını tararken konuşabilirsin. Kuaförler barmen gibidir. Bizler, işimizi yaparken konuşmak üzerine eğitiliriz."

"Bundan eminim. Ama bence bunun zamanı değil. Giyinmeliyim."

"Korkak." Kollarını yataktan kalkmış yambaşında ayakta durmakta olan Brad'in dizlerine doladı.

"Şu an için bu sıfatı kabul ediyorum." Pantolonunu ararken, "Zoe, dün gece," diye söze başladı, " Doğrusunu söylemek gerekirse sabaha karşı, Kane'le karşılaştım."

Kızın şakacı hali kayboldu. Dizlerinin üstünde doğruldu. "Bir şey oldu mu? Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Kızın tişörtünü yerden alıp ona uzattı. "Ben anlatırken sakin sakin dinle."

Yaşadıklarını anlatırken, bir yandan da giyiniyordu.

Zoe'nun ilk korkusu boşa çıkmıştı. Kane, Brad'e zarar vermemişti. Bunu görebiliyordu. Bir şeyi yoktu. Normaldi. Hatta, böyle bir deneyimden sonra fazla normal olduğu söylenebilirdi.

"Jordan ile Flynn'ı sana karşı kullandığını mı düşünüyorsun? Ya da senin, onların sana karşı olduklarını düşünmeni istemiş olabilir mi?"

"Olayı özetlemiş oldun."

"Kane insanları ya da sevgiyi, arkadaşlığı anlamıyor. Eğer bu

olayın, senin yalnız kaldığını düşünmene ya da korkup kaçmana neden olacağını zannettiyse, seni anlamadığı da kesin. Seni iyice olayın içine çekmiş oldu, farkında değil."

Brad'in dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. "Sen beni anlıyorsun galiba."

Zoe, onun yüzüne dikkatle bakıyordu. "Seni anlıyor muyum bilmem ama Jordan ve Flynn ile nasıl bir arkadaşlığın olduğunu biliyorum. Kane, niçin o geceyi seçti? Genç olduğunuz için mi? Warrior's Peak'in yanı başında olduğunuz için mi? Şu anda her şeyin bir anlamı var. Anahtara o kadar yakınız ki her şey bir anlam kazanıyor."

Brad, düşüncelerinin aynı oluşuna sevinmişti. Başını salladı. "Bence o geceyi seçmesinde bu iki unsurun da payı var. Genç olduğumuz için etkilenmemiz daha kolay olacaktı. Henüz seni ve Malory'i tanımıyorduk. Jordan da Dana'ya sadece Flynn'in kardeşi gözüyle bakıyordu. O gece, Jordan Rowena'yı duvarın dibinde yürürken görmüştü."

Durakladı, gömleğinin manşetlerini düzeltti. "O gece on altı yaşındaydım, Zoe. Senin evden ayrıldığın yaşta."

"Öyle mi?" Genç kadın aniden üşümüş gibi kollarını kendi bedenine doladı. "Sence bunun bir anlamı var mı?"

"Hiçbir şeyi tesadüf olarak yorumlama lüksümüz yok. O gece benim için önemliydi. Flynn ve Jordan için de. O anda bunun farkında değildik. Bize, o çılgın yaz gecelerinden biri gibi gelmişti. Ama çocukluktan erkekliğe geçtiğin o eşiğin üzerindeydik. Sen de kararını verip yolunu seçtiğinde aynı yaştaymışsın."

"Benim durumum farklıydı."

"Evet. Ama belki Kane o gece olanları, hiç değilse benim zihnimde değiştirebilirdi. Onun etkisiyle, şu anda o gece hakkında farklı şeyler düşünüyor olabilirdim. Ama ben daha sonra ne yapmıştım? Buraya dönüşüm ve seninle tanışmam, Flynn ve Jordan'la sıkı sıkıya bağlantılı."

"Bu şu demek oluyor ki eğer sizi birbirinizden uzaklaştırabilseydi, onların yani onların değil de senin hayalinde onlar zannettiğin kişilerin sana zarar vermelerini sağlayabilseydi, bu belki her şeyi zayıflatabilir, hatta yok edebilirdi."

"Sanırım yapmak istediği buydu."

Zoe tedirgin olmuştu. Dişlerini sıktı. "Başaramadı. Öfkelenecektir."

"Evet, öfkelenecektir. Önümüzdeki günlerde, hiçbirimiz fazla yalnız kalmamalıyız. Simon'la senin bende kalmanızı istiyorum."

"Bunu yapamam."

"Zoe, dur bir dakika." Brad, itirazlara ve mazeretlere hazırlıklıydı. Kıza yaklaşıp ellerini onun omuzlarına koydu. "Bu işi bitirmek için yapılması gereken her şey ikimizi de ilgilendiriyor. Mümkün olduğu kadar çok birlikte olmalıyız. Üstelik, senin yanımda olmanı istiyorum. İkinizin de yanımda olmanızı istiyorum."

"Sorun da burada. Seninle kalmamızın gerekçesini Simon'a nasıl açıklayacağım?"

"Simon her şeyin farkında. Benim evdeki oyun odasını kullanma olanağını ise reddedeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Hayır, hayır, bunu düşünmüyorum." Zoe, doğrulup yataktan indi. "Bradley, şunu istemiyorum.... Yani demek istiyorum ki böyle şeylerin bir çocuğu nasıl etkilediğini çok iyi bilirim. Babam bizi terk ettikten sonra, kısa süreler için hayatımıza girip çıkan erkekler oldu."

Brad'in yüzü taş gibi oldu. "Bu öyle bir şey değil. Bu, her bakımdan daha önemli. Zoe, sen ve Simon benim hayatımda geçici değilsiniz."

Genç kadının nefesi kesilir gibi oldu. "Biraz yavaşlasan diyorum."

Brad boğuk bir sesle, "Belki de senin hızlanman gerekir," dedi. "Benim için ne ifade ettiğini ve sana karşı hissettiklerimi duymak istemiyor musun?"

"Şu anda ikimiz de bu konuda mantıklı düşünemeyiz." Güçlükle nefes alıyordu. Bir iki adım atıp, pencerenin perdelerini düzeltti. "Bu iş bittikten sonra senin için ne ifade edeceğimi, bana karşı neler hissedeceğini bilemezsin. Şu sırada bir çalkantının içindeyiz ve bu her şeyi olduğundan hacimli gösteriyor."

"Ben seni ilk gördüğüm anda vuruldum."

"Bunu yapma." Kalbi sıkışıyor, kesik kesik soluyordu. "Bunun beni nasıl yaralayabileceğini bilmiyorsun."

"Bilmiyor olabilirim. Anlat."

"Bunu şimdi yapamam." İçinden, kendisini korkaklıkla suçluyordu ama ona dönüp başını salladı. "Sen de yapamazsın. İkimizin de işe gitmemiz gerek."

Eliyle kızın çenesini kavrayıp onu dudaklarından öptü. "Bu konuda daha çok konuşulacak şeyler var. Ama şimdilik içinde bulunduğumuz koşullara göre davranalım. Sen bende kalmak istemiyorsan, ben sende kalırım. Ama bende kalmayı düşünmeni istiyorum. İşten çıkınca uğrarım ve bir çözüm buluruz."

On Dördüncü Bölüm

Saat yarımda, Zoe, Dana'nın kitapçı dükkânının lambalarını takıyordu. O gün öğleden sonra, binanın belli bir bölümüne odaklanmaya ve o kısmın ayrıntılarını tamamlamaya karar vermiş, arı gibi çalışıyorlardı. Bunun için aralarında çektikleri kurayı Dana kazanmıştı.

Dana, yuvarlak bir döner rafa tebrik kartlarını dizerken, "Bence Brad haklı," dedi. "Onun evi hem daha büyük hem de oraya her gün temizlikçi geliyor. Çok iyi bir ahçı olduğunu ve çok çabuk yemek yaptığını da hepimiz biliyoruz. Ay sonuna kadar orada kalıp, anahtar ve güzellik enstitüsünden başka hiçbir şey düşünmeyebilirsin."

Zoe bunun mantıklı, hatta sağduyulu bir seçim olduğunu kabul ediyordu ama...

"Bu kadar basit değil. *Evimde olmadan*, evimin bu olayın önemli bir parçası olduğu fikrini nasıl geliştirebilirim?"

Malory, "Bu fikir seni bir yere götürdü mü?" diye sordu.

"Hayır, götürmüş gibi görünmüyor ama olaya bu açıdan bakmaya başlayalı sadece bir kaç gün oldu."

Zoe'nun bu sözleri sessizlikle karşılanınca, genç kadın içini

çekti. "Tamam, evim gerçekten önemli olsaydı, belki de şimdiye kadar bir şeyler hissederdim. Ama emin olamıyorum."

Dana yarım ağız, "Bana Brad'le aranda olanları yok saymaya çalışıyorsun gibi geliyor," dedi.

"Hayır, yok saymaya çalışmak değil, tedbir. Bu Jordan'la senin Warrior's Peak hazır olana kadar senin evinde kalmanıza benzemiyor. Ya da Malory'nin Flynn'ın yanına taşınmasına. Sizler nişanlısınız. Üstelik ben, Simon'u da düşünmek zorundayım.

Malory, "Brad Simon'u çok seviyor," diye hatırlattı.

"Biliyorum." Tavanı delmek için elindeki matkabı yukarı kaldırdı. Ama bu eşyalarımızı toplayıp onun evine taşınmamızı gerektirmez. Brad ve benimle ilgili olarak Simon'un kafasını karıştırmak istemiyorum. O büyük eve, oradaki her şeye, Brad'in ilgisine ve Brad'i her gün görmeye alışmasını istemiyorum."

Malory, rafa kitap diziyordu. Durdu. "Sadece Simon'un mu kafasını karıştırmak istemiyorsun?"

"Hayır." Matkabı Dana'ya uzatırken içini çekti. "Duygularım konusunda rahat olmak, onları akılcı sınırlar içinde tutmak istiyorum. Bunun için bir sürü sebep var."

"Sana baktığım zaman, kendini sınırlayan bir kadın görmüyorum."

Zoe, Malory'nin uzattığı lambayı aldı; yerine kolayca takıverdi. "Siz, bir süre için Brad'in evine taşınmamı uygun buluyor musunuz? Bunu yapmalı mıyım?"

"Ben, seni ne mutlu ediyorsa onu yapmandan yanayım. Kimi zaman insanın kendisini mutlu eden şeyi yapması, güvenli olanı yapmasından daha zor ve daha ürkütücüdür."

Zoe, kendisini neyin mutlu edeceğinden ya da neyin korkutup aklını başından alacağından emin değildi. Buna rağmen sıra dışı bir şey yaparak Simon'u okuldan aldı.

"Bayan Hanson'a gideceğimi sanıyordum."

"Biliyorum." Moe, Simon'a hoş geldin demek için iki ön koltuğun arasından başını uzattı. Zoe, artık onun bu hareketine alışmıştı. Yana çekildi. "Bayan Hanson'a telefon ettim," dedi. "Seninle konuşmak istediğim şeyler vardı."

"Kötü bir şey mi yaptım, anne?"

"Bilmiyorum." Zoe kaşlarını kaldırdı. "Yaptın mı?"

"Hayır. Yemin ederim ki bir şey yapmadım."

Zoe arabayı park edip, ön bahçede kuru yaprakları toplamakta olan Bayan Hanson'a el salladı.

"Peki öyleyse. İçeri girip bir şeyler atıştıralım ve konuşalım."

"Moe." Simon bu oyuna bayılıyordu. Arabadan dışarı fırladı. "Kurabiye!" diye bağırdı. Moe ön kapıya doğru çılgın gibi koşarken o, kıkır kıkır gülüyordu.

"Anne?"

"Efendim?"

"Sence Moe evine döndükten sonra onun bize misafir gelmesine izin verirler mi?"

"Buna izin vereceklerindeen eminim." Moe yerinde duramıyordu. Zoe kapının önünde durdu. "Simon senin bir köpek sahibi olmak istediğini biliyorum. Niçin daha önce söylemedin?"

"Henüz buna paramız yetmez diye düşünüyordum."

"Anladım." Zoe'nun içi burkulmuştu. Kapıyı açtı. Moe, yıldırım hızıyla mutfağa ve kurabiyelere doğru koştu.

"Köpekler pahalı. Sığınaktan bile alsan, sanırım belli bir para ödemen gerek. Sonra ona yiyecek, oyuncak ve bu gibi şeyler satın alacaksın. Bunların hepsi para. Veterinere gidip aşı olması gerek. Bir köpek alabilmek için para biriktiriyorum. Belki gelecek yıl alabiliriz."

Zoe, sesinin titremesinden korktuğu için başını sallamakla yetindi. Kendi paltosunu ve Simon'unkini astı. Bu arada Simon'un söylediklerinin etkisinden sıyrılmaya çalışıyordu. Mutfağa geçtiğinde, Simon çantasını yere bırakıp, sabırsızlık içindeki Moe'ya vermek üzere kutudan kurabiye çıkarmıştı bile.

Simon'a bir bardak süt verdi ve ona bir elma soymaya başladı. Bunu, konuşurken ellerinin boş kalmaması için yapıyordu.

"Biliyorsun, önemli bir işin peşindeyim.Bir anahtar bulmaya çalışıyorum."

"Şu gizemli insanlar için öyle değil mi?"

"Evet, o gizemli insanlar için. Büyük bir çaba sarfediyorum ve kimi zaman o gün onu bulacakmışım gibi geliyor. Kimi za-

man da hiç bulamayacağımı sanıyorum. Yardıma ihtiyacım olacağından eminim."

"Benim yardımıma ihtiyacın var mı?"

"Bir bakıma evet." Elma dilimlerini bir tabağa dizdi ve yanına bir salkım üzüm koydu. "Bradley de bana yardım etmek istiyor. Gizemli insanlar da onun yardımının önemli olduğunu söylediler."

"Brad çok akıllıdır."

"Onu çok seviyorsun, öyle değil mi?"

"Ha, evet." Uzanıp bir dilim elma aldı. "Onu sen de seviyorsun, değil mi?"

"Evet, seviyorum. Bradley, bir süre onun evinde kalırsak, bana yardım etmesinin daha kolay olacağı kanısında."

Simon'un yüz ifadesinin anlamını annesinin bile anlaması mümkün değildi. Zoe'nun yüzüne dikkatle bakıyordu. "Orada birlikte yaşamamızı mı istiyor?"

"Bir süre evinde kalmamızı istiyor. Misafirlik gibi."

"Moe da mı gelecek?"

Moe adını duyunca sevgili tenis topunu dişlerinin arasına alarak koca kafasını Simon'un koltuğunun altına soktu.

"Evet, eminim ki Moe da gelebilir."

"Güzel!" Moe'nun ayağının dibine bıraktığı topa, köpeğin peşinden koşması için bir tekme savurduktan sonra, bir üzüm aldı. "Oraya gitmeyi seviyor. Eğleniyor orada."

"Orada misafir olacağız, Simon. Bu nedenle, senin de Moe'nun da son derece terbiyeli davranmanızı istiyorum." Bu sefer topa, Zoe bir tekme savurdu.

Simon başını salladı. Moe ise topun peşinden arka kapıya doğru koşarken muşambanın üstünde artistik bir kayma hareketi yaparak topu aldı ve geri getirdi. "Peki. Brad ve sen aynı yatakta yatıp seks yapacak mısınız?"

"Ne?" Bu kelime Zoe'nun ağzından küçük bir çığlık olarak çıkmıştı.

"Chuck, annesiyle babasının burişi yatakta yaptıklarını söylüyor. Odaları Chuck'ın odasının bitişiğinde. Annesi, canı acıyormuş gibi sesler çıkarıyormuş."

"Aman Tanrım."

Simon, bir yandan üzüm yiyor, bir yandan da dikkatle annesinin yüzüne bakmaya devam ediyordu. Topa bir tekme daha savurarak, Moe'yu uzaklaştırdı. "Seks yaparken insanın canı acır mı?"

Zoe, zayıf bir sesle, "Hayır," dedi. Sonra öksürerek boğazını temizledi. "Hayır acımaz. Eğer gideceksek, sanırım eşyalarımızı toplamaya başlamamız gerek."

"Peki, seks yaparken, Chuck'ın annesinin canı acımıyorsa niçin bağırıyor?"

Zoe, kanının çekildiğini hissediyordu. "Şey...bazı insanlar..." *Tanrım, lütfen bana yardım et.* "Sen televizyon seyrederken ya da video oyunu oynarken heyecanlanıp bağırıyorsun veya garip sesler çıkarıyorsun ya. Bu da onun gibi bir şey."

"Ha evet. Eğlenceli olduğu için."

"Eğlenceli olduğu için. Seks eğlenceli olabilir ama insanın belli bir yaşa gelmiş olması, seks yaptığı kişiye önem vermesi ve bu kişilerin bir şeyler paylaşmayı istemeleri de şarttır."

"Seks yaparken insanların birbirlerine hastalık bulaştırmamaları ve istemeden bebek yapmamaları için erkeğin prezarvatif kullanması şarttır, öyle değil mi?" Simon bilge bir tavırla başını sallayarak üzüm yemeyi sürdürdü. "Chuck'ın babasının başucundaki komodinin çekmecesinde onlardan bir sürü var."

"Simon McCourt, Bay Barrister'in çekmecesini karıştırmaya hakkın yok."

"Chuck karıştırdı. Oradan bir prezarvatif alıp bana göstermeye getirdi. Komik bir şey.Ama Brad seninle seks yapacaksa, sana hastalık bulaştırmaması için bunlardan kullanması gerekir."

"Simon." Zoe bir an gözlerini kapadı. "Simon," diye takrarladı. "Brad'in evinde benim onunla seks yapmam için kalmıyoruz. Üstelik iki yetişkin insanın bu tür bir ilişkisi olursa, bu çok özeldir."

"O zaman Chuck'ın annesinin bu kadar gürültü yapmaması gerekir."

Zoe bir şey söylemek için ağzını açtı ve hemen kapadı. Sonra başını masanın üstüne koydu ve gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü.

Brad geldiğinde ikisinin de bavulları hazırdı. Simon, bir sırt çantasına kendisi için yaşamsal önemi olan öte beriyi doldurmuştu. Diğer sırt çantasında ise Zoe'nun hayati önem taşıyan eşyaları vardı. Genç kadın, bunlara ek olarak, buzdolabındaki yiyeceklerin, evde olmadıkları süre içinde bozulabilecek olanlarını ve Simon'un sevdiği bazı özel yiyecekleri yanlarına almak üzere buz kutusuna koymuştu. Bir de kocaman köpek ve onun eşyalarının bulunduğu bir kutu vardı.

Brad eşyaları görünce, "Safariye mi gidiyoruz?" diye sordu.

Zoe, "Bu senin fikrindi," diye hatırlattı.

Genç adam ayağının ucuyla buz kutusuna dokunarak. "Evimde yemek olduğunu biliyorsun," dedi.

"Bunları yemezsek bozulacaklar. Sırası gelmişken şunu söyleyeyim ki Simon ya da benim için özel olarak yemek getirtmeni istemiyorum. Simon burada yaptığı gibi bazı kurallara göre davranacak ve kendisine düşen işleri yapacak. Çizgiyi aşarsa, bana hemen söyle hallederim."

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Evet. Hepimiz için yemek pişirmekten mutluluk duyacağım. Masrafları paylaşırız."

"Yemek pişirmek istiyorsan buna sevinirim ama yarım ekmeğin parasını düşünmeni istemiyorum."

"İtiraz etme.Ya kendi payıma düşen masrafları öderim ya da gitmeyiz." Paltosunu aldı, kazağının kollarını sıvadı. "Senin işlerini yapmam ama Simon'la kendi işlerimi yapacağım. Gürültüden bıktığın ya da yanlız kalmak istediğin zaman, utanma, söyle."

"Belki de bunların bir kısmını not etmeliyim." Şakacıktan ceplerinde kâğıt kalem aradı. Korkarım sınav da yaparsın."

"Söylediklerim şimdi sana saçma görünebilir ama sen, daha önce dokuz yaşında bir oğlan çocuğu ve bir köpekle aynı çatı altında yaşamadın. Ay sonunda psikolojik tedaviye ihtiyacın olabilir. Bu nedenle, daha fazla dayanamayacağını hissettiğin bir an gelirse hemen söyle."

"Demek öyle!"

"Bir şey daha var. Simon'la aramızda bir konuşma geçti. Sanırım..."

Simon, Moe ile birlikte uçarcasına merdivenlerden inip yanlarına gelince sözü yarıda kaldı. "Anne, az kalsın plastik canavarı unutuyordum."

"Simon, orada sadece bir süre kalacağız. Her şeyi götürmene gerek yok."

Brad, "Dur bakayım," dedi. Plastik canavarı eline aldı. Nasıl kurulduğunu buldu ve düğmeye bastı. Canavarın ağzından yeşil renkte ince uzun bir alev dili fışkırdı. "Güzel!"

"Tamam, onu da alalım. Simon, haydi bunları arabaya yükleyelim."

Akşam olunca Simon'u yatmaya ikna etmek hiç de kolay olmadı ve çok uzun sürdü. Küçük oğlan sevinç ve heyecandan ne yapacağını şaşırmıştı. Zoe, onu suçlayamıyordu. Brad'in evindeki odası kendi evlerindekinin iki misli büyüklüğündeydi ve televizyonun da dahil olduğu bir oyun ve eğlence köşesi vardı.

Zoe, hemen bu bölgeyle ilgili kurallar koydu ama yine de uyku saatinden sonra, kulağı Simon'un odasından gelecek seslerdeydi.

Kendi eşyalarını boşalttı ve antika konsolun mis gibi lavanta kokan çekmecelerine yerleştirdi. Tuvalet ve makyaj malzemelerini de odasının içinden geçilen banyodaki açık yeşil mermer rafa dizdi.

Dört başında direkler bulunan şahane karyolanın üstündeki beyaz dantel örtüyü okşarken, kendisini, "Bunlara alışmamaya çalış," diye uyarıyordu.

Bu sadece bir kaç gün içindi: peri masalından bir bölüm gibi. Bal rengi ahşaptan yapılmış tavana baktı sabahleyin, bu odada, bu yatakta uyanmanın nasıl bir şey olacağını düşündü.

Brad kapıyı vurduğunda, boş bavulunun fermuarını kapatıyordu.

"İhtiyacın olan her şeyi buldun mu?"

"Fazlasıyla. Harika bir oda. Kendimi sıcak bir kurabiyenin içindeymişim gibi hissediyorum." Çömelerek bavulunu yatağın altına itti. "Simon gibi ben de yatağın üstüne çıkıp zıplamak isterdim."

"Yapsana."

Zoe, gülümsüyordu ama gözleri endişeliydi. Konsolun üzerinde duran sarı gülleri gösterdi. "Dediğini yaptıracağından bu kadar emin miydin?"

"Senin sağduyuna ve anahtarı bulmaya kararlı oluşuna güveniyordum."

"Kendine özgü bir tarzın var, Bradley." Tekrar yatak örtüsünü okşadı. "Yumuşak bir tarz."

"Ayrıca, Simon'la senin güvende olmanızı istiyordum. Buraya gelmen için seni zorlamam gerekseydi, bunu da yapacaktım. İkimizi de bundan kurtarmış olmana seviniyorum."

"Beni zorlasaydın, sağduyum etkisini kaybedecek, inadım baskın gelecekti. Her neyse, bir arada olmamız daha akıllıca."

"Güzel. Geceleri gizlice bu odaya gelmeme izin verecek misin?"

Zoe, mesafeli durmaya çalışıyordu ama dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı. "Burası senin evin."

"Seçimi yapacak olan sensin."

Genç kadın gülerek başını salladı. "Yumuşak bir tarz. Konuşmamız gerek. Aşağı inelim mi?"

"Elbette." Elini uzattı ve onun kararsızlığını fark etmesine rağmen geri çekmedi. O zaman Zoe ona doğru bir adım atıp elini tuttu. "Şöminenin karşısında birer kadeh şarap içmeye ne dersin?"

"Harika olur. Burada her şey harika. Simon bir şey kıracak diye ödüm kopuyor."

"Saçmalama. Buraya taşındığım gün, Flynn, Moe ile birlikte uğramıştı. Köpeğin ilk işi evi koşarak dolaşmak ve bir lamba kırmak oldu. Hiç de üzülmedim."

"Sanırım biraz sinirliyim."

"Git, otur. Ben şarabı getireyim."

Ateş gürül gürül yanıyordu. Zoe eşyalarını boşaltıp yerleştirirken, Brad şömineyi yakmış olmalıydı. Evin geri kalan bölümleri gibi bu oda da rahat, sıcak ve ilginç görünüyordu. Küçük parçalar, sanat eserleri, ayrı bir sanat denebilecek bir tarz içinde masaların üstüne, raflara serpiştirilmişti. Zoe, bunları, Brad'in sayısız yolculuklarından topladığını düşündü.

Her şey, ne istediğini bilen ve daima en iyiye sahip olmaya alışık bir adamı yansıtıyordu.

Paris'ten bir sokak manzarası tablosunu incelemek için yürüdü. Neşeli şemsiyeleri olan bir kaldırım kahvesi, yolun üstünde bir nehir gibi akan çiçekler, arka planda Arc de Triomphe.

Bu tablo onun evindeki duvarı süsleyen kart postallardan ne kadar farklıydı.

Brad, bu kalabalık kahvelerden birinde oturup, minicik bir fincandan sütsüz, koyu bir kahve içmiş olmalıydı. Zoe ise bunun ancak hayalini kurmuştu.

Brad bir elinde şarap şişesi, diğerinde iki kadehle içeri girdi. "Bu resmi bir kaç yıl önce satın almıştım," dedi. "Tablonun hareketliliğini, caddedeki trafiği seviyorum. İnsan, klaksonların çaldığını duyar gibi oluyor."

Kadehlerden birine şarap koydu ve Zoe'nun almasını bekledi. "Biz Vane'ler sanat eserleri toplamaktan asla vazgeçemeyiz."

"Belki bir müze yapmayı düşünebilirsin."

"Aslında babamın böyle bir girişimi var. Bir otel; bir dinlenme merkezi. Elindeki sanat eserlerinden bir kısmını burada teşhir edebilecek. Ayrıca bu, yeni parçalar ve tablolar satın almak için de bir mazeret oluşturacak."

"Resim koleksiyonun koymak için otel mi yaptıracak?"

"Hem o hem de yeni bir girişim. Sanat, ahşap ve kapitalizm. Vane adından ayrılmaz. Bu oteli yaptırmak için bu bölgede, her şeyin başladığı bu yüksek topraklarda bir yer arıyor." Kendine olan güvenini yansıtan bir hareketle hafifçe omuz silkti. "Ama buralarda böyle bir yer bulamazsa başka yerde bulur. O ne istediğini bildikten sonra, engel tanımaz."

"Doğrusunu istersen, sen de ona benzemişsin."

"Bunu iltifat sayarım. Babam iyi bir adamdır. Biraz aksidir ama iyi insandır. İyi bir eş, iyi bir babadır ve çok iyi bir iş adamıdır. Senden hoşlanacağından eminim."

Zoe, alçak sesle, "Düşünemiyorum," dedi.

"Senin hayatını değiştirmeni ve geldiğin noktayı takdir edecektir. Hâlâ da yaşantını geliştirmektesin. Senin cesur bir insan

olduğunu düşünecektir. Onun, cesaretten daha fazla saygı duyduğu hiçbir şey yoktur."

Zoe, annesinin, B.C. Vane gibi bir adamın, oğluyla ilişkisi olduğunu öğrenecek olursa, kendisini kıtır kıtır doğrayacağını düşünüyordu.

"Onları sever misin? Annenle babanı?"

"Evet, çok."

"Ben annemi sevip sevmediğimi bilmiyorum." Bu sözler farkında olmadan ağzından çıkıvermişti. Böyle düşündüğünü bile bilmiyordu. "Korkunç bir şey söylediğimin bilinciydeyim. Onu sevmek istiyorum ama seviyor muyum bilmiyorum."

Kendi sözlerine kendisi de çok şaşırmıştı. Kanepenin kolunu oturdu. "Babama gelince, onu yıllardır görmedim. Onu tanımıyorum bile. Bu durumda sevgiden nasıl söz edilebilir? Bizi terk etti. Karısıyla dört çocuğunu bırakıp gitti ve geri dönmedi."

"Bu senin için güç olmuştur. Annen için de öyle."

Zoe, "Hepimiz için güç oldu," diye onayladı. "Ama özellikle de annem için. Onun kalbini kırmakla kalmadı, kuruttu ve katılaştırdı. Babamın gidişinden sonra, annemin yüreğinde bize verecek hiçbir şey kalmadı. Babamın peşinden gittiğinde, geri dönmeyecek sanmıştım."

"Sizi yalnız mı bırakıp gitti?" Brad'in öfkesi sesine yansımıştı. "Dört çocuğu yalnız mı bıraktı?"

"Babamı geri getirmek istiyordu. Çıldırmış gibiydi. Sadece bir kaç gün için gitti ama... Ah Tanrım, o kadar korkmuştum ki! Eğer geri dönmezse ne yapacağımı düşünüp duruyordum."

"Telefon edebileceğin, yardım isteyebileceğin hiç kimse yok muydu?"

"Annemin kız kardeşi vardı ama annemle sürekli kavga ederlerdi. Bu nedenle onu aramak istemedim. Bu durumda, babamın ailesini aramamın da doğru olup olmayacağını bilmiyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için hiçbir şey yapmadım. Sadece çocuklara göz kularak olarak annemin dönmesini bekledim."

Brad, böyle bir durumu düşünemiyordu bile. "Kaç yaşındaydın?"

"On iki. Junior benden bir yaş daha küçüktü ve beni dinlemiyordu. Ondan biraz küçük olan Joleen, sanırım, sekiz yaşında olmalıydı. Annem gittikten sonra bütün bir gün boyunca ağladı. Ne daha önce ne de daha sonra böyle ağlayan birini görmedim." Zoe içini çekti. "Mazie bebekti. Beş yaşındaydı. Olup bitenleri anlamıyordu ama bir şeyler olduğunun farkındaydı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Yiyeceklerimiz ya da paramız bitince ne yapacağımı bilmiyordum."

Koltuğa geçti. Şarap kadehi dizlerinin arasındaydı. "Ama annem geri döndü. Onun çok yorgun ve çok sert göründüğünü düşünmüştüm. Ama daha sonra, daha yorgun ve daha sert görünecekti. Bizim için elinden geleni yaptı. Evet, bizim için yapabileceği her şeyi yaptı ama o olaydan sonra bizi yine sevdi mi hiç bilmiyorum. Bunu yapabildiğini sanmıyorum."

Brad'e baktı. "İşte ben bu insanlardan geliyorum. Bilmeni istiyordum."

"Bunu bana, anlattıklarından sonra sana karşı hislerimin değişeceğini düşündüğün için mi söylüyorsun? Annenle babanın sorumsuz ve bencil olduklarını öğrenince, artık seni sevmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Kızın eli titredi ve kadehin içindeki şarap döküldü. "Böyle şeyler söyleme. Beni tanımıyorsun bile. Sevgiden söz etme bana."

"Seni tanıyorum, Zoe. Bildiklerimi sana söylememi ister misin? Gördüklerimi, duygularımı?"

Genç kadın başını iki yana salladı. "Tanrım, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bunun beni nasıl ürküttüğünü sana nasıl anlatacağım? Kendimi bırakırsam sonunda benim de annem gibi içimin kurumasından korkuyorum..."

"James Marshall olayında olduğu gibi mi?"

Zoe içini çekti. "Onu sevmiştim, Bradley. Onu o kadar sevmiştim ki. Kristal bir kürenin içinde olmak gibi bir şeydi. Her şey pırıl pırıl ve aydınlıktı. Aramızda olan, rastgele bir şey değildi."

Brad onun yanına oturdu. "Anlat," dedi. "Bilmek istiyorum." Genç kadının kararsız olduğunu görünce, "Olayları benimle bir-

likte hatırlamak anahtara doğru atılan bir adım olabilir," diye ekledi.

"Utanmıyorum." Alçak sesle konuşuyordu. Ama aramızda geçen bazı şeyler, duygularım; bunları bugüne kadar kimseyle paylaşmadım. Ama sen bunları bilmeyi hakediyorsun."

Brad onun elini okşadı. "Onunla nasıl tanıştın?"

"Annelerimizin aracılığıyla tanıştığımızı söylemek yanlış olmaz sanırım. Annem Bayan Marshall'ın saçlarını yapardı. Kimi zaman bir davetten önce ya da özel bir toplantıya gideceği zaman, annemi evine çağırıp saçlarını yaptırırdı. Bazen ben de annemle beraber gider ve Bayan Marshall'a manikür yapar ya da onun saçını yıkardım. Bana iyi davranırdı. Daima sevecen ve cömertti.

Benimle konuşur, duvardaki resimler ya da konsolun üstündeki çiçeklerle ilgili olarak sorduklarıma cevap verir, bana okul ve erkek arkadaşlarım hakkında sorular sorardı. Annem görmeden, elime daima fazladan bir beş dolar sıkıştırırdı

"James başka bir kentte okula gidiyordu. Onu ara sıra görürdüm ama beni fark etmezdi. Onun, Bayan Marshall'ın yazı masasının üstündeki resimlerine bakardım. Çok yakışıklıydı. Bir şövalyeye ya da bir prense benziyordu. O resimlere bakarak ona biraz âşık olmuştum. Kızlar böyledir."

Brad, "Erkekler de," diye ekledi.

"Olabilir. Büyük evde sürekli davetler verirlerdi. Bayan Marshall davet vermeyi çok severdi. Bu partilerden bazılarında, servise yardım etmem için beni çağırmıştı. Hatta, kıyafetimin iyi olması için bana siyah bir etekle beyaz bir bluz satın almıştı. İlkbaharda bir davet verdiler. James okuldan dönmüştü. Beni fark etti."

Şarabına bakıyordu. Sanki elinde ne olduğunu unutmuş gibiydi. Düşüncelerini toplayarak bir yudum aldı. "Arkamdan mutfağa geldi ve benimle konuştu, bana kur yaptı. O kadar utangaçtım ki ne yapacağımı şaşırmıştım. Ama James bana çok tatlı davrandı. Parti bitip ortalık toplandıktan sonra beni arabasıyla eve götürdü."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Erkeklerin arabalarına binme-

nem gerektiğini biliyordum. Onun arabasına da binmemeli, beni evime götümesini kabul etmemeliydim. Annesi öğrenirse, bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Ya benimki? Duysa derimi, yüzerdi. Ama elimde değildi. Aynı şekilde, onunla bir daha görüşmemek de elimde değildi. Onunla gizlice buluşuyordum çünkü onun annesiyle babası ve benim annem buna asla izin vermezlerdi. Bu da ilişkimizi daha heyecanlı kılıyordu. Romeo ve Juliet gibi. Ben de o da düşünemeyecek kadar gençtik. Başka hiçbir şey düşünmeden kendimizi aşka bıraktık."

Brad'e baktı. Onun ne düşündüğünü anlamıştı. "James'in beni kullandığını düşünüyorsun. Ama öyle değildi. Belki o beni, benim onu sevdiğim gibi sevmiyordu ama sevdiğini sanıyordu. Daha on dokuz yaşındaydı ve benim gibi o da kendini ilişkimizin romantizmine kaptırmıştı."

"Zoe, on dokuz yaşında görgülü ve eğitimli bir genç olarak, hayat hakkında senden çok daha fazla bilgi sahibi olmalıydı."

"Belki. Belki doğru söylüyorsun. Zaten ben, hiçbir şey bilmiyordum. Ama o beni zorlamadı, Bradley. Böyle düşünmeni istemem. Israrcı ya da talepkâr değildi. O ne kadar suçluysa, ben de o kadar suçluydum. Oldu işte."

"Peki ona hamile olduğunu söylediğinde ne yaptı?"

Genç kadın ağır ağır derin bir nefes aldı. "İlk iki ay hamile olduğumu anlamamıştım. Bu konuda fazla bir bilgim yoktu. Emin olduğumda eylül gelmiş, James uzak kentteki üniversiteye gitmişti.

Bir hafta sonunda eve geldiğinde ona söyledim. Kızdı ve korktu. Ve şimdi düşündüğümde, o sırada benden soğumaya başladığını anlıyorum. Üniversitede heyecanlı bir hayat ve burada ondan hamile olduğunu söyleyen bir kız vardı."

"Evet, beklenmedik bir şey!"

Zoe, hafifçe gülümsedi. "Ona karşı bu kadar katı olma."

"Mümkün olsa çok daha katı olurdum." Brad sinirlenmişti. Kalkıp yarım kadeh şarap daha aldı. "Belki bunun bir kısmı kıskançlıktır. Ama ona asıl, seni o durumda tek başına bıraktığı için kızıyorum."

"Doğru olanı yapacağımızı, bana destek olacağını söyledi.

Öfkeli ve korkmuş olmasına rağmen, bunları söylerken samimi olduğundan eminim. Bundan hiç kuşkum yok."

"Konuşmak kolaydır."

"Evet, doğru." Başını salladı. Brad odanın içinde beş aşağı beş yukarı dolaşıyordu. "Senin gibi birisi olsa sözünün arkasında dururdu. Ama herkes aynı değildir. Kimi zaman da doğru olan, senin doğru olduğunu düşündüğün şeydir. O sözünün arkasında durmadığı için ben bugün bulunduğum yere geldim. Demek ki doğru olan buymuş. Benim için ve Simon için."

"Öyle olsun. Sonra ne oldu?"

"O annesiyle babasına söyleyecekti. Ben de anneme söylemek zorundaydım. Sonra, yapmamız gerekeni yapacaktık."

"Ama o, yapması gerekeni yapmadı."

"Annesiyle babasına söyledi. Ben de anneme söyledim. Annem çıldırdı ama bir yandan da memnun olmuştu. Bunu yüzünden anladım. Kendimi herkesten üstün gördüğüm için başıma böyle bir şeyin gelmesini hakettiğimi düşünüyordu. İyi olmuştu bana. Şimdi, neyin ne olduğunu anlayacaktım. Ama Bayan Marshall karavana geldiğinde annem beni savundu."

Bundan gurur duyduğu belli oluyordu. Çenesini hafifçe yukarı kaldırmıştı. "Bayan Marshall benim yalancı ve sahtekâr olduğumu, oğlunu kandırdığımı ve kendisinin arkasından işler çevirdiğimi söyledi. Oğlunu çamura sürüklememe izin vermeyecekti. Hamile olabilirdim ama bu, çocuğun James'den olduğu anlamına gelmezdi. Öyle bile olsa, Bayan Marshall oğlunun hayatı boyunca bana tutulmasının bedelini ödemesine fırsat vermeyecekti. Başka şeyler de anlattı. Beni evine aldığını, bana güvendiğini ve benim bir hırsızdan, bir fahişeden farkım olmadığını söyledi. Masanın üstüne beş bin dolarlık bir çek fırlattı ve bundan başka zırnık alamayacağımı bir kaç kez tekrarladı. Bu parayı çocuğu aldırtmak için kullanabilir ya da başka bir şey için harcayabilirdim ama tek bir kuruş daha alamayacaktım. Eğer onlardan para almayı ya da James'i tekrar görmeyi denersem, Bayan Marshall ailemin bunun bedelini ödemesini sağlayacaktı.

"Sen karnında onun torununu taşıyordun."

"O böyle görmüyordu. Göremezdi. Ve aileme bedel ödete-

cekti. Bunu yapardı. Onun parası ve gücü vardı. Benim ise hiçbir şeyim yoktu. James'i uzaklara gönderdi. Nereye gönderdiğini bilmiyorum. O yıl, eylül ayında ona, üniversiteye bir mektup yazıp ne yapmamı istediğini sordum. Cevap vermedi. Sanırım bu yeterli bir cevaptı. Gizlice biriktirmiş olduğum parayı ve Bayan Marshall'ın verdiği çeki alıp evden ayrıldım. Çocuğumu o karavan alanında büyütmeye niyetim yoktu. Üstelik onu asla Marshall ailesine yakın bir yerde büyütmeyecektim. Simon doğduktan sonra, James'e bir mektup daha yazdım ve bebeğin bir resmini gönderdim. Mektup açılmamış olarak geri geldi. Onu bir kenara koyup, çocuğumu tek başıma büyütmeye karar verdim. Kimsenin hayatımı iyileştirmesini ya da değiştirmesini ya da bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istemiyordum. Beni sevdiğini ve doğru olanı yapacağını söyleyecek birini de aramayacaktım.

Brad gelip Zoc'nun yanına oturdu. Genç kadının elindeki şarap kadehini alıp kenara koydu. "Sen, Simon ve kendine iyi bir hayal sağlayabileceğini kanıtladın. Bunu tek başına yaptın. Kanıtlamayı sürdürmek mi istiyorsun?"

"Eğer aramızda gerçek bir yakınlaşma olmasına izin veririm de beni terk edersen... Bunu göze alabilecek kadar cesur değilim. Belki yalnız olsaydım göze alabilirdim. Ama yalnız, değilim."

"Sana âşık olduğuma inanmıyorsun."

"Âşık olduğunu sanıyorsun. Buna inanıyorum. Ayrıca hiç kimsenin doğru olanı yapmanı engelleyemeyeceğini de biliyorum. Senin yararına olmasa da doğru olanı yaparsın. Senden bu ay sonuna kadar beklemeni rica ediyorum. O zaman her şey bu kadar romantik ve heyecan verici olmayacak. O zaman birlikteliğimizi yeniden değerlendiririz."

Brad, onun elinde bir ayna tuttuğunu, James ile arasında geçenleri kendisi ile olan ilişkisine yansıttığım düşündü. Bunu kabul etmek istemiyor, bir anlaşma zemini arıyordu. "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "Tek bir şey. Beni seviyor musun?"

"Seni sevmemek elimde değil. Ama bu konudaki davranışlarıma yön vermek elimde."

On Beşinci Bölüm

Yanlış yöne gitmişti. Zoe, artık bundan emindi. Hoşgörü'ye gitmiş, tek başına üç katı baştan aşağı aramış, tavan arasını köşe bucak temizleyip, uzun uzun o aynaya bakmış ama hiçbir ipucuna, ona yol gösterecek en küçük bir şeye rastlamamıştı. En küçük bir ışık görmemiş, hiçbir şekilde esinlenmemişti.

Anahtar burada değildi.

Evine dönmüş ve bir saat oturma odasında oturmuştu. Saçmaladığını hissetmesine rağmen, perdeleri kapamış, mumları yakmış, bir bilgelik ya da kavrama durumuna geçmeye çalışmıştı.

Ama neredeyse uykuya dalacaktı.

Yorgun, sinirli ve tedirgindi. Bu durumda kendini sezgilere açması mümkün görünmüyordu.

Başa dönüp tekrar denemeye karar verdi.

Bradley'i aramadan önce Simon'la ilgili düzenlemeleri yaptı.

Bradley'in evindeki misafir odalarına taşındıklarından beri genç adam ona karşı terbiyeli, biraz da uzak davranıyordu. Ama

onu suçlamaya hakkı yoktu. Zoe, onun evindeki çalışma odasına doğru yürürken, bunları düşünüyordu.

Kapıyı tıklattı ve Bradley'in sesini duyunca hafifçe ilip araladı.

*'Seni rahatsız ettiğini için özür dilerim ama... ah!" Duvardaki bir panoya iliştirilmiş olan, dev boyuttaki planları görünce içeri giriverdi. "Bunlar genişleme planları mı?"

"Evet. Bir kaç değişiklik yapılacak ama proje aşağı yukarı hazır sayılır. Martta havalar düzelir düzelmez temeli kazmaya başlayacağız."

"Bütün bu alanı bahçe bölümüne mi ekliyorsun?"

"Bahçe bölümünü ikiye katlıyorum. Ev sahipleri, ağaç, bodur bitkiler, çiçek, sebze ve bunların ekimi ile bakımı için gerekli aletler arıyorlar." Parmaklarını baldırına vurarak, planları incelemekte olan genç kadına baktı. "Sonra, bir de bahçe dekorasyonu var. Şuradaki bölümde bir kaç çeşit bahçe mobilyası satılacak."

"Çok iddialı."

"Bu projeyi hayata geçireceğim. İnşam kendisi için önemli olan şeyi gerçekleştirene kadar uğraşır."

"Bana kızgın olduğunu biliyorum."

"Biraz. Kızgın olmaktan çok sinirliyim. Kasabaya mı gidiyorsun?"

"Hayır, bugün gitmeyeceğim. Biraz önce Flynn'la konuştum. Bugün bir süre Flynn'la ilgileneceğim. Zaten Moe'yu özlemiştir. Cumartesinin büyük bir kısmını Flynn ve Moe'yla boğuşarak geçirmek Simon'un da hoşuna gidecektir. Ben de tekrar West Virginia'ya, o ormana gitmek isliyorum. Daha önce fark etmediğin bir şey olabilir. Endişelenmeni ya da kızmanı istemediğim için sana haber veriyorum."

"Ben seni götürürüm."

"Olur." Genç kadın ferahlamıştı. "Bence bu iyi bir fikir. Dönüşte bir yere uğramak istiyorum ama önce bu konuda seninle konuşmam gerek. Hemen yola çıksak iyi olur. Sevinirim."

"Beş dakika sonra çıkabiliriz."

"Teşekkürler. Ben de Simon'la Moe'yu çağırayım."

Zoe odadan çıkınca, Brad kilitli bir çekmeceden bir av bıça-

ğı çıkarıp körleşmiş olup olmadığını anlamak için kımından sıyırdı.

Brad'in arabasıyla yola çıkarken Zoe, içinden, sakin olması gerektiğini tekrarlayıp duruyordu. "Seninle konuşmak istediğim şeylerden biri Şükran Günü hakkında. Malory bayramda burada kalacağını söyledi."

"Buradan uzaklaşmanın zamanı değil."

"Hayır." Şükran Günü, anahtarı bulması için Zoe'ya verilen sürenin son gününden bir gün önceydi. Bir haftadan kısa bir süre sonra, kum saatinin içindeki bütün kum, aşağı tarafa akmış olacaktı. "Acaba, Şükran Gününü hep birlikte senin evinde kutlamamızı ister misin diye düşünüyordum. Malory'nin yemek odası henüz hazır değil. Zaten seninki daha büyük. Ben yemekleri pişiririm ve..."

"Evet." Uzanıp kızın eline dokundu. "Bu çok hoşuma gider. Sen yemek pişirirsen ben de alışverişi yaparım. Listeyi hazırla."

"Bu iyi olur. Fazla zaman kalmadı."

Genç adam ona baktı. Ne demek istediğini anlamıştı. "Yeteri kadar zaman var," dedi.

"Ben de buna inanmak istiyorum. Bana yardım edebileceğin bir konu daha var. Köpek sığınağına uğrayıp, Simon'a bir yavru köpek almak istiyorum. Şükran Gününden sonra, her şey bittikten sonra alabilirim. Bir hafta bekletebileceklerini söylediler."

"Şimdi niye almıyorsun?"

"Ah, işte bak, bu çok iyi olur: bir oğlan çocuğu, kocaman bir köpek ve evin içinde koşuşan bir yavru köpek. Yavru köpek halılara çiş yapar, her şeyi parçalar. Eve dönene kadar beklemek zorundayız."

Brad, "Mantıklı," diye cevap verdi ve konuyu kapattı.

Zoe, onu ana yoldan çıkarıp döne döne ilerleyen yan yollara saptırdı ve geçen defa kendisinin yaptığı gibi tarlaların yanında durmasını söyledi.

"Çok güzel yerler."

"Öyledir." Arabadan inip açık havaya çıkınca hemen yanakları pembeleşti. "Bu tepelere bayılırım. Dağların olmadığı bir yerde yaşamayı hiç düşünmedim. Ve ağaçların."

Çitin altından geçip tarlaya girdi. "Küçükken şu ilerdeki ormanda oynardım. Biraz büyüdükten sonra da orada, ağaçların altında oturup hayal kurardım."

"Ne gibi hayaller kurardın?"

"Ah, gideceğim yerleri, göreceğim şeyleri, tanışacağım insanları düşünürdüm."

"Delikanlıları da düşünür müydün?"

"Fazla değil. Ya da sanırım, çoğu kızlar kadar erken başlamadım erkekleri düşünmeye. Asla bir erkeğin ve bir yığın çocuğun kölesi olmamaya kararlıydım. Bunu yapacak olursam, yapmak istediğim diğer çok özel şeylerden vazgeçmek zorunda kalacağımı düşünüyordum. Belki de annem bize bu kadar soğuk davranmakta haklıydı."

"Hayır, değildi."

"Kız kardeşlerimle erkek kardeşime bakmaktan ve anneme yardım etmekten, ödenecek makbuzları düşünüp, yemeğin herkese yetmesini sağlamaya çalışmaktan o kadar bıkmıştım ki on iki yaşıma geldiğimde en son düşüneceğim şeyler erkekler, düğünler ve bebeklerdi. Ben bebeklerle bile oynamadım."

Ormana yaklaşıyorlardı. Brad genç kadının elini tuttu. "Neyle oynardın?"

"Aletler ve boyalarla. Tamirat yapmak hoşuma giderdi. Bebeklerimi, Joleen ile Mazie'ye vermiştim. Gerçek hayatta kardeşlerime baktığım için bebeklere bakma oyunu oynamayı anlamsız buluyordum. Ah Tanrım, buradan uzaklaşmayı o kadar istiyordum ki anlatamam. Tam o sırada hayatıma James girdi. Hamile kalmayı hiç düşünmüyordum. Ama bir şekilde, benim hayatımda da bir erkek ve çocuklar olması gerektiğini ve bunun o karavandan kurtulmanın ve daha iyi bir hayata kavuşmanın tek yolu olduğunu hissetmediğimden emin değilim."

"Bundan ne çıkar?" Ormanın kıyısındaydılar. Brad durdu. "Bundan ne çıkar, Zoe?" dedi.On altı yaşındaydın."

"Artık değilim ve sana baktığımda, seni daha iyi bir hayata kavuşma aracı olarak görmediğimi bilmeni isterim." Brad'in iki elini sıkı sıkı tuttu. "Bu ormanın içinde yürümeye başlamadan bunu bilmeni istiyorum."

"Böyle bir şey düşündüğüm yok. Sana en küçük bir şey verebilmek için akla karayı seçiyorum." Hem kendisini hem de genç kadını sakinleştirmek için onun elini kaldırıp hafifçe öptü. "Ama ben senden daha fazlasını istiyorum ve almaya hazırım."

"Eğer herhangi birine bir şey verecilecek olsam, vereceğim insan sen olurdun." Erkeğe sarıldı. "Sen hayatımda tanıdığım en iyi adamsın. Beni en çok da bu korkutuyor."

"Ben kendimi düşünürüm. Sen merak etme."

Genç kadın, "Bir kaç gün daha," diye mırıldandı ve Brad'in elini tutarak ormanının içine doğru yürümeye başladı.

"Beyaz geyiği ormanını içindeki patikada görmüştüm," dedi. "Ama başka hiçbir şey görmedim. Burada tekrar yürümek hoşuma gitmişti. Sessiz ve sakin bir yer. Simon'a burada hamile kalmıştım. Burası güzel ve benim için önemli bir yer."

"O zaman, ikimiz için de önemli."

Aynı patikada yürüyorlardı ama ne beyaz geyik ve önemli bir yerde olduklarını düşündüren duygular vardı. Korunun sonuna gelip, çakıllı yola vardıklarında, kız yine durdu.

"Gidip annemi görmeliyim. Sen gelmek zorunda değilsin."

"Onunla tanışmamı istemiyor musun?"

Zoe karavanlara bakıyordu. Nefesini dışarı üfledi. "Belki gelsen daha iyi olur," dedi. "Bugün cumartesi. İşi çoktur. Büyük bir olasılıkla müşterileri vardır. Fazla kalmayız."

Paslı bir salıncakta oynayan bir kaç çocuk gördüler. Kalın bir zincirle bağlı olan Doberman kırması bir köpek, onları görünce, kan kokusu almış gibi havlamaya başladı. Sol taraftaki bir karavandan kavga sesleri geliyordu. Sağ tarafta ise küçük bir kız, bir karavanın açılır kapanır merdivenine oturmuş, uyutmaya çalıştığı bebeğine ninni söylüyordu.

Başını kaldırıp onlara baktı ve Bradley'e gülümsedi. Ona, "Cissy'nin öğlen uykusu zamanı," diye fısıldadı.

Bradley çömeldi ve bebeğin yüzünü görebilmek için başını uzattı. "Çok güzel bir bebek."

"O benim tatlı bebek kızım."

Küçük kız konuşurken arkasındaki kapı açıldı. Genç bir kadın tedbirli bir yüz ifadesiyle dışarı çıktı.

"Size nasıl yardım edebilirim?" Elini küçük kızın omzuna koymuştu.

Brad, "Cissy"i öpüyorduk," dedi.

"Ben Crystal McCourfun kızı Zoe'yum." Zoc, annenin endişesini anlamıştı. Öne doğru bir adım atıp, Brad'in koluna dokundu. "Annem'i görmeye gidiyorduk."

"Öyle mi?" Annenin rahatladığı yüzünden belli olmuştu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Sizi tanımadığım için korkmuştum. Chloe yabancılarla konuşmaması gerektiğini biliyor ama besbelli elinde değil. Herkese güveniyor. Bayan McCourt'a benden selam söyleyin. Chloc'nun saçlarını bu kadar güzel kestiği için tekrar teşekkür ediyorum."

Zoe, "Sövlerim," dedi.

Annesinin karavanına doğru yürürken, kadının. "Haydi annenle içeri gel, benim tatlı bebek kızım," dediğini duydu.

Alçak sesle, "Bazı insanlar burada güzel bir hayal yaşarlar. "Kendilerine küçük bahçeler yaratır, yazın piknik yaparlar."

"Bazı insanlar da saraylarda yaşar, mutlu'bir hayat kuramazlar. Nerede olduğu değil, nasıl olduğu önemli. Ve de kim."

Zoe, bunun belki de hatırlaması gereken yeni bir şey olduğunu düşündü.

Elini kaldırıp, eski yeşil karavanı gösterdi. "Bu bizimki. Anneminki. Bizimki. Bundan utandığım için kendimden utanıyorum. Bunu görmüş olmandan nefret ettiğim için dc kendimden nefret ediyorum. Annem her zaman benim haddinden fazla gururlu olduğumu söylerdi. Sanırım haklıydı."

"Demek ki kusursuz değilsin. Belki seni artık sevmem."

Zoc gülmeye çalıştı ama gülüşü boğazına düğümlendi.

"Beni annenle taşıtıracak mısın Zoc, yoksa kendim mi gidip kapıyı çalayım?"

"Senden hoşlanmayacak."

"Benim dayanılmaz çekiciliğimi hesaba katmıyorsun."

Zoe, genç adamın güven dolu sesini duyunca başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Çekiciliğin, senden hoşlanmamasının başlıca nedenlerinden biri olacaktır." Pes etmişti. Annesinin karavanına doğru yürümeye başladı. Kapıya yaklaşınca içerden

gelen konuşma seslerini duydu. Genç seslerdi. En az iki kişi vardı.

Cumartesi sabahı cumartesi gecesiyle sonuçlanır, diye düşündü. Genç kızlarla genç erkeklerin buluşma gecesi. İki genç kız, gizlice sevgilileriyle buluşmak için saçlarını yaptırıyor olmalıydılar. Tel kapının madeni çerçevesini tıklattı. Sonra kapıyı açtı ve kapı her zamanki gibi gıcırdadı. Zoe, iç kapıya omzuyla yüklendi. Kolay açılmadığını biliyordu.

İçerde üç genç kız olduğunu gördü. Birinin saçları sarıya boyanıyordu. Diğeri kısa saçlarını yaptırmış, ceketini giymiş, gitmeye hazırlanıyordu. Üçüncü kız ise sırasını bekliyordu. Elinde bir moda dergisi vardı. İstediği saç modelinin resmini göstermeye hazırlanıyordu.

Heyecanlı bir kuş sürüsünü andırıyorlardı. Önce sessizleştiler, sonra, Zoe'nun arkasında Brad'i fark edince kıkırdamaya başladılar.

İçeride, saç boyası, perma ilacı, sigara ve dün akşamki yemeğin kokusu vardı.

Crystal, tezgâhın üstündeki yumurta saatini ayarlamayı bitirip döndüğünde Zoe'yu gördü. Kaşları havaya kalktı. "Rüzgâr seni bir ay içinde iki kez bu tarafa attı," dedi, "Üstelik doğum günüm bile değil." Sonra bakışları Brad'e kaydı. Gözleri düşünceliydi.

"Bu tarafa gelmiştim. Arkadaşım Bradley ile tanışmanı istedim."

"Bradley. Bu zengin bir adamın adı olmalı."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan McCourt."

Crystal, "Burası kalabalık," dedi. Sigara paketini ve koyu pembe çakmağını aldı. "Dışarı çıkalım."

Brad, kızlara, "Hoşça kalın, hanımefendiler," dedi. Arkasından yeniden kıkırtılar yükseldi.

Zoe, "Görüyorum ki işin var," diye söze başladı.

"Bu cumartesi iyi iş var." Karavanın kapısı kapanınca, Crystal çakmağını çakıp sigarasını yaktı; bir baca gibi tütmeye başladı. "Jacobson'ların kızı sarışın olmak istiyor. Britney Spears'e benzemek istiyor. Saçları çok güzel bir kahverengiydi; fındık kabuğu. Ama berbat etmek istiyorsa bana ne."

"O kız Haley Jacobson mu? Son gördüğümde ufacık bir şeydi."

"On altı yaşında. Senin, evden kaçtığındaki yaşın. Ortalıkta fazla dolaşıyor. O da senin gibi başını belaya sokacak."

"O olayı bela olarak düşünmekten çoktan vazgeçtim, anne." Zoe, kızların orada olduğunu biliyordu. Annesi, onların işitebileceklerini düşünüp sesini alçaltmaya bile gerek duymamıştı. "Simon hayatımdaki en güzel şey."

"Hamile olmadığını söylemiştin." Crystal tekrar Brad'e baktı ve kaşlarının arasındaki çizgi bir anda derinleşti. "Şimdi aksini söylemeye mi geldin?"

"Hayır, Bradley...şey.."

Brad, yumuşak bir sesle, "Zoe ile Simon'a çok önem veriyorum," dedi. "Sizinle tanışmayı ben istedim. Zoe bana, tek başınıza dört çocuk yetiştirdiğinizi söyledi. Cesaretini sizden almış olmalı."

Crystal, sigarasının dumanını dışarı üflerken, *adı güzel, kendi güzel, konuşması güzel,* diye düşündü. "Çocuk yetiştirmek için cesaret gerekmez. Güçlü bir beden gerekir."

"Ben ikisinin de gerekli olduğunu düşünüyorum. Çok güzel ve etkileyici bir kızımız var, Bayan McCourt. Onunla övünüyor olmalısınız."

"Bradley. Güzel bir isim ve güzel bir davranış. Onu almak istiyorsan, bu seni ilgilendirir." Bu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkti. "Çalışkandır. Çocuklara çok iyi bakar. Fazla sızlanmaz."

Brad, "Bunu unutmayacağım," dedi ve Crystal kendini tutamayarak güldü.

"Belki bu sefer daha iyi bir seçim yapmıştır. Pek kötü bir adama benzemiyorsun."

"Teşekkürler."

Sesinde şefkati andıran bir titreyişle, Zoe'ya, "İşi hiçbir zaman kaytarmadın," dedi. "Hakkını yiyemem." İçgüdüsel bir hareketle uzanıp genç kadının saçlarına dokundu. "Güzel bir kesim; güzel bir biçim. Her neyse, zaten eskiden de aptal değildin. Bu adam sana güzel bir hayat sağlayabilir; bunu yapabile-

cek biri gibi görünüyor. Aptallık edip reddetme. Her kadın karşısına çıkan fırsatları değerlendirmek zorundadır."

"Anne."

"Ben düşündüğümü söylerim. Eskiden de böyleydim; ölene kadar da böyle kalacağım." Crystal sigarasını yere atıp ayakkabısıyla ezdi. "İçeri girmem gerek." Zoe'ya döndü. "Bu sefer parmağına bir yüzük tak," dedi. Sonra çenesini hafifçe yukarı kaldırarak, Bradley'e baktı. "Daha kötüsüne de rastlayabilirdin."

Tel kapıyı açıp içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Hiçbir zaman istediğim gibi olmuyor. Hiçbir zaman." Zoe'nun gözleri yaşlarla dolmuştu. Onları içine akıtmaya çalışıyordu. "Gidelim."

Ormana doğru koşarcasına yürümeye başladı. Başı önündeydi. Brad koluna girdiğinde de başını kaldırmadı. "Annen seni anlamıyor."

"Bu yeni bir haber değil."

"O senin içindeki ışığı göremiyor. Senin insanları kullanarak hayattan bir şeyler koparmak değil, kendi çabanla bir yerlere varmak istediğini anlayamıyor. Seni anlayamadığı için de nasıl seveceğini bilemiyor."

"Bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Annenin seni anlaması ve sevmesi için çaba göstermeyi sürdürürsen, bu sana acı verecektir. Bundan vazgeçsen de yine acı çekeceksin." Onu rahatlatmak için kollarını sıvazladı. "Ben seni anlıyorum, Zoe ve yapacağın seçimi biliyorum."

Genç kadın, başını çevirip karavana baktı. "Noel'de yine gelirim ve belki ne bileyim, belki işte." İkisinin de buna ihtiyaçları olduğunu düşünerek gülümsemeye çalıştı. "Senden hoşlanmayacağını söylemiştim."

"Benden hoşlandı. Ağıma takıldı." Eğilip kızı dudaklarından hafifçe öptü. "Kızı gibi."

"Ben mi?" Tekrar Bradley'in elini tuttu ve birlikte ormana girdiler.

"Çekiciliğe neden ağ deniyor? Ortada bir ağ yok ki."

"Bu soruyu Dana'ya sormak gerek. O bunun cevabını arar ve bir yerlerde bulur; bu gibi şeyleri nerede ve nasıl bulduğu konu-

sunda en küçük bir fikrim yok. Bulur ve sana bir söylev verir. Kelimeler konusunda onun kadar bilgili olan bir başkasını tanımıyorum. Ben sayılarla daha iyi anlaşırım. Şimdi Dana'yla arkadaş oldum. O kitaplarla ilgili her şeyi biliyor. Malory ile arkadaş oldum. Onun da sanat hakkında bilmediği yok. Son iki ay içinde onlardan bir çok şey öğrendim. Bazen bütün bunlar bir rüyaymış gibi geliyor."

Durdu. Çevresine bakınarak konuşmaya devam etti. "Sanki bir sabah uyanacağım ve her şeyi eskisi gibi bulacağım. Dana ve Malory diye birilerini tanımıyor ve yine o alçak Carly'nin yanında çalışıyor olacağım. Gazeteyi alıp, tanımadığım bir Flynn'in sütununu okuyacağım. Jordan'ın kitaplarından birini görecek ve onu tanımadığım için nasıl biri olduğunu merak edeceğim."

Brad'e baktı ve parmaklarıyla genç adamın yanağına dokundu. "Seni tanımıyor olacağım. Gidip HomeMakers'dan bir şey satın alacağım ve seni düşünmeyeceğim. Çünkü aramızda hiçbir şey geçmemiş olacak."

"Her şey gerçek." Kızın kalp atışlarını hissetmek ve onun kendisinin dokunuşunu hissetmesi için Zoe'yu belinden sıkı sıkı tuttu. "Bu gerçek."

"Eğer gerçek olmasaydı, bütün bunlar uzun, karmaşık bir düş olsaydı, uyandığımda çok üzülürdüm." Tekrar annesinin karavanının bulunduğu yöne baktı. "Ya da daha kötüsü. Bundan sonra olacak olan, bütün bunların sonu olacak. Seni tanımamış olmaya dayanamazdım. Öp beni." Genç adama yaklaşarak ayak parmaklarının üstünde yükseldi. "Öpecek misin?"

Brad onu kendine çekip şefkatle dudaklarından öptü. Zamanı durdurmak ister gibiydi. Kızın, içini çekerek kollarını onun boynuna dolaması ise bütün düşlerden daha güzeldi.

Zoe, içinde tatlı bir sızı hissetti. Bu sızı o kadar tatlıydı ki genç kadının gözleri yaşardı. Hava serin ama Brad'in ağzı sımsıcaktı. Umduğundan daha derin bir aşk onu bulmuştu.

Erkeğin elinin, saçlarını okşadığını hissetti. Kızın vücudunu incecik genç bedenine bastırıyor, ona sahip olmak arzusuyla titriyordu.

Geri çekilip o parlak mavi gözlere baktı ve yanağından aşağı

bir gözyaşı damlası yuvarlandı. Erkeğin yüzünü avuçlarının arasına aldı ve yumuşak bir sesle, "James," dedi.

"Seni seviyorum Zoe." Kulağına gelen James'in sabırsız ve heyecanlı sesiydi. Kesik kesik nefes alıyordu. "Bir arada olmak bizim kaderimiz. Bana karşı hissettiklerini bir daha kimse için hissetmeyeceksin."

"Hayır, hissetmeyeceğim." On altı yaşında bir kızın yüreğinden taşan aşkın içinde boğuluyordu. Elini, dudaklarına, yanağına bastırdı ve bir süre öyle kaldı. "İkimiz için de hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacak."

"Birlikte kaçacağız. Sonsuza dek beraber olacağız."

Zoe, belli belirsiz gülümsedi. "Hayır, böyle bir şey olmayacak." Onu tekrar, hiçbir pişmanlık duymadan öptü ve geri çekildi. "Hoşça kal, James."

Dizlerinin bağı çözülmüştü. Sendeledi. Brad onu omuzlarından kavrayarak doğrulttu ve sarsmaya başladı. Bir yandan da adını söylüyordu.

Kızın gözleri matlaşmış, yüzü sararmıştı.

Brad'e James demişti.

"Yüzüme bak. Allah kahretsin, yüzüme bak."

"Bakıyorum." Güçlükle başını kaldırdı. Bunu yapabilmek için öyle büyük bir gayret göstermişti ki gözleri kararadı. Brad'in yüzüne odaklanmaya çalıştı. "Sana bakıyorum, Bradley."

"Buradan gidiyoruz." Kızı kucağına almak istedi ama Zoe elini onun göğsüne koyarak bunu engelledi."

"Hayır, bir şeyim yok. Bir saniye dur. Şuraya oturayım."

Yere oturuverdi. Başını, yukarı kaldırdığı dizlerine dayadı. "Biraz başım dönüyor. Şimdi geçer."

Brad, ceketinin altında, bıçağını kılıfından çıkardı ve bakışlarıyla ormanı taradı. Sonra, genç kadının önüne çömeldi. "Sanki biri içinde bir düğmeye basmış gibi birden uzaklaştın. Bana James dedin."

"Biliyorum."

"Kayıp gittin. Benim yanımda değildin. James ile birlikteydin. Ona sevgiyle bakıyordun. Bir daha hiçbir şeyin asla eskisi gibi olmayacağını söyledin."

"Ne söylediğimi biliyorum. Kane beni eskilere geri götürdü. Ama bunun farkındaydım." Biraz toparlanmıştı. Başını kaldırdı. "İlk andan itibaren neler olduğunun bilincindeydim. Ama farklı şeyler hissediyordum. Hissettiklerimden utanmıyorum. Pişman değilim. Yoksa bu, Simon'u doğurmuş olmaktan utandığım ve pişman olduğum anlamına gelirdi. Ama Kane'in seni bunun için kullanmasına üzgünüm."

"James için ağladın." Brad, elini uzatıp bir gözyaşı damlasına dokundu.

"Evet, James için ağladım. O daha güçlü biri olsaydı, ikimiz de daha güçlü olsaydık neler olabildi diye düşünerek ağladım. Sonra ona veda ettim."

Elini Brad'in elinin üstüne koydu. "Kane, James için hissettiğim herş eyi yeniden hissetmemi istedi. Sonra da bunu aramızı açmak için kullanmak istiyordu. Başarabildi mi?"

"Öfkelendim. Üzüldüm." Zoe'nun onun elinin üstünde duran eline baktı ve parmaklarını kızın parmaklarının arasından geçirdi. "Ama hayır, aramızı açamadı."

"Bradley." Kız onu öpmek için uzandı ama bu arada bıçağı gördü. Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım!"

Bradley, açıkça, "Elime bir fırsat geçerse, onu yaralayacağım," dedi. Bıçağı kılıfına koydu ve elini Zoe'ya uzattı:

Kız diliyle dudaklarını ıslattı. "O bıçağı dikkatli kullansan iyi olur."

"Peki, annecim."

"Hâlâ biraz öfkelisin, öyle değil mi? Senin kim olduğunu biliyorum, Bradley. Kendimin de kim olduğunu biliyorum. Kane bunları bana unutturmak istedi ama başaramadı. Bunun bir anlamı olmalı. Aynen, on altı yaşımda, James'ın yanında hissettiklerimi hissettim. Bedenimle, kalbimle, beynimle. O hep saçlarını okşardı. O zaman saçlarım uzundu ve James onlara dokunmaktan hoşlanırdı. Beni öperken saçlarını okşardı. Bu, benim içimde, anı kutularımda saklı. Kane bu kutulara girebiliyor."

Bunu yapmak büyük bir irade gücü gerektiriyordu ama Brad, kendini aşarak anahtarı düşünmeyi başardı. "O sana ne derdi? James?"

"Beni sevdiğini ve benim de ona karşı hissettiklerimi bir daha hiç kimseye karşı hissedemeyeceğimi söylerdi. Bu doğru. O duyguları bir daha asla kimseye karşı hissedemem. Hissetmemem gerekir. Ama Bradley, her şeyin bilincindeydim."

Olduğu yerde döndü. Yüzü parlıyordu. "Belime kadar gelen saçlarımla şurada dururken ve James'in yüzü avuçlarımın içindeyken bile, bunun gerçek olmadığını biliyordum. Sadece bir tuzaktı. Ben de onu kullandım."

Avuçlarını birleştirerek, işaret parmaklarının yanıyla dudaklarına dokundu. Kendi etrafında bir daire çizerek tekrar döndü. "Burası. Buraya dönmem gerekiyordu. Dahası var. Buraya seninle birlikte gelmem gerekiyordu. Ama anahtar burada değil." Ellerini iki yanına sarkıttı. "Burada değil."

"Üzgünüm."

"Hayır." Başını salladı. Tekrar döndü. Pırıl pırıl bir gülümsemeyle, "Burada olmadığını biliyorum," dedi. "Bunu hissediyorum. Buraya tekrar gelmem, anahtarı aramam gerekmiyor. Burada yapmam gerekeni yaptım. Ya da ikimiz birlikte yaptık bunu."

Bradley'in kollarına atıldı. Öyle heyecanlıydı ki bu heyecanın verdiği güçle, genç adamın sendeleyerek bir adım geri gitmesine neden oldu. Gülerek bacaklarını onun beline dolayıp, onu dudaklarından gürültüyle öptü. "Bütün bunların ne demek olduğunu bilmiyorum ama bulacağım. Günlerden beri ilk kez olarak bulacağıma inanıyorum. Kutunun kilidini açacağım, Bradley."

Yanağını erkeğin yanağına bastırdı. "Kutuyu açacağım ve kızlar evlerine dönecek."

Arabayı Flynn'ın evinin önüne park ettiklerinde, Zoe buz gibi soğuk bakışlarla Brad'e baktı. "İyice anladın mı? Açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Şu ana kadar bunu altı kez yaptın."

"Ne sana ne de eşyalarına asla acımayacağım."

"Evet, evet. Biliyorum."

Zoe, gülmemek için kendini güç tuttu. Brad'in arkasından Flynn'ın evine doğru yürürken yüz ifadesinin ciddiyetini koru-

maya çalışıyordu. "Kimin daha akılcı davranmak istediğini de unutma."

"Tamam." Kapıyı iterken kıza yan gözle baktı. Bir yandan da sırıtıyordu. "O iri kahverengi gözlere bakar bakmaz, ona tutuldun."

"Bir hafta bekleyebilirdim."

"Yalancı."

Zoe, dayanamayıp güldü. Yavru köpeği yere bıraktı. Küçük hayvan koridor boyunca zıplayarak koşmaya başladı. "Bu ilginç olacak."

Moe, mutfaktan dışarı fırladı. Sonra birden olduğu yerde kala kaldı. Gözlerini devirdi. Bedeni gerilmişti. Küçük yavru köpek, gri ve kahverengi karışımı kürkten yapılmış bir top gibiydi. Neşeyle havlayarak, Moe'nun burnunu yalamak için sıçradı.

Zoe aralarına girmek için atılacakken Brad onun kolunu tuttu. "Ama ya..."

Brad, "Biraz sabırlı ol." diye önerdi.

Moe titredi. Zıplayıp sıçramakta olan yavru köpeği kokladı. Sonra kendini sırt üstü yere attı. Mutlu ve neşeli olduğu anlarda böyle yapadı. Küçük köpek, vakit kaybetmeden onun üstüne tırmandı ve kulaklarını kemirmeye başladı.

Zoe, "Yufka yürekli koca herif!" diye mırıldandı. Simon mutfak kapısında görününce de oğluna bakarak bön bön sırıtmaya başladı.

"Hey anne! Öğlen yemeğinde sandviç yiyeceğiz. Flynn'la ben, birlikte hazırladık..." Yavru köpek, ona saldırmak üzere Moe'nun yanından ayrılınca, Simon onu gördü ve gözleri büyüdü. Sözü yarım kaldı.

"Yaşasın! Bir yavru köpek! Nereden çıktı bu?" Simon yere çömelmiş, minik köpek üstüne tırmanıp yüzünü yalarken kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Moe aralarına girince, sırtüstü yuvarlandı. "Ayı yavrusu gibi bir şeye benziyor."

Simon iki köpeğin arasında kalmıştı. Kımıldamaya çalışarak Brad'e baktı. "Bu senin mi? Ne zaman aldın? Adı ne?"

"Benim değil. Biraz önce özgürlüğüne kavuştu. Henüz adı yok."

"O zaman kim..." Birden sustu ve altın rengi çekik gözleri annesine kaydı.

"O senin, yavrum."

O anda Zoe, bu küçük yavru köpek bütün evini kemirip parçalasa umurunda olmayacağını hissetti. Oğlunun yüzündeki mutluluk her şeye değerdi.

"Kalacak mı?" Simon dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışırken sesi titriyordu.

"Bence o kalacağından emin." Diz çökerek yavru köpeğin bir bulut kadar yumuşak kürkünü okşadı. "Onun sorumluluğu sana ait. Ona iyi bakmalı, beslenmesine, terbiyesine ve sevgi görmesine özen göstermelisin. Yavru köpeklere bakmak kolay değildir. Her şeyi senden bekler."

"Annecim!" Simon o kadar heyecanlanmıştı ki Brad'in orada olmasına aldırmadan, annesine sarılıp yüzünü onun omzuna gömdü. "Söz veriyorum, ona iyi bakacağım. Teşekkürler, annecim. Seni her şeyden çok seviyorum."

Zoe da oğluna sarılarak, "Seni her şeyden çok seviyorum," diye karşılık verdi. Neredeyse ağlayacaktı ama iki köpek de aralarına girmeye çalışınca güldü. "Bence, bir arkadaşı olması, Moe'nun da hoşuna gidecek."

Simon, yavru köpeği kucaklayıp havaya kaldırdı. "Büyük bir aile gibiyiz," dedi.

Ailenin yeni üyesi, sevincini, Simon'un dizine işeyerek gösterdi.

On Altıncı Bölüm

Zoe gülümseyerek bakım kremiyle Dana'nın kalçasını ovarken arkadaşı hafif hafif inliyordu.

"Bana kobaylık yapmak için pazar ikindinizi feda edişinizi takdirle karşılıyorum. İkinize de teşekkür borçluyum.

Bu kez, Dana sırıttı. Malory ise bakım odasında bir tabureye oturmuş, bakım yapılmış yumuşacık cildini aynada seyrediyor ve parmaklarını yüzünde gezdiriyordu. "İnanamıyorum. Pırıl pırıl oldu."

Dana iyice gevşemişti. Yumuşak bir sesle, "Bu masaj bana çok iyi geliyor," dedi.

Zoe bakışlarıyla, ürünlerin bulunduğu rafları, alevleri titreşen mumları, tezgâhın üstüne düzenli bir şekilde üst üste dizilmiş nane yeşili havluları, tavandan aşağı sallandırdığı damla kristali taradı.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

"Aslında vücut bakımı yapılırken kimse konuşmayacak. Her şey derin bir sessizlik içinde olacak. Konuşmamız seni rahatsız ediyor mu, Dana?"

"Benim küçük dünyamda siz yoksunuz . Bu kremler o kadar güzel kokuyor ki!"

Malory, Zoe'nun hazırlamış olduğu soğuk limonatayı yudumluyordu. "Bunu yaptığımız iyi oldu," dedi. "Eğer cuma günü açılış yapacaksak ısınmaya başlamamız gerek." Bir yudum daha limonata içip elini midesine bastırdı. "Tanrım! Cuma günü açılış yapıyoruz. Gerçi asıl büyük açılışımız bir aralıkta olacak ama yine de çalışmaya başlıyoruz."

Zoe, "Cuma her bakımdan önemli bir gün," dedi.

"Anahtarı bulacaksın." Malory onun omzuna dokundu. "Bundan eminim."

Bu bağlantı, Malory'nin omzuna dokunan eli ve kendi ellerinin Dana'nın bedenine dokunuşu, Zoe'ya güç verdi. "Bugün burada bunu yapmak isteyişimin nedenlerinden biri de buydu," dedi. "Üçümüzün başbaşa bir kaç saat geçirmemizin iyi olacağını düşündüm. Buna ihtiyacım vardı."

Başını kaldırıp tavandan aşağı sallanan kristale baktı. Son bir kaç ay içinde mistik düşüncelere yöneldiği su götürmez bir gerçekti.

Dana, "Ra-raaa!" diye garip bir ses çıkararak Malory'i güldürdü.

"Dünkü olaylardan sonra kendime olan güvenim arttı. Ama beynimi tırmalayan küçük bir ses, anahtarı bulacağımdan nasıl bu kadar emin olduğumu sorup duruyor."

Dana, "Bu Zoe'nun sesi'mi?" diye sordu. "Yosa Kane'in mi?"

"İşin kötüsü, bu Zoe'nun sesi. Dün, neler olduğunu, olup bitenleri anladığımı ve denetleyebileceğimi fark ettiğim anda müthiş bir heyecan ve enerji hissettim. Ama bu enerjiyi harekete geçirmem gerek."

"Bir başlangıca geri döndün. Bu aynı zamanda bir sondu." Malory, Zoe'nun raflarına dizilmiş olan şişeleri ve tüpleri merakla seyrediyordu. "Şimdi üçümüz burada birlikteyiz. Kendi anahtarımızı arama aşamasında Dana'nın da benim de ümidimizin ve cesaretimizin kırıldığı anlar oldu."

Dana, "Doğru," diye onayladı. "Çıkmaz sokaklara girdiğimiz, ümitlerimizin boşa çıktığı ya da öyle sandığımız anlar..."

"Öyle sandığımız..." Malory onlara dönüp başını salladı. Tezgâha dayanarak, "O çıkmaz sokaklara sapmasak, doğru yolu bulabilecek miydik? Sanmıyorum. Bu konuda çok düşündüm," diye ekledi. "Bir şey arıyorsanız, düz bir çizgi üzerinde ilerleyemezsiniz. Yolunuzda dönemeçler ve sapaklar olacaktır. Ama her adımın, her parçanın ayrı bir yeri vardır. Seninkine bakalım."

"Dana'nın yıkanması gerekiyor."

Dana, Zoe'nun kendisine verdiği havluya sarınmıştı. Duşa doğru yürürken, "Bu noktada kalın ve biraz bekleyin," dedi.

Zoe ellerini yıkamak için musluğun başına gitti. "Bazı fikirlerin var," dedi. "Farkındayım."

"Evet, var. Bazı şeyleri görmek benim için daha kolay olabilir. Örneğin ben ormanda sadece ağaçları görüyorum. Çünkü senin gibi olayın içinde değilim. Benim tavanarasında yaşadığım deneyim senin dün yaşadıklarına benziyordu. O deneyim sırasında neyin ne olduğunu biliyordum ve olayı denetleyebildim. Bir parçam, küçük bir parçam ise o hayalin içinde kalmak ve ondan başka her şeyden uzaklaşmak istiyordu."

Zoe dönüp baktı ve Malory'nin yüzündeki sevecenlik ve anlayışı gördü. Omuzlarında hissettiği gerginlik kayboldu. "Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı," dedi. "Çok ihtiyacım vardı. James'i istemiyordum, Mal. Ama bir zamanlar onu ne kadar çok istemiş olduğumu hatırlıyordum."

"Biliyorum. Seni çok iyi anlıyorum."

Zoe, Malory'nin kendisini gerçekten anladığını düşünüyordu. Onu sadece Dana ve Malory anlayabilirlerdi. "Bir parçam hâlâ aynı şeyleri hissediyor, aynı özlemi duyuyordu. Geriye, o zaman birimine kaymak ve her şeyin farklı gerçekleşeceğine inanmak o kadar kolay olacaktı ki."

"Ama geriye dönmedin."

"Hayır." Zoe, bakım masasının örtüsünü değiştiriyordu. Yeni örtüyü yaydıktan sonra eliyle düzeltti. "Küçük bir parçamın dışında her şey olayların farklı gerçekleşmiş olmasına karşıydı. Bana destek olmayı beceremeyen delikanlıyı da onun çocuğunu da istemiyordum. Ama onu ve onun için hissettiklerimi hatırlamak zorundaydım. Ona veda edebilmem için bu şarttı."

"Sana ve çocuğuna destek olmak isteyen adamı istiyor musun?"

Zoe'nun kalbi bir kuşun kanatları gibi çarptı. "İstiyorum." Dana'ya duştan sonra süreceği losyonu seçiyordu. "Ama bunu yürütmek konusunda ikimize de güvenemiyorum." Dana dönmüştü. Ona, "Sırtüstü yat," dedi. "Üstelik sadece bu kadar da değil. Dahası var."

Usta elleriyle Dana'nın üstüne bir havlu örttü. Sonra süreceği losyonu avucunda ısıttı. "Onunla son adımı atarsam, bu onu nasıl bir tehlikeye atacak? Kuşku uyandıran bir durum. Birini seviyorsan onu korumak istersin. Eğer onu koruyacaksam, kendimi bırakıp onu sevemem. Tam anlamıyla, sonuna kadar sevemem."

"Eğer onu seviyorsan, ona saygı duyarak, kendisini koruyabileceğine inanmalısın."

Zoe, Dana'ya baktı. "Ona saygı duyuyorum."

"Sanmıyorum. Sürekli olarak, seni ve Simon'u ne zaman terkedeceğini, ne zaman çekip gideceğini düşünüyorsun. Ona yüzde yüz güvenmek istemiyorsun çünkü seni bırakıp gittiğinde bomboş kalmaktan korkuyorsun. Bunu yapmakta haklı olmadığını söylemek istemiyorum. Kaybedebileceğin çok şey var."

Malory, "Zoe için en önemli olan şey ne?" diye sordu. "Kaybetmeyi göze alamayacağı tek şey?"

"Simon."

"Kesinlikle."

Zoe, losyonu Dana'nın bedenine yedirerek sürüyordu. "Bradley'in ona zarar vermeyeceğini biliyorum," dedi. "Ama Simon, ondan bir çocuğun babasından beklediği şeyleri beklemeye başladıkça tehlike büyüyor. Bu iş yürümezse Simon çok sarsılır. O hiçbir zaman bir babası olmayacağı fikrine kendini alıştırmış ve bununla yaşamayı öğrenmişti. Bir boşanma ya da bir ölüm gibi bile değil. Onun asla bir babası olmadı ve olmayacaktı. Durumu ona her ne kadar yumuşatarak anlattımsa da benim onu ne kadar çok sevdiğimi ve her zaman yanında olacağımı bilse de Simon, onu istemeyen bir babası olduğunu biliyor. Onun bir kere daha istenmediğini hissetmesine dayanamam."

Malory, "Bunu engellemek için de özveride bulunmaya, savaşmaya hazırsın," diye ekledi. "Sana neye malolursa olsun savaşacaksın. Çünkü yaptığın seçimler arasında en önemli olanı Simon. O senin anahtarın."

Dana doğrulup oturdu.

Zoe, "Simon mu?" diye tekrarladı. "Ah, söylemeyi unuttum. Kusura bakma. Kafam karıştı. Yüzü koyun dön."

Dana döndü ama başını hafifçe kaldırarak yumruğuna dayadı. "Malory önemli bir noktaya değindi," dedi. "Bizler birer anahtarız. Üçümüz. Bu tekrar takrar vurgulandı. Ama üçümüzün arasınsa, sadece Zoe, bir çocukta kendini yeniden yaratıı diyebiliriz. Simon, Zoe'nun bir parçası. Anahtar Zoe. Bu demektir ki anahtar Simon."

"Kane ona dokunamaz." Korku göğsünden yukarı doğru tırmanıp Zoe'yu boğmak istiyordu. "Rowena onu koruyacağını söyledi."

"Ona güven." Dana omzunun üzerinden Zoe'ya baktı. "Simon'a bir şey yapabilecek olsaydı, şimdiye kadar denerdi."

Malory, "Bana kalırsa, Simon'u koruyan sadece Rowena değil," diye ekledi. "Sanırım, Simon'u korumak için diğer taraftan da mümkün olan her şey yapılıyor. Zaten birilerinin çocukları zarar görmüş. Bunun tekrarlanmasına izin vermezler. Bu durumda, biz de bu kadar dikkatli davranırken, kimse Simon'a dokunamaz."

"Buna inanmasaydım, kimse beni bu işin içinde tutamazdı." Zoe, Malory'nin başını salladığını görünce durdu. "Kane de bunu biliyor olmalı. Bu yüzden, elinden gelse, oğlumu tehdit edecek her şeyi yapardı. Yapmadı çünkü yapamıyor. Tamam." Derin bir nefes aldı. "Tamam; buradan hareket ederek düşünelim. Eğer Simon , anahtar ya da benim bir parçam olduğu gibi anahtarın da bir parçasıysa, bu beni onunla ilgili olarak yaptığım seçimlere geri götürmüyor mu? Onu doğurmak bir seçimdi, ondan ayrılmamak bir seçimdi; bunlar benim yaptığım en iyi seçimlerdi. Ama oraya döndüm. Bunu yapmanın önemli olduğunu düşünsem de anahtarı bulamadım."

Dana, "Başka seçimler de yaptın," diye açıkladı. "Başka yönlere de gittin."

Zoe, Dana'nın bedenine losyon sürmeyi bitirmişti. "Onları da tek tek düşündüm. Sanırım, bu bir çeşit yolculuktu," diye devam etti. "Hatırlamak, her şeyi yeniden görmek ve düşünmek. Benim için çok iyi oldu çünkü yaptığım seçimleri doğruladı ve o kadar da büyük hatalar yapmadığımı görmemi sağladı. Dönmek mi istiyorsun? Sana bir bornoz getireyim."

Dana, "Buraya, vadiye geldin," diye söze başladı. "Bir iş buldun, bir ev satın aldın. Başka ne yaptın?"

Zoe, Dana'nın bornozu giymesine yardım ederken, Malory elini kaldırdı. "Bütün bunların önemli olmadığını söyleyecek değilim. Geri dönüp bazı ayrıntıları incelemek cevaplardan biri olabilir. Ama ya bazı cevaplar Simon'un seçimleriyle ilgiliyse?"

Dana, "O bir çocuk," dedi. Bir yandan da kollarını ovuşturarak, Zoe'nun yaptığı bakımın ne kadar etkili olduğunu düşünüyordu. "Onun en önemli seçimi hangi video oyununu oynayacağıyla ilgili olabilir."

"Hayır." Zoe, düşünceli bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Hayır. Çocuklar da çok sayıda seçim yapıyorlar. Yanlış ya da doğru. Bu seçimlerden bazıları kalıcı oluyor ve onları belli bir yöne itiyor. Bir savaş pilotuyla ilgili bir kitap okuyup pilot olmaya karar verebiliyorlar. Şu anda Simon, nasıl bir adam olacağı konusunda yüzlerce seçim yapıyor."

Malory, "O zaman belki o yönlere daha dikkatle bakman gerekiyor," diye önerdi.

Şu anda Simon kendisini özellikle memnun eden bir seçim yaparak köpeğine Homer adını vermeyi kararlaştırmıştı. Bu isim, onun en sevdiği şeylerden bir kaçını birden temsil ediyordu; beyzbol, bir çizgi filim kahramanı ve bir köpek. Dışarıda, serin sonbahar havasında, Simon, bir tenis topunu yakalamaya çalışan Moe'yu ve onun peşinden koşan Homer'i seyrederken, havaların aksine hayatın gittikçe güzelleştiğini düşünüyordu.

Üstelik, biraz sonra erkekler gelecek ve annesi ile arkadaşları kızlara özgü işler yaparken, onlar maçı seyredeceklerdi. Bu arada kendisi patlayana kadar patates cipsi yiyebilirdi.

Moe'nun ayaklarının dibine bıraktığı topu aldı ve hoplayıp

sıçrayarak onu atıyor gibi yapıp köpekleri iyice azdırdıktan sonra ağaçlara doğru fırlattı.

Ertesi gün okula gittiğinde, bütün arkadaşlarına Homer'den söz edecekti. Hatta Brad'den, Homer'in bir resmini çekmesini isteyip herkese gösterebilirdi ama bunu yapmayacaktı. Aşırı gösterişçi bir davranış olurdu.

Köpekler yerde yuvarlanarak boğuşurken, Simon nehre doğru baktı. Burayı gerçekten seviyordu. Ama kendi evini de çok severdi evini, bahçeyi, Hanson'larla komşu olmayı.

Ancak, buranın güzelliği inkâr edilemezdi; şu koru, şu nehir.

Daha uzun kalacak olsalar, arkadaşlarını buraya davet etmek isterdi. Oyun odasını görünce delirirlerdi. Hep birlikte ormanda bir kale yapabilirler, yazın, annesi izin verirse nehirde dolaşabilirlerdi.

Belki de eve döndükten sonra bile bu mümkün olabilirdi. Arkadaşlarını buraya çağırmak için Brad'den izin ister, Brad de annesini ikna etmesi için ona yardım ederdi. Annesine karşı kendisine destek verecek bir erkeğin olması çok iyi bir şeydi.

Bu babası olmak gibi bir şeydi. Baba fikrini önemsediği yoktu aslında ama buna benzer bir şey olmalıydı.

Şükran Gününü burada geçireceklerine inanamıyordu. Hep birlikte olacaklar, erkekler maçtan söz edecek ve herkes patlayana kadar kabak tatlısı yiyecekti.

Annesi kabak tatlısını gerçekten çok güzel yapar, bu arada, küçük adamlar yapması için Simon'a küçük hamur parçaları verirdi.

Acaba Brad buna karşı çıkar mıydı diye düşündü.

Başını kaldırdı ve Brad'in dışarı çıktığını görünce eve doğru koştu. "Hey! Sen de topu bir kaç kez atmak ister misin? Moe, Homer'e onu bulup geri getirmeyi öğretiyor."

"Elbette isterim." Simon'un şapkasını getirmişti. "Hava serinledi," dedi. Şapkayı çocuğa giydirdi.

"Belki kar yağar. O kadar çok yağar ki okul tatil olur."

"Hayal kurmak serbesttir." Brad topu aldı ve o kadar uzağa fırlattı ki Simon çaresizlikle hayranlık karışımı hisler duydu.

"Eğer çok kar yağarsa, sen de işe gitmezsin, öyle değil mi?"

"Eğer çok kar yağarsa işe gitmem."

"Sıcak çikolata içip on milyon video oyunu oynarız."

"Anlaştık."

"Annemle seks yaptığın zaman prezervatif kullanıyor musun?"

Brad'in tepeden tırnağa kanı çekildi. "Nes?"

"Çünkü eğer kullanmazsan bebek olabilir. Bebeğiniz olsa onunla evlenir miydin?"

"Aman Allahım!"

Simon, boğazında sinirlilikten kaynaklanan bir gıcık hissetti. Ama ağzından dökülen kelimeleri engelleyemiyordu. Bu sözlerin söylenmesi gerekiyordu. "Annemle bu işi yapıp benim doğmama sebep olan adam, onunla evlenmedi. Sanırım, bu onu incitti. Şimdi benim ona sahip çıkmam gerek. Bu nedenle, eğer bebek olursa onunla evlenmeyeceksen, seks yapamazsın." Simon'un midesi kıpır kıpırdı. Önüne bakıp topa bir tekme savurdu. "Sadece söylemek istedim."

"Tamam. Hay Allah. Tamam. Sanırım biraz oturmam gerek." Evet, dizlerinin bağı çözülmeden oturması gerekiyordu. "Haydi hep birlikte içeri girelim ve bunu yapalım. Oturalım."

Simon, alçak sesle, "Ben evin erkeğiyim," dedi.

"Sen gerçek bir erkeksin, Simon." Brad elini küçük oğlanın omzuna koydu. "Gel içeri girip oturalım ve bu konuyu konuşalım."

İkisi de ceketlerini çıkarırken, Brad, içinden, kendisine bilgelik ve gerekli olan başka her şeyi vermesi için Tanrı'ya dua ediyordu. Bu konuşma için mutfağın en uygun yer olduğuna karar verdi. Her ikisinin de rahatlaması için bir şeyler atıştırabilir ya da içebilirlerdi.

Canı bira içmek istiyordu ama ikisine de birer bardak kola hazırladı. "Seks konusunda," diye söze başladı.

"Benim bu konuda bilgim var. Annem seks yaparken insanın canının acımadığını ama eğlenceli bir şey olduğu için insanların sesler çıkarıp bağırdıklarını söyledi."

Brad, bir anlık bir duraklamadan sonra, "Güzel," dedi. Bir yandan da aklını yitireceğinden korkuyordu. "Annen ve ben; ye-

tişkin insanların ilişkileri olur...Allah kahretsin, boşver bunları. Yüzüme bak."

Simon başını kaldırana kadar bekledi. Bütün kuşkuları, itirazları ve kararlılığı çocuğun yüzünden okunuyordu. Brad, *tıpkı annesi gibi*, diye düşündü."

"Annene âşığım. Onunla sevişiyorum çünkü o çok güzel ve ben onunla bu şekilde de birlikte olmak istiyorum. Onu sevdiğim için onunla her şekilde birlikte olmak istiyorum."

"O da seni seviyor mu?"

"Bilmiyorum. Umuyorum."

"O seni sevsin diye mi benimle ilgileniyorsun?"

"Eh, anlarsın ya böylesine çirkin olduğun ve bu kadar pis koktuğuna göre bu benim için oldukça büyük bir özveri. Üstelik çok kısa boylusun; bu da beni rahatsız ediyor. Ama ne yapayım."

Simon'un dudakları kıvrıldı. "Sen daha çirkinsin."

"Sadece daha yaşlı olduğum için." Elini çocuğun elinin üstüne koydu. "Ama sayısız kusurlarına rağmen, sana da âşığım."

Duygular Simon'un boğazına, oradan da yüzüne hücum etti. "Bu biraz tuhaf."

"Söylesene bunun nesi tuhaf? İkinizi de şimdiye dek hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

"Bir aile gibi mi?"

"Kesinlikle öyle."

Simon gözlerini masaya dikmişti. Söylemek, sormak istediği o kadar çok şey vardı ki. Ama yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu. "Bebek olmasa da onunla evlenir misin?"

Brad, *koktuğum kadar güç olmayacak*, diye düşündü. "Sen söyleyince düşündüm de bebek isterim. Ama dur bir dakika, sana göstermek istediğim bir şey var. Şimdi geliyorum."

Simon yalnız kalınca gözlerini ovuşturdu. Brad'le konuşurken ağlamaktan korkuyordu; kız gibi zırlamaktan. Chuck'ın babasının deyişiyle, erkek erkeğe konuşurken, ağlamak olmazdı.

Kolasından bir yudum aldı ama bu midesini yatıştırmaya yetmedi. Midesi bulanıyordu. Brad'in geldiğini duyunca sakinleşmeye çalıştı ve ne olur ne olmaz diye yüzünü ovuşturdu.

Brad yerine oturdu. "Bunun ikimizin arasında kalması ge-

rek. Sadece ikimizin arasında, Simon. Bana söz vermeni istiyorum."

"Bir sır gibi mi?"

"Evet. Bu önemli."

"Tamam. Kimseye söylemem." Simon büyük bir ciddiyetle avucuna tükürdü ve elini açıp havaya kaldırarak Brad'a doğru uzattı.

Brad, bir an için bakakaldı. Garip bir huzur duymuştu. Bazı şeyler hiç değişmiyor, diye düşündü. O da Simon'un yaptığının aynısını yaptıktan sonra avuçlarını birleştirdiler.

Brad, hiçbir şey söylemeden, küçük bir kutuyu masanın üstüne koydu ve açıp içindeki yüzüğü Simon'a gösterdi. "Bu benim büyük annemindi. Dedemle ellinci evlilik yıldönümlerini kutladıkları gün bunu bana verdi."

"Öff! Gerçekten çok eski olmalı."

Brad'in dudaklar titredi ama gülmemeyi başardı. "Oldukça eskidir. Bu onun nişan yüzüğüydü. Ellinci evlenme yıldönümlerinde dedem ona başka bir yüzük almış. Büyük annem de evleneceğim kadına vermem için bunu bana verdi. Onun uğurlu bir yüzük olduğunu söylüyor."

Simon dudaklarını büzmüş yüzüğe bakıyordu. "Gerçekten parlıyor."

Brad, Simon'un pırlantalardan oluşan küçük bir çiçek biçimindeki yüzüğü iyice görebilmesi için kutuyu çevirdi. "Sanırım Zoe bunu beğenir. Zarif ve değişik bir yüzük. Üstelik kendini kanıtlamış bir takı. Cumartesi günü bunu ona vermeyi planlıyorum."

"Niçin cumartesiyi bekliyorsun. Bu akşam eve geldiğinde verebilirsin."

"Annen henüz buna hazır değil. Biraz daha zamana ihtiyacı var." Simon'a baktı. "Cumaya kadar anahtarı bulması gerekiyor. O güne kadar onu sıkıştırmak ya da kafasını karıştıracak bir şey yapmak istemiyorum."

"Ya bulamazsa?"

"Bilmiyorum. Bulacağına inanmalıyız. Bulsa da bulmasa da cumartesi günü bu yüzüğü ona verip evlenme teklif edeceğim.

Bunu sana, sadece evin erkeği olarak bilmeye hakkın olduğu için değil, Zoe ile sen ayrılmaz bir bütün olduğunuz için söylüyorum. Bu konuda senin de söz hakkın var."

"Ona iyi bakacak mısın?"

Ah, canım çocuk! "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

"Arada sırada ona hediye almalısın. Ben kendim yapıyorum ona vereceğim hediyeleri. Sen de yapabilirsin. Ama unutmak yok. Özellikle de doğum gününü."

"Unutmayacağım. Söz veriyorum."

Simon kola bardağını evirip çeviriyordu. "Eğer evet derse ve evlenirseniz, senin adını mı alacak?"

"Bunu kabul edeceğini umuyorum. Vane ailesinin fertleri bu isimle iftihar ederler. Eğer Zoe, benim ismimi almayı kabul ederse, bunun benim için büyük bir değeri olacak."

Simon yine elindeki bardağı evirip çevirdi. Ona büyük bir dikkatle bakıyordu. "Benim adım da seninki gibi mi olacak?"

Brad'in içinde sanki kocaman bir aşk kandili yandı. "Senin de bunu isteyeceğini umuyorum. İşte o zaman herkes, senin bana ait olduğunu bilecek. Simon, eğer annen kabul eder de benimle evlenirse, bana baba der misin?"

Simon'un kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kulakları zonkluyordu. Brad'e bakıp, gülümsedi. "Olur."

Brad kollarını açtığında, çocuk içinden geleni yaptı ve bu kollara atıldı.

Düşünmesi gereken o kadar çok şey vardı ki hepsi kafasının içinde birbirine girmişti. Nehir boyunca araba sürerken düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu. Bugün bitmiş sayılırdı. Geriye sadece beş gün kalmıştı. Anahtarı bulup son kilidi açabilmesi için beş günü vardı. Anahtarı, zihninde, kalbinde ve hayatında araması gereken beş gün.

Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bu hafta sona erince de her şey yeniden değişecekti. Yeni yönler, diye düşündü ve bir sürü yollar. Oysa eskiden dümdüz bir yolda yürüyordu.

Amacı hayatını kazanmak, bir yuvaya sahip olmak ve oğlu-

nun o yuvada mutlu, sağlıklı ve normal bir hayat yaşamasını sağlamaktı. Bu amacı gerçekleştirmek zaman zaman yorucu olduysa da fazla bir sorun yaşamadığını söyleyebilirdi. Her sabah kalkar, ilk adımı atar ve yapılması gereken her şeyi yapıp bitirene kadar çalışırdı.

Ertesi gün, ufak farklarla, yine aynı şeyi yapardı.

Yıllarca her şey yolunda gitmişti.

Ama bir gerçek daha vardı, öyle değil mi? Virajı dönmek için yavaşlarken bunu kendi kendisine itiraf etti. Bu kadarla yetinmediği, daha fazlasını istediği bir gerçekti. Dergilerde gördüğü küçük, güzel şeyler. Onlara sahip olmanın yolunu, onları yapmayı öğrenerek bulmuştu. Güzel perdeler, güzel bir sofra, ilkbahardan kışa kadar yaşayan bir bahçe.

Daha önemli ve daha büyük şeyler de vardı. Simon'un üniversite eğitimi için her ay bir fona ufak miktarda para yatırıyordu. Sonra kendisine bir iş kuruyordu.

Kısacası, ne kadar düz bir yolda yürüyor olsa da gözü hep başka bir yola sapmaktaydı.

İşte şimdi, farklı bir yola sapmıştı. Brad'in evinin önüne gelince, Flynn'in ve Jordan'in arabalarını gördü. İçinden gülümsemek geldi. Saptığı bu yeni yol, ona büyük bir sevgiyle bağlandığı iki kadını getirmekle kalmamış, üç tane de ilgi çekici erkek getirmişti. Ve üç aydan daha kısa bir süre içinde bir aile oluvermişlerdi. Zoe, kendini, onlara ailesine olduğundan daha yakın hissediyordu.

Arabasını park etti ve bu düşüncenin suçluluk duyguları uyandırmasını bekledi. Hiçbir şey hissetmeyince, arkasına dayanıp düşünmeye başladı. Hayır, kendisini hiç de suçlu hissetmiyordu. Bu aileyi kendisinin kurduğunu fark etti. Ve kaderin mucize gibi bir cilvesiyle, onlar, onu, kendi ailesinin asla anlayamadığı biçimde anlıyorlardı.

Annesini, kardeşlerini sevebilirdi. Onlarla paylaştığı iyi ya da kötü yüzlerce anısı vardı. Ama onlara, bu kendi kurduğu aileye duyduğu yakınlığı duymuyordu, duyamıyordu. Onların, her zaman sahip olmak istediği o elindekilerin 'daha fazla'sı olduklarını düşündü.

Şu son üç ay boyunca birlikte yaptıkları şeyleri hiç kimse ellerinden alamazdı. Bundan sonra ne olursa olsun, onlar, Zoe'nun hep yanında olacaklardı.

Bu duygular ona garip bir heyecan vermişti. Arabadan inip eve doğru yürüdü. Buraya gelip, arabasını park ettikten sonra eve kadar yürümek, kapıyı açınca neyle karşılaşacağını bilmek hoşuna gidiyordu.

Köpekler koşuşmakta, üç adam ve bir çocuk futbol komasında olacak. Mutfağı ancak erkeklerin yaratabileceği bir karmaşa içinde bulacak. Ama bunların hiç önemi yok. Çünkü neyle karşılaşırsa karşılaşsın, hemen olayın bir parçası oluverecek.

Birden bu düşünce onu o kadar şaşırttı ki olduğu yerde kala kaldı. O, bu evin içinde olanların bir parçasıydı öyle mi? Ve evin sahibi olan adamın. Geri dönüp, ağır ağır nehrin kıyısına kadar yürüdü ve oradan eve baktı.

Bu evi ilk gördüğü günü hatırladı. Arabasını durdurup onu hayranlıkla seyretmişti. O zaman Brad'i tanımıyordu. Yeni arkadaşlarının hiçbirini tanımıyordu. Ama evin çekiciliğine kapılmıştı.

Bu evde, bu kadar güzel bir yerde yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak etmişti. Bu harika yerde, ormanın nehrin yanıbaşında, insanın "benim" diyebileceği bir evi olması nasıl bir duygu olmalıydı? Evin içine girdiğinde ise büyük bir hayranlık ve merak duymuştu. Evin sıcaklığı ve geniş alan ona son derece çekici gelmişti. Büyük salonda, pencerenin önünde durup, burada yaşamanın ve istediği zaman bu pencereden dışarıyı seyredebilmenin ne kadar harika bir şey olacağını düşündüğünü hatırladı.

İşte şimdi bu evde yaşıyordu ve istediği zaman pencerenin önüne gidip dışarıya bakabilirdi.

Anahtarı ararken yolu buraya düşmüştü. Oğlu ve kendisi, bu evin sahibi olan adamla birlikte burada kalıyorlardı. O adam kendisini seviyordu.

Zoe da onu seviyordu.

Güçlükle nefes alıyordu. Parmaklarını dudaklarına bastırdı. Bu bir yol ayrımı mı yoksa yolun sonu mu diye düşündü.

Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Eve doğru koştu ve kapıyı iterek ardına kadar açtı. Duygularını yorumlayabilmek için sakinleşmeye çalışıyordu.

Sakin ol, diye düşündü. Gevşe. Heyecan ve beklenti içindeydi. Huzur ve huzursuzluğun o harika karışımı. Burada, diye düşündü. Evet, burada bir şey vardı. Ona ait olabilecek bir şey.

Ona doğru atıldı. Hoş geldin der gibi patilerini omuzlarına koyunca genç kadın güldü. "Asla öğrenemeyeceksin." Moe'yu neşeyle okşadı ve ayaklarını kemirmeye çalışan yavru köpeği kucağına aldı.

"Gelin gidip erkeklerimizi bulalım." Homer'i bir bebek gibi omzuna aldı ve gürültüler gelen oyun odasına doğru yürüdü.

Tanmin ettiği gibi odada erkeklere özgü klasik bir pazar ikindisi tablosu vardı. Her biri bir yana kaykılmıştı. Futbol maçının bittiği anlaşılıyordu. Ama Flynn ile Simon bağırışarak bir video oyunu oynuyorlardı.

Jordan, elinde bir bira şişesiyle bir koltuğa gömülmüştü. Uzun bacaklarını, patates çipsi kırıntıları, günlük gazeteler ve köpek tüyleriyle dolu halının üzerine uzatmıştı.

Brad, kanepeye uzanmıştı. Göbeğinin üstünde acılı mısır çipsi dolu bir çanak duruyordu. Çevresindeki uğultuya ve hem hoparlörden hem de Flynn ile Simon'dan yükselen haykırışlara rağmen, uyuklar gibiydi.

Zoe'nun içi hepsine karşı büyük bir sevgiyle doldu. Jordan'a yaklaştı. Genç adam, tembel tembel gülümsedi. Zoe, onu siyah saçlarından tutup kendine çekerek uzun uzun öpünce, tek kaşını havaya kaldırdı.

"Selam, yakışıklı!"

"Selam, güzeller güzeli!"

Jordan şaşkın yüz ifadesi karşısında elinde olmadan güldü ve dönüp Simon'la Flynn'ın yanına çömeldi. Simon öğürür gibi sesler çıkarırken, Zoe, kolunu Flynn'ın boynuna dolayarak bir dans figürü yapar gibi onu geriye doğru yatırdı ve heyecanla dudaklarından öptü.

"Heey anne!"

"Sıranı bekle!" Sonra, Flynn'a, "Selam, sevimli çocuk," dedi.

"Sana da selam! Malory bir şeyler yapacağınızı söylemişti. Yaptınız mı? Malory de senin gibi oldu mu?"

Zoe ise Simon'la güreşiyordu. Onu kucaklamıştı. Simon güya onunla mücadele ediyordu. Oğlunun yanaklarını öpücüklere boğdu ve abartılı bir şapırtıyla dudaklarından öptü. "Selam, oğlum!"

"Bir şey mi içtin, anne?"

"Hayır." Simon'un midesini gıdıklayıp ayağa kalktı.

Brad istifini bozmamıştı. Ama gözleri açıktı ve Zoe'nun gözlerinin içine bakıyordu. Zoe, hafifçe gülümseyerek ona yaklaşırken kollarını birer birer sıvadı.

"Bana sıra gelecek mi diye merak ediyordum."

"Seni en sona sakladım."

Mısır cipsiyle dolu çanağı alıp masanın üstüne koydu. Brad'in yanına ilişip eliyle gömleğini kavradı. Onu kendine çekti. "Buraya gel. O cinsellik kokan ağzını da getir."

Simon yerde yuvarlanarak kusar gibi sesler çıkarıyordu. Moe onun üstüne oturunca susmak zorunda kaldı.

Zoe, ateşli öpücüğü Bradley'in alt dudağını hafifçe ısırarak sonlandırarak, "Sonra devam ederiz," diye fısıldadı ve yeniden yatması için eliyle erkeği hafifçe itti.

Bir görevi yerine getirmiş gibiydi. Bu iş de bitti, der gibi ellerini birbirine sürttü. "İşiniz bitince gitseniz iyi olur," dedi. "Üst katta biraz işim var da."

Kendini, yeryüzünün kraliçesi gibi hissederek odadan çıktı.

On Yedinci Bölüm

Brad, Zoe'ya ne olduğunu anlayamamıştı ama bu yeni Zoe'dan hoşlanmıştı. Yüzünde seksi bir ifade vardı. Konuşması kuş cıvıltısını andırıyordu. Nedeni ne olursa olsun, bunlar güzel şeylerdi.

Bugün, onlar futbol seyrederken, üç kızın nasıl bir egzotik şölen yaptıklarını merak ediyordu.

Acaba bunu her hafta tekrarlayacaklar mıydı?

İlk fırsatta onu bir köşeye sıkıştırıp, vaadini yerine getirmesini isteyecekti. O ateşli öpücüğün arkasından, "Sonra devam ederiz," demişti. Ama görünüşe bakılırsa, bu, kısa bir süre içinde gerçekleşecekti.

Flynn'la Jordan gittiklerinde, Simon açlıktan ölmek üzere olduğunu iddia etti. Oysa bütün gün boyunca, sürekli bir şeyler atıştırmıştı. Anlaşılan bunun hiçbir önemi yoktu. O da açlıktan ölüyordu, köpekler de. Kısa bir zaman içinde karınlarını doyurmazlarsa, yere serileceklerdi. Brad onları uzaklaştırmak için Simon'un eline bir torba mısır gevreği tutuşturdu ve balıçeye çıkmalarını söyledi.

Ama yarım saat geçtiği halde Zoe görünmemişti. Genç kadın

fırtına gibi içeri girmiş, onu tahrik etmiş ve Brad'in ağzında dudaklarının tadını bırakarak, yine fırtına gibi çıkıp gitmiş ve ortadan kaybolmuştu.

Açlıktan ölmek üzere olan yalnız Simon değildi.

Brad'in Zoe'nun ortaya çıkmasını beklemeye niyeti yoktu. Yukarı kata çıkıp onun yatak odasının kapısını tıklattı.

"İçeri gel."

Kapıyı açınca, onu yatağın üstünde, deste deste kâğıtlar, defterler, kitaplar ve Flynn'dan ödünç aldığı laptop arasında otururken buldu. Yine de çok çekici görünüyordu. Brad onu her zaman çekici bulurdu. Ama şu anda Zoe anahtara odaklanmıştı.

Genç adam, "Ne oldu?" diye sordu.

Bunlar masanın üstüne sığmıyor. Yatak yeterince büyük." Kulağının arkasında bir kalem vardı. Elindeki kalemin ucunu kemiriyordu. "Bir kez daha her şeyin üstünden geçiyorum. Buna, sonun başlangıcı da diyebiliriz. Birden bu korkuç enerjiyi hissettim ve aklıma bir sürü şey geldi." Silkindi. Kafasındaki çeşitli fikirleri taşımakta zorlanır gibiydi. "Onları bir düzene sokmaya çalışıyorum ama sürekli örtüşüyorlar."

Brad, onu süzerek gidip yanına oturdu. "Heyecanlı görünüyorsun."

"Heyecanlıyım. Buraya gelirken, yolda birdenbire hissettim bu heyecanı ve düşündüm ki her ipucunu tekrar gözden geçirirsem... Simon nerede?"

"Köpeklerle birlikte dışarı çıktı."

"Geç oluyor. Farkında değildim. Yemek hazırlamaya başlasam ve Simon'u içeri alsam iyi olacak."

"Dur bir dakika. Nereye varmayı düşündüğünü söyle bana."

"Ben de bunu bulmaya çalışıyorum ya. Nereye varmak istiyorum? Bunu sana yemeği hazırlarken anlatayım."

Zoe ayağa kalkarken, Brad, "Yemek hazırlamana gerek yok," dedi. Uzandı, kalemi onun kulağının arkasından çekip aldı ve kâğıtların üstüne attı. "Öğleden kalma bir yığın şey var."

"Çalışırken daha iyi düşünüyorum. Üstelik senin mutfağında çalışmak hoşuma gidiyor." Odadan çıkarken, "Bu da seninle konuşmam gereken konulardan biri," diye ekledi.

"Benimle mutfak hakkında mı konuşacaksın?"

"Kısmen. Bu, sana söylemek istediklerimin bir kısmı." Brad'in yüzünde beliren sıkıntılı ifadeyi görünce, "Korkma," dedi. "Malory'nın Flynn'a yaptıklarını sana yapacak değilim. Mutfağın zaten çok güzel. Gerçek şu ki bu hayatım boyunca gördüğüm en güzel ev."

Merdivenlerden inerken trabzanı parmaklarıyla okşadı. "Bu evde her şey olması gerektiği gibi. Kendi evimi de çok seviyorum. Benim için çok büyük bir anlamı var. Hâlâ bazı sabahlar kalkıp o eve sahip olduğum ve o ev, benim evim olduğu için sevinirim."

Mutfağa girdi ve o anda derin derin iç geçirdi.

"Burası altüst olmuş."

"Evet, görüyorum." Tezgâhların ve masanın üstünde, erkeklerin başbaşa geçirdikleri bir günden arta kalan kirli tabaklar, bardaklar, bira ve gazoz şişeleri, cips torbaları ve diğer artıklar vardı. "Eh, ne yapalım."

Kollarını sıvadı.

"Dur bir dakika. Dur." Brad, mutfağın bu denli dağılmasına izin verdiği için utanmıştı. Kızın koluna yapıştı. Anlaşmamız böyle değildi. Benim dağınıklığımı toplamayacaktın."

"Senin dağınıklığını toplamıyorum ki." Kolunu onun elinden kurtardıktan sonra yarı yarıya dolu olan bir cips torbasının ağzını kıvırarak kapattı. "Ben yokken Simon'a baktığımız için hepinizin dağınıklığını topluyorum. Çamaşır mandalı var mı?"

"Mandal mı?" Brad, onun bunu niçin sorduğunu anlayamamıştı. "Çamaşır mı asacaksın?"

"Hayır. Torbanın ağzını kıvırıp üstüne bir mandal takarsan cipsler taze kalır. Bunun için özel mandallar satılıyor ama çamaşır mandalı da aynı işi görür."

Bu Brad'in hoşuna gitmişti. Ellerini cebine soktu. "Evde çamaşır mandalı olduğunu sanmıyorum. Ismarlayabilirim."

"Bende var. Bir kaç tane getiririm." El çabukluğuyla, cips torbalarını topladı, ağızlarını kapayıp kaldırdı. Boşları attı. Sonra bulaşıkları toplamaya başladı. "İnsanın bu kadar güzel bir evi varsa, böyle dağılmasına fırsat vermemeli. Sanırım, oyun odası da darmadağın olmuştur."

Brad, cebindeki bozuk paraları şıkırdatmaya başlamıştı. "Olabilir. Benim temizlik ekibim var..." Ama, Zoe omzunun üstünden ona çelik gibi sert bakışlarla bakınca hemen sustu. "Orayı süpürmem mi gerekiyor?"

"Hayır, bunu Simon yapacak; bugünü onunla geçirdiğine teşekkür etmiş olmak için. Evden bahsederken, söylemek istediğim bir şey var. Flynn'ın evi çok büyük. Onu beğendiği ve içinde rahat ettiği için satın almış olmalı. Tam kendisine göre bir ev olduğunu düşünmüştür. Malory gelene kadar bu eve fazla bir şey yapmadı. Ama eminim, bu evle ilgili bir şey ona, işte burası benim evim, dedirtiyordu."

"Evet. Devam et."

Bulaşıkları kenara dizdikten sonra, tezgâhları silmek için bir bezi ıslattı. "Bir de Warrior's Peak var. Harika bir ev. Gizemli. Orası da başka birinin evi. Jordan genç bir çocukken bile bu evin onun için bir anlamı varmış. Ona garip bir yakınlık duyuyormuş. Dana ile birlikte orayı kendilerine bir yuva yapacaklar."

Şişelerin dibinde kalmış olan bir kaç yudum sıcak birayı musluğun içine döküp, şişeleri çöp bidonuna attı. Brad, onu seyrederken, bir odanın bu kadar çabuk toplantığını daha önce hiç görmediğini düşünüyordu.

Zoe, "Ben asla böyle bir yerde yaşayamazdım," diye devam etti. "Çok büyük, çok muhteşem, çok, çok... Ama onlara uygun. Bunu görebiliyorum." Dolaptan bir tencere çıkarıp içine göz kararıyla su doldurdu. Tencereyi ocağın üstüne koydu. Konuşurken bir yandan da buz dolabından bir torba sebze ile o sabah soğana yatırdığı bir torba biftek çıkarmıştı. "Hoşgörü de bir bina. Onu görür görmez, *işte istediğim yer bu*, diye düşünmüştüm. Orada bir şeyler yapabilirdim. Mal, Dana ve ben, burada, hep birlikte bir şeyler yapabilirdik. Düşünecek olursan, aslında çılgınca bir fikirdi."

Yeşil biberleri ve havuçları usta bir aşçı becerisiyle doğruyordu. Ya da Brad'e öyle geliyordu.

"Nasıl yani?"

"Çok az bir parayla, bir çatı altında üç ayrı iş kurmak. Kiralamakla yetineceğimize, binayı satın almak. Ama görür görmez, onu satın almak, ona sahip olmak istemiştim."

"Üçünüzün, tanıştıktan bu kadar kısa bir süre sonra, birlikte iş yapmaya kalkışmanız da çılgınca bir şey değil miydi sence? Ya da bu kadar ağır bir iş yükünün altına girmek?"

"Benim için işin çılgın yanı bunlar değil." Soğanları ince şeritler halinde doğrayıp, sarmısakları ezdi. "Malory ve Dana konusunda, başlangıçtan beri en küçük bir kuşku duymadım. İşe gelince, bu sadece yaptığım bir şeydir. Bina önemliydi Bradley. Bu bina da evimde olan bir şey vardı. Beni çekiyordu. İşte bu yüzden uzun bir süre anahtarın orada olduğunu düşündüm."

"Artık düşünmüyor musun?"

"Hayır, düşünmüyorum."

Bir ritim içinde çalışıyor, bir işi bitirip diğerine başlıyordu; Pirinci ölçüyor, domatesleri doğruyor, biftekleri kesiyordu. Brad bunun bir şiiri seyretmeye benzediğini düşündü.

"Malory'nin anahtarı oradaydı. Resmin içinde. Evet ama o resmi o evde yapması gerekiyordu. Dana'nınki ise Warrior's Peak'da ya da, Warriors Peak'de geçen 'Hayalet Avı' adlı kitabın içindeydi. Geri dönüp bu ikisinin ipuçlarına baktığımızda, ikisinin de o yerler ve Flynn ile Jordanla olan bağlantıları aracılığıyla bu noktalara yönlendirildiklerini görebiliriz.

Tavaya zeytinyağı koydu. "Malory için resim. Dana için kitap. Ama yer de önemliydi."

"Ya senin için?"

"Benim için tek bir şey yok. Çeşitli yollarda yapılan bir yolculuk gibi. Bu yollardan bazılarına saptım, bazılarına sapmadım. Ve belki niçin bazılarına sapıp bazılarına sapmadığım da önemli." Tıkırdamaya başlamış olan zeytinyağının içine soğan ve sarmısağı attı. "Belki kaybettiklerim kaybetmediklerim kadar önemliydi. Bana kalırsa, geçmişte gittiği yerleri hatırlayamayan gelecekte gideceği yeri bilemez. Ve niçin gideceğini."

Brad ona dokunmak, onu hissetmek gereğini duydu. Parmaklarını onun saçlarına değdirdi. Sonra uzun ve güzel boynunu okşadı. Cevap olarak işi başından aşkın bir kadının anlamsız gülüşünü aldı. "Nereye gidiyorsun, Zoe?"

"Buna cevap veremem. Kesin olarak bilmiyorum. Ama şu an-

da nerede olduğumu biliyorum. İlk gördüğüm anda beni kendisine çeken bu evdeyim. Bu evin mutfağında akşam yemeği hazırlıyorum. Simon dışarıda köpeklerle oynuyor. Bu evle bir bağlantım var. Bu evle ve seninle."

"Burada kalmana yetecek kadar mı?"

Tavaya koymak üzere eline aldığı biftek, parmaklarının arasından kayarak tıkırdamakta olan yağın içine düştü. "Düşüncelerimi dağıtmanın yolunu yine buldun." Bir biftek daha aldı ve etrafa yağ sıçratmadım tavanın içine koymak için dikkat kesildi. "Bradley. Bunu yapamam. Yolumdan bu kadar uzaklaşamam. Simon doğduğunda kendime ve ona sözler vermiştim."

"Ben de sana sözler vermek istiyorum ".

Zoe, "Bu iş için cumaya kadar vaktim var," dedi. "Sadece bir kaç gün. Bunu başaramazsam, bundan sonra hiçbir şeyi başaramayacakmışım gibi hissediyorum." Brad'e yalvarır gibi baktı. "Rüyamda onun yüzünü görüyorum. Bradley. Hepsini görüyorum. Benim son anahtarı bulmamı bekliyorlar."

"Savaşan sadece sen değilsin, Zoe. Ben de senin gibi gırtlağıma kadar bu işin içine battım. Seni sevmenin bir güzellik mi yoksa bir lanet mi okluğunu kestiremiyorum."

"Beni, yüzüm o resimde olduğu için mi sevdiğini zannediyorsun? Bunu kendine hiç sorduğun oluyor mu?"

Önce uzun uzun konuşmaya niyetlendi. Sonra gerçeği kısaca söylemeye karar verdi. "Evet."

"Ben de bunu sorguluyorum. Ama bir de şu var ki seni kaybetmek istemiyorum. Zaman içinde ikimizin de sadık kalmak istemeyebileceği sözler vererek ya da senden bunu isleyerek ilişkimizi tehlikeye atmayı göze alamam."

"Seni terk etmemi bekliyorsun, Zoe. Çok beklemen gerekecek."

Zoe şaşırararak döndü. "Hayır, bunu beklemiyorum. Hayır. Şey..."

Simon arka kapıdan fırtına gibi içeri girince susmak zorunda kaldı. "Açlıktan ölüyorum."

"Yemek on dakikaya kadar hazır." Uzanıp oğlunun saçlarını okşadı. "Git, elini yüzünü yıka." Simon köpeklerle birlikte mut-

faktan dışarı fırlayınca, Brad'e "Konuyu dağıttım," dedi. "Sana evini dolaşabilir miyim diye soracaktım."

Brad tedirgin olmuştu. Bu yüz ifadesine yansıdı. "Sabrımı taşırıyorsun, Zoe."

Genç kadın, sakin bir sesle, "Sanırım haklısın."diye cevap verdi. Kaşığı eline alıp tavanın içindeki et ve sebzeleri karıştırdı. "Beni kapı dışarı etsen de haklısın. Ama şu anda aklımda bir sürü önemli fikir var ve hiçbirinden vazgeçecek değilim."

Brad, Zoe'nun o gün akşam üzeri eve geldiğinde yüzünün nasıl parladığını hatırladı. Genç kadın, şu anda onun kollarına atılıp her şeyini bir tepsi içinde ona sunmuyor diye tedirgin oldu hatta öfkelenip onun bu heyecanını gölgelemeye ne gerek vardı diye düşündü.

"Seni kapı dışarı etmek hakkını saklı tutuyorum. Bu evde yaşıyorsun yani şu anda burada kalıyorsun. Bu durumda, ne diye bana, evi dolaşabilir miyim diye soruyorsun?"

"Hoşgürü'nün her köşesini dolaştığım gibi dolaşabilir miyim demek istedim. Yukarıdan aşağı her yeri. Bu özel alanlara da gireceğim anlamına geliyor." Bir tabak çıkarıp pilavı içine koydu. "Sanırın anahtar bu evde, Bradley. Hayır, yanlış söyledim. Sanmıyorum. Onun bu evde olduğunu biliyorum. Bunu hissediyorum."

Usataca bir hareketle tavanın içindekileri pilavın üstüne boşalttı. "Bugün buraya gelirken, yolda anladım bunu. Birden hissettim. Nerede olduğunu, neden burada olduğunu bilmiyorum ama burada olduğunu biliyorum."

Brad, ona ve tabağa baktı. Genç kadın, yarım saatten kısa bir süre içinde, ona anahtarın yeri konusundaki yeni düşüncesini anlatmış, bir teklifi reddetmiş, onu kâh tedirgin etmiş, kâh eğlendirmiş, bu arada akşam yemeğini pişirmişti.

Brad'in ona hayran olmasında şaşılacak bir şey var mıydı?

"Evin içinde anahtarı aramaya ne zaman başlamak istiyorsun?"

Simon yattıktan sonra, bodrum katından başlayarak evi köşe bucak aramak için iki saat harcadılar. Zoe, büyük salonun her

santimetresini aradı. Eşyaları çekti, halıları katladı, çekmecelere ve dolaplara baktı. El feneriyle şöminenin içine baktı, her taşı, ocağın üstündeki rafı elledi.

Aynı şeyi yemek odasında da yaptıktan sonra durdu ve Brad'e özür diler gibi baktı. "Bunu yalnız yapsam sence bir sakıncası var mı? Belki de onu tek başıma aramam gerekiyor."

"Sanırım sen her şeyi tek başına yapmak istiyorsun. Ama nasıl istersen öyle olsun. Ben yukarı çıkıyorum. Orada bekleyeceğim."

Brad, odadan çıktığında, Zoe, önemli bir noktada takıldığını, beri yandan Brad'in sabrını taşırmak üzere olduğunu düşündü. Ama yapabileceği başka bir şey yoktu.

Kendisinin ve onun gereksinimleri anahtar bulunana ve sevdikleri güvende olana kadar beklemek zorundaydı. Şimdilik.

Büfeye yaklaştı. Ellerini ahşabın üstünde gezdirdi. Kiraz ağacı, diye düşündü. Sıcacık bir ağaç. Yuvarlak hatları büfeye ayrı bir hava veriyor, içindeki ayna da ona ayrı bir ışık katıyordu.

Brad büfenin üstüne bir kaç parça dizmişti. Buğulu yeşil camdan bir çanak, Fransız ya da İtalyan yapımı, renkli bir tepsi, iki şamdan ve kapağında bir kadın yüzü işlenmiş olan pirinç bir kap. *Harika parçalar,* diye düşündü; *hepsi birer sanat eseri.* Malory sanat galerisinde bu tür şeyler satacaktı.

Pirinç kabın kapağını kaldırdı. İçinde bir kaç madeni para vardı. Yabancı paralar, diye düşünerek, onlara hayranlıkla baktı. İrlanda poundu. Fransız frankı, İtalyan lireti ve Japon yeni. Kendi kendine, *bu kadar güzel yerlere ait olan sıradan şeylerin, bir kabın içine böyle özensizce atılmış olması ne tuhaf,* dedi.

Brad belki de onların orada olduğunu hatırlamıyordu bile. Bu da işin daha şaşırtıcı olan yanıydı.

Kapağı kapattı. Başkalarına ait özel şeyleri görmenin verdiği suçluluk duygusunu yenmeye çalışarak bir çekmeceyi açtı.

Şarap rengi kadifeyle kaplı olan bu çekmecede gümüş sofra takımları vardı. Bir kaşık alıp ışığa doğru tuttu. Eski bir şeye benziyordu. Sanki kuşaklar boyu kullanılmış ve ovulup parlatılarak, yeniden kullanılmaya hazırlanmıştı. Bunları Şükran Gününde kullanacaktı. Harika olacağını düşündü.

Sonra diğer çekmecelere bakmaya başladı.

Büfenin alt rafında porselen takımlar buldu. Eski ve bembeyaz. Büfenin içindekileri gözden geçirirken hayalindeki sofrayı kuruyor, tabakları, bardakları, kadehleri, çatal, bıçak ve kaşıkları diziyordu.

Keten ve ipek masa örtülerini, beyaz kemikten peçete halkalarını görünce hayranlıkla içini çekti. Ama anahtarı bulamadı.

Zoe, kütüphanedeki kitapları tek tek elden geçirirken, şöminenin üstündeki saat biri çaldı. Bu kadar yeter, dedi kendi kendine. Bu gecelik bu kadar yeter. Cesaretinin kırılmasına fırsat vermeyecekti.

Işıkları söndürürken, cesaretinin kırılmadığını hissetti. Aksine olumlu bir sona yaklaştığını hissediyordu. Sanki bir aşamayı arkada bırakmış, bir yokuş tırmanmıştı. Bu, işin son ayağı olmayabilirdi ama artık amaca odaklanmıştı. Merdivenden yukarı çıkarken bunları düşünüyordu.

Simon'un odasına girip üstünü örttü. Moe, yatağın ayak ucunda yatıyordu. Başını kaldırıp Zoe'yu kokladı, kuyruğunu isteksizce salladıktan sonra, tekrar horlamaya başladı.

Yavru köpek Simon'un yanındaydı. Başını onun yastığına koymuş, mışıl mışıl uyuyordu. Bunu engellemem gerekir diye düşündü. Ama niye engelleyecekti ki?

Bir arada çok hoş bir görüntü oluşturuyorlardı. Zararsız ve el değmemiş. Eğer, Malory'nin dediği gibi Simon bu işin bir parçasıysa, anahtar burada, onun uyuduğu bu odada olabilirdi.

Bir süre yatağın üstünde oturup düşündü. Bir yandan da oğlunun sırtını okşuyordu. Ayın son çeyreğinin ışığı pencereden içeri sürünüyor, çocuğun yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. Hâlâ ay ışığı olduğuna göre hâlâ ümit var, diye düşündü. Buna dört elle sarılıyordu.

Ayağa kalkıp yavaşça odadan dışarı süzüldü.

Brad'in kapısına göz attı. Gecenin geri kalan kısmını ona sarılarak geçirmek istiyordu.

Önce odasına gidip kokular ve losyonlar sürünerek kendini erkeğe hazırladı. Onun bütün istediklerini ya da istediğini zannettiklerini veremeyebilirdi ama bunu vermeliydi.

Birbirlerine bunu verebilirlerdi.

Brad'in ağzının ve ellerinin bedeninde dolaştığını düşünerek, tenine kokulu bir losyon sürmek hoşuna gitti. Kendini tekrar tümüyle bir kadın gibi hissetmek hoşuna gitmişti. Sadece bir insan, sadece bir anne değil ama bir erkeğe bir şeyler verip ondan bir şeyler alabilecek bir kadın.

İçinde, genç bir kızken hissetmediği bir bilgelik, şimdiye kadar kimseye karşı duymadığı bir özlem ve güven vardı.

Çıplak vücuduna sadece sabahlığını giydi. Eline, yasemin kokuları saçan beyaz bir mum aldı.

Brad'in kapısını taklatmadı. Açık perdelerden süzülen ay ışığında odanın karanlığının içine süzülüverdi.

Daha önce bu odaya hiç girmemişti. Brad'in de kendisi gibi bunun, Zoe için yeni bir adım olduğunu fark edip etmeyeceğini merak etti. Yatağın başında ahşabın ayaklarının parladığını gördü. Çıplak ayaklarının altında yumuşacık halıyı hissetti.

Sabahlığının önünü açtı ve onun, bir su birikintisi gibi ayaklarının önüne düşüşünü gördü. Mumu dikkatle komodinin üstüne koydu. Örtüyü açtı ve yatağın içine, onun yanına kaydı.

Brad'i uyurken ilk kez görüyordu. Ona iyice bakabilmek için gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Saçının alnına düşüşü ve uyurken de güçlü görüntüsünden ve yakışıklılığından bir şey kaybetmeyişi hoşuna gitti.

Şimdi beyaz atlı prensini uyandıracaktı.

Parmağıyla onun omuzuna dokunurken, ilginç, diye düşündü. Daha önce uyuyan bir erkeğe tecavüz etmemişti. Bu durum, hiç değilse şimdilik, bütün kontrolün eline geçmesini sağlıyordu.

Hızlı, ateşli ve şaşırtıcı mı olmalıydı? Bir düş gibi yavaş ve romantik mi? Tatlı mı olmalıydı acı mı? Bunlara o karar verecek, kararını o uygulayacak ve verici olacaktı. Kendisi.

Örtüyü aşağı iterek erkeğin üstüne çıktı. Bir an sonra ağzını ve ellerini kullanmaya başlamıştı.

Ağırdan almalıyım, diye düşünüyordu. Onu yavaş yavaş uyandırmalı ve bu girişi elimden geldiğince uzatmalıyım. Brad'in teni sıcak ve pürüzsüz, bedeni sert ve gergindi. Zoe kendisine istediği gibi ziyafet çekebilirdi.

Genç adam rüyasında onu, incecik bedeniyle ormanın gölgeleri arasında görüyordu. Zoe ona dönüyor ve kısık bir sesle gülüyor, onu ormana çağırıyordu. Ay ışığıyla yıkanan ormanda, yerler çiçeklerle kaplıydı.

Çiçeklerden oluşan bir denizin üstünde Zoe sırtüstü yatıyordu. Altın tozu serpilmiş gibi parlayan kollarını yukarı kaldırmıştı.

Erkeği dudaklarından öptü. Sonra onun ağzında kendi tadını bırakarak geri çekildi.

Brad yavaş yavaş uyandı ve Zoe'yu yanında buldu.

Tekrar öpüştüler. Kız onun adını sayıklarken nefesleri birbirine karıştı. Brad inleyerek onun kokusunda kayboldu.

Genç kadın, "İşte uyandın," diye sayıkladı ve onun çenesini hafifçe ısırdı. "Seni feci şekilde kullanıyordum."

"On yıla kadar bundan vazgeçmezsen polis çağırırım."

Zoe, tırnaklarını onun bedeninde, aşağılara doğru gezdirmeye başlayınca Brad yüksek sesle inledi. Genç kadın ise bunu duyunca kıkırdayarak, "Şişşt, yavaş olmamız gerek," dedi. "Simon'un bizi duymasını istemiyorum."

"Doğru. Burada eğlendiğimizi bilmesin." Brad'in kafası hâlâ dağınıktı ama şimdi Zoe'nun yüzünü iyice görebiliyordu. Genç kadının şaşkınlığı açıkça belli oluyordu. "Bana bundan bahsetti."

"Aman Tanrım!" Gülerken ses çıkmaması için eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım."

Brad onu, "Şşişt!" diye uyardı. Ve dönüp kızın üstüne çıktı. "Nerede kalmıştık."

"Gece yarısı gizlice odana girmiş, seni uyandırıyordum."

"Ha, evet. Bu çok hoşuma gitmişti." Güldü. "Şimdi uyandım," dedi. Hafifçe aşağı kayıp kızın memesini ağzına aldı.

Zoe'nun karnında sanki ateşten bir top patlamıştı. "Uyandığın belli oluyor," dedi.

Duyduğu zevkle önce yay gibi gerildi. Sonra yan döndü. "Henüz işimi bitirmemiştim."

Boğuşmaya başladılar. Çarşaflar çıplak bedenlerine dolanıyor, büyük bir zevk içinde dönüp duruyorlardı. Gülüşüyor, birbirlerini ısırıyor, okşuyor, acı ve zevki paylaşıyorlardı. Bedenle-

ri terden yapış yapış olmuş, oyun yerini gerçek ve yoğun bir sevişmeye bırakmıştı.

Darmadağın olmuş yatağın üstünde, ikisi birden çömeldiler. Sarmaş dolaş olmuş, birbirlerine sımsıkı sarılmıştılar. Zoe güçlükle nefes alarak gerildi. Bedeni bir şehvet köprüsü gibiydi. Bacaklarını Brad'in bedenine doladı.

Ayın son çeyreğinin ince ışığında birleştiler. Tek beden oldular. Sonra Zoe doğrulup ona sarıldı. Üst üste duran kalpleri birlikte atar gibiydi. Dudakları kenetlenmişti. Doruğa ulaştıklarında bu durumdaydılar.

Zoe, yüzünü onun omzuna gömmüştü. "Bırakma beni," dedi.

"Seni hiçbir zaman bırakmayacağım." Çıldırmış gibiydi. Dudaklarını kızın saçlarında, yanaklarında gezdirdi: "Seni seviyorum, Zoe. Bunu biliyorsun. Sen de beni seviyorsun. Bunu görebiliyorum. Niçin itiraf etmiyorsun?"

"Bradley." Niçin, sonuçlarına aldırmadan ona söyleyemiyordu bunu? Böylesine istediği bir şeyi niçin elini uzatıp alamıyordu? Başını çevirip, yanağını onun omzuna dayadı.

Büyüden Sonra. Evet, resmin adı buydu. Zoe hatırlamıştı. *Cam Kutudaki Kızlar* saydam mezarlarında yatıyorlardı.

Ölü değillerdi. Ürpererek, ölümden de beter, diye düşündü.

Brad'i sevdiğini niçin söylemiyordu? Bunun nedenlerinden biri o kızlardı. Zoe bunu biliyordu. Ama en önemli neden onlar değildi. Kane, onun kalbinin derinliklerini göremezdi. Zoe söylemedikçe, o, Brad'i ne kadar çok sevdiğini bilemezdi.

Bu yüzden Zoe bu duyguyu kalbinde saklayacak ve Bradley'i koruyacaktı. Bir kaç gün daha.

"Resmi buraya asmışsın."

"Allah kahretsin, Zoe." Sonra kızın yüzündeki yalvaran ifadeyi görüp bir küfür daha savurdu. "Evet, buraya astım."

Genç kadından uzaklaştı.

Zoe, eliyle onun omzuna dokundu. "Biliyorum, senden çok fazla şey istiyorum."

"Beni sürekli sınıyorsun."

"Belki öyle yapıyorum. Farkında değilim." Genç adamın saç-

larını okşadı. "Bu ilişki benim için fazla hızlı gelişti. Fazla hızlı ve fazla büyük. Kimi zaman kendi duygularımın hızına yetişemeyeceğimi sanıyorum. Ama, seni incitmek istemediğimi biliyorum. Seninle kavga etmek de istemiyorum. Bu işi kendi hızımda sürdürmek zorundayım. Bunun bir kısmı da onlarla ilgili." Resmi gösterdi. Sonra kalkıp sabahlığını aldı. "Elimde değil."

"Benimle James arasında, arka planda bir benzerlik olduğu için benim de seni terk edeceğimi sanıyorsun." "

Öyle zannediyordum." Önüne bakarak, sabahlığının kuşağını bağladı. Sana James ile aranızdaki benzerlikler yüzünden bağlanmış olabileceğim de aklıma gelmiyor değildi. Ama şimdi gerçeği biliyorum. Henüz düşünmem ve bulmam gereken bir yığın şey var, Bradley. Bunlar bitene kadar beklemeni rica ediyorum."

Bir an sustu. Sonra, uzanıp bir düğmeye bastı. Resim ışığa boğuldu.

"Bu resmi ilk gördüğümde gırtlaklanır gibi oldum. Sanki biri boğazımı sıkıyordu. Bu yüze âşık oldum; şehvet mi dersin, ne dersen de. Bu senin yüzündü Zoe. Seni ilk gördüğümde aynı şekilde etkilendim. Ama seni tanımıyordum. İç yüzünü bilmiyordum. Kafanın ya da kalbinin nasıl çalıştığını, seni neyin güldürüp, neyin tedirgin ettiğini, sarı gülleri sevdiğini, bir matkabı benim kadar iyi kullanabildiğini bilmiyordum. Şimdi senin hakkında bildiğim düzinelerle küçük ayrıntıdan habersizdim. Bu resimdeki yüze karşı hissettiklerim, o yüzün sahibi olan kadına hissettiklerimin gölgesi bile olamaz."

Zoe, konuşamamaktan korktu. "O kadın senin gibi birini hiç tanımadı," dedi. "Tanımayı da asla beklemiyordu."

"Şu işi bitir artık, Zoe. Yoksa işine karışmak zorunda kalacağım."

Genç kadın hafifçe güldü. "Hayır, senin gibi birini hiç tanımadım. Bu hafta benim için çok önemli. Sona erdiği zaman..." Cümlesini yarım bıraktı. Duvardaki resme bakıyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Aman Tanrım, bu kadar basit olabilir miydi? Orada duruyor olabilir miydi?"

Titreyerek şöminenin yanına gitti. Hâlâ tabloya bakıyordu. Ama şimdi bakışları, cesetlerin etrafında yere saçılmış olan, üç

anahtarda odaklanmıştı. Bu resmi Rowena yapmış, anahtarları oraya o koymuştu.

Şöminenin içine girdi, nefesini tuttu ve ve uzandı.

Parmakları tuvale çarptı.

Önce gözlerini kapayıp, sonra elini uzattı. Malory'nin yaptığı gibi anahtarı resmin içinden aldığını hayal ederek, tekrar denedi.

Ama resmin derinliği yoktu ve anahtarlar renk ve biçim olarak kalmakta direniyorlardı.

"Zannettim ki..." Hayal kırıklığına uğramış olarak geri çekildi. "Bir an düşündüm ki belki... Oysa bu şimdi çok aptalca görünüyor."

"Hayır, hiç de aptalca değil. Bunu ben de denedim." Genç adam, onun yanına gelip kollarını beline doladı. "Hem de bir kaç kez."

"Gerçekten mi? Ama anahtarı bulmak senin görevin değil ki!"

Gözlerini resimden ayırmıyordu. "Benim aradığım anahtar bunlardan biri değil. Rowena bu resmi yıllarca önce yapmış. Bu resimdeki anahtarlar ümitsizlik ve kayıp, öyle değil mi? Ümit ya da kazanım değil. Orada, hiçbir ölümlünün bulamayacağı o yerde duruyorlar. Tanrıların da onları kullanmaları yasak. Benim anahtarımın yolu ümitsizlikten geçmiyor. Onun yolu ümitsizliği aşıyor. Bunu biliyorum." Ama o gece rüyasında resmin içine girdiğini, cam kutu içindeki kızların hareketsiz ve soluk bedenlerinin yanına gittiğini gördü. Üç anahtarı birden alıp, içinde mavi bir ışığın oynaştığı Ruhlar Kutusuna götürdü.

Anahtarların üçünü de kilide sokup çevirmeyi denedi ama başarılı olamadı

Mavi ışık kaybolup kutunun içi kararğında ise büyük bir ümitsizliğe kapıldı.

On Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah, Malory heyecan ve telaşla Hoşgörü'nün kapısından içeri girdi. Elindeki gazeteyi havada sallıyordu. "Bizimle ilgili yazı sabah baskısında çıktı!"

Sağa, sola, merdivenlerden yukarı baktı. Kimse ortaya çıkmamıştı. Canı sıkıldı. Flynn, Hoşgörü ve onun 'yenilikçi özellikleri' -ki Malory bu kısma bayılmıştı - hakkında bir yazı yazmış, bu yazı *Vadi Haberleri*'nin birinci sayfasında çıkmıştı. Ama bes-belli ortaklarının buna aldırdıkları yoktu.

Paltosunu çıkarıp eline aldı. Dana'nın bölümüne geçti. Her zaman olduğu gibi renklerin, kitapların, güzel masaların ve diğer şeylerin görüntüsü onda dans etmek isteği uyandırdı. Dans figürleri yaparak bitişik odaya girdiğinde, Dana'yı kulağında telefonla, tezgâhın başında otururken buldu. Gülümsedi.

Elindeki gazeteyi sallayarak dansa devam etti. Dana ise başını sallamakla yetindi ve telefonla konuşmayı sürdürdü. "Evet öyle. Depoda var. Memnuniyetle. Şey ben... Oldu." Bu telefon görüşmesinin onu mutlu ettiği yüzünden belliydi. Malory, gazeteyi önüne koyduğunda, omuzlarını oynatarak dansa katılırken, "Sizi güzellik enstitüsüne bağlayayım," dedi.

Derin bir nefes alarak yeni telefon sistemine baktı. "Tanrım, ne olur, şu işi doğru yapayım. Şu telefon kesilmesin, ne olur." Tuşlara bastı. Bekledi. Sonra telefonu kapattı.

Bir an sonra, yukarı katta çalan telefonun sesi duyuldu. "Oh, çok şükür," dedi. "Malory, kulaklarına inanamayacaksın."

"Onu bırak. Şuna bak! Bak, bak." Parmağıyla gazeteyi gösteriyordu.

"Ha onu mu söylüyordun?" Malory'nin ağzı açık kalmıştı. Dana tezgâhın altındaki gazeteyi çıkardı. "Beş tane aldım. İki kere okudum. Beş kere de okurdum ama telefonlar susmak bilmedi. Malory...Tanrım, sanırım senin telefonun çalıyor."

"Benim neyim?"

"Senin telefonun!" Dana yerinden fırlayıp Malory'nin yanına geldi ve onu kolundan tutup, binanın diğer tarafına doğru sürüklemeye başladı. "On dakika önce geldim. Telefonlar çalmaya başlamıştı bile. Zoe dedi ki her neyse. Cevap ver şuna."

Malory, "Benim telefonum çalıyor," diye mırıldandı. Telefona başka bir gezegenden gelmiş bir yaratığa bakar gibi bakıyordu.

"Dinle bak!" Dana hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve telefonu açtı. "Günaydın, Hoşgörü, Sanat Galerisi. Evet, bir dakika lütfen; sizi Bayan Price'a bağlayayım."

Dana, bekleme düğmesine bastı. "Bayan Price, sizi arıyorlar."

"Beni arıyorlar, öyle mi? Peki." Malory avuçlarını pantolonuna sildi. "Bunu yapabilirim. Bunu yıllarca bir başkası için yaptım. Kendim için de yapabilirim." Telefonu alıp, düğmesine bastı. "Günaydın, ben Malory Price."

Üç dakika sonra, Dana ile birlikte hızlı bir polka dansı yapmaya başlamışlardı.

Dana, "Bu işi başaracağız!" diye bağırıyordu. "Daha kapılarımızı bile açmadık ama herkes buraya gelmek için sabırsızlanıyor. Gel gidip Zoe'yu alalım."

"Telefonları boş mu bırakacağız?"

"Bulamazlarsa tekrar arasınlar." Dana bir manyak gibi kahkahalar atarak Malory'i yukarı sürükledi.

Zoe salondaki koltuklardan birinde oturuyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Dana uçarcasına onun yanına gidip koltuğunu hızla çevirdi. "Başardık!"

Zoe, sakin bir sesle, "Randevular verdim," dedi. "Cumartesi günü hemen hemen hiç boş saatim kalmadı. Cuma için de iki

manikür, bir pedikür, bir saç kesme ve boya, iki de masaj randevusu var. Bir ana kız gelecek hafta yüz bakımı yaptırmak için randevu aldılar. *Gelecek hafta* için."

Malory kararını vermişti. "Bunu kutlamalıyız," dedi. "Niçin bir şişe şampanyamız yok?"

Zoe, kendinde değilmiş gibi dalgın bir sesle, "İçeri girdiğimde telefon çalıyordu," dedi. "Saat daha dokuz bile değildi. Herkes gazetedeki yazıyı okuduğundan söz ediyordu. Flynn'la evlenip onun çocuklarının annesi olmak istiyorum. Özür dilerim, Malory ama bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyorum."

Malory; Zoe'nun tezgâhın üstüne koyduğu gazeteyi kaptı. "Sıraya gir," dedi. "Şu resmimize bakın! Harika, değil mi?"

Üçünün resmi olan sayfayı gösteriyordu. Kolları birbirlerinin beline dolanmıştı. Ortadaki salonda duruyorlardı. Resmin altındaki yazıyı okudu. "Price, McCourt ve Steele, Hoşgörü'nün arkasındaki güzellik ve akıl."

Dana, Malory'nin omzunun üstünden eğilerek gazeteye baktı. "İtiraf etmeliyim ki çok güzel bir yazı yazmış," dedi. "Parlak fikirlerimiz olduğu ve bunları başarıyla uygulamaya hazır olduğumuz bir gerçek. Ama Flynn da bizim burada yapmak istediklerimizi çok iyi özetlemiş. Bir kere eğlence unsurunu vurgulamış. Kasabanın kadınlarını etkileyeceği kesin. Sonra, kasaba ekonomisine yapacağı olumlu katkıdan söz etmiş. Pöh, pöh, pöh! Bütün bunlar insanlara ilginç geliyor elbet."

Zoe, "Resmimizde de çok güzel çıkmış," diye ekledi. "Bu her zaman işe yarar. Yazıyı kahvaltıdan önce okudum. Sonra, buraya gelip, tekrar okudum."

Malory, "Onu çerçeveleteceğim," dedi. "Mutfağa asarız." Not almak için çantasından defterini çıkardı. "Ha defterimi çıkarmışken söyleyeyim. Cuma günü açılışta ikram edeceğimiz şeylerin listesini yapmalıyız. Ben kanepe ve tatlılardan sorumlu olayım; Dana içkilerden, Zoe'da meyve ve peynirlerden."

Zoe, "İşte yine telefonum çalıyor," dedi ve ağlamaya başlayarak arkadaşlarını dehşete düşürdü.

Malory, Dana'ya, "Sen, Zoe ile ilgilen, telefona ben baka-

rım," dedi. Dana, tezgâhın üstündeki kutudan aldığı kâğıt mendilleri Zoe'nun eline tutuştururken, Malory, danışmaya koştu.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Bilmem ki niçin böyle yapıyorum."

"Boşver. Ağla, ferahlarsın."

Zoe ağlamasına engel olamıyordu. Malory geldiğinde hıçkırarak elini salladı.

"Haydi mutfağa inip çay içelim." Malory Zoe'yu elinden tutup ayağa kaldırdı ve kolunu onun beline dolayarak salondan dışarı çıkardı.

"Aman Tanrım, yine saçmaladım!" Zoe burnunu sildi. "Bana neler oluyor bilmiyorum."

"Bir iş kuruyorsun. Açılış yapmak üzereyiz. Anahtarı bulma süren dolmak üzere. Hayatında da bir erkek var. Bütün bunların birleşmesi sonucunda hayatında bir nebze gerilim olması doğal değil mi? Haydi şekerim, üzülme."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum." Zoe hâlâ burnunu çekiyordu. Malory'nin yardımıyla mutfaktaki bir iskemleye oturdu. "Ağlayacak neyim var? Her şey iyi gidiyor, her şey harika." Yeniden ağlamaya başladı. Gözyaşları sel gibi akıyordu. Başını masaya dayayarak ağladı, ağladı. "Korkudan delirecek gibiyim."

Dana çayı demlerken, Malory onun arkasında durmuş omuzlarını ovuyordu. "Korkman doğaldır, şekerim."

"Korkuya ayıracak vaktim yok. Kendi güzellik salonumu çalıştırmak zorundayım. Yaklaşık on yıldır bu günün hayalini kuruyordum. Şimdi hayalim gerçekleşti. Telefonum çalıyor. Bu beni çok mutlu ediyor. Peki, niçin dağılıyorum?"

"Ben de korkuyorum."

Zoe başını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak Malory'e baktı. "Sen de mi korkuyorsun?"

"Ödüm patlıyor. Flynn'ın yazısını okurken kulaklarım uğuldamaya başladı. Ağzımda acı bir tat hissettim. Sevincim arttıkça, kulaklarımdaki uğultu da arttı. Ağzımın içi zehir gibi oldu. Yutkunmaya başladım."

Dana ocağın başından onlara döndü. Geceleri uykumdan uyanıp düşünmeye başlıyorum," dedi. "Bir kitapçı dükkânı açmak

üzere olduğumu aklıma gelince, karnıma kelebekler doluşuyor ve orada şenlik yapıyorlar."

"Oh, çok şükür! Demek ki yalnız değilim." Zoe ferahlamıştı. Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Çok şükür. Çalışırken ya da yapmam gereken şeyleri düşünürken iyiyim. Ama durduğumda her şey birden aklıma geliyor. Kendimi karanlık bir dolaba kapatmak ve orada ağlayıp sızlamak istiyorum. Anlayacağınız, kendi kendimi delirtiyorum."

Dana, "Hepimiz aynı durumdayız," dedi. "Buna tıpta nevroz deniyor."

Dana renkli çay fincanlarını masanın üstüne koyarken, Zoe gözyaşları arasında gülümsemeye çalıştı. "İkinizin de benimle aynı durumda oluşunuza gerçekten çok sevindim," dedi. "Kendimi öyle aptal buluyordum ki. Dahası da var. Anahtarın nerede olduğunu biliyorum." Malory'nin omuzlarını ovmakta olan elleri titreyince, "Tam yerini bilmiyorum," diye ekledi. "Ama, Bradley'in evinde olduğuna inanıyorum. Bu evle ilgili sezgilerim var. Dün, olaya bu açıdan baktığımda, gözlerim açıldı. Bence hislerim beni yanıltmıyor. Durum böyle olunca, anahtarı bulmak üzere oluşumun bilinci iç dünyamı altüst ediyor."

Malory, "Bu durum anahtarı bulmaya yaklaşmış olmandan mı kaynaklanıyor, anahtarın Brad'in evinde olmasından mı?" diye sordu.

"İkisinden de." Zoe çay fincanını eline aldı, iki eliyle kavradı. "Her şey bir dönüm noktasına ulaşmak üzere. Anahtarla ilgili serüven, burası. Eylül ayından beri bu iki şeye odaklanmış, başka bir şey düşünemez olmuştum. Şimdi ikisi de bitmek üzere. Bir sonraki aşamaya bakmak durumundayım; bundan sonra ne olacağına. Bunu ise göremiyorum. Bu amaçlar beni ileri doğru itiyordu. Şimdi sonuçlarıyla başa çıkmak zorundayım."

Malory, "Tek başına başa çıkmak zorunda değilsin," diye hatırlattı. "Biliyorum. Bu da işin başka bir yanı. Ben her şeyle tek başıma mücadele etmeye alıştığım. Hayatım boyunca, Simon hariç hiç kimseye ikinize olduğum kadar yakın olmadım. Bu inanılmaz bir armağan. İşte iki harika kadın ve onlar sonuna kadar senin arkadaşın, senin ailen olacaklar."

Dana uzanıp bir kâğıt mendil aldı. "Kendine gel, Zoe! Beni de ağlatacaksın."

"Demek istediğim şu ki sizin yakınlığınıza da alışmaya çalışıyorum; size sahip olduğuma, hep olacağıma. İhtiyacım olduğunda telefonu elime alıp sizinle konuşabileceğime ya da yanınıza gelebileceğime, buraya gelip sizi görebileceğime, korktuğumu, üzüldüğümü ya da sevindiğimi veya yardıma ihtiyacım olduğunu size söyleyebileceğime ve sizin bana yardıma hazır olduğunuza inanmaya çalışıyorum."

Kuruyan boğazını ıslatmak için bir yudum çay içti. Bardağı bıraktı ve "Sonra bir de erkekler var," diye devam etti. "Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Şimdi Flynn ve Jordan var. Onlarla, sadece arkadaş olduğumuzu bilerek konuşabilirim, şakalaşabilirim. Onların, erkek olarak, Simon'un çenresinde olmaları da ayrı bir nimet."

"Malory, "Brad'den söz etmedin," diye hatırlattı.

"Ona geliyorum. Anahtar yüzünden sinirli ve heyecanlıyım. Hem onu bulacağımdan bu kadar emin olmak hem de onun Bradley'le ilişkili olması beni etkiliyor. Aynı zamanda, onun Bradley'le ilişkili olduğundan böylesine emin olmak da korkudan ödümü patlatıyor."

"Zoe, duyduğun bu korku yüzünden anahtarı bulamıyor olabileceğin hiç aklına geldi mi?"

Dana'ya bakarak başını salladı. "Evet ama bu korkudan kurtulamıyorum. Bradley bana âşık, olduğuna inanıyor."

Malory, "Niçin inanıyor diyorsun?" diye sordu. "Niçin, sadece bana âşık demiyorsun?"

"Belki bunu o kadar istiyorum ki gerçek olduğuna inanamıyorum. Bunu kendim için olduğu kadar, Simon için de istiyorum. Duygularımın önemli bir kısmını bu oluşturuyor. Bradley Simon'a çok iyi davranıyor. Anlaşıyorlar. Ama gerçek şu ki Simon neredeyse on yaşında bir oğlan çocuğu ve babası başka biri."

Dana hiçbir şey söylemeden bir dolabın kapağını açtı ve içinden bir kutu acil durum çikolatası çıkardı. Masanın üstüne, Zoe'nun önüne koydu.

"Teşekkürler." Zoe, içini çekerek rastgele bir çikolata aldı.

"Eğer Bradley beni seviyorsa Simon'u da kabul eder ve ona her zaman iyi ve cömert davranır. Bunu biliyorum. Ama her zaman eksik bir şey olmayacak mı inkar edilemez bir gerçek?"

"Bilmiyorum." Malory eliyle buklelerini düzeltti. "Ama bana kalırsa bu Simon ve Brad'e bağlı olacak."

"Doğru ama Simon, ikimizin yalnız olmasına, benim bütün ilgimin onda odaklanmasına, benim dediklerimi yapmaya ya da yapmamaya alışık. Beraberliğimiz ciddileşirse, onun, Brad'i, sadece güzel bir oyun odasına sahip bir arkadaş olarak görmeyi aşması için zamana ihtiyacı olacak. Ona, neyi yapıp, neyi yapmaması gerektiğini söylemeye hakkı olan birinin daha hayatına girmesine uyum sağlaması epey sürecek. Bradley de bebekliğini geride bırakmış bir çocuğa sahip olmaya uyum sağlamaya çalışacak. Eğer istediğim seçimi hemen yaparsam, onları da hazır olmadıkları bir düzene sürüklemiş olacağım."

"Bu mantıklı." Malory direnmekten vazgeçmişti. Kutudan bir çikolata aldı. Akla yakın geliyor. Ama yanılıyor da olabilirsin."

Zoe, derin bir nefes aldı. "Başka şeyler de var. Rowena ve Pitte, ben Bradley'e bağlandıkça, Kane'in ona daha acımasızca saldıracağını söylediler."

Dana, kaşlarını kaldırarak, "Yani bekleyerek onu koruyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Brad bunu duysa çok kızar. Ama onun yerinde Jordan olsaydı, ben de aynı şeyi yapardım. Çünkü o alçağı seviyorum."

"Bu konuda tekrar tekrar düşündüm. Şöyle mi yapsam, böylemi yapsan diye kendime sorup durdum. Böyle yaparsam ne olur, şöyle yaparsam ne olur..." Zoe omuz silkti. "Göze alınam gereken çok şey var. Her şey tehlikeye giriyor. Bu nedenle, herhangi bir şey bana parlak ve güzel görünüyor diye ona el atamam. Sonuçları hesaba katmadan yapamam bunu."

Malory elini Zoe'nun elinin üstüne koydu.

"Bak, bir de şöyle düşün; o parlak ve güzel şeyi eline almaya karar veremeyişinin nedeni, bazı şeylerden vazgeçmek istemeyişin olabilir."

"Vazgeçeceğim ne var ki?"

"Tek başına kurduğun yuva ve hayat. Simon'la senden oluşan

ailen. Eğer hayatını değiştirirsen, sahip olduğun her şeyin şekli de sonsuza dek değişecek. Bu ürkütücü bir durum, Zoe. Karar vermezsen, Brad'i kaybedebilirsin. Olumlu bir karar verirsen elinden kayıp gidecek şeyler var. Hangisinin senin için daha değerli olduğuna karar vermelisin."

"Söz konusu olan sadece ben değilim. Hatta, Simon, ben ve Bradley de değil." Zoe yerinden kalkıp fincanını tezgâhın üstüne bıraktı. "Benim anahtarım cesaretle bağlantılı. Ama bu bir şeyi almak cesareti mi yoksa arkamı dönüp gitmek cesareti mi? Tanrılar hakkında bir çok şey okuduk. Onların her zaman merhametli ve hak sever olmadıklarını biliyoruz. Onlar daima bedel isterler."

Döndü. "Eğer başarısız olursak, - kurallar değişmeden önce - ödeyeceğimiz bedel hayatımızın bir yılını kaybetmek olacaktı. Bunun hangi yıl olacağına bile biz karar veremeyecektik. Bu yıl, şu an bile olabilirdi. Bunda ince bir acımasızlık var. Malory, sana hayatın boyunca istediğin bir şey verildi. Ona dokunmana, tadına bakmana, varlığını hissetmene izin verildi. Ama anahtarı bulabilmek için onu geri vermen gerekti. Buna üzüldün."

"Evet üzüldüm."

"Ve sen Dana, anahtarı bulurken az daha ölüyordun. Kurallar değişmişti ve ölümle burun buruna geldin."

"Yok canım."

"Ama ölebilirdin. Ölsen, tanrılar arkandan gözyaşı dökecekler miydi sanmıyorsun?"

Malory, "Rowena ve Pitte..." diye söze başladı.

"Onların durumu farklı. Onlar binlerce yıldır bizlerle birlikte yaşıyorlar. Artık bir çok bakımdan bize benziyorlar. Ama perdenin arkasındakiler, oradan bizi seyredenler bizim ömür boyu mutlu olmamızla ilgileniyorlar mı?"

Tekrar yerine oturdu. "Üçümüz nasıl bir araya geldik? Anahtarları aramak için nasıl vakit bulduk? İşlerimizi kaybettik. Benim o işe ihtiyacım vardı; sizler de işinizi seviyordunuz. Bizi kullanabilmek için işimizi elimizden aldılar. Sonra, noktaların üstüne imza atmamızı sağlamak için önümüze para koydular. Belki bencil amaçlar peşinde değildiler ve iyi niyetliydiler. Ama bizi yönlendirdiler."

Dana, "Haklısın," dedi. "Söyleyecek bir şey yok."

Zoe, "O parayla burayı yaptık," diye devam etti. "Ama bunu biz başardık. Riskleri göze aldık ve çalıştık. Eğer burası bir mucizeyse, bunu biz yaptık."

Malory, başını sallayarak arkasına dayandı. "Devam et."

"Peki. Gelelim Flynn ve sana. Onunla karşılaştın çünkü o da anahtarlarla bağlantılıydı. Sen ona âşık oldun, o da sana. Ama ona âşık olmasaydın bile, bu evin tavan arasında yaptığın seçimi yine yapacaktın. Ne kadar istesen de ruhları kurban edip, gerçek olmayanı, hayali seçmeyecektin. Bundan eminim çünkü seni tanıyorum. Flynn'i, benim sevdiğim gibi bir arkadaş, bir kardeş olarak sevseydin bile aynı şeyi yapacaktın."

"Dilerim öyledir," dedi. "Ben de buna inanmak istiyorum."

"Ben öyle olduğunu biliyorum. Birbiriniz için geçici bir şeyler hissediyor da olabilirdiniz. Bu duygular, sana anahtarı aramak için verilen süre dolunca, güçleneceğine zayıflayabilirdi. Senin mutlu olup olmaman onların umurunda değildi. Sadece başarılı olmanı istiyorlardı."

"Bu doğru olabilir. Ama o süre içindeki deneyimlerim ve yaptığım seçimler Flynn'la ilişkimin bugünkü durumuna gelmesini sağladı." Zoe, "Ama bunu sen yaptın," dedi. "Jordan vadiye döndü çünkü onun da bu konuyla ilgisi vardı. Parçalardan biriydi. Senin de Dana, ona karşı olan hislerini yeniden gözden geçirmen gerekiyordu. Bu çok önemliydi. Ancak, aynı şartlar altında farklı sonuçlara varabilirdin. Onu bağışlayabilirdin. Ona artık aşık olmadığını ama ortak geçmişinize değer verdiğini düşünebilirdin. Ona karşı olan duygularında arkadaşlığın şehvetten daha önemli olduğunu görebilirdin. Aranızdaki aşktan vazgeçip, anahtarı yine de bulabilirdin. Tanrılar sana gülümsediği için dünyayı pespembe görmeye başlamadın."

"Dünyayı pespembe gördüğümü söylemek biraz ileri gitmek olabilir ama devam et. Seni dinliyorum." Dana dalgın bakışlarla bir çikolata aldı ve emmeye başladı. Bir yandan da düşündüğü belli oluyordu. "Geri gidip düşünürsen, bunların başlangıçta bize söylendiğini göreceksin. Her birimiz birer anahtarız. Her şey bizim elimizde."

Zoe, "Ama onlar bizi yönlendiriyorlar." diye ekledi. "Bizi bir araya getirip olayların içine attılar. Bradley vadiye dönebilirdi. Burası onun vatanı ve burada yapmak istediği şeyler var. Ama bu olaylar olmasa onunla hiç karşılaşmayacaktım. Malory, Flynn ile her an karşılaşabilirdi ama benim Dördüncü Bradley Charles Vane ile karşılaşmam çok zayıf bir olasılıktı. Onu en başta bana çeken ne oldu? O resim. O resim onun duygularını yönlendirdi."

Bunu düşünmek bile Zoe'yu sinirlendiriyordu. Gözlerinde şimşekler çakarak çikolata kutusuna daldı. "Şu anda, onun bana olan duygularının o resmi çoktan aştığını biliyorum. Ama ondaki bu değişiklikle Rowena ve Pitte'nin ilgisi yok. Brad ve ben bir araya gelmeliyiz ki ben anahtarı bulabileyim ya da bulamayayım. Onları sadece bu ilgilendiriyor. Bulur ya da bulamazsam, onlarla işim bitmiş oluyor. Bradley için de aynı şey geçerli. Ona da ihtiyaçları kalmıyor. Bu arada, çekilen acılar, üzüntüler, kayıplar sizce onları ilgilendiriyor mu?"

İyice öfkelenmeye başlamış, sesi çatallaşmıştı. "Sonunda ikimizden birinin kalbi kırılırsa, bu onların umurunda bile olmaz. Zaten, o son adım için kalplerin kırılması gerekmiyor mu? Ümitsizlik ve kayıp. Bunlar benim ipucumda var. Ve kan," diye devam etti. "Bu Bradley'in kanı olmayacak. Üç ruhu kurtarmak için bile bunu göze alamam."

"Zoe." Malory dikkatli konuşuyordu. "Birbirinizi seviyorsanız, kendi geleceğinizi hazırlamış sayılmaz mısınız?"

"Öyle mi? Yoksa bu benim hayalim mi? Bunun için neyi feda etmek zorundayım? İpucunun bir bölümü daha var. Tanrıçaya nasıl bakmam, kılıcı ne zaman elime almam ve ne zaman elimden bırakmam gerektiğini söylüyor. Kendi sahip olmak istediklerim için mi savaşıyorum, herkesin iyiliği için teslim mi oluyorum?"

"Bunlar mantıklı ve akılcı varsayımlar, mantıklı ve akılcı sorular." Dana, Malory'nin itiraz etmesine fırsat vermeden elini kaldırdı. "Onları sevmek zorunda değiliz. Ama Rowena ile Pitte'nin hakkını yemek doğru olmaz. Hiç kimse bize, bu işin sonunda kendimizi cennette bulacağımız konusunda bir vaatte bulunmadı. Bize sadece para vaat edildi."

Malory, "Paranın canı cehenneme," diye terslendi.

Dana, "Keşke sana itiraz edebilseydim. Ama ben de aynı duyguları paylaşıyorum," diye açıkladı. "Ancak, Zoe bu mantıklı ve akılcı varsayımları sıralarken, ümit, sevinç ve mutlulukla ilgili bölümlerden söz etmeyi unuttu. Biri ötekine çıkan, kesişen yollar."

Zoe, "Ben şu anda ikinizin arasında, o ümit, sevinç ve mutluluğu yaşıyorum," dedi. Sonra kollarını uzatarak, birlikte yarattıkları mekânı gösterdi. "Bunları unutmuyorum. Ama gerçekçi olmak zorundayım. Bu gerekli çünkü dayanabileceğimden fazlasına - *o kahrolası anahtarı elime aldıktan sonra... daha değerli şeylere kavuşma fırsatım bulacağıma* - inanmak istiyorum."

Dana, "Peki, sonra ne olacak sence?" diye sordu.

"İkinizin de bu konuda düşünmenizi istiyorum. Siz de birer anahtar buldunuz. Dana, sen, Jordan ve Flynn, Bradley'in evini onun kadar tanıyorsunuz. Sizden yardım istiyorum."

Ayağa kalktı. "Ama şu anda, telefonlara tekrar cevap vermeye başlamalıyız."

Simsiyah gökyüzünde, ayın sadece küçücük bir dilimi, incecik bir hilal kalmıştı. Zoe, fırtına çıkmasını ve o küçük ışık parçasının da kara bulutlar arkasında kalmasını istiyordu ama sürekli ona bakmaktan da kendini alamıyordu.

Her yeri aramıştı. Parmaklarının bir metale dokunduğunu, gözlerinin altın pırıltıları gördüğünü zannettiği anlar olmuş ama anahtarı bulamamıştı.

Kırk sekiz saat içinde onu bulamazsa, her şey, Malory ile Dana'nın yaşadıkları, başardıkları her şey boşa gidecekti.

Cam kutudaki kızlar cansız olarak, sonsuza dek kristal mezarlarında yatacaklardı.

Arka kapının önündeki verandada oturuyordu. Sırtındaki ceketin yakalarını, bir cankurtaran simidi, son bir ümit gibi iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu.

"Bilmiyorum burada atladığım ne? Yapmam gereken neyi yapmadım?"

Kane, arkasında belirdi. "Ölümlüler," dedi; "Gökyüzüne bakıp, ne yapıp ne yapmamaları gerektiğini sorarlar."

Zoe, dona kalmıştı. Kane parmağıyla onun ensesine dokundu. Zoe'nun bedenine bir buz parçası deymiş gibi oldu.

"Bu beni eğlendiriyor."

Genç kadının etrafında dolanarak, gidip verandanın trabzanına yaslandı. Yumuşacık çizmeleri hiç ses çıkarmıyordu.

O kadar yakışıklıydı ki insanın nefesini kesiyordu. Zoe, bir an bunu düşündü. O, karanlıklar için yaratılmıştı. Mehtapsız geceler için, fırtınalar için.

Bir gerçeği açıklar gibi, "Başaramadın," dedi.

"Hayır, başaracağım." Soğuk iliklerine işliyor, titrememek için çabalıyordu. "Henüz vakit var."

"Bu vakit dakika dakika eriyor. Gümüş ayın son parçası da kaybolduğunda her şey benim olacak. O zaman senin hiçbir şeyin olmayacak."

"Süre bitmeden buraya gelip böbürlenmen doğru değil." Ayağa kalkmak istedi ama bacakları lastik gibiydi. "Bu uğursuzluk getirir."

"Uğur ve şans ölümlülere özgü inançlardır. Sayısız yanlışlarınızdan ikisi. Onlara senin türünden olanların ihtiyacı vardır. Boynundaki madalyonun zincirini tutup ağır ağır sallamaya başladı.

"Bizden niçin nefret ediyorsun?"

"Nefret bir duygudur. Ayağınla ezdiğin böceğe karşı bir şey hisseder misin? Sizler benim için ondan daha değersizsiniz."

"Ama ben böcekle konuşmam. Sen burada durmuş benimle konuşuyorsun."

Kane'in tedirgin olduğu yüzünden belli oldu ve bu Zoe'ya cesaret verdi.

"Dediğim gibi beni eğlendiriyorsun. Rowena ile Pitte'in, asla başarıya ulaşmayacak olan bu serüvenin içine çektiği üç kızın arasında, özellikle sen hoşuma gidiyorsun. Birinci kız... o kurnaz ve zevk sahibiydi. İkincisi ateşli ve zeki bir kızdı."

"Seni yendiler."

"Öyle mi?" Yumuşak bir sesle güldü. Madalyonu sallamaya devam ediyordu. "Bu kadar zaman sonra biraz eğlenmek istemek hakkım değil mi? Bu işi hemen bitirmek, sizi, sizin planlar yapıp, başarılarınızla öğünmenizi seyredip eğlenmemi en-

gellerdi. Örneğin senin şu anda nasıl kıvrandığını göremezdim. Sana ilgi duydum. Çünkü sen kader arkadaşlarının bilgi ve görgüsüne sahip değilsin. Kötü bir eğitim almış, kötü yetiştirilmişsin."

Kımıldandı. Madalyonunu biraz yukarı kaldırdı. "Söylesene. Warrior's Peak'e davet edilmemiş olsaydın, şimdi nerede olacaktın? Kesinikle bu evde, bu ortak amacın, bu doğa üstü serüvenin pırıltısı kaybolduğunda, senin gerçek yüzünü görecek olan bu adamın yanında olmayacaktın. O da seni diğeri gibi kaldırıp atacak. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Gümüş madalyonun ağır ağır sallanışı Zoe'nun başını döndürmüştü. "Benim hakkımda bir şey bildiğin yok. Onun hakkında da."

"Senin başarısız biri olduğunu biliyorum. Anahtarı bulamadığın zaman bunu diğerleri de anlayacak. Seni bu işe bulaştırmak, senden bu kadar çok şey beklemek, seni bu insanlarla bir araya getirmek Rowena ve Pitte'nin acımasızlığından kaynaklandı." Verandanın trabzanına dolanan mavi bir buğu halinde sis basmaya başlamıştı. Kane konuşmaya devam ediyordu. "Onlar senden çok daha fazla birikimi olan kişiler. Onlarla beraber olduğun süre içinde, hayatın insanlara neler verebileceğini gördün. Bundan sonraki yaşantın hep bu şeyleri özleyerek geçecek."

"Arkadaşlarım..."

"Arkadaşlık mı? Ölümlülere özgü başka bir hayal. Başarısız olduğun anda seni terk edecekler. Başarısız olacağın kesin. Seninki gibi bir el, o anahtarı çevirmek üzere yaratılmış olamaz." Sesi çok yumuşaktı. Doğruldu ve Zoe'ya yaklaştı. Madalyonu bir sarkaç gibi sallanıyordu. "Sana acıyorum. O kadar acıyorum ki seni teselli edecek bir şeyler yapmak istiyorum. Rowena ve Pitte'nin düşüncesizce hayatına kattığı şeylerden hangisinin sonsuza dek senin olmasını istersin? Küçün işinin mi, bu evin mi, erkeğin mi? Birini seç. Onu sana vereceğim."

Kane onu hipnotize ediyordu. Onun bakışları altında kaybolup gittiğini, buz gibi soğuk sisin kendisini yavaş yavaş sarıp sarmaladığını hissediyordu. Bu vaatlere kanmak, onun önerdiği şeylerden birini seçmek ne kadar kolay olacaktı. Elleri buz gibi

soğuk ve yapış yapıştı. Yumruklarını sıktı ve tırnaklarının avucuna battığını hissetti.

Büyük bir çaba göstererek gözlerini madalyondan ayırıp, Kane'in yüzüne baktı. "Yalancının birisin." Ayaklarını kımıldatmaya çalışıyor, güçlükle nefes alıyordu. Ciğerleri parçalanır gibiydi. "Yalancısın," diye tekrarladı.

Kane onu arkaya doğru itti. Zoe, onun ittiğini görmemişti ama yüzüne buz gibi bir şeyin çarptığını hissetmişti. Birden öfkelendi ve Kane'e doğru atılarak tırnaklarını onun yüzüne geçirdi.

Kane'in gözlerindeki dehşeti gördü. Sanki Zoe'nun bu davranışının gerçek olduğuna inanamamış gibiydi. Zoe'nun tırnak izlerinden kan fışkırıyordu. Kan.

Sonra, korkunç bir rüzgâr onu savurup evin duvarına yapıştırdı. Havada simsiyah buz taneleri uçuşuyordu.

Kane siyah giysileri içinde dev gibiydi. Yüzünden kanlar akıyordu. "Seni düşüncemle öldürebilirim."

Hayır yapamaz. Hayır, yapamaz. Yoksa yapabilir mi? Zoe, kendisine sürekli onun yalancının biri olduğunu hatırlatıyordu. Palavracının biri. Ama Zoe'ya zarar verebilirdi. Aman Tanrım, bunu yapabilirdi. İçi parçalanıyormuş gibi bir acı hissetti."

Ona, "Cehenneme geri dön!" diye haykırdı. "Burada işin yok."

"Bu iş bittiğinde her şeyi kaybedeceksin. Ve ben, senin ruhunu ganimetlerime ekleyeceğim."

Rüzgâr bir düğmeye basılmış gibi durdu. Zoe, ellerinin üstüne, yere kapaklandı. Tir tir titriyor, nefes almaya çalışıyordu.

Büyük bir şaşkınlık içinde verandanın ahşap zeminine bakıyor, toparlanmaya çalışıyordu. Başını kaldırdığında, gecenin yerini buğulu bir sabaha bıraktığını gördü. Şafağın alacakaranlığında, tam ağaçların başladığı yerde tüyleri altın gibi parlayan beyaz bir geyik duruyordu. Boynundaki değerli taşlarla süslü tasma ışık saçıyor, gözlerinde sanki yeşil bir ateş yanıyordu.

Buğular bir perde gibi kapandı ve tekrar açıldıklarında geyik kaybolmuştu.

Zoe, kendi sesini duyup rahatlamak için yüksek sesle, "Henüz işimi bitirmedim," dedi. Kane ona değerli saatler kaybettirmişti ama daha vakit vardı.

Ayağa kalktığında ellerindeki kanı gördü.

Bu Kane'in kanıydı.

"Onu yaraladım. O alçağı yaraladım."

Sendeleyerek eve doğru yürürken yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyor, gözleri kararıyordu. Birinin bağırdığını duyar gibi oldu. Bir kapı çarpıldı. Kulağına bir kükreme sesi geldi. Şekiller ve sesler karanlık bir boşlukta eridi.

Verandayı basan sis Brad'in uyumakta olduğu yatağa ulaşmıştı. Genç adam üşüyordu. Isınmak ve rahatlamak için döndü. Yatağın içinde Zoe'yu aradı. Ama yalnızdı.

Ortalık karanlıktı. Orman ıssız ve rüzgârlıydı. Patikayı göremiyor, sadece ağaçların eğilip bükülerek bir karabasana dönüşen dev şekillerini seçebiliyordu. Yabani bitkilerin dikenleri, derisini parçalıyor, sivri dişler gibi ellerine batıyordu.

Kendi kanının, kendi terinin ve daha vahşi bir şeyin kokusunu duyuyordu.

Doğa üstü bir gücün etkisine giriyordu.

Gölgeler sinsi sinsi kıpırdıyordu. Çalılar arasında ilerlemeye çalışırken, doğa üstü güçlerin etkisine girmekle kalmayıp, onlara tutsak olduğunu düşünüyordu. Kendisini bu duruma düşüren güç, onu öldürmek istediği kadar korkutmak da istiyordu.

O güç kendisine işkence etmekten bıkmadan buradan kaçmalı, kurtulmalıydı. Zira bıktığı anda ortaya çıkıp onu parçalayacaktı.

Kendini kurtar. Boş bir araziye vardığında, beyninde bir fısıltı duydu. Yumuşak ve sakinleştirici bir ses. *Bu senin savaşın değil. Eve dön.*

Elbette sarhoş gibiydi. Nerede olduğunun farkında değildi. Belli belirsin görünen bir ışığa doğru hamle yaptı. Oraya doğru koşarken arkasında avcının kükremesini duydu.

Gördüğü ışık bir kapıydı. Brad ona doğru atılırken canlandı. Rahat bir nefes aldı. Kurtulacaktı. Kurtulmalıydı. Kendisini izleyen her kimse, ensesinde onun nefesini hissettiği an kapıyı itip açtı.

Karanlığın içine ışık doldu. Renk ve hareket. New York'daki bürosunun kapısında duruyordu. Koşmaktan, nefes nefese kalmıştı. Çalıların parçaladığı ellerinden akan kanlar ahşap zeminin üzerine damlıyordu.

Geniş pencerelerden ufku, sabah ışığında parlayan kuleleri gördü.

Siyah tayyör giymiş genç bir sarışın ona gülümsedi. "Hoş geldiniz, Bay Vane."

"Evet." Dudakları kupkuruydu. Burası niçin bu kadar soğuktu? "Teşekkürler."

Asistanı Micheal ona hızla yaklaştı. Mavi bir gömlek giymiş, kırmızı askı takmıştı. Elinde kalın bir randevu defteri vardı. "Bugünkü programınızı yaptım, Bay Vane," dedi. "Kahveniz masanızın üstünde. Başlasak iyi olacak."

"Ben...şey..." Burnuna kahvenin ve Michael'in traş losyonunun kokusu geliyordu. Bir telefonun çaldığını duydu. Kafası karışmıştı. Elini kaldırdı. Avucundan kan damladığını gördü. "Elim kanıyor."

"Hemen ilaç sürelim. İçeri girmeniz gerek."

"Hayır." Brad olduğu yerde sallandı. Midesi bulanıyor, harcadığı çaba yüzünden yüzü terliyordu. "İçeri girmeyeceğim." Dengesini korumak için kapının çerçevesine tutundu. Arkasına, karanlığa baktı. "Bu gerçek değil. Sadece yeni bir palavra..."

Zoe'nun çığlığını duyunca cümlesini tamamlayamadı. Olduğu yerde hızla dönerek kapıdan uzaklaştı.

Kapı kapanmadan bir an önce Michael arkasından, "Orada öleceksiniz," diye bağırdı. Sonra, bir silah patladı.

Brad, Zoe'ya seslenerek karanlığın içine atıldı. Hiçbir şey göremiyor, dikenli çalıların arasında kör gibi ilerliyordu. Sanki gözlerinin önüne kara bir perde inmişti.

Onu bulamıyordu. Hiçbir zaman bulamayacaktı. Karanlığın içindeki o güç ikisini de öldürecekti.

O yalnız senin paranı istiyor. Piçi için zengin bir baba arıyor.

"Bunun gerçekle ilgisi yok." Genç adam bitkin ve perişandı. Dizlerinin üstüne kapaklandı. Ağa düşüyor, yalanlara inanmaya başlıyordu.

Buna dur demek gerekiyordu.

Başını arkaya atıp yumruklarını sıktı. "Bu gerçek değil. Sadece bir rüya. Lanet olsun. Evdeyim; Zoe da evde."

Uyandı. Nefes almakta zorlanıyordu. Sisin son kalıntıları da dağılıyordu. Moe yatağın ayak ucunda durmuş, bir kurt gibi ulumaktaydı.

"Tamam, oğlum." Kendini toplamaya çalışırken köpeğe doğru uzandı ama elindeki sızıyı hissedince sarsıldı. Avucunu açınca pıhtılaşmış kanı gördü. Bazı yerler hâlâ kanıyordu. "Demek bir kısmı gerçekmiş," diye düşündü. Sonra, birden yataktan fırladı. Zoe. Eğer kan gerçekse, onun çığlıkları da gerçek olabilirdi.

Kızın odasına koşup kapıyı ardına kadar açtı. Yumuşak sabah ışığında yatağa hiç dokunulmamış olduğunu gördü. Dehşete kapılarak Simon'un odasına yöneldi. Çocuğu yavru köpekle sarmaş dolaş uyurken görünce rahat bir nefes aldı.

Moe'ya, "Burada kal," diye komut verdi. "Burada, Simon'un yanında kal," diye tekrarladıktan sonra Zoe'yu aramak üzere aşağı indi.

Ona seslendi. Cevap alamayınca, büyük salona girmek üzereyken, genç kadının arka verandadan sendeleyerek eve girmekte olduğunu gördü.

Zoe gözlerini açtığında Brad'in yüzünü gördü. Beti benzi atmış, saçları alnına düşmüştü. "Saçlarını kestirmen gerekiyor," diye söylendi.

"Hay Allah, Zoe." Kızın elini öyle bir sıktı ki sanki kemikleri birbirine değdi. "Dışarıda ne yapıyordun? Ne oldu? Hayır, konuşma." Brad'in aklı başına gelmişti. "Kımıldamadan yat. Sana su getireyim."

Mutfağa koşup, bir bardağa su koydu, sonra tezgâha dayanarak kalp atışlarının normale dönmesini bekledi.

Yavaş ve derin nefesler almaya çalışıyordu. Ellerindeki kanı yıkadı. Sonra su bardağını alıp kızın yanına döndü.

Zoe doğrulmuş oturuyordu. Yanaklarına renk gelmişti. Kapıdan girdiğinde yüzü bembeyazdı. Brad hayatı boyunca, bu kadar solgun birini hiç görmemişti.

"Sakin ol," dedi. "Suyu yavaş yavaş iç."

Zoe başını salladı. Boğazı böylesine yanarken onun dediğini yapmak kolay değildi ama itiraz etmedi. "İyiyim."

"İyi değilsin." Bunu bağırarak söylememişti ama sesi sertti. "Bayıldın. Yüzün berelenmiş. Ellerinde kan var. İyi değilsin."

Zoe onun bunu nasıl başarabildiğini merak etti. Sesini yükseltmeden, gücünü ve otoritesini hissettirerek insanı un ufak ediyordu.

"Bu benim kanım değil. Onun kanı." Ellerindeki kanı tekrar görmek, ona nasıl saldırdığını hatırlamak Zoe'ya güç vermişti. "O lanet olası yüzünü tırmaladım. Tırnaklarım sağlam ve uzundur. Onları kullanarak o alçağın yüzünü parçaladım. Buna ne kadar sevindiğimi anlatamam."

Boş bardağı Brad'e uzatıp onun yanağını öptü. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Ben...ah!" Genç adamın eline sarıldı. "Ellerin çizilmiş, kanamış."

"Ormanda küçük bir macera yaşadım. O sırada kim bilir sen ne yapıyordun."

Zoe, yumuşak bir sesle, "İkimize de saldırdı," dedi. "Ama işte buradayız. Buradayız, öyle değil mi?" Brad'in yaralı elini dudaklarına götürdü. "Gel gidip ellerindeki çizikleri temizleyelim. Bu arada bana başına gelenleri anlatırsın. Ben de sana yaşadıklarımı anlatacağım ama önce öğrenmek istediğim bir şey var."

Genç damın yüzünü avuçlarının içine alıp gözlerinin içine baktı. "Her şeyin iyi olacağına inanmanı istiyorum. Her şey iyi olacak. Gel, mutfağa gidelim. Ellerimi yıkamak, senin ellerini temizlemek ve kahve yapmak istiyorum."

Derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Dizlerinin titremediğini fark edip gururlandı. Kararlıydı. "Gerisini ben çalışırken konuşuruz."

"Çalışırken mi?"

"Hindiyi dolduracağım."

On Dokuzuncu Bölüm

Malory böğürtlenleri yıkarken, "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun, anlamıyorum," dedi.

Zoe, omzunun üzerinden ona bakıp gülümseyerek, "Daha önce de hindi pişirdim," diye cevap verdi ve çalışmaya devam etti.

Dana, soyması gereken dağ gibi yığılmış patateslere bakıp yüzünü buruşturarak, "Her şeyi bilir," diye söylendi. "Bilmediği yoktur." Başını salladı. "Acımasız bir büyücüyle mücadele edip, arkasından baygınlık geçirdikten sonra, bir orduya da yemek pişirmek zorundaysan, keyfin pek yerinde olmayabilir. Ama hayır: bugün bizim Zoe'nun keyfi yerinde."

"Bugün Şükran Günü."

"Bu da aklıma bir soru getiriyor." Dana elindeki patates soyma bıçağına nefretle baktı. "Niçin biz üçümüz burada çalışıyoruz da erkekler krallar gibi aylak aylak dolaşıyorlar."

Zoe, "Üçümüzün bir süre yalnız kalmamızı istedim," dedi. "Bunun en kolay yolu onları buradan uzaklaştırmaktı."

"Demek öyle."

"Üstelik, Bradley'in beni bir kartal gibi gözlemesi sinirlerimi bozuyor."

"Onun kucağında bayılmışsın. Endişelenmesi doğaldır."

"Onu suçlamıyorum. Tam bayılacağım sırada orada olup beni kucaklaması da ilginç. Sizce de öyle değil mi? Romantik ama aynı zamanda da ilginç. O yukarı katta uyuyordu. Ben saatlerce dışarıda oturdum; orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Bir kaç dakika gibi geldi ama saatler geçtiğini biliyorum."

Kimsenin gelmediğinden emin olmak için kapıya baktı. "Sadece uyumamış da. Kane onu da ziyaret etmiş. Karanlıkta çalıların arasında koşuşup ellerini parçalamış. Kane onu, hayalinde, her şeyin normal ve düzenli olduğu New York'a geri götürmeyi denemiş."

"Ama başaramamış." Malory yıkanmış böğürtlenlerle dolu süzgeçi evyenin içine koydu. "Eşikte – karar anında – seçimini yapmış."

"Evet o seçimini yapmış. Ben de seçimimi yapıp Kane'in yüzünü parçaladım. Bugün, bu seçimleri düşünüp mutlu olabiliriz."

Dana patates soymaya devam ediyordu. "Kane'in yüzünü tırmalayışını göremediğime üzülüyorum," dedi. "Bunu görmeyi çok isterdim."

"Zoe, "Müthiş bir andı," diye cevap verdi. "Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Her neyse,bütün bunlardan sonra, Bradley aşağı iniyor ve benim bayılıp, yüz üstü yere düşmeme engel oluyor."

Elindeki bıçağı bıraktı. "Kane onu New York hayaliyle oyalayıp benden uzak tutmaya çalıştı."

Malory, "Küçük kadına eziyet ederken bir erkeğin karışmasını istemedi herhalde," diye mırıldandı.

"Hayır. Beni başarısız biri olduğuma inandırmaya çalışırken de Bradley'in yanımda olmasını istemedi."

"Kendini başarısız biri gibi hissetmediğin apaçık ortada."

"Aslında doğru düğmelere bastı. Bunu kabul etmeliyim. Ama o bana karşı bunu yapan ilk kişi değil. Bu yüzden, ben de nasıl karşılık vermem gerektiğini biliyorum. Kane bana saldırdı; çünkü korkuyor. Çünkü anahtara yaklaştım. Onu yenebileceğimin farkında. Güvensizliğim ve duygularımla oynadı; sonra bana rüşvet teklif etti. Bu da işe yaramayınca öfkelendi."

"Öfkelendi mi?" Malory onun yanına gidip yanağındaki morluğa dokundu. "Şekerim, sana açıkça saldırmış."

"Olabilir ama şuna inanın ki kendisi benden çok daha kötü durumda." Başını arkaya atıp bir zafer çığlığı attı. "Eğer aklım başımda olsaydı, onu tırmalamakla yetinmezdim. Bacak arasına bir tekme savururdum. Ben onu hırpaladım; Bradley de yendi. Onu korkutup kaçırdık. İşte bu yüzden, bugün çok neşeliyim."

Malory'nin gözlerindeki endişeyi görüp içini çekti. "Biliyorum. Fazla zamanım kalmadığını biliyorum. İçimden gelen bir ses, anahtarı bulabilmek için bu evi bir ruh hastası gibi alt üst ederek aramamı söylüyor. Ama çözüm bu değil. Çözümün ne olduğunu bilmiyorum ama bu değil. Bu nedenle Şükran Günü yemeğini hazırlayacağım. Harika bir yemek olacak. Çünkü ben size aitim ve bunun için şükrediyorum."

Dana, patates soyma bıçağını kenara koydu. "Seni biraz etkilemiş."

Zoe, "Olabilir," diye itiraf etti. "Yarama parmak bastı. Kendisine gülümseyen ilk erkekten hamile kalan zavallı küçük Zoe McCourt. Kendi başına büyüteceği bebeğine bez alabilmek için kuruşları sayan, orta okuldan ayrılma genç anne. Önemli bir şey yapabileceğini nasıl düşünebiliyor?"

Çalışmaya devam ediyordu. "Ama ben yapabileceğimi biliyorum. Haydi şarap içelim."

"İşte şimdi doğru bir şey söyledin." Dana Malory ile bakıştı ve dolaptan bir şişe Pino Grigio çıkardı.

Zoe başka bir dolaptan kadehleri çıkarırken, "Bugün yapacağım şeyler var," dedi. "Bu yemeği hazırlamanın ve sizinle birlikte yemenin dışında başka şeyler de yapacağım. Ayrıca, söyleyeceklerim de var. Ama önce hepsini kafamda toparlamalıyım."

Bardakları masanın üstüne koydu. Başını uzatıp pencereden dışarı baktı ve Simon'la Brad'in şimşirlerin arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen patikadan ormana doğru yürüdüklerini gördü. "Bunlar ne yapıyorlar?"

Dana kadehlere şarap koymak için eğilirken elini Zoe'nun omzuna koydu. "Ne yaptıklarını bilmem ama ne yapmadıklarını söyleyebilirim. Patates soymuyorlar."

"Brad'in elinde ne var?" Kadehini aldı ve onları daha iyi görebilmek için yana kaydı. Oğlu zıplayıp sıçrayarak Brad'in yanında yürüyor, köpekler onları izliyordu. "Sanki...hayret doğrusu!"

Şaşkın şaşkın onları seyrediyordu. Brad, elindeki kuş evini bir dala astı. Yemlik, bahçeye apayrı bir hava veren bodur bitkilerin üstünde sallanmaya başladı. Sonra, Simon'un kuş evinin içine yem koyabilmesi için onu kucaklayıp yukarı kaldırdı.

Zoe, "Hayret, doğrusu," diye tekrarladı. Kadehini masanın üstüne bırakıp ayağa kalktı ve rüyada gibi kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıktı.

Dana, "Neler oluyor?" diye sordu.

Malory burnunu cama dayamıştı. "Ben de anlayamadım," diye cevap verdi. "O şey de ne? Ağaca ne diye bir çizme asıyorlar?"

Zoe'nun aklına sırtına bir ceket almak gelmemişti ama soğuk ve rüzgâr umurunda değildi. Simon köpeklerle oynamak için ileri doğru koşarken bir kahkaha attı ve sesi rüzgâr aracılığla Zoe'ya ulaştı. Genç kadının kalbi ise soğuk havanın etkileyemiyeceği kadar sıcaktı.

Brad kuş evini gülümseyerek seyrediyordu. Elleri ceplerindeydi. Zoe'nun ayak seslerini duyarak ona döndü. "Nasıl oldu?"

Zoe Simon'un bu kuş evini yapmasına, parlak kırmızı bir kovboy çizmesini bir kuş yemliğine dönüştürmesine yardım etmişti. Deriyi birlikte kesmişler, genç kadın, Simon'un minik tahta çubukları ölçerek dam yapışını seyretmişti.

Simon'un bu kuş eviyle ne kadar övündüğünü hatırladı. Sınıfta hiç kimse bu kadar güzelini yapamamış ve Simon buna çok sevinmişti.

Öğretmen ona not verip iade ettikten sonra, arka bahçeye asmaya karar vermişlerdi.

Kendi evlerinde.

Zoe, bunları düşündü. Tedbirli bir sesle, "Simon onu sana mı verdi?" diye sordu.

"Evet. Biliyor musun öğretmen bu kuş evine tam not vermiş."

"Biliyorum."

"Düşündük ki...hey, ceket giymemişsin. Üşüyeceksin. Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Sinirli bir hareketle ceketini çıkarıp kızın omuzlarına koydu. Genç adam yumuşacık deri ceketini ona giydirirken Zoe, kımıldamadan duruyordu.

"Seni pencereden gördüm. Bu kuş evini güzel evinin arkasındaki güzel bahçene asıyordun."

"Peki." Brad şaşırmıştı. Omzunu yukarı kaldırdı. "Sonra?"

"Simon sana kuş evini vermiş. Sen de onu bahçeye astın." Boğazında hıçkırıklar düğümleniyordu. "Bradley, bu senin hayatında gördüğün en saçma sapan şey olmalı. Üstünde bir delik bulunan eski bir çizme. Pencereden dışarı her bakışında onu göreceksin. Bu eve gelen herkes de görecek."

"Zaten bunun için astık." Biraz geri çekildi ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hayran hayran kırmızı çizmeye baktı. "Harika."

"Bradley, sana bir şey sormak zorundayım. Bütün bu olanlardan sonra, bir yolunu bulup bunu sana sormaya karar verdim. Ama önce Simon'la konuşmak ve onun bu konudaki duygularını öğrenmek istiyordum."

Dönüp kuş evine baktı ve gülümseyerek, "Ama görüyorum ki onunla konuşmak ya da ona herhangi bir açıklama yapmak gerekmiyor. O seçimini yapmış."

"Bana ne soracaktın?" Çizmenin sallanışını görmek için uzanıp onu hafifçe itti.

"Benimle evlenmek ister misin diye soracaktım." Brad'in eli yanına düştü ve genç kadına baka kaldı. İşte o zaman Zoe bütün cesaretinin uçup gittiğini hissetti. Buna rağmen Brad'in elini iki eliyle tutarak, "Ama önce Simon'la uzun uzun konuşmak, sonra da diğer işleri bitirmek istiyordum. Sorarsam ne cevap alacağını düşünüp korkmadığım zaman da soracaktım. Sanırım, bunu sormak için beklemekle ve seni ne kadar sevdiğimi daha önce söylememekle yanlış yaptım. Beklemek korkularımı büyüttü. Sana, kendime, hatta Simon'a bile güvenmekten korkar oldum. Tanrım, bir şey söyleyip beni sustursana."

Şey, bu çok ani oldu. Bir dakika bekler misin?"

Zoe,– iyi ya da kötü – her şeyi beklerdi ama onun Simon'a

seslenerek yanından uzaklaşacağı aklına gelmezdi. Yüzü ateş gibi yanıyordu. Karnında da buzdan bir top vardı sanki. Bunların, üzüntüden mi hayal kırıklığı ndan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Simon Brad'in yanına gelmişti. Brad ona doğru eğilirken Zoe genç adamın ceketine iyice sarındı. Ne konuştuklarını duyamıyordu. Simon'un sürekli başını salladığını, bir savaş çığlığı attığını ve eve doğru koşmaya başladığını gördü.

Brad baş parmaklarını pantolonun ön ceplerine sokmuştu. Zoe'nun yanına geldi. Yüzünde terbiyeli ve iç açıcı bir ifade vardı. Dur bakalım, nerede kalmıştık? Simon'un bana verdiği kuş evini bahçeye astığım için bana evlenme teklif ediyorsun, öyle mi?"

"Evet, hayır. Lanet olsun, Bradley; beni bir aptal gibi göstermeyi bırak. Simon şimdiye kadar kendi yaptığı bir şeyi sadece Hanson'lara verdi. Çünkü onları büyük annesi ve dedesi gibi görüyor. Bunu sana verdi çünkü seni seviyor ve düşündüm ki...Sen de onu astın."

"Hoşuma gitti." Kırmızı çizmeye parmağıyla tekrar dokunurken elinde olmadan güldü. "Korkarım ki sen bu parçanın sanat değerinin farkında değilsin. Ama öyle de olsa..."

"Bana şu ya da bu parçanın sanat değerinden söz etme. Beni dinle Dördüncü Bradley Charley Vane, bana âşık olduğunu söyleyip durdun. Sözünün arkasında durmayacaksan, karşındakinin kim olduğunun farkında değilsin demektir."

Zoe'ya bakarken, Brad'in gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı. "Bilmez miyim?"

"Evlilik benim için bir şaka değil. Sevdiğim ve beni sevdiğini söyleyen adamdan beklediğim bir şey. Oğlumun bir babaya ihtiyacı var; sadece benimle güzel vakit geçirmek isteyen birine değil. İkimiz de bunu kabul etmeyiz."

Brad başını salladı. "Sanırım, anlaşıldı," dedi.

Simon, arka kapıdan dışarı ok gibi fırladı. "Buldum! Buldum!" diye bağırıyordu. "Söylediğin yerde duruyordu." Brad'in bakışlarıyla onu uyarması üstüne sustu. Şimdi yere bakıyor ama belli etmek istemese de omuzları sarsılarak gülüyordu.

"Bu kadar komik olan nedir, merak ettim."

Brad, "Erkekleri ilgilendiren bir konu,"dedi. "Simon'la benim aramda." Simon'un eline tutuşturduğu kutuyu avucunda sıkı sıkı tutuyordu. "Simon'la ben bir süre önce bazı şeyler konuşmuştuk."

Simon dayanamadı. "Hani şeye kadar beklemen gerekiyordu," deyiverdi. Ama Brad'in yüzüne sert bir ifadeyle bakması üzerine susup ayağıyla yerde şekiller çizmeye başladı. "Tamam tamam ama biraz acele et."

Brad, "Aramızda anlaştık," diye devam etti. "Her ikimizin kafasındaki sorular da cevaplanınca, bunu ona göstermeyi uygun buldum. Böylece iyi niyetimden emin olabilecekti." Kutunun kapağını açtı.

Simon, yine dayanamadı, "Büyük annesininmiş." Brad onu susturunca da sızlandı, "Hiçbir şey söyleyemez miyim?"

"Önce annenin ne diyeceğini duyalım."

Zoe, yüzüğe bakarken yıldızlara baktığını sandı. Zarif, parlak ve güzeldi. Ne diyeceğini bilemedi. Çaresizlik içinde başını iki yana salladı.

Brad, "Biraz önce söyleyecek çok şeyin vardı," dedi. "Benden beklentilerini anlatıyordun. Ama belki önce ilk soruna cevap vermeliyim. Evet." Yüzüğü kutudan çıkardı. "Kesinlikle evet. Senin kocan olacağım ve bundan sonraki hayatımın her gününü seni severek geçireceğim."

Simon, "Yüzüğü onun parmağına tak," dedi. "Yüzüğü parmağına takacak, sonra da onu öpeceksin. Gelenek böyle."

"Biliyorum."

Zoe güçlükle, "Siz ikiniz daha önce bu konuda konuşmuş muydunuz?" diyebildi. "Evet konuştuk. Bir çocuk birini babalığa kabul ederken bazı şeyleri öğrenmek isteyebilir." Brad ve Simon ile bakıştılar. Bu bakışma Zoe'yu Brad'in ona vermek için hazırladığı yüzük kadar sevindirdi. "Bir erkek de bir erkek evlat sahibi olurken, ona söylemek istediği şeyler olur."

Simon, "Bu erkeklere özgü bir şey," dedi. "Sen anlayamazsın."

"Aaa, öyle mi?" Zoe ağlasın mı, gülsün mü, karar veremiyordu. "Peki o zaman."

"Zoe, elini ver bana."

Zoe Brad'e, onun gözlerinin içine baktı. "Oğlum benim en değerli şeyimdir," dedi. "Artık ikimiz de seniniz."

"Birbirimize aitiz."

Brad'in parmağına taktığı yüzük içini ısıtmıştı. "Tam parmağına göre. Ne kadar da güzel. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Brad onun gözlerinin içine bakarak, "Ben gördüm," dedi. Sonra onu öptü.

"Artık sana baba diyebilir miyim?" Simon Brad'in gömleğinin kolunu çekiştiriyordu. "Diyebilir miyim yoksa beklemek zorunda mıyım?"

Brad, Simon'u kucaklayıp havaya kaldırdı. Zoe'nun yüreği iyice kabarmıştı. "Hayır beklemen gerekmez. Biz de beklemeyeceğiz." Brad diğer koluyla Zoe'yu kendine çekti. Şimdi üçü bir aradaydı. "Hiçbir şey için beklemek zorunda değiliz."

Evden çığlıklar yükseliyordu. Zoe o yana baktı. Herkes arka verandadaydı. Onları alkışlıyorlardı.

Simon, "Onlara söyledim," diye itiraf etti. "Yüzüğü almak için içeri girdiğim zaman ağzımdan kaçırdım."

Dana, "Şampanya istiyoruz," diye bağırdı. "Hemen, şimdi!"

Simon eve doğru koştu. "Patladığını görmek istiyorum."

Zoe'ya her şey altın suyuyla yıkanmış gibi pırıl pırıl görünüyordu. Eli Brad'in avucundaydı. Eve doğru yürümeye başladılar.

Simon verandaya sıçradı. Yavru köpek kayıp yuvarlandı. Moe da onun çevresinde daireler çizerek koşmaya başladı. Zoe, Flynn'ın Brad'in omzunu okşadığını gördü. Malory seviç içinde kolunu Dana'nın beline doladı.

Brad'in eli sıcacıktı.

Zoe anahtarın nerede olduğunu biliyordu.

"Ah, elbette! Ne kadar basit." Bu bilgi içini aydınlattı. Olduğu yerde döndü ve Brad'e yaslandı. Sevinçten gülüyordu. "Ne kadar mükemmel ve ne kadar basit. Haydi gel."

Brad'i elinden çekerek koşmaya başladı.Bu onun seçtiği adamdı. Ve çocuğunun seçtiği. Her şeyi değiştiren adam. Eve doğru yürümeye devam etti.

"Anahtar!" Sevdiği adamla birlikte verandaya çıkarken kirpiklerinde yaşlar parlıyor, buna rağmen gülmeye devam ediyordu. Çocuğu buradaydı. Ailesi buradaydı. "Nerede olduğunu biliyorum."

Kapıya doğru yürürken hâlâ Brad'in elini tutuyordu.

Mutfak kapısı, diye düşündü. Aile ve arkadaşlarının, evde yaşayanların kullandığı kapı. Asla kilitli bulmayacağı kapı.

Çömelip paspası kaldırdı. Altın anahtar, ahşap zeminin üstünde pırıl pırıl parlıyordu. Yumuşak bir sesle, "Hoş geldin," dedi ve onu eline aldı.

"Burası artık benim evim." Avucunda anahtarla Brad'e döndü. "İnanmam, ümit etmem ve kabullenmem gerekiyordu. Üçü birden. Dün gece, burada, çok korkmama, çok yorgun ve bitkin olmama karşın, ona meydan okudum. Beni anahtarı aramaktan vazgeçiremedi. Onu buldum çünkü onun için savaştım. Sizin için ve kendim için."

Anahtarı avucunda sıktı. "Onu yendik."

Bir anda rüzgâr bütün hızıyla esti. Verandayı kasıp kavurdu. Zoe sallanıp yere kapaklandı. Fırtınanın küreyişi arasında, Zoe çığlıklar duydu. Sonra kırılan bir camın sesi geldi.

Yerde yuvarlanarak döndü. Arkadaşlarının her biri verandanın bir yanına savrulmuştu. Brad vücudunu siper ederek Simon'u uçuşan cam parçalarından korumaya çalışıyordu. Mavi sisin yerden yukarı doğru yükselerek onlara yaklaşmakta olduğunu gördü.

Avucundaki anahtarın içinde sanki bir kalp atıyor, Zoe, bunu hissediyordu.

Bu kalp uğruna Kane'in cinayet işleyebileceğini biliyordu. Bu yüreğin atışını durdurmak için hepsini yok edebilirdi. Emekleyerek Brad'le Simon'un yanına gitti. "Ona birşey oldu mu? Yaralandın mı yavrum?"

"Anne!"

Brad, sesini duyurabilmek için bağırarak, "Bir şeyi yok," dedi. "İçeri gir. Eve gir."

Zoe, *benim evim*, diye düşündü. O alçak bir daha onun evine

giremeyecek, ona ait olan hiçbir şeye elini süremeyecekti. Anahtarı Brad'in eline verdi.

"Onu koru. Rowena'ya haber ver. Malory ile Dana ona ulaşabilirler."

Zoe, "Belki de onların çağırmasına gerek kalmaz," diye düşündü. Bütün gücünü topladı ve yuvarlanarak verandadan aşağı indi. Elinde değerli bir şey varmış gibi avucunu sımsıkı kapalı tutuyordu. Ayağa kalktı; arkasından yükselen çığlıklara aldırış etmeden ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Kane, onun peşine düşecek bu da onlara zaman kazandıracaktı. Anahtarın onda olduğunu düşündüğü sürece sadece Zoe ile ilgilenecekti. Diğerlerinin şu anda onun için hiçbir önemi yoktu. *Böcekler*, diye hatırladı. Dengesini kaybetmemek için bir ağaç gövdesine sarıldı. Kane böceklerle uğraşarak vakit kaybetmeyecekti.

Savaş, anahtar kilide girene kadar devam edecekti. Zoe savaşı yanında götürüyordu.

Mavi sis ayak bileklerine dolanıyor, sanki onu çimdikliyordu. Dehşete kapılarak tekmeler savurmaya ve bağırmaya başladı. Dizlerinin üstüne çöktüğünde, sisin kokusu ağzına ve ciğerlerine doldu. Boğulacak gibiydi. Güçlükle ayağa kalkıp koşmaya devam etti.

Rüzgârın şiddeti azalmıştı ama soğuk dondurucuydu. Brad'in deri ceketinden, Zoe'nun üstündeki kazaktan içeri sürülerek genç kadının iliklerine işliyordu. Lapa lapa kar yağmaya başlamıştı. Kirli bir kar.

Kane onu o ilk hayale götürüyordu. Hamile olduğunu sanıp, bebeğin varlığını hissetmek için elini karnına götürdü. Ama tek hissettiği kendi gergin kasları oldu.

Kane'in kendisiyle oynadığına karar verdi. Kişiliğinden kaynaklanan bir ihtiyaçtı bu Kane için onunla oynamak, alay etmek ve eğlenmek. Her an onu yere serip anahtarı elinden alarak bu savaşı kazanabileceğini düşünüyor olmalıydı.

Zoe, nerede olduğunu kestiremiyordu. Fark etmeden eve yönelmiş olmamak için dua ederek, karda, düşe kalka ilerliyordu.

Zamana ihtiyaçları vardı. Anahtarı bulmuştu. Eğer onu Ruhlar kutusuna ulaştırabilirlerse, Simon kutuyu açabilirdi. Bu doğru olmalıydı. Simon onun parçasıydı. Kanı, kemikleri, ruhu.

Kilit açılınca herkes güvenliğe kavuşacaktı. Bu iş bitene kadar, Zoe Kane'i oyalamalı, diğerlerini düşünmesine fırsat vermemeliydi.

Gökyüzünde simsiyah bir şimşek çaktı ve Zoe'nun ayaklarının dibine bir ateş düştü. Genç kadın bir çığlık attı. Duman kokusundan öğürerek, kendini ateşin sıcaklığından korumak için geriye doğru sıçradı.

Kendini topladığında karşısında Kane'i gördü. Önünde duruyor, siyah pelerini yerdeki karlara değiyordu.

"Korkağın biriymişsin," dedi. Yanağında Zoe'nun tırnak izleri vardı. "Çocuğunu, arkadaşlarını, âşığını bırakıp, canını kurtarmak için tavşan gibi kaçtın."

Zoe, ağlamaya başladı. Kane'in gözyaşlarını görmesini, ona yalvardığını zannetmesini istiyordu. Bir şey saklıyormuş gibi yumruk yaptığı elini arkasına götürdü. "Bana bir şey yapma."

"Daha bir kaç saat önce sana en çok istediğin şeyi vermeyi teklif ettim. Buna karşılık sen ne yaptın?"

"Beni korkuttun." Bir silaha ihtiyacı vardı ama o silahı aramak için gözlerini Kane'den ayırmaya korkuyordu.

"Korkacaksın elbet. Yalvaracaksın. Yalvarırsan, belki seni bağışlayabilirim."

"Ne istersen yapacağım. Sadece beni rahat bırak."

"Kendi isteğinle anahtarı bana ver. Buraya gel. Onu avucuma koy."

Kendi isteğimle, diye düşündü. En önemli koşul buydu. Kane şu anda bile anahtara elini süremiyordu. "Eğer onu sana verirsem, beni öldürürsün."

"Vermezsen..." Ne yapacağını söylemeyerek onu dehşete düşürmek istiyor, tehdit havada asılı kalıyordu. "Ama verirsen, kendi elinle avucuma koyarsan, ruhunu sana bağışlayacağım. Ruhu olmadan yaşamanın ne demek olduğunu biliyor musun? Özün canlı ama kapana sıkışmış ve çaresiz olarak, binlerce yıl

boyunca, içi boşalmış, donup kalmış halde yatmak... Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Seninle hiç ilgisi olmayan bir şey için bunu göze alacak mısın?"

Zoe, yenilmiş gibi ona doğru bir adım attı. "Rowena ile Pitte bizim kanımızı dökmeyeceğini, bunun yasalarımıza aykırı olduğunu söylediler ama sen bunu yaptın."

"Benim gücüm onların çok ötesinde. Her şeyin ötesinde." Zoe bir adım daha atınca, Kane'in göz bebekleri sanki renklendi. "Kral zayıf ve budala. Bir ölümlü gibi üzülüp acı çekiyor. Savaşı hemen hemen kazanmış gibiyim. Bugün bitiyor ve artık ben egemen olacağım. Bana karşı savaşan, beni durdurmaya çalışan herkes bunun bedelini acı bir biçimde ödeyecek. Benim dünyam yeniden tek bir kral tarafından yönetilecek."

"Acı sana güç veriyor. Keder. Senin ruhun bu mu?"

Kane, "Ölümlü birine göre çok akıllısın," dedi. "Karanlık daima ışığı örtecektir. Ben onun gücünü seçiyorum. Işığı korumak ve yaşatmak için çırpınanlar savaş, politika ve savaşın kurallarıyla uğraşırken, ben karanlığı kullanırım. İşte bu yüzden buradayım ve amacıma ulaşana kadar savaşacağım. Siz ya da onlar, beni durdurmak için küçük şeyler yapsanız da bu amacıma ulaşmamı ancak biraz geciktirebilir. Şimdi anahtarı ver."

"Onu sana veremem."

Kane, büyük bir öfkeye kapıldı. Bütün gücünü toplayarak, Kane'den gelecek saldırıya karşı koymaya hazırlandı.

Yoğun karın arasından Brad çıkıverdi. Zoe, bir bıçağın pırıltısını ve bir yere saplandığını gördü. Ama nereye saplandığını göremedi. Öne doğru atıldı ama Brad ona çarpınca geriye uçtu.

"Haydi, göster kendini."

Kane kanlar içindeydi. Siyah giysisine kıpkırmızı kanlar bulaşmıştı. Brad, Zoe'yu iterek onun önüne geçti.

Kane'e, "Haydi," diye meydan okuyordu. "Bir erkekle dövüşmeye cesaretin var mı yoksa yalnız kadınlara mı saldırırsın?" Bıçağı elinde çeviriyordu.

"Ya da sadece ölümlülere mi gücün yetiyor?" Karın içinde Pitte belirivermişti. "Kendi türünden biriyle dövüşmek ister mi-

sin, Kane? Benim gücüme karşı senin gücün, bir tanrıya karşı başka bir tanrı."

"Bunu zevkle yaparım."

Pitte, yanında duran Rowena'ya, "Geri çekil, kadın," dedi.

"Evet." Kane kolunu kaldırdı. "Geri çekil."

Havada güçlü bir elektrik akımı dolaştı. Zoe'nun ayakları yerden kesildi ve kendini nehir kıyısında sırt üstü yatarken buldu. Acıyla kıvranarak dönünce biraz ilerde Brad'i gördü. Ağzı kanıyordu. Bıçağı elinden fırlayıp yere düşmüştü. Emekleyerek ona ulaşmaya çalışıyordu.

Zoe, zonklayan kolunu tutarak dizlerinin üstüne kalkınca, bu kez, Rowena'yı gördü. Kirli karın üstünde hareketsiz yatıyordu. Belki de ölmüştü. Zoe, Kane'in gönderdiği o güçlü akımın Rowena'ya yönelik olduğunu anladı.

Pitte hâlâ ayaktaydı ve kanlar içinde dövüşüyordu. Havada kıvılcımlar çakıyor, güçten kaynaklanan isli bir duman tütüyordu. Simsiyah şimşeklerle ışıklı helezonlar birbirine karışıyor, korkunç bir gürültü kulakları sağır ediyordu.

Brad kan tükürdü ve bıçağı aldı. Zoe'ya, "Kalkma," dedi.

Kane'e doğru atıldı ama karın oluşturduğu duvar ve sis onu geri püskürttü. Zoe'ya, "Warrior's Peak'e git!" diye bağırdı. "O işi bitir."

"Vakit yok." Zoe, emekleyerek Rowena'ya yaklaşırken, karanlık ışığı örter diye düşünüyordu. Şimdi onun ağırlığını ve kazanmakta olduğunu hissediyordu. Rowena'nın elini tutarken parmakları titriyordu. Genç kadını eli buz gibiydi ama nabzı atıyordu.

Bir tanrı nefes alabilir, diye düşündü. Bir tanrı ölebilir.

Rowena'nın elini sımsıkı tutuyordu. Başını çevirip Pitte'ye baktı. Savaşçı, hızla dönerek tek dizinin üstüne çökmüş, öldürücü bir darbeden son anda kurtulmuştu.

Zoe, Rowena'nın elini sarsarken, "Bana yardım et," dedi. "Onu durdurmama yardım et." Rowena'nın başını yerdeki karın üstünden çekip kucağına aldı. Var gücüyle genç kadını sarsıyordu. Brad ise duvara yapışıp kalmıştı.

Zoe Rowena'yı canlandırabilir ve gücünü Pitte'nin gücüne

katmasını sağlayabilirse, hâlâ kazanabilirlerdi. Kane'in yarattığı kan kullanmak istemediği için nehir kıyısına su almaya gitti.

Suda genç savaşçı tanrıçanın yansısını gördü. Bu kendisiydi. Tekrar. "Bana yardım et," diye yalvardı. Ellerini suya soktu. Sudan bir kılıç çıkardı.

Puslu havada pırıl pırıl parlıyordu. Rüzgârın sesi bir şarkıya dönüşmüştü. Kılıç, boylu boyunca güç saçıyordu.

Kılıcı iki eliyle tuttu ve sendeleyerek ayağa kalktı. Silahını havaya kaldırarak düşmana saldırdı. Boğazından bir savaş çığlığı yükseldi. Bu Zoe'nun sesi değildi. Kane dehşet içinde ona döndü.

Sanki bir elektrik akımının gücünü kullanarak Zoe duvarı delerek diğer tarafa geçti. Ortalık aydınlandı, çevreye kıvılcımlar saçıldı. Beyninde binlerce çığlık yükseliyor, derisi yanıyordu. Kane ona vurmak için kollarını kaldırırken, Zoe kılıcını onun kalbine sapladı.

Genç kadının ayaklarının altında yer sarsıldı, buz gibi soğukta kollan donmaya başladı. Kane'in yüzünün değiştiğini gördü. Gözleri kıpkırmızı oldu. Yüzünde beliren dehşet, öfke, hatta korku ifadesi yavaş yavaş kayboldu. Çenesi uzadı, yanakları çöktü, zaten gerçek olmayan güzelliği yok oldu.

Saçları ağardı, ince helezonlara dönüşlü. Dudakları incelip ağzı açılırken Zoe onun birer hançer gibi sivri dişlerini gördü.

Genç kadın Kane'ye indirdiği darbeden sarsılmıştı ama düşmanı yere düşerken o dengesini korudu ve kılıcını elinde sıkı sıkı tutmayı sürdürdü. Nefes nefeseydi. Onun başında durup bir tanrının ölümünü izledi.

Kane sise karışıp kayboldu. Ya da sis ona karıştı. Sonunda, kardaki gölgesinden başka izi kalmamıştı. Sonra gölge de eridi. Zoe, kılıcının ucunu kara saplamış, hâlâ orada duruyordu.

"İyi savaştın, küçük anne." Pitte'nin yaralı olduğu sesinden belliydi. Buna rağmen, Zoe'nun önünde diz çöküp onun parmaklarını öptü. "Sana hayatımdan da fazlasını borçluyum."

"Rowena...O yaralı."

"Ben onu tedavi ederim." Pitte güçlükle ayağa kalktı. Zoe kı-

hıcı ona uzattığında gülümsedi. "O artık senin," diyerek Rowena'nın yanına gitti.

"Zoe." Brad'in yüzünde kan ve is lekeleri vardı. Genç kadının önce saçına, sonra yanağına dokundu ve ona sıkı sıkı sarıldı. "Zoe."

"Benim bir şeyim yok. Sen yaralısın galiba. Yaralı mısın? Simon nerede?"

Zoe onu iterek uzaklaştırmaya çalışırken, o kızı sevgiyle sardı. "Simon güvende. İnan bana. Senin peşinden gelmeden önce onun güvenliğini sağladım. Bana güven."

Zoe, kılıcı elinden bırakıp ona sarıldı. "Sana bütün varlığımla güveniyorum."

Yirminci Bölüm

Bu büyük bayramı böyle geçirmeyi planlamamıştı. Ama kutlamayı Warrior's Peak'de yapmanın uygun olacağını kabul ediyordu.

Pişirdiği yemeklerin oraya nasıl götürüleceğinin ayrıntılarıyla uğraşmak onu sakinleştirdi. O, kutlamalarda, anahtarın ilk sırada olacağını bekliyordu ama Rowena'nın başka fikirleri vardı.

Büyük masaya tabakları dizerken, "Bu hem senin için hem de arkadaşların için önemli bir şölen," dedi. "Kusursuz olmalı."

Zoe, "Bu gerçek bir ziyafet," diye cevap verdi. Kendini tutamayıp Rowena'nın yanına gitti ve onun saçlarını okşadı. "Kendini yorma. Hâlâ biraz solgunsun. Sana yardım edecek bir sürü insan var burada. Niçin gidip biraz uzanmıyorsun?"

"Hazırlıklarda benim de payım olmasını istiyorum." Rowena parmağıyla tabaklardan birinin kenarına dokundu. "Üstelik sakinleşene kadar bir şeyler yapmak bana iyi gelecek. Ne demek istediğimi anlayacağımdan eminim."

Zoe, "Evet, anlıyorum," dedi. Rowena ona yaslanınca şaşırdı ve yüreği sızlayarak genç kadının kolunu okşadı.

"Kane'in gücü, öylesine nefret ve öfke doluydu ki bir an, sadece bir an, her şeyi kaybettiğimizi zannettim. Böylesine acımasız bir güce karşı hazırlıklı değildim. Olamazdım. Bütün bildiklerimle ve bütün varlığımla ona karşı koymaya çalıştım. Ama onu durduramadım. Pitte bile yenilebilirdi."

"Ama yenilmedi. Yenilmedik."

"Hayır. Ama ben yenilginin ne demek olduğu konusunda bir ders aldım."

"Rowena, kılıcı bana o verdi. Bu nasıl olabilir?"

"Ben Kane'in gücünü nasıl küçümsedimse, Kane de kralın gücünü, sabrını ve amacını öyle küçümsedi. Kral, Kyna'nın hayali aracılığıyla, onun kılıcını sana verdi."

Masayı kurmaya devam etmek üzere döndü. "Şimdi bunu görebiliyorum. Ancak şimdi benim dünyamdaki savaşın asla sona ermediğini görmeme izin verildi. Biz burada, bu iş için seçilmiş olanları ararken, Kane güç topladı. En karanlık güçlerle anlaşma yaptı ve güç karşılığında kendi ruhunu verdi. Onun yandaşları ise bu süre içinde, ellerinden gelen her türlü kötülüğü yaparak, kral ve yandaşlarının, perdenin arkasındaki düzeni devam ettirmeye odaklanmalarını sağladılar."

Rowena hâlâ güçlükle hareket ediyordu. Masanın çevresinde dolaştı. "Bizim buraya gönderilişimizden beri çok şeyler kaybedildi. Ama yenilgi yoktu. Ben hep bundan korktum." Zoe'ya bakti. "Belki de sonunda Kane'in karşısına çıktığımda, korku beni zayıflatmıştı. Ama benim kıralım zayıf değildir. Kane, yanılgıya düşerek, onun sevme yeteneğini, iyilikseverliğini, zaaflarımıza gösterdiği merhamet ve anlayışı güçsüzlük sayıp, onun bilgeliğini ve büyük gücünü unuttu."

Zoe yumuşak bir sesle, "Onu gördüm," dedi. "Onu gördüm. Değerli taşlardan tasması olan, altın rengi bir geyikti. Bu sabah, evin arka bahçesinde, beni gözlüyordu."

"O hepimizi gözlüyormuş. Bu kadarını tahmin etmiyordum. O, üç bin yıl boyunca çocuklarını kurtaracak olanları bekledi; onlar için acı çekti, savaştı ve planlar yaptı. Bunu sadece sizler başarabildiniz. Bundan şimdiye kadar emin değildim. Meğer bunca yıldır çektiklerimiz, uğradığımız başarısızlıklar, yaptığımız hazırlıklar, hepsi bizi sizlere getiriyormuş."

Tabaklardan birinin içine koyduğu peçeteyi zarif bir hareketle düzeltti. "Eğer sizlerden biri anahtarı aramaktan vazgeçseydi, bu arayış burada bitecekti. Sizden başka bir üçlünün bunu başarması söz konusu değildi. Bunu bilseydim, korkudan ölürdüm. Bu yüzden bilmeme izin verilmedi."

Birden Zoe'nun dizlerinin bağı çözüldü. İskemlelerden birinin arkalığına tutundu. "Burada yaşayan üç kadından bunu beklemek büyük cesaret."

Rowena'nın dudakları kıvrıldı. Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Bana kalırsa, Tanrılar çok iyi bir seçim yapmışlar."

"Peki o kılıç... Ben zaten anahtarı bulmuş, görevimi yapmıştım. Kane'in onu kullanmamıza engel olmak isteyişini anlıyorum. Ama ben anahtarı bulduktan sonra, gerisi tanrılara kalıyordu, öyle değil mi? Savaş onların arasında devam edebilirdi, artık bizimle ilgisi olmamalıydı."

Rowena, "Sen bir görevi yerine getirmek üzere seçilmiş ve bu görevi yapmıştın," diye onayladı.

"O zaman kılıcı bana niçin verdi? Onu niçin sana ya da Pitte'ye vermedi? Ya da Kane'yi kendisi devre dışı bırakmadı?"

"O, Kane'le burada savaşmazdı. Böyle durumlarda bir vekil seçilir."

"O zaman Pitte'yi ya da seni seçebilirdi."

"Hayır."

"Niçin?"

Rowena'nın gözlerinde yaşlar parladı ama sonra hemen kayboldular. Sesi güçlüydü.

"Çünkü bizi bağışlamadı."

Masayı kurmuştu. Çalışma masasının yanına gitti. "Şimdi üzülmenin kederlenmenin zamanı değil. Bir çok şey için şükretmeliyiz. Söylesene, şimdi ne yapacağız? Ben yemek pişirmeyi bilmem. Bugüne kadar mutfakta çok çok az vakit geçirdim."

Zoe onun ne istediğini biliyordu. Gülümsedi. "Hiç patates püresi, yaptın mı?"

"Hayır."

"Gel, sana öğreteyim."

Yemek masasının çevresinde toplandılar. Şöminenin ateşi kükreyerek yanıyor, mumların alevleri titreşiyordu. Kahkalar ve konuşmalar arasında Rowena'nın üzüntüsü hissedilmiyordu. Hiç boşalmayan, şampanya kadehleri pırıl pırıl parlıyordu. Lezzetli yemeklerle dolu tabaklar ve çanaklar elden ele dolaşmaktaydı.

Zoe, Pitte'ye patates püresi ikram ederken, "Bunun tadına doyamayacaksın. Rowena yaptı."

Pitte'nin kaşları yukarı kalktı. "Nasıl?"

"Yıllardan beri, bütün kadınlar nasıl yapıyorsa öyle yaptı."

Masanın diğer tarafında oturan Rowena, boynunu büktü. "Şimdi Pitte onu yemeyi göze alıp almamakta kararsızdır. Benim cesur savaşçım, iğrenç bir şey yiyip onu övmek zorunda kalacağını düşünüyordur."

Pitte cesaretini ya da aşkını kanıtlamak için patates püresini tabağına dağ gibi yığdı." Başıyla Zoe'nun parmağındaki pırlantayı göstererek, "Onun yüzüğünü takıyorsun," dedi.

"Evet." Zoe, ateşler saçan yüzüğüne baktı.

Pitte, Bradley'e döndü. "Şanslı bir adamsın."

"Öyleyim. Üstelik, annesiyle birlikte o çirkin cüceyi de almak zorundayım." Simon'a bakarak göz kırptı. "Ama sanırım Zoe bu fedakârlığa değer."

Rowena, "Ne kadar çok düğün var," dedi. "Tarihler saptandı mı?"

Flynn, "Bu ara çok işim vardı," diye söze başladı.

Malory, ona bakıp kirpiklerini kırpıştırdı. "Şu anda işimiz yok."

"Hımm." Genç adamın yüzü biraz soldu. "Sanırım öyle. Bilmem ki şey..."

Herkes ona bakıyor, Flynn kıvranıyordu. "Niçin önce bana soruluyor? Burada evlenmek üzere olan üç erkek var."

Jordan, "Başı sen çekiyorsun, evlat," dedi ve hindisini yemeye devam etti.

"Hay Allah. Noel yaklaşıyor. O arada bu işi de halledebiliriz."

"Çok yakın." Malory başını salladı. "O günler gece gündüz Hoşgörü'de çalışmak zorundayız; dilerim öyle olur. Umduğumuz gibi olursa, başımızı kaşıyacak vaktimiz olmayacak. Henüz elbisemi bile seçmedim. Sonra çiçekler, diğer hazırlıklar..."

"Bütün bunlar, başladıktan sonra en çok üç dört yıl sürer," dedi. Sonra Rowena'ya döndü. "Patates harika olmuş."

"Teşekkürler."

"Üç dört yıl sürmeyeceği kesin. Ben planlı ve çok iyi organize olan, amaca odaklanan bir kadınım. Büyük ve kusursuz bir

düğün isteyişim, onu akla yakın bir zaman içinde hazırlayamayacağım anlamına gelmez."

"Sevgililer gününde evlenmeye ne dersin?"

"Ne?"

Malory'nin iri mavi gözlerinin daha da büyüdüğünü görmek büyük bir zevkti. "On dört Şubat'ta." Flynn heyecanlanmıştı. Genç kadının elini yakalayıp öptü. "Evlen benimle, Malory. Sevgililer gününde, sonsuza dek sevgilim ol."

Jordan, "Kusmak üzereyim," diye homurdanınca böğrüne Dana'dan bir dirsek yedi.

"Sevgililer Günü." Malory erimişti. "Ah, bu harika! Çok güzel olur. Evet!" Dönüp kollarını Flynn'in boynuna doladı. "Evlilik yıldönümüzü asla unutmayacaksın."

"Sevgililer günü bunu bana her zaman hatırlatacak."

Dana, Jordan'ı tekrar dirseğiyle dürttü. "Haydi koca herif, sen de konuş bakalım."

"Flynn düşüncesine katılıyorum. Sevgililer günü olsun."

Malory canlanmıştı. "Evet!" dedi. Yüzü pembeleşmiş, pırıl pırıl parlıyordu. Beraber evlenemim. Hepimiz. Sevgililer gününde üçlü bir düğün. Harika olur."

Brad, Zoe'ya baktı. "Bana uyar," dedi. "Sen ne dersin?"

"Çok güzel olur."

Simon, "O gün takım elbise giymek zorunda mıyım?" diye sordu.

Annesi, kararlı bir ses tonuyla, "Evet," diye cevap verdi.

Hep birlikte düğün planları yapılmaya başlandı.

Yemekten sonra, salonda toplandılar. Duvarda asılı olan tablodaki kızlar onları seyrediyordu. Şöminedeki ateş, kırmızı ve altın rengi alevler çıkararak yanıyor, etrafa serpiştirilmiş olan yüz mumun ışığı salonu aydınlatıyordu.

Zoe, "Sinirliyim," diye fısıldayarak Brad'in elini aradı. "Oysa şu anda sinirli olmam çok saçma."

Brad onun elini dudaklarına götürdü. "Bugün çok çalıştın. Sinirliliğin yorgunluktandır."

Genç kadın güldü ama Pitte Ruhlar Kutusunu eline alınca midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

"Bir sanatkâr, bir bilgi insanı, bir savaşçı." Kutuyu tekrar yerine koydu. İçindeki mavi ışıklar bir yüreğin atışı gibi oynaşıyordu. "İçerde ve dışarda. Ayna ve yankı. Onların yürekleri, akılları ve cesaretleri sayesinde son kilit de açılacak."

Bir asker olarak kutunun yanında beklemeye başladı. Rowena da kutunun diğer yanındaki yerine geçti. Zoe'ya, "Lütfen," dedi; "Onları ait oldukları yere gönder."

Zoe kutunun yanına giderken midesindeki ağrı geçmiş, kalp atışları normale dönmüştü. Son kilide bakarken, avucunda anahtarın şeklini ve sıcaklığını hissetti. Kutunun içinde kanatlar gibi çırpınan ışığı gördü.

Derin bir nefes aldı ve anahtarı kilide sokup çevirdi.

Parmaklarına bir sıcaklık yayıldı. Kutunun içi aydınlandı. Kapak Zoe'yu şaşırtarak kendiliğinden açıldı. Cam kutu patlar gibi parçalandı ve küçük kristaller havaya saçıldı.

Özgürlüğe kavuşmuş üç mavi ışık, bir kuyruklu yıldız gibi hızla ilerleyerek, daireler çiziyor, odanın içinde döne döne dolaşıyorlardı.

Genç kadın kendinden geçmiş gibiydi. Simon'un sesini duydu. "Hey, ne kadar güzel!" Havadaki mavi ışıklardan birine dokunmak için uzandı.

Işık bir an onun avucunda kaldı. Bu ışığın güzelliği ve verdiği sevinç genç kadını öyle büyük bir güçle kavramıştı ki sarsıldı, büyülenmiş gibi oldu.

Malory ve Dana'nın da ellerini ileri doğru uzatmış, avuçlarında birer mavi ışıkla hareketsiz durduklarını görünce büsbütün şaşırdı. Onlara baka kaldı.

Ruhlara dokunduk, diye düşündü.

Sonra mavi ışıklar, sanki sıçrayıp zıplamaya, seviçten çıldırmış gibi bir elden bir ele konmaya başladılar. Erkeklerin çevresinde onlarla şakalaşır gibi dönüyor, kıkır kıkır gülmekte olan Simon'la sanki oyun oynuyor, köpeklerin başlarının üstünde dolaşıyorlardı. Sonra, saygıyla diz çökmüş olan Rowena ile Pitte'nin yanına gittiler.

Malory Zoe'nun elini tuttu, Dana'nın eline uzandı. "O kadar güzel ki," dedi. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim."

Üç ışık tekrar havalanarak kusursuz bir daire oluşturdular. Sonra ayrılıp duvardaki tabloya yöneldiler. Ve resmin içine girdiler.

Resim titredi, renkleri daha da canlandı. Zoe, üç kalbin birden çarpmaya başladığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Bir süre hiçbir şey kıpırdamadı.

Rowena, gözyaşları arasında, "Özgürlüklerine kavuştular," dedi. Sesi titriyordu. "Evlerine döndüler."

Üç genç kadına doğru yürüdü. "Bu asla ödenemeyecek bir borç. "Size verdiğimiz sadece sembolik bir şey." Üçünü de teker teker yanaklarından öptü. "Lütfen oturun. Yarın çok işiniz olduğunu biliyorum ama hâlâ konuşmamız gereken bir iki şey var."

Zoe ellerini ağzına kapatmış, tabloya bakıyordu. "Şu anda, mantıklı konuşabilecek durumda olduğumdan emin değilim," dedi. "Hatta, belki bir daha hiç mantıklı olamam."

"Şampanya." Rowena başını arkaya atıp güldü. "Bu büyük günü kutlamak için şampanya içeceğiz. Bizim sevincimizi ve sizin servetinizi kutlamak için."

Pitte'nin doldurmakta olduğu kadehleri almak ve konuklarına dağıtmak için yerinden fırladı. "Şükran günü." Yüzü sevinçle parlıyordu. "Her şey bugüne ne kadar uygun! Hayat yolunu buluyor, öyle değil mi? Sizler de kendi yollarınızı buldunuz."

Pitte, "Önce şu işi bitirelim," diye söze başladı. "Anlaştığımız gibi vaat edilen para derhal hesaplarınıza yatırılacak."

"Hayır." Dana oturdu. Şampanyasını yudumlamaya başladı. Yan gözle Zoe'nun gülümsediğini gördü. Pitte ise şaşırmıştı.

"Anlayamadım."

Rowena, kabul etmeye hazır olduğunu belli ederek elini kaldırdı. "Daha fazla mı istiyorsunuz?" Pitte'ye bakıp, "Sakın pazarlık etmeye kalkışma," dedi. "Daha fazla istiyorlarsa, daha fazla alırlar."

Dana yine, "Hayır," diye tekrarladı. "Daha fazla istemiyoruz. Hiç para istemiyoruz." Parmağını Brad'e doğru salladı. "Sen konuşsana."

Brad, "Taraflar ödemeyi almaktan vazgeçtiler," diye söze başladı. Bunu büyük bir zevkle söylemişti. Bu kadınları ne kadar

da çok seviyordu. "Kendi aralarında yaptıkları bir görüşmenin ardından, bundan sonra sizden ödeme almamaya oy birliğiyle karar verdiler."

Kızların ona yazdırıp imzalamış oldukları kâğıdı Pitte'ye uzattı. Bu kâğıdı, kendisi, Jordan, Flynn ve Simon da tanık olarak imzalamışlardı. "Bu belge resmi olmamakla birlikte geçerlidir."

Pitte'nin gelip kâğıdı almasını bekliyordu.

Pitte, "Bir anlaşma yapmıştık," dedi.

"O çok önceydi." Malory resme bakıyordu. "Bu, sizi ve onları tanımadan önceydi. O zaman bu bir meydan okuma oyunu gibiydi. Bunun için para alamayız."

Dana, "Ön ödemeyi aldık," diye söze karıştı. "Onu geri vermiyoruz, çünkü onu harcadık." Omuz silkti. "Ama onların ruhlarının üstünden zengin olacak değiliz."

Rowena, "Bu paranın bizim için hiçbir önemi yok," diye söze başladı.

"Hayır." Zoe başını salladı. "Sizin için önemi olmayabilir ama bizim için önemi var. Bu nedenle alamayız. Bundan böyle nereye gidersek, ne yaparsak, hep birlikte kendimiz yapacağız. Buna karar verdik. Bu kararımıza saygı göstereceğinizi umuyoruz."

Pitte, "Onurun fiyatı yoktur," dedi. "Sizin onurunuz karşısında kendimi küçülmüş hissettim."

"Öyleyse, içelim." Dana, sırıtarak kadehini kaldırdı. "İlk kez olarak, bir milyon doları reddedişimin şerefine içiyorum."

Rowena, Zoe'nun yanına gitti. "Seninle bir dakika yalnız kalmak istiyorum."

Genç kadın bekliyordu ama Zoe kımıldamadı. Bana da Malory ve Dana'ya yaptığın gibi özel bir hediye vereceksin, öyle değil mi?"

"Evet." Rowena gözlerini kırpıştırdı. "Burada mı istiyorsun?"

"Evet, lütfen."

"Tamam. Biliyorsun ki sana çok borçluyum. Sen sonuncu olduğun için bu borcu ödemenin ne kadar imkânsız olduğunu biliyorsun. Ama verebileceğim herhangi bir şeyi istemekte özgürsün. Ne istersen vereceğim."

"Malory ile Dana bir şey istemediler."

"Evet, ama..."

"Ama ben isteyeceğim."

"Ahh!" Rowena sevinmişti. Elini tuttu. "Ne isteyeceksin?"

"Bana öyle geliyor ki kutuyu açtığımıza göre senin gücünü aşan bir şey bile istesem..."

Rowena gülerek, "Gücüm bir çok şeye yeter, inan bana," dedi.

"Ama, yetmese bile, burada olanları, benim yaptığımı bilenler var. Onlar bana istediğim şeyi verebilirler."

Rowena boynunu büktü, "Beni şaşırtıyorsun. İstediğin şey ne olursa olsun, onu elde edebileceğine inanıyorum. Sana söylediğim gibi kralımız kızlarını çok sever ve sana yaptıklarının karşılığını verecektir. Dileğin nedir, Zoe?"

"Pitte ile senin evinize dönmenize izin verilmesi."

Rowena'nın Zoe'nun elini tutan parmakları gevşedi. "Seni anlamıyorum."

"Dileğim bu. Bunu istemeye karar verdiğimde, onların da bunu istediğini bilmiyordum." Tabloyu gösterdi. "Onlar bize dokundular ve o anda altı kişi değil tek kişi gibiydik. Biz, bunu istiyoruz."

Pitte onların yanına gelip elini Rowena'nın omzuna koydu. "Kendi zindanımızdan biz sorumluyuz."

Dana, "Hayır, Kane sorumlu," diye söze karıştı. "Onun şu anda cehennemde kavrulmakta olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Sizin de bu işte payınız varsa, bedelini ödediniz. Kızlar bunun bilincinde."

Zoe, "Bana bağışlanmadığınızı söyledin," dedi. "Ama en fazla zarar görenler, sizi asla suçlamadılar. Üç bin yıl süreyle verdiğiniz söze sadık kaldınız, onurunuzu korudunuz. Bazı kuralları çiğnemiş olabilirsiniz ama bunu, Kane çizgiyi aştıktan sonra yaptınız. Bunun için cezalandırılmamanızı istiyorum."

Rowenna Pitte'ye çaresiz bakışlarla bakarak, "Bu öyle bir şey değil," diye mırıldandı.

Brad, Simon'un başını okşayarak, Zoe'ya sevgiyle baktı. Rowena'ya, "Yerinde olsam onunla tartışmazdım," dedi. "O çok inatçı bir kadındır."

Rowena çok etkilenmişti. Elini kalbine bastırarak, "Çok da cömert," dedi. "Ama bu isteğinizi yerine getirmeye bizim gücümüz yetmez."

"Kralın gücü yeter. Bana hayır mı diyecek? Kızlarına hayır mı diyecek?" Zoe kararlıydı. Tekrar tabloyu gösterdi. "Eğer hayır derse, kral olabilir ama adaletten hiçbir şey anlamıyor demektir."

"Dikkatli ol." Pitte onu uyarmak için elini kaldırdı. "Kendini senin kadar iyi kanıtlamış bir savaşçı bile, bir kraldan söz ederken dikkatli olmak zorundadır."

Zoe, kimi zaman kılıcı elden bırakmak gerektiğini hatırladı. Savaşmak gereken zamanlar da vardı. Omuzlarını geriye atıp dikleşti. "O bana bir kılıç verdi ve onu kullandım," dedi. "Onun çocukları için savaştım ve onların kurtulmalarına yardımcı oldum." Bir daire çizerek döndü arkadaşlarının, ailesinin yüzlerine baktı. "Bu odadaki herkes, onları özgürlüklerine kavuşturmak ve ait oldukları yere göndermek için mücadele etti ve belli tehlikeleri göze aldı. Karşılık olarak bunu istiyorum. Bu bize ödenecek olan bedeldir. Eğer o bir kralsa, bir babaysa, bunu bana verecektir."

Sadece dışarda değil, sanki, odanın içinde de gök gürlemeye başladı. Büyük ev sarsıldı, şöminedeki ateşin alevleri sağa sola sıçradılar.

"Vay canına!" Dana hıza tutkundu ve Jordan'ın eline sarıldı. "Dilerim bu evet demektir."

Rowena küçük bir çığlık atarak Pitte'ye sarıldı. Yabancı bir lisanda bir şeyler söyledi. Pitte ona fısıltıyla cevap verdi. İkisinin de çok duygulandıkları belli oluyordu.

Pitte'nin yüzüne derin bir huzur çökmüştü. Yüzünü Rowena'nın saçlarına gömdü."Jordan, "Bence bu büyük bir evet," diye açıkladı. "Sen müthiş bir kadınsın, Zoe."

"Bilmem ki!" Kadehini eline aldı ve parmaklarının titrediğini görmek hoşuna gitti. "Heyt!"

Pitte alçak sesle, "Buraya geldiğimden beri geçen yıllar, evimi özlediğim geçmek bilmez saatler boyunca, ilerde bu dünyaya ait olan herhangi bir şeyi özleyeceğim hiç aklıma gelmedi," dedi. "Ama sizleri özleyeceğim." Kolunu Rowena'nın beline dola-

mıştı. Onunla birlikte, Zoe'yu öpmek için eğildi. "Hepinizi özleyeceğim."

"Sizi unutmayacağız." Rowena, Pitte'den ayrılarak, dizini kırıp saygıyla selam verdi. Bu fırsatı kaçırmayan Moe onun yüzünü yalamaya koştu. Genç kadın, "Özleyeceğim pek çok şey var," dedi. "Onları koru, benim yakışıklı savaşçım." Moe'nun burnunu öptü. "Birbirinize iyi bakın. Tanrılar hepinize minnet duyuyorlar."

Doğruldu ve güzel bir gülümsemeyle, "Kardeşlerim, arkadaşlarım," dedi. "Size teşekkür ediyoruz, sizi kutsuyoruz." Elini Pitte'ye uzattı.

Elele tutuşup kayboldular.

Ertesi gün, saat 6:45'de, Dana Hoşgörü'nün kapısını kapatıp kilitledi. Dönüp arkadaşlarına gülümsedi ve yere çöküverdi.

Zoe, "Şu anda burada yalnız olduğumuza emin misiniz?" diye sordu. "Bizden başka kimse kalmadı mı."

Malory, "Evet, biz bizeyiz," dedi."

O zaman Zoe, "Şükürler olsun sana, Tanrım!" diye haykırarak havaya sıçradı. "Yırttık!"

Dana, "Oturduğu yerden, "Yırttık," diye tekrarladı. "Satıcılığı bizden iyi bilen olmadığını kanıtladık. Ama, inanın bana, kızlar, hayatım boyunca hiç bu kadar yorulmamıştım. Yarın sabah kapıyı tekrar açana kadar şuracıkta uyuyabilirim."

"Büyük bir başarı kazandık. Gördünüz mü? Hoşgörü'yü hayranlıkla gezip alışveriş etmek için birbirleriyle yarışanları gördünüz mü?" Malory olduğu yerde döndü. "Tam istediğimiz gibi oldu. Sana maniküre gelen hanımlardan biri benden bir el yapımı cam çanak satın aldı."

"Senin müşterilerinden ikisi de tam günlük bir spa seansı ve vücut bakımı için randevu aldılar."

Dana başını eline dayayarak, "Burada yaşayan herkese kitap sattım," diye ekledi.

"Sanırım Zoe'nun bütün müşterileri benim dükkânımın içinden geçtiler. Hepsi de gördüklerine hayran olduklarını, her şeyin çok güzel olduğunu, vadide böyle bir yerin açılmasının harika olduğunu söylüyorlardı."

"Müşterilerimin sayısını şaşırdım." Dana başını kaldırdı. "Bir satıcı daha bulmam gerekecek. Yetersiz kaldık."

"Benim de malzeme ısmarlamam gerek." Zoe üst kata doğru baktı. "Belki de yukarı çıkıp sayım ve liste yapmalıyım."

"Şu saatten sonra işin canı cehenneme." Malory onun koluna asıldı. "Kutlama yapacağız. Bizde şampanya var."

"Son üç ay içinde bütün hayatım boyunca içtiğimden daha fazla şampanya içtim." Dana derin bir nefes aldı. "İyi de oraya kadar beni kim taşıyacak?"

Zoe bir koluna, Malory öteki koluna girerek onu ayağa kaldırdılar. Zoe, "Neyse ki eve gidip yemek pişirmek zorunda değiliz. Dünden kalan yemekler hepimize yeter. Bradley'le Simon'a bugünün nasıl geçtiğini anlatmak için sabırsızlanıyorum. Bu sabah buraya uğradıklarında gördükleri hiçbir şey değildi."

"Bir saat boyunca Jordan'a ayaklarımı ovduracağım."

Mutfağa gelmişlerdi. Dana dolapta şampanya arıyordu.

"Unutmayın, pazar günü düğün için plan yapmaya başlayacağız. Şubat, sandığımızdan daha yakın."

Dana şampanya şişesini çıkarmıştı. "O ne, Zoe?"

"Tezgâhın üzerinde duruyordu. Söz konusu kutu gümüş rengi kâğıda sarılmış, altın rengi bir kurdeleyle bağlanmıştı. Kurdelenin fiyongunun ucunda üç altın anahtar sallanıyordu. "Bu senin paket kâğıtlarından değil, öyle değil mi, Malory?"

"Hayır ama çok güzel. Onun nereden geldiğini öğrenmeliyim. Ama bunu benim müşterilerimden biri unutmuş olamaz."

Dana, "Belki erkeklerden biri gizlice bırakmıştır," dedi. Kadehlere uzanmadan kutuya dikkatle baktı. "Bu hoş olurdu."

Zoe, paketi eline alarak, "Onun nereden geldiğini öğrenmenin tek bir yolu var," diye açıkladı. "Ama kâğıdı yırtarak açamam. O kadar güzel ki."

Malory tezgâha yaslanarak, "Acele etme," dedi. "Heyecanlanalım." Güldü.

Dana şampanya şişesini açarken, "Tanrım, bitkinim ama bundan tatlı bir bitkinlik olamaz. Harika bir sevişmeden sonraki bitkinliğe benziyor."

Zoe kutunun kapağını açarken, Malory ona bakıyordu. "Neymiş?"

"İçinde küçük kutularla bir mektup var."

Önce kutuları çıkardı. "Bunlar bize ait. Kutuların üstünde isimlerimiz yazılı. Aman Tanrım, bu kutular gerçek altına benziyor."

Dana üstünde kendi adı yazılı olan kutuyu aldı ama Malory elini kaldırarak açmasına engel oldu. "Hemen açma. Önce mektubu okuyalım."

"Öfff! Amma kuralcısın. Mektupta ne diyor, Zoe?"

"Vay canına! Bu mektup Rowena'dan." Hep birlikte okuyabilmeleri için kâğıdı havaya kaldırdı.

Çok sevgili arkadaşlarım,

Bu mektubun size mutlu ve sevinçli bir anınızda ulaşacağını biliyorum ve buna çok seviniyorum. Bizim dünyamızda henüz yapılacak çok iş var ama denge kuruluyor. Kutlamalar başladı bile. Gölgeler henüz tamamen kaybolmadı. Ama ışık onların sayesinde parlar.

Bunları size bahçede, uzun zamandan beri duyulmayan sesleri dinleyerek yazıyorum. Hem onlar hem de ben sevinçliyiz.

Bu üç kutuyu size kralın kızları gönderiyor. Onlarla paylaştıklarınızı yücelten ve onurlandıran birer hatıraya sahip olmanızı istediler.

Düğün gününüzde burada, perdenin öteki yanında da kutlamalar yapılacağını ve tanrıların sizi ve yakınlarınızı kutsadığını bilin.

Size, erkeklerinize ve bütün sevdiklerinize sevgiler sunarım.

Rowena

Malory içini çekerek, "Huzura kavuşmuş görünüyor," dedi. "Onun adına çok seviniyorum."

Zoe, mektubu tezgâhın üstüne koyup parmaklarıyla okşadı. "Kutuları hep birlikte açalım."

Kutularını ellerine aldılar, başlarını sallayarak işaretleştiler ve kapaklarını açtılar.

"Ah!" Zoe da diğerleri gibi bir zincirin ucuna takılı olan ma-

dalyonu eline aldı. "Resimde boyunlarında olan madalyonlar. Rowena bunları kızlara babalarının verdiğini söylemişti." Eliyle zümrüte dokundu.

"Çok, çok güzeller!" Malory sarsılmıştı. Parlak zafire bakıyordu. "Bu, tek kelimeyle harika!"

Dana, yakut madalyonunu elinde tutuyordu. "Ve çok kişisel birer armağan," diye ekledi. "Üstelik bir ailede kuşaktan kuşağa geçen mücevherlere benziyorlar. Bilirsiniz gelinlerin üstünde yepyeni şeylerin yanında bir de eskiden kalma bir şey bulunur. Bunlar kesinlikle eski sayılır. Bana kalırsa, bunları hepimiz düğünde takmalıyız."

"Bence parlak bir fikir. Ne dersin, Zoe?"

"Harika bir fikir." Madalyonunu boynuna taktı. Değerli taşı eliyle sıkı sıkı tutuyordu. "Bence bunun şerefine içmeliyiz. Birisi bir şey söylesin."

"Güzelliğin, gerçeğin ve cesaretin şerefine." Malory kadehini kaldırdı.

Dana, "Cam kutudaki kızlara," diye ekledi.

Zoe da kadehini kaldırdı. "Ve, bize."

Onlar kristal kadehlerini tokuştururken, gümüş rengi buğudan oluşan Düşler Perdesi yavaş yavaş kapandı.

Şimdilik.

Bir sanatkar, bir bilgin ve bir savaşçı...
Esrarengiz bir kutuda üç anahtar... Bilgeliğin Anahtarı ve Işığın Anahtarı'ndan sonra sıra Cesaretin Anahtarı'nı bulmaya gelir...
Cesaretin Anahtarı'nı bulmak Zoe'nin görevidir. Üç dostun yürekleri, akılları ve cesaretleriyle son kilit de açılacak, aşk ve iyilik kazanacaktır.
Ancak yapılan her şeyin, atılan her adımın bir bedeli vardır. Özgürlüğe kavuşmayı bekleyen üç mavi ışık, cesur savaşçının cesaretini sergilemesini beklemektedir.
Zoe kendinden geçmiş gibiyken, oğlu Simon'ın sesini duyar. Bu ses kötülüğün sesiyle son bulmamalıdır...
İrlanda efsanelerinden etkilenen Nora Roberts, 'Anahtar' üçlemesinin son kitabı olan 'Cesaretin Anahtarı' ile okurunu yeniden heyecanlandıracak ve düşündürecek.

9 789944 825115
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi